

Giới thiệu Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, đô thị, HE

Độ dài: 36 chương

Converter : ngocquynh520

Editor: Mẹ Bầu + sani94

Betaer: Mẹ Bầu

Trong tất cả các môi trường đều có những quy tắc ngầm, cũng như muốn có được nơi làm chân chính thì mình phải đánh đổi mọi thứ. Như nữ chính chỉ là một cô gái bình thường, một phóng viên thực tập trong Đài Truyền hình, một người con riêng không được cha mình thừa nhận. May mắn, cô được con trai của người anh cùng cha khác mẹ với mình giúp đỡ nên cuộc sống cũng tạm ổn.

Anh là Tổng Giám đốc Đài Truyền hình cao cao tại thượng, đẹp trai, tài giỏi, là niềm mơ ước của bao cô gái trẻ.

Ngẫu nhiên có một lần khi cô đi làm về muộn gặp phải bọn lưu manh, anh đã đóng trọn vai trò người hùng cứu mỹ nhân cứu cô thoát khỏi cảnh ngộ nguy hiểm.

Cũng từ lần gặp gỡ vô tình ấy, trái tim non trẻ của cô đã bị anh chiếm trọn.

Cô không muốn đánh mất bản thân để trở thành phóng viên chính thức trong Đài Truyền hình, nhưng trước sự uy hiếp của lão chủ nhiệm phòng, vì không muốn mình bị đuổi việc, cô đã tự nguyện đánh đổi bản thân để trở thành người tình bí mật của anh.

Cô kết thân với một cô gái cùng làm việc trong Đài Truyền hình, nhưng không ngờ, cô bạn gái ấy lại là đối tượng mà anh đang tìm mọi cách để theo đuổi.

Cô trở thành nô lệ của anh, thành công cụ để anh phát tiết mỗi khi anh tức giận, nhưng cô vẫn phải mỉm cười về không sao cả với người bạn thân của mình.

Cô được một chàng trai ưu tú theo đuổi, nhưng cô không có cách nào đáp lại, bởi trái tim cô đã trao trọn cho người đàn ông bạc tình kia mất rồi.

Cô mang thai đứa con của anh, nhưng anh cho rằng cô đã dùng đứa con để níu kéo anh... cô nên bỏ hay nên giữ lại đứa con này đây?

*****

Đoạn trích 1:

Người đàn ông say rượu, uống từng ngụm từng ngụm hết sạch toàn bộ nước trong chén!

"Cô là ai?" Người đàn ông đã tỉnh táo ra rất nhiều, ngừng đầu lên hỏi cô gái ở bên cạnh!

"Tôi là một phóng viên nhỏ, a..." Cô khẩn trương chạy lại bàn trà, cầm tập tài liệu tới. "Chủ nhiệm của chúng tôi bảo tôi mang tập tài liệu này lên cho tổng giám đốc ký tên!"

Tướng Vũ Hàng, Tổng giám đốc trẻ tuổi của MBS chợt kích động, lão đảo đứng lên, một tay ôm lấy cô phóng viên nhỏ kia!

"Tổng giám đốc..." Quan Tĩnh sợ tới mức kêu to, thất kinh đẩy cánh tay giống như sắt của anh ra!

Thật tuyệt, dáng người rất đẹp, eo rất nhỏ, ngực rất nở nang... cánh tay trắng kiêu dũng chạm vào nơi ngực. Thật là lớn... căng đầy... mềm mại, cảm giác sờ vào thật thích... ngay tức khắc đã hấp dẫn dục vọng đàn ông của anh nổi lên! Bàn tay to của anh không kiêng nể gì nữa, một tay mò mẫm ở nơi ngực của cô, một tay đi tới nơi giữa hai cánh hoa của cô!

"Tổng giám đốc, anh buông tôi ra, tôi chỉ là người mang tài liệu đến cho anh..."

Tướng Vũ Hàng áp má vào bên tai cô thì thầm: "Tôi thích cô! Cô rất đẹp, dáng người vừa vặn, đúng là loại thân hình tôi yêu thích! Hiện giờ cô cho tôi... tôi rất hy vọng, cô muốn gì... tôi sẽ cho cô... được không?"

"Không..." muốn cô dùng thân thể để trao đổi công việc ư? Cô không cần, chẳng đáng!

Nụ hôn của anh vẫn áp sát, bàn tay to của anh thuận tiện vuốt ve trên người cô, đôi môi cực nóng không ngừng dao động ở trên cổ cô. "Xin cô đấy, đừng cự tuyệt tôi... được không? Tôi đã bị cự tuyệt... bị cự tuyệt đến mức không còn đủ tin nữa rồi! Nếu cô lại cự tuyệt tôi nữa, tôi nghĩ tôi sẽ khóc mất... thật đấy!"

*****

Đoạn trích 2:

Quan Tĩnh vừa mở cửa phòng, từ bên trong căn phòng tối đen vang lên một giọng nói đầy châm biếm của đàn ông: “Khá lắm, không ngờ cuộc sống về đêm của cô lại muôn màu muôn vẻ như vậy!”

Cô chạy nhanh tới bật công tắc đèn, khi nhìn thấy người mà mình ngày nhớ đêm mong thật sự xuất hiện ở trong phòng của mình, cô hưng phấn đến mức phát ra tiếng nức nở: "Không phải là anh nói sẽ không tới đó sao? Chẳng phải là anh không cần em nữa sao?" Hai tay cô bùng kín lấy miệng, nước mắt cũng lập tức đã ươn ướt bàn tay mình!

Nhìn thấy cô kích động như vậy, cũng không biết vì sao, vốn dĩ anh nghĩ sẽ hung hăng ép hỏi cô, chất vấn cô một trận, vậy mà con giận dữ trong người anh nhất thời giảm phân nửa!"Có phải cô đã ước gì tôi không cần cô nữa hay không? Bởi vì cô đã có người mới để vui vẻ rồi kia mà?"

Không biết anh có chú ý tới ngữ điệu trong lời nói của anh có nồng đậm vị chua hay không!

*****

Đoạn trích 3:

Ở bên trong phòng tuyến cảnh giới, Quan Tĩnh nhìn thấy Tường Vũ Hàng đi giày Tây đang cầm micro!

Nhìn thấy ánh mắt kiên nghị không sợ nguy hiểm của anh, cô không nghĩ ngợi gì nhiều, cứ thế xông thẳng vào trong khu vực bảo vệ.

" Vũ Hàng... " sự lo lắng của cô không lời nào có thể miêu tả hết được, nước mắt rơi là chảy!

"Quan Tĩnh, sao em lại tới đây? Nơi này nguy hiểm lắm, em mau đi ra ngoài đi!" Tường Vũ Hàng tắt micro, tiến đến phía trước ngăn không để cho cô tới gần khu vực nguy hiểm!

"Vũ Hàng, đừng mà..." Quan Tĩnh vừa khóc vừa lắc đầu, cô không muốn anh bị nguy hiểm, dù chỉ là chút xíu. Cô giật lấy micro của anh: "Để em đến phỏng vấn cho, em là phóng viên chuyên nghiệp, em biết đưa ra tin gì mới có thể thu hút được ánh mắt của khán giả, em biết phỏng vấn điều gì mới là quan trọng nhất!"

Tường Vũ Hàng không buông tay. "Anh cũng đã từng được học về truyền thông, cũng có thể phóng viên, hơn nữa thành tích còn rất xuất sắc. Em hãy tin anh, nhất định anh sẽ thu thập được tin tức rất tốt!"

"Không, để em!"

"Không được, em là phụ nữ có thai! Em lại còn là mẹ của cục cưng của anh nữa... Tĩnh Tĩnh, hãy chăm sóc bản thân em và con của chúng ta cho tốt nhé!" Tường Vũ Hàng giữ hai bà vai cô, nhấn nhá lại những lời chân tình thấm thía: "Ngàn vạn đừng khóc, anh sẽ không sao đâu!"

"Nhưng... rất nguy hiểm!" Cô nhìn về phía cách đó không xa, nơi có các nhân viên đang lội vào trong đường ống dưới nước để kiểm tra! Hiện tại cũng chưa rõ bom được chôn ở nơi nào, ngộ nhỡ không cẩn thận mà giẫm phải một cái thì...

Thảm cảnh diễn ra sau đó... cô hoàn toàn không dám nghĩ tiếp!

"Tĩnh Tĩnh, anh thật sự yêu em, xin em hãy tin anh!"...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mang tài liệu lên phòng Tổng giám đốc

Editor: Mẹ Bầu

"Quan Tĩnh, ở đây có một tài liệu quan trọng, cô mang lên lầu cho Tổng giám đốc đi!" Chủ nhiệm tổ chương trình đặt một tập tài liệu ở trên bàn làm việc của Quan Tĩnh!

Vừa mới từ bên ngoài chạy về, Quan Tĩnh uống một ngụm nước, cầm tập tài liệu ở trên mặt bàn lên nói:"Bảo em đi sao? Nhưng mà em không biết Tổng giám đốc ở tầng bao nhiêu!"

"Tầng 32, nhanh lên, đi ngay bây giờ... tập tài liệu này rất quan trọng, hiện tại những người khác đều không có thời gian!" Chủ nhiệm vội vàng dặn dò lại, sau đó hướng về phía cửa phòng đi ra ngoài!

Cầm tập tài liệu ở trong tay, Quan Tĩnh, không suy nghĩ gì thêm nhiều, đi ra hướng thang máy.

Tầng 30, tầng 31, tầng 32!

Đình - -

Cửa thang máy mở ra vù vù, Quan Tĩnh từ bên trong bước ra!

“Văn phòng Tổng giám đốc”, sắc vàng rực rỡ của hàng chữ màu vàng đập vào tầm mắt của cô!

Cửa phòng làm việc chỉ khép hờ!

Cốc cốc cốc...

Gõ ba tiếng vào cửa, người trong phòng không đáp lại!

Quan Tĩnh dè dặt đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong!

Một người đàn ông nằm úp sấp trên bàn làm việc, trên mặt bàn có hai chai rượu. Một chai đã hết, chai kia uống hết một nửa!

"Nước..." người đàn ông ngẩng mặt lên, buồn bực nói chiếc cà vạt trên cổ áo ra!

Là Tổng giám đốc!

Quan Tĩnh khăn trương đặt cặp hồ sơ lên trên bàn trà, rót một chén nước mang đến!

Ưc ực... Ưc ực...

Người đàn ông say rượu, uống từng ngụm từng ngụm hết sạch toàn bộ nước trong chén!

"Cô là ai?" Người đàn ông đã tỉnh táo ra rất nhiều, ngừng đầu lên hỏi cô gái ở bên cạnh!

"Tôi là một phóng viên nhỏ, a..." Cô khăn trương chạy lại bàn trà, cầm tập tài liệu tới. "Chủ nhiệm của chúng tôi bảo tôi mang tập tài liệu này lên cho tổng giám đốc ký tên!"

Tướng Vũ Hàng, Tổng giám đốc trẻ tuổi của MBS chợt kích động, lão đảo đứng lên, một tay ôm lấy lấy cô phóng viên nhỏ kia!

"Tổng giám đốc ..." Quan Tĩnh sợ tới mức kêu to, thất kinh đẩy cánh tay giống như sắt của anh ra!

Thật tuyệt, dáng người rất đẹp, eo rất nhỏ, ngực rất nở nang... cánh tay trắng kiệu đụng chạm vào nơi ngực. Thật là lớn... căng đầy... mềm mại, cảm giác sờ vào thật thích... ngay tức khắc đã hấp dẫn dục vọng đàn ông của anh nổi lên! Bàn tay to của anh không kiêng nể gì nữa, một tay mò mẫm ở nơi ngực của cô, một tay đi tới nơi giữa hai cánh hoa của cô !

"Tổng giám đốc, anh buông tôi ra, tôi chỉ là người mang tài liệu đến cho anh..."

Tướng Vũ Hàng áp má vào bên tai cô nỉ non: "Tôi thích cô! Cô rất đẹp, dáng người vừa vặn, đúng là loại thân hình tôi yêu thích! Hiện giờ cô cho tôi... tôi rất hy vọng, cô muốn gì... tôi sẽ cho cô... được không?"

"Không ..." muốn cô dùng thân thể để trao đổi công việc ư? Cô không cần, chẳng đáng!

Nụ hôn của anh vẫn áp sát, bàn tay to của anh thuận tiện vuốt ve trên người cô, đôi môi cực nóng không ngừng dao động ở trên cổ cô. "Xin cô đây, đừng cự tuyệt tôi... được không? Tôi đã bị cự tuyệt ... bị cự tuyệt đến mức không còn đủ tự tin nữa rồi! Nếu cô lại cự tuyệt tôi nữa, tôi nghĩ tôi sẽ khóc mất... thật đấy!"

Anh đau khổ lên tiếng cầu khẩn, khiến cô mềm lòng, từ kháng cự dần dần chuyển thành ngênh đón ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Giao dịch hấp dẫn

Editor: Mẹ Bầu

Ngày nghỉ, Quan Tĩnh đi gặp Lý Giai, bạn gái tốt nhất cùng học hồi đại học, hiện giờ đang phụ trách chuyên mục nhi đồng trong MBS, sắm vai người dẫn chuyện Hồng Thái Lang, cô ngồi ở trong một góc quán cà phê uống nước ép hoa quả tươi.

Lý Giai thu hồi ánh mắt từ chiếc TV LCD treo ở trên vách tường, nói như phát cuồng bởi sự ghen ghét lẫn hâm mộ. "Tĩnh Tĩnh, cậu nhìn A Mị kia, mới vậy mà MBS đã nhanh chóng xây dựng một chuyên mục cho cô ta rồi. Lại còn không tiếc bỏ vốn để đào tạo và nâng đỡ cô ta nữa chứ! Hu hu, thật sự làm cho người ta rất ao ước! Không biết khi nào thì chúng ta mới có thể được như thế, khi nào chúng ta mới được sự khen ngợi của lãnh đạo, để từ đó có thể đầu tư chút tiền cho chúng ta, bao bọc chúng ta một chút nhĩ?"

Quan Tĩnh nhìn lên TV trên vách tường, không có tiếng nói, chỉ có hình vẽ! Nhưng cô lại không có biểu cảm kích động như Lý Giai kia! Chính A Mị ngày đó đã đến gõ cửa văn phòng của Tổng giám đốc, sau đó cô ta đã được sắp xếp vào vị trí người dẫn chương trình còn thiếu! Xem ra, có Tổng giám đốc làm chỗ dựa vững chắc quả thật có thể phát triển rất tốt!

Quan Tĩnh để tay lên ngực tự hỏi, mình hồi hận sao? Nếu chiều hôm đó, cô ở lại văn phòng của tổng giám đốc, hiện tại có phải cô cũng sẽ có một vẻ mặt rạng rỡ giống như thế này hay không?

Chắc chắn mỗi người đàn bà đều có cảm xúc vừa ao ước lại vừa ghen tị, nhưng mà cái đó lại không đủ để khiến cô hối hận. So với công việc, cô lại mơ ước có một người đàn ông yêu cô, cùng với một gia đình tốt đẹp hơn! Người phụ nữ cho dù sự nghiệp có lớn bao nhiêu đi nữa, cuối cùng cũng vẫn phải trở về với gia đình!

Cho nên, cô vẫn muốn giữ mình trong sạch, chờ một ngày kia sẽ xuất hiện một người đàn ông mà cô yêu đồng thời cũng rất yêu cô!

Quan Tĩnh khẽ chớp chớp hàng mi cong, rồi nhướn mắt lên, ngậm ống hút, hút nước ép trái sô trong ly thủy tinh. Uống xong một ngụm, sau đó vỗ vỗ vào người bạn tốt lúc này đang kích động bởi cơn tức giận mà có chút tự mình hại mình. "Được rồi, không cần phải tím tái nữa, cái bộ dạng này của cậu khiến cho người khác không sao cười nổi rồi đấy!"

Lý Giai còn đang ra sức cuốn những lọn tóc ngắn đang xoã tung của mình, áp má lên chiếc khăn ăn. "Cậu muốn cười nhạo tớ thì cứ cười đi, tớ không sợ! Hu hu, nếu không phải trong nhà tớ còn có ba mẹ yêu thương tớ, hiện tại tớ rất muốn đi đập đầu vào tường, không thiết sống nữa rồi!"

"Đừng như vậy, lớn nhỏ gì cậu cũng đã có tên tuổi! Đừng quên, mỗi buổi tối còn có rất nhiều bạn nhỏ đang chờ mong chị Hồng Thái Lang xuất hiện đấy..."

Không đề cập tới chuyện này còn tốt, giờ nhắc tới, Lý Giai lại càng trở nên đau khổ thêm nữa!

"Oa ... Quan Tĩnh, có phải là cậu có ý giận tớ làm người dẫn chương trình Hồng Thái Lang không hả? Mỗi ngày quần quăn người quần áo, mũ giáp rất nặng đến không thể thở nổi, lại còn nóng hầm hập nữa chứ! Trang phục chỉ hở mỗi cái chỗ để thở và nơi để nhìn, kiểu này mà cũng được gọi là người dẫn chương trình sao? Loại chuyên mục này, cũng được gọi là lên ống kính sao?"

Quan Tĩnh mỉm cười, những vằn đầy cảm thán, thốt lên lời nói tự đáy lòng: "Cho dù có nói thế nào, cậu vẫn tốt hơn tớ đi?"

Lý Giai nheo mắt lại, nhìn bạn tốt với một thâm ý khác. Ánh mắt lúc này phảng phất như tia X-Quang, hoặc giống như một chiếc kéo sắc đang cắt nát quần áo của Quan Tĩnh ra vậy.

Quan Tĩnh kéo chặt lại quần áo, nhìn bạn tốt vẻ không được tự nhiên: "Này, ánh mắt kia của cậu là cái kiểu gì vậy, cái nhìn ấy làm tớ thật sự không thoải mái!"

"Tĩnh Tĩnh, cậu cũng không nghĩ tới việc muốn hiến thân sao? Ấy, không phải là tớ chọc cậu để chơi, đây thật sự là một cách làm hữu hiệu nhất đấy. Cậu vốn học phát thanh, cần phải thừa dịp lúc tuổi còn trẻ khẩn trương để bản thân mình có thể đứng vững. Cậu đừng nghĩ là bản thân cậu đã từng nỗ lực, thì đến lúc bốn mươi năm mươi tuổi thì cậu còn có thể ngồi vào vị trí Tổng biên tập của đài truyền hình nhé?"

"Ai có thể một bước mà đạt được vị trí kia, chuyện này đều đã được định sẵn trong số mệnh rồi!"

"Tĩnh Tĩnh, không phải là cậu vẫn luôn luôn không tin vào số mệnh lẫn chuyện vận may đó à? Này, nói thật nhé, tớ cảm thấy cậu chỉ cần hơi sử dụng thủ đoạn một chút thôi, nhất định cậu sẽ còn mạnh hơn so với các cô kia nhiều! Cậu không nghe nói, A Mị lúc đó đã cho Tổng giám đốc chúng ta ..." câu nói kế tiếp giọng nói của Lý Giai rất nhỏ, mắt nháy nháy, nói tràn ngập âm mưu: "Tĩnh Tĩnh, kỳ thực cậu cũng nên lo lắng một chút đi, cậu cũng nhất định phải tìm một cơ hội... ừ ừ ... cậu phải biết rằng, Tổng giám đốc của chúng ta không chỉ có có tiền, tuổi trẻ, đẹp trai, mà thân hình lại còn cực kỳ siêu cấp đấy nhé! Wow, kỳ thực có thể được anh ta ôm một lần, chẳng mất gì mà lại kiếm được nữa chứ... Hì hì, tớ nghĩ rằng, kỹ thuật trên giường của anh ta nhất định phải cực tốt, sẽ thuộc loại mà có thể khiến cho phụ nữ phải "dục tiên dục tử", hồn bay vào trong cõi mộng ấy chứ! Tuyệt vời vô cùng, lại mơ tưởng được cùng anh ta một lần lại một lần nữa như thế này ... "

Càng nói về sau, biểu cảm của Lý Giai lại càng hưng phấn, một bộ có trời mới biết cảnh 'YY' đòi truy gì đó, bộ dáng thật buồn cười. Tiếp đó, bỗng nhiên Lý Giai dừng lại, lại bắt đầu khuyên bảo. "Tớ nhìn cậu nhất định có thể, ngấm lại, chẳng lẽ cậu lại muốn lúc mình xinh đẹp nhất lại cả ngày phải ngồi ở bên đường để đi săn tin tức hay sao..."

Không sao chịu nổi sự lải nhải của bạn tốt, Quan Tĩnh nói ra bí mật đã chôn sâu ở trong lòng cô mấy ngày nay: "Kỳ thực, tớ đã từng có cơ hội, anh ta lại còn nói ra hết sức trắng trợn, nếu tớ đồng ý, anh ta lập tức sắp xếp cho tớ một vị trí làm phát thanh viên!"

"Phốc..." Lý Giai phun hết nước trái cây trong miệng ra: "Khụ khụ khụ ... cậu có đồng ý không, mau mau kể lại cho tớ một chút xem, sao lại thế hả?"

Quan Tĩnh nhẹ nhàng kể lại toàn bộ sự việc, mà cuối cùng đổi lại được là...

"Tĩnh Tĩnh, cậu thật là khờ! Nếu tớ là cậu, nhất định tớ đồng ý! Trời ạ, như vậy là cậu đã vứt hết mặt mũi của Tổng giám đốc Trương đi đâu rồi hả? Cậu có nghĩ tới là cậu còn có thể ngồi ngay người ở MBS mà làm việc nữa hay không đây? Cậu đừng quên, bây giờ chúng ta vẫn còn chưa được ký hợp đồng chính thức đấy nhé! Nếu người ta không ký cho cậu, giấc mộng của cậu sẽ phải làm sao bây giờ?"

Lời nói của bạn tốt khiến trong lòng Quan Tĩnh nhất thời khủng hoảng, sắc mặt cũng nháy mắt trở nên trắng bệch. "Không thể nào? Tổng giám đốc... anh ta... chắc sẽ không nhỏ mọn như vậy đâu?"

"Cậu đã làm anh ta mất hết thể diện, người ta làm sao có thể chịu được việc bị cậu làm cho tức giận chứ! Hơn nữa hiện giờ cậu chỉ là một phóng viên nhỏ chạy việc ở bên ngoài, cũng không có gì là nài nỏ để làm cho người ta phải giữ lại cậu...?"

Quan Tĩnh hoàn toàn thật không ngờ rằng sự việc mà bạn tốt của mình lo lắng, rất nhanh liền ứng nghiệm. . .

Những người cùng kỳ vào MBS thực tập với Quan Tĩnh, đại bộ phận được ký hợp đồng chính thức. Chỉ có cô và một cậu thanh niên cứ đối diện với màn hình một cái liên bị nói cả lăm là không được ký hợp đồng!

"Này... tại sao lại có thể như vậy?" Nhìn thông báo được công bố rõ ràng, cô nhất thời giống như bị gậy đánh một trận! Như thế này cô biết ăn nói thế nào với lời nhún nhủ của Jerry đây! Anh luôn luôn cung cấp cho cô sách để đọc, chiếu cố đến cuộc sống của cô. Anh đã một lòng ký gửi ở cô, để cho cô vào làm ở MBS sau đó tiếp cận Phó Vũ Nghê, thuận tiện chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho cô ấy!

Có phải là cô thực sự rất vô dụng hay không?

Ban đêm, cô trở về nhà. Đang trong tâm trạng mất mát, cô cúi đầu đá hòn đá nhỏ, hoàn toàn không hề chú ý tới nguy hiểm ở phía sau ...

Hai gã thanh niên mặc quần jeans, áo somi hoa, nhìn thật ghê tởm đang bám dính theo. Bọn chúng trao đổi ánh mắt với nhau một cái, rồi sau đó về mặt mà quỷ nhìn về cô gái đi ở phía trước, nhào tới ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Dùng thân thể để trao đổi

Editor: Mẹ Bầu

"Ha ha... người đẹp, một mình em thế này cũng thật là cô đơn nhỉ? Không bằng hãy đi cùng với hai anh đây, chúng ta tìm một chỗ chơi đùa một lúc nhé?"

Hai gã đàn ông ghê tởm, vẻ mặt đầy bi ối đáng khinh, trái phải vây quanh Quan Tĩnh đang đi về nhà một mình!

Quan Tĩnh âm thầm nhìn chung quanh, sự sợ hãi khiến cho lòng cô càng trở nên thêm khủng hoảng!

Trời ạ, cầu xin ông trời khiến cho nơi này có người đi qua giúp con có được không?

Nơi cô ở trọ là một khu nhà nhỏ đã cũ. Các hộ gia đình ở đây hoàn toàn là các ông bà già thuộc nhiều lứa tuổi khác nhau, chung quanh lại không có đèn đường! Chỉ có ánh sáng từ trong hộ gia đình hắt ra, khiến ở vị trí nơi cô đang đứng đây mới có chút ánh sáng! Hoàn cảnh lúc này đúng là chết tiệt, sự nguy hiểm đang bao vây xung quanh cô thật đáng ghét!

Âm thầm hít sâu một hơi khí lạnh, cô nhìn qua nhìn lại hai gã bắt lương ở hai bên trái phải: "Tôi phải lập tức trở về nhà, hơn nữa người nhà của tôi sẽ ra rất nhanh để đón tôi, cho nên hai người nên sớm bỏ đi một chút !"

"Ôi, xem này, người đẹp còn lên giọng định dọa người nữa chứ? Có người nhà tới đón sao? Được, vậy thì khi nào cô em có người tới đón, lúc đó chúng ta sẽ buông tha cho cô em, được chứ!"

"Không thể để em như vậy được? Một cô bé xinh đẹp như em, làm sao chúng ta lại có thể nhẫn tâm nhìn em đi một mình về nhà được, hai anh em chúng ta coi như là hộ hoa sứ giả cho em nhé!"

Hai gã đàn ông khê cười về không đứng đắn, tiếp đó, một trước một sau tiến thêm về phía Quan Tĩnh.

Quan Tĩnh bị dồn sâu vào giữa sự nguy hiểm. Tuy rằng cô rất sợ hãi, nhưng sự kinh hoàng cũng không biểu hiện ra ngoài nhiều lắm!

Mắt Quan Tĩnh nhìn trái, nhìn phải, ánh mắt luôn luôn đảo xung quanh tìm kiếm cách thoát thân!

Đúng lúc hai kẻ lưu manh thò bốn cánh tay bản thủ ra muốn ăn đậu hũ ở trên người cô, cũng là lúc có một bóng dáng cao lớn từ trong ngõ nhỏ đi ra, cách bọn họ khoảng chừng năm sáu thước!

"Anh Cả, sao bây giờ anh mới chịu xuống đón em vậy, em ở chỗ này ..." Quan Tĩnh dùng sức vừa đẩy hai người bên cạnh mình ra, vừa lên tiếng gọi bóng dáng cao lớn kia, vừa chạy về phía người đó!

Có người gọi anh?

Tường Vũ Hàng vừa đưa người con gái mình yêu thương về nhà, đồng thời cũng bị người ta từ chối ở ngoài cửa, vừa mới từ đầu ngõ đi ra, chuẩn bị lên xe, chợt nghe thấy phía trước có tiếng một cô gái kêu to!

Lúc vừa nhìn thấy có hai gã đàn ông hạ lưu đang ở hai bên người cô gái, Tường Vũ Hàng hiểu rõ ngay có chuyện gì xảy ra!

Quan Tĩnh chạy tới người đàn ông cao lớn ở phía trước, trong lúc hoảng sợ cô không kịp nhìn rõ mặt của "anh cả" vẫn ôm chặt lấy cánh tay người ta, thân mật áp sát vào người đó!

"Cút!" Tường Vũ Hàng lạnh lùng phun ra một chữ, giọng không lớn lắm, nhưng cũng đủ để cho hai gã sắc lang ở trước mắt kính hồn táng đảm!

"Đi!" Một trong hai gã đàn ông đó hét một câu, tiếp đó hai người biến mất ở trong màn đêm!

"Cảm ơn anh, cảm ơn anh!" Quan Tĩnh hấp tấp cúi đầu nói lời cảm tạ, đồng thời cũng giống như bóng cao su xì hơi, thân thể thấy yếu đuối đi rất nhiều, nghẹn ngào chảy nước mắt!

Tường Vũ Hàng không để ý đến người nọ, ánh mắt vượt qua đỉnh đầu cô nhìn về phía trước, một tay tao nhã bỏ vào trong túi quần: "Con gái nhất định không nên về nhà muộn như thế này mới phải, nhất là ở cái nơi có vị trí hẻo lánh như thế này. Về sau cô nên về nhà sớm một chút, hoặc là bảo người nhà ra đón. Bằng không, không phải lần nào cô cũng sẽ gặp may mắn như vậy đâu!"

Anh không phải là dạng người thích "giúp người khác là niềm vui của mình", nhưng nhìn cô gái trẻ tuổi cột tóc đuôi ngựa ở trước mắt này, anh cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy! Chắc là dây thần kinh của anh có vấn đề rồi nên anh mới nói nhiều đến thế!

Chết tiệt, người ta mong muốn cái gì, dính dáng gì tới anh? Hướng về chiếc xe đỗ, anh bấm một cái, chiếc xe lập tức phát ra tiếng kêu 'Tít' một tiếng!

"Anh à, anh đợi chút! Anh đừng đi, anh có thể đưa tôi đến cửa cầu thang lên lầu được không? Tôi sợ hai người lúc này nhìn thấy anh đi rồi, sẽ quay lại!" Hai chân như mềm nhũn ra, Quan Tĩnh lao đảo chạy mấy bước, túm lấy quần áo của 'người tốt'!

"Còn có chuyện gì nữa đây?" Tường Vũ Hàng nhú nhú đầu mày, xoay người nhìn cô gái đang lôi kéo mình! Mà lúc này, anh chợt nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái! Ánh đèn của một ô cửa sổ chợt sáng lên, ánh sáng của ngọn đèn chiếu vào trên mặt cô!

Một khuôn mặt xinh xắn, đẹp dễ thỏa mãn tiêu chuẩn đầu tiên của một cô gái đẹp. Ánh mắt sáng ngời trong veo chớp chớp, để lộ ra ánh nhìn đầy thông minh rất mê người. Sống mũi thẳng thần no đủ, cánh mũi xinh xắn, cặp môi đỏ mọng giống như củ ấu càng làm hấp dẫn ánh mắt của anh!

Tường Vũ Hàng thân là tổng giám đốc của MBS, cảm giác đầu tiên chính là, nếu để cô bé này ngồi ở vị trí chủ biên trên đài, như vậy có thể hấp dẫn rất nhiều ánh mắt! Bởi vì sự xinh đẹp của cô sẽ khiến cho mọi người ở mọi tầng lớp, mọi lứa tuổi, không phân biệt giới tính đều rất thích! Có rất nhiều cô gái có thể rất xinh đẹp, nhưng mà về xinh đẹp mang tính xâm lược ấy lại sẽ làm cho nhiều người sinh ra sự phản ứng! Nhưng mà cô gái trước mắt này lại không như vậy, có khí chất như cô gái hàng xóm, vẻ đẹp đầy yên tĩnh, cái đẹp làm cho người ta phải yêu thích!

Trong lúc anh quan sát cô, Quan Tĩnh cũng âm thầm kêu lên.

Tổng giám đốc Tường!

'Người tốt' dĩ nhiên là đại tổng giám đốc của đài truyền hình MBS, là ông chủ lớn của cô! Mười ngày trước anh đã từng quấy rầy cô, là người đàn ông đã cho cô ám chỉ!

"Đi thôi!" Thu hồi ánh mắt, anh gạt gạt đầu!

Quan Tĩnh có chút do dự, nhưng là vẫn là thả nhẹ bước chân, đi về hướng ngõ nhỏ sâu hun hút!

"Cô đang làm công việc gì mà tan tầm muộn như vậy?" Cùng bước ở phía sau cô, anh dò hỏi!

"Dạ?" Quá căng thẳng nên cô chỉ thốt ra một câu như vậy. Anh... Anh không nhớ ra cô sao? Anh không nhớ, trong lòng cô thật sự thấy mất mát!

Anh lại cho rằng cô không muốn nói, nên cũng không hỏi tiếp nữa!

Trải qua một quãng đường, Quan Tĩnh dừng trước cửa một tòa nhà, xoay người nhìn anh!

"Về đến nhà rồi hả?" Anh nhìn nhìn cánh cửa nhà trọ mở rộng, bên trong là khoảng tối đen như mực!

"Vâng, đúng vậy, cảm ơn anh... "

Anh gật gù đầu, nhưng vẫn lo lắng nói. "Sau này chắc cô nên nói người nhà ra cửa ngõ nhỏ để đón cô tan tầm, bằng không sẽ rất nguy hiểm! Là phụ nữ cũng nên phải cẩn thận nhiều hơn một chút!"

"Vâng!"

"Lên nhà đi, trong 10 phút nữa tôi mới rời đi!"

Tòa nhà này tổng cộng có sáu tầng, mười phút cũng đủ cho cô đi lên trên lầu rồi !

Tuy rằng nhiệt độ của giọng nói anh lạnh buốt, nhưng những lời nói quan tâm kia vẫn như gió xuân thổi vào nơi sâu kín ở trong lòng cô, khiến trái tim cô không sao không chế nổi sự run rẩy nhẹ nhàng! Trừ bỏ Jerry, ở bên ngoài, đây là người thứ hai đã từng có sự quan tâm với cô!

Sợ làm chậm trễ thời gian của người khác, Quan Tĩnh vội vàng gật đầu, sau đó nhanh như gió, cô chạy vào trong nhà trọ, mà ngọn đèn ở hàng hiên, một tầng nói tiếp một tầng sáng dần lên, cho đến lúc ở tầng sáu cũng đã sáng lên!

Đứng ở dưới lầu khi Tường Vũ Hàng đang chuẩn bị thu hồi ánh mắt nhìn theo thì...

Từ trong ô cửa sổ tầng sáu bỗng nhiên lộ ra một cái đầu nhỏ, đồng thời có tiếng nói lớn: "Tiên sinh, cảm ơn anh!"

Nhìn cô gái bé nhỏ vẫy tay, Tường Vũ Hàng cũng giơ tay lên ý như chào, sau đó rời khỏi khu nhà trọ ...

*****

Kỳ thực đó là một người rất tốt, Quan Tĩnh thu thập tin tức về Tường Vũ Hàng, ở trong lòng đưa ra một sự đánh giá như vậy! Từ buổi tối hôm đó về sau, trong lúc lơ đãng ánh mắt của Quan Tĩnh đã luôn chú ý vào người đàn ông này!

Chỉ có điều, anh cũng là người có mắt mũi nhỏ mọn, mà cô, chính là do cự tuyệt giao dịch với anh, cho nên anh đã không ký phần hợp đồng chính thức cho cô chẳng?

Trong lòng đầy phiền muộn không biết làm sao, cô dùng bút chọc vào cặp tài liệu làm phát ra tiếng động “cạch cạch” rầu rĩ!

"Quan Tĩnh, đến phòng làm việc của tôi một chuyến!" Người phụ trách chuyên mục gõ gõ vào mặt bàn, thấp giọng nói!

Quan Tĩnh đứng dậy, nhanh chóng vội vã đi theo!

"Nếu cô đồng ý, tối hôm nay đến dùng cơm với tôi tại khách sạn XX!" Giọng người đàn ông cố nén, khẽ vang ở bên tai cô....!

Thấy cô không nói gì, người phụ trách tiếp tục nói uy hiếp: "Đương nhiên, cô cũng có thể lựa chọn không đến, tôi đây có thể chắc chắn nói cho cô biết, cô sẽ nhất định không lấy được hợp đồng chính thức, mà cô cũng chính thức sẽ rời khỏi MBS!"

Hắn cũng không dám quá tùy tiện ra tay với cô gái này, bởi vì sợ lộ chuyện. Nhưng lúc này đây, quả thật là hắn không ngại bí quá hoá liều, vì rằng cô bé này rất đẹp, dáng người rất khuêu gợi, khuôn mặt rất xinh đẹp, hoàn toàn xứng đáng là cực phẩm nhân gian, nếu hắn không ném thứ hương vị thật sự sẽ hối tiếc cả đời!

"Hóa ra chính là ông à, chính do ông trước sau không chịu đưa tên tôi vào trong danh sách gửi lên trên, cho nên tôi mới không được ký hợp đồng?" Rốt cục cô đã hiểu rõ ràng rồi. Ngày trước cô còn tưởng rằng một người tổng giám đốc sao lại có mắt mũi nhỏ mọn như vậy... Điều tra cái tên của cô có là gì, lại còn không cho cô ký hợp đồng, té ra đều là do lão già đang ở trước mắt cô đây tác oai tác quái!

"Ha ha..." lão đàn ông hơn bốn mươi tuổi phát ra tiếng cười làm cho người ta cảm thấy buồn nôn. Bàn tay béo phì đầy 'mỡ lợn' của hắn khoác lên đầu vai cô: "Thực ra, cô muốn lấy được phần hợp đồng này cũng thật dễ dàng, không khó chút nào..."

"Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ông ra!" Quan Tĩnh dùng sức đẩy hắn ra!"Tôi sẽ tố cáo ông đã quấy rối tình dục!"

Lão già không chút sợ hãi. "Được, cô cứ đi tố cáo mà xem, tốt thôi. Dù sao cũng không ai có thể làm lung lay vị trí của tôi, hơn nữa cũng không có gì làm bằng chứng, cô cho là ai sẽ tin tưởng cô đây!" Lão già này quả thật rất liều lĩnh còn nói trả đũa: "Hơn nữa tôi sẽ còn nói cho thẩm phán là cô vì muốn có được hợp đồng, mà chủ động hiến thân cho tôi. Ha ha... thậm chí tôi còn có thể nói cho cô biết, cô không chỉ không có được hợp đồng ở MBS, thậm chí cô cũng không thể nào ký được hợp đồng ở bất cứ một Đài Truyền Hình nào khác!"

Không sai, quả thật hắn có năng lực làm như vậy, bởi vì hắn có mối liên hệ với rất nhiều quan chức. Nếu muốn để cho cô cứ yên lặng mà làm một phóng viên nhỏ không tên tuổi, không xuất hiện trên màn hình TV cũng là việc quá dễ dàng!

Lúc này cô có thể nén giận được sao?

Không thể suy nghĩ nhiều hơn nữa, cô đứng dậy cầm lấy chiếc sọt rác ở bên bàn làm việc, đột ngột chụp lên trên đầu hấn!

Giấy bỏ, giấy vệ sinh, còn có vỏ các loại hoa quả linh tinh gì đó, từ trên đầu lão sắc quỳ hơn bốn mươi tuổi kia rơi xuống, cảnh tượng khá hùng tráng!

"Mày... đồ vô lại chết tiệt kia, mày muốn làm gì?" Người lúc đầu còn thành thoi đắc ý, giờ trở nên chật vật không chịu nổi liền phát giận rống to!

Quan Tĩnh cũng không biết vì sao mình lại có dũng khí như vậy. Cô nhấc chân lên, dùng sức đá một phát vào dưới háng của hắn. "Tôi chính là muốn đá ông, đồ vô lại, đồ lưu manh!"

Làm xong tất cả chuyện này, Quan Tĩnh trong cơn giận ngút trời chạy ra khỏi văn phòng...

Nhưng khoảnh khắc khi tiến vào thang máy, cô đã hối hận ngay!

Nguy rồi, nếu cô cứ rời khỏi MBS như vậy, cô sẽ không có cách nào hoàn thành được nhiệm vụ mà Jerry giao cho! Cô dựa vào người ta mà sống cuộc sống ăn ngon mặc đẹp, được học ở trường học tốt nhiều năm như vậy, việc làm này của cô làm sao có thể không khiến cho Jerry thất vọng đây!

Đang lúc cô còn mặt ửng mầu chau thì cửa thang máy mở ra "Đình" một tiếng, một người nữa bước vào!

Cô mở to hai mắt.

Tổng giám đốc Trương ?

Thật sự cô đã suy nghĩ rất nhiều ngày về người này?

Trong lòng chợt bốc lên một luồng dũng khí, cũng là một loại ngu dần, cô đi đến trước mặt anh, nói thẳng vào vấn đề chính luận: "Tổng giám đốc Trương, tôi muốn làm một người dẫn chương trình của một chuyên mục, tôi có thể dùng thân thể để trao đổi, lúc này đây anh có thể cho tôi cơ hội được không?"

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Đau lòng vì bị coi thường

Editor: Mẹ Bầu

Chỉ một câu nói như vậy, cô đã được ký hợp đồng chính thức, được làm người dẫn chương trình của kênh thể thao, hiện tại cô còn là nữ chủ biên phụ trách kênh tin tức thể thao!

Mà hết thấy những công việc này đều do cô đã dùng thân thể của mình đổi lấy, đồng thời cũng giúp cho trái tim của bản thân mình!

Cầm túi xách, kéo cao cổ áo chiếc áo khoác màu vàng nhạt, Quan Tĩnh đi ra khỏi tòa nhà văn phòng MBS, tiến vào trong bóng đêm!

Khi cô vừa mới đi đến bên chiếc xe, một chiếc ô tô thương vụ màu đen dừng lại ở ngay bên cạnh xe của cô!

Chiếc xe ô tô này tuy vừa mới được đưa ra thị trường không lâu, hơn nữa ở trong thành phố này loại xe này tổng cộng cũng chỉ có ba chiếc, nhưng

có điều, chiếc xe hơi này đã quá quen thuộc với cô! Bởi vì chủ nhân của nó không ai khác, chính là kim chủ của cô - Tường Vũ Hằng!

Áo mũ chỉnh tề, anh tao nhả bước xuống xe, dường như cũng không buồn nhìn ngó đến chung quanh xem có người hay không, cũng không thèm nhìn về phía cô lấy một lần, lúc này vẫn đang đứng ở bên phải xe của anh, sau đó, anh đi thẳng vào tòa nhà văn phòng!

Anh không nhìn cô, nhưng ánh mắt của cô lại nhìn theo anh, bắt đầu từ xe chậm rãi đi vào cửa chính, rồi khóa chặt vào trên thân hình của anh, mãi cho đến lúc anh tiến vào thang máy, sau đó cô mới buồn bã thu hồi ánh mắt!

Anh tới đón bạn gái chính thức của mình tan tầm, mà bạn gái chính thức của anh chính là Phó Vũ Nghê! Trước kia, Phó Vũ Nghê là mục tiêu cô theo dõi, hiện tại là bạn tốt và cũng là hàng xóm của cô!

Hàng ngày anh đều đến đón Phó Vũ Nghê tan tầm. Thời gian tan tầm của chủ biên kênh tổng hợp là tám giờ tối! Bất luận công việc của anh có bận rộn thế nào, xã giao có nhiều thế nào, cứ đúng bảy giờ rưỡi anh luôn có thể trở lại Đài Truyền hình!

Mà bây giờ 30 phút, vừa vặn là thời gian cô ra khỏi tòa nhà văn phòng, chuẩn bị về nhà!

Cô lạnh nhạt đến mức thấy đau lòng, khinh thường sự chua xót đang dâng lên trong lòng! Cô mở cửa xe ra, ngồi vào vị trí lái xe, bắt đầu khởi động xe...

Cô nỗ lực tập trung toàn bộ tinh thần, vui đầu vào việc lái xe. Trong lòng cô đang điên cuồng lớn tiếng gào thét với chính mình: "Mày rõ ràng chỉ là nhân tình bí mật, Phó Vũ Nghê kia mới là bạn gái chính thức của anh ấy, việc anh ấy đi đón bạn gái của mình tan tầm là chuyện đương nhiên. Vì sao mày phải ăn dấm chua (ghen tuông), vì sao mày phải đau lòng, chuyện này vốn dĩ chẳng phải như thế rồi hay sao! Anh ấy đã không để lộ ra điều kiện mà mày đã nói lúc trước đã là tốt lắm rồi..." Mỗi quan hệ của hai người bọn họ chỉ là sự trao đổi giữa thân thể và tiền bạc với nhau, không thể để cho bất kỳ một ai biết chuyện bọn họ ở cùng với nhau!"

Cô thấy thương xót cho bản thân mình, chợt bật lên một tiếng cười chua chát: "Quan Tĩnh, đây chính là con đường do mày đã lựa chọn, vì thế mày cũng đừng trách móc gì anh ấy, anh ấy không hề sai. Người có lỗi ở đây chính là mày, mày không được cằn nhằn càng ngày càng tham lam, càng ngày càng muốn nhiều hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bạo lực trong toilet

Editor: Mẹ Bầu

Nằm ở trên giường, Quan Tĩnh mệt mỏi không sao chịu nổi, cả người đau nhức, chua xót nhìn người nọ hất chăn ra, từ trên giường đứng lên. "Đêm nay anh ở lại có được không? Em cam đoan sáng sớm ngày mai cô ấy không sẽ phát hiện ra rằng anh đã từng ở đây!"

"Câm miệng!" Anh bực mình học ra hai chữ, sau đó nhanh chóng mặc quần áo vào, đi ra khỏi phòng của cô!

"Cạch" một tiếng, cửa phòng đã bị khóa, tiếp đó căn phòng trở lại yên tĩnh!

Người nằm ở trên giường nín chặt lấy tấm ga trải giường, nhìn về phía phòng khách, nước mắt lặng lẽ chảy ra!

***** phân cách tuyến *****

"Tĩnh Tĩnh, tối hôm nay mình cùng nhau ăn cơm nhé! Vị Kim chủ của cậu có hẹn hò gì không?" Nữ chủ biên Phó Vũ Nghê một gương mặt trẻ tuổi sáng giá ở MSB, vào giờ nghỉ trưa không ăn cơm ở bàn ăn, mà mang đến ngồi xuống cạnh Quan Tĩnh đang ăn cơm ở trong góc phòng, sau đó nhỏ giọng hỏi bạn!

"Cậu mời tớ ư? Vậy bạn trai của cậu có bằng lòng không? Anh ta đồng ý cho cậu thoải mái như vậy sao?" Quan Tĩnh xúc một miếng cơm cùng thức ăn thật to cho vào miệng, cau cái mũi cố ý dùng ngữ điệu châm chọc hỏi lại!

"Ha ha, hôm nay là sinh nhật của tớ mà, cùng đi được không? Vui vẻ với nhau một chút! Hơn nữa, cậu lại là bạn tốt nhất của tớ, sinh nhật tớ, cậu đương nhiên phải tới tham gia chứ, tớ còn đang chờ quà sinh nhật của cậu đấy!" Vũ Nghê nói bộ dáng giống như cô rất thích tụ tập một đám bạn bè để cùng vui vẻ với nhau, nhưng chỉ có một mình cô biết, kỳ thực là vì cô không muốn ở một mình với Tường Vũ Hằng. Lần trước anh đã đề xuất yêu cầu muốn tiến thêm một bước với cô... Ở thì tuy anh không nói hẳn ra, nhưng cũng đã ám chỉ như vậy, nhưng cô thật sự không thể tiếp nhận được!

"Vậy cậu không sợ, tớ là một bóng đèn lớn sao?" Quan Tĩnh buông đũa xuống, hai tay chống ở trên mặt bàn, neho mắt nhìn người bạn thân. "Nếu như vậy sẽ phá hỏng không khí buổi sinh nhật mất!"

Vũ Nghê cũng ánh mắt như vậy nhìn bạn tốt. "Không sợ, sinh nhật của tớ nhất định phải có bạn tốt của tớ ở đấy, nếu cậu không đến, mới chính là đã

phá hỏng không khí!"

Đối với sự tín nhiệm của bạn tốt, Quan Tĩnh thật sự rất áy náy. Nếu như Vũ Nghê biết rằng vị Kim chủ của Quan Tĩnh lại chính là bạn trai Tường Vũ Hàng của cô thì không biết sẽ có bao nhiêu thương tâm. Ngỡ khí của cô ra về đùa cợt hỏi lại: "Ha ha, cậu và Tổng giám đốc Tường hẹn hò mà lại mang tớ đi cùng, cậu không sợ nếu cứ thường xuyên như vậy, anh ấy sẽ thích tớ thì sao?"

"Ha ha ... nếu như anh ấy có thể yêu cậu, tớ nhất định sẽ rất vui vẻ mà chúc phúc cho hai người, cầu chúc cho hai người hạnh phúc!" Vũ Nghê nói lời tự đáy lòng!

Nhưng mà lời nói của cô, trong suy nghĩ của Quan Tĩnh lại chính là nói đùa! "Tớ thấy hay là tớ không nên đi... "

"Không được sao, tối nay liệu Kim chủ của cậu có tìm cậu không?" Vũ Nghê nhỏ giọng hỏi lại một lần nữa!

Kim chủ của cô tối hôm nay sao có thể tìm cô được đây, anh ta còn phải đến sinh nhật của bạn gái chứ. " Sẽ không đâu!"

"Thế thì không sao rồi!" Vũ Nghê nói cả quyết không cho Quan Tĩnh cơ hội cự tuyệt, tự mình sắp xếp: "Chúng ta cùng nhau ở một chỗ thật vui, sau đó cùng nhau về nhà!" Hi hi, ai bảo các cô là hàng xóm, lại còn ở đối diện cửa với nhau chứ !

*****

Ngồi ở trong phòng ăn cùng bạn tốt mừng lễ sinh nhật, Quan Tĩnh thật sự càng ngày càng hối hận, lẽ ra cô nên kiên quyết không tham gia! Bởi vì ngồi ở chỗ này, cô không có cảm giác vui vẻ chút nào, mà chỉ thấy đau khổ!

Tường Vũ Hàng đã bao cả nhà hàng chuyên đồ tây khá nổi danh này. Cả một phòng ăn trang hoàng lộng lẫy, đèn chùm pha lê rực rỡ, trên sân khấu dàn nhạc đang trình tấu một nhạc khúc du dương.

Mà trong phòng ăn cao nhả này, chỉ có một bàn bọn họ đang dùng cơm, hai nhân vật chính cộng thêm cô, một bóng đèn siêu cấp lớn!

Trên bàn ăn, Tường Vũ Hàng bày ra vẻ mặt rất lịch sự, vô cùng mềm mại, dịu dàng, hài hước, sẵn sàng... Anh vốn đẹp trai, anh tuấn, hiện tại nhìn càng thêm hoàn mỹ, giống như một vương tử trong truyện cổ tích!

Nhưng biểu hiện của anh càng tốt, lòng cô lại càng đau đớn! Trong lòng cô, sự khiêu khích bắt đầu từ từ trỗi dậy

"Tổng giám đốc Tường, anh đúng là một ông chủ lớn, đối với chúng tôi thật sự là quá tốt, ngọt ngào đến nỗi rằng tôi cũng đau, cổ họng cũng đau!" Ánh mắt Quan Tĩnh trêu ghẹo nhìn người đàn ông ở đối diện, lại chuyển tới người phụ nữ ở đối diện!

"Tĩnh Tĩnh..." Vũ Nghê hờn dỗi kêu lên một tiếng, sau đó vội vã ăn mấy thứ!

Tường Vũ Hàng nhếch khóe miệng, ánh mắt hơi nheo lại, cũng dùng giọng điệu trêu ghẹo đáp lại nói: "Vũ Nghê là bạn gái của tôi, nếu như tôi đối xử không tốt với cô ấy, mà lại dịu dàng sẵn sàng với những người phụ nữ khác, chuyện này chẳng phải là hỏng rồi sao?"

Nói cho cùng, đường đường chính chính cô là người hiểu biết cận kề về con người của anh nhất. Anh vậy mà còn không biết xấu hổ, ở trước mặt cô còn ngụy trang bộ mặt là một người đàn ông tốt, luôn chung tình sao? "Ha ha, Tổng giám đốc Tường, có phải rằng đối với mỗi người bạn gái, anh đều ôn nhu như vậy sao?"

Tường Vũ Hàng cười nhẹ nhàng, nhưng trong nụ cười có hơi thở của sự nguy hiểm sâu sắc, đó là một loại tức giận chuẩn bị sắp bùng nổ. "Tôi cũng chỉ có Vũ Nghê là người bạn gái duy nhất, hơn nữa tôi cũng không dự định về sau lại thay đổi người khác. Cho nên có phải tôi đều đối xử tốt như vậy với mỗi người đàn bà hay không, thật sự tôi không thể nào biết được!"

"Ha ha, Vũ Nghê, người bạn tốt của tôi thực hạnh phúc, có một người đàn ông đã ưu tú lại còn rất chung tình như vậy nữa chứ! Ha ha, điều này khiến tôi thật sự rất hâm mộ đấy!" Nói tới chỗ này, Quan Tĩnh cúi mặt xuống, bụng ly rượu lên, đem toàn bộ chất lỏng màu hổ phách trong ly uống một hơi cạn sạch!

Vị còn đậm đặc trộn lẫn với những giọt nước mắt đầy chua xót, được cô nuốt hết vào trong bụng!

Vũ Nghê ngồi ở một bên nhìn hai người bọn họ đấu môi khẩu chiến, cuối cùng chỉ có thể chêm vào một lời nói trấn an: "Tĩnh Tĩnh vừa xinh đẹp lại vừa xuất sắc như vậy, tương lai cậu nhất định sẽ có một người đàn ông cực kỳ tốt thực sự yêu cậu!"

Quan Tĩnh quay đầu lại, nhìn người bạn thân vừa nói trấn an mình, hai tròng mắt lại linh động chuyển hướng về Tường Vũ Hàng. Cô nói không hề có nửa điểm vui đùa: "Nhưng mà tớ chỉ muốn người đàn ông mà tớ yêu sẽ yêu tớ! Vũ Nghê, tớ yêu Kim chủ của tớ, rất yêu, thật sự rất yêu! Nhưng mà anh ấy đã có người con gái mà anh ấy yêu thích, tất cả tình yêu của anh ấy, tất cả sự dịu dàng, sự sẵn sàng của anh ấy đều không thể dành cho tớ nữa rồi!"

Vũ Nghê bị lừa chẳng biết gì hết, cô hoàn toàn không hề biết Kim chủ của bạn tốt vừa nói lại chính là bạn trai của mình ...

Lộc cộc - -

Lúc này, trong không gian phát ra tiếng động kéo ghế, rốt cuộc người nào đó đã không thể ngồi yên nữa rồi.

Tường Vũ Hàng đứng lên, vươn cánh tay hướng về bạn gái: "Tiểu thư xinh đẹp, có thể mời cô nhảy một điệu được chứ?"

"Được!" Vũ Nghê gật gù đầu, đặt bàn tay nhỏ bé lên trên tay anh!

Tiếp theo hai người trượt vào trong sàn nhảy đầy ngọt ngào!

Đồng thời, những giọt nước mắt khổ sở của Quan Tĩnh cũng đã sắp chảy xuống rồi! Không chịu được nữa, cô từ trên ghế đứng bật dậy, cố gắng giữ lại dòng nước mắt sắp trào ra như vỡ òa vọt vào trong toilet!

Cô đứng ở trong gian phòng rửa tay thoải mái khóc nỉ non, nước mắt giống như chuỗi ngọc đứt dây không ngừng rơi xuống bồn rửa tay!

Cô mãi đắm chìm trong nỗi đau khổ của bản thân, nên vì vậy hoàn toàn không hề chú ý tới cửa của toilet nữ bị mở ra rồi lập tức lại đóng lại...

***** phân cách tuyến *****

Tường Vũ Hàng đi vào trong toilet nữ, không nói hai lời nổi giận dưng dưng giơ chân lên, đập một phát vào bụng Quan Tĩnh!

Quan Tĩnh hoàn toàn không hề chuẩn bị, giống như một con búp bê vải bay ra ngoài, nặng nề đụng vào vách tường, phát ra tiếng "Bịch" một cái rất mạnh!

"A ..." Quan Tĩnh thét lên một tiếng, ngã xuống mặt sàn lát gạch men sứ!

Cô nằm trên mặt đất, ôm lấy chỗ bụng bị đau, cuộn tròn người lại, nước mắt chảy ra.

Một đập vừa rồi dường như cũng chưa đủ cho Tường Vũ Hàng phát tiết hết cơn tức giận, anh ta ngồi xổm xuống, thô lỗ tóm mái tóc của cô, bắt buộc cô phải quay mặt về mình. "Nói, tại sao hôm nay cô lại xuất hiện? Há?"

Cô nức nở khóc, bụng đau khiến cô không sao đứng lên được, sự đau đớn trong lòng khiến cô không sao thốt lên được một lời.

"Cô lại còn khóc nữa cơ à? Vừa rồi chẳng phải cô đã cười đến run hết cả người lên đó sao?" Anh ta càng ra sức kéo tóc của cô. "Cô... con mẹ nó, còn giả vờ với tôi hả, thu hồi nước mắt lại đi?"

Chết tiệt, tối hôm nay cô thật sự muốn chọc giận anh đây mà! Từ hôm qua anh đã chuẩn bị cho buổi lễ chúc mừng sinh nhật của Vũ Nghê, muốn được chìm trong thế giới lãng mạn của hai người...!

Nhưng con đàn bà quỷ kế đa đoan này lại ngu ngốc dám đến, làm phá hỏng kế hoạch của anh. Thậm chí, vừa rồi lại còn nói rất rõ ràng rằng cô ta yêu Kim chủ của mình nữa chứ!

"Đau quá... anh buông em ra!" Nằm trên mặt đất, Quan Tĩnh rên rỉ cầu xin anh!

"Đau sao? Tôi xem chừng cô cũng không biết cái gì là đau đâu..."

Quan Tĩnh cầm tay anh, nước mắt chan chứa, đầy tủi thân giải thích: "Em không muốn tới, nhưng Vũ Nghê bảo em phải tới..."

"Cô ấy bảo cô đến là cô phải đến à? Tôi đây bảo cô đi chết, sao cô lại không chịu đi!" Anh ta hỗn hển nắm lấy đầu cô đập mạnh xuống nền nhà.

"Bịch..." lập tức trên mặt đất lại phát ra một tiếng động làm cho tim người ta phải nhảy vọt lên lỗ nhịp!

Đầu óc chấn động, khiến trong nháy mắt trước mặt cô bỗng tối sầm, mất đến vài giây cô không hề nhìn thấy gì hết! Chỉ biết bên tai đầy tiếng ong ong...!

"Vì sao anh lại đối xử với em như vậy, vì sao anh lại muốn đánh em? Hôm nay em hoàn toàn không sai ..." cô vẫn luôn không nói gì nhiều, rốt cục không nhận được nữa muốn được giải thích!

Anh ta chỉ vào mũi cô, nói đầy phẫn nộ: "Hôm nay cô tới đây, chính là cô đã sai. Cô dám ở trước mặt cô ấy nói yêu tôi, càng là tội ác tày trời!"

Đau lòng muốn chết, cô không tự chủ được nữa gào thét lên: "Em yêu anh là sai sao? Vũ Hàng, em yêu anh còn hơn cả cô ấy yêu anh, vì sao anh lại không nhìn tới em!"

"Câm miệng ... "

"Phó Vũ Nghê hoàn toàn không hề yêu anh, nếu như cô ấy thật sự có một chút động lòng nào đối với anh, sao cô ấy lại không hề biết mối quan hệ của hai chúng ta? Sao cô ấy lại không nghĩ rằng Kim chủ của em chính là anh chứ? Vũ Hàng, cô ấy không thương anh, anh buông tay với cô ấy đi!"

Biểu cảm của Tường Vũ Hàng càng tàn nhẫn, anh ta nheo cặp mắt như chim ưng đang phát ra luồng ánh sáng làm cho người ta vô cùng sợ hãi. "Tôi buông tay với cô ấy, sau đó thì sao?"

"Em sẽ yêu anh..." cô nghẹn ngào nói!

Chương 6: Cô bị cường bạo

Editor: Mẹ Bầu

Tường Vũ Hàng quả nhiên là một người đàn ông thật 'đúng giờ', nói làm mười phút, quả nhiên đúng mười phút sau đã kéo quần lên! Sửa sang lại quần áo hoàn chỉnh, anh ta trở lại phòng ăn, áo mũ chỉnh tề y như lúc trước ngay cả một cọng tóc nhỏ cũng không có rối loạn!

Trái lại, người phụ nữ phải đứng tựa vào vách tường kia lại chật vật đến không chịu nổi ...

Mái tóc vốn được chải chuốt chỉnh tề, bị chà đạp giờ giống như một mớ cỏ dại rối bời! Lốp trang điểm tinh tế đã bị xóa hết, những vết bầm tím làm cô bắt đầu choáng váng, bên miệng hiện rõ vết đỏ rực của một cái tát thật mạnh! Cúc áo nơi cổ áo bị kéo đứt, lộ ra lớp da thịt trước ngực bị cắn đến đỏ bầm. Tất chân buông lỏng xuống dưới, chiếc quần lót màu đen viền tơ bị ném sang một bên, cặp đùi còn yếu ớt chưa đứng thẳng lại được!

Cho dù không nhìn thấy lúc trước có chuyện gì xảy ra, nhưng giờ phút này, người khác chỉ cần nhìn qua, đơn giản cũng có thể đoán được đã có chuyện gì xảy ra với cô!

Cường bạo, nhất định cô đã bị cường bạo rồi!

Tường Vũ Hàng đến nhìn một cái cũng không buồn liếc nhìn cô thêm, liền xoay người bỏ đi!

"Anh...anh định vứt lại em ở trong này sao? Anh không sợ rằng một khi em ra ngoài, Vũ Nghê nhất định sẽ nghĩ ngay được chuyện gì đã xảy ra hay sao?" Cô tiếp tục hỏi đầy khiêu khích, muốn hỏi anh ta vì sao lại có thể đối xử với cô như vậy? Cho đến cùng anh định làm gì với cô đây? Cho dù có nói như thế nào đi nữa, bọn họ cũng đã ở cùng với được ba năm, đã làm hết những chuyện thân mật thuộc loại giữa tình nhân, nhưng sao anh lại có thể đối xử với cô đến một chút tình cảm đều không có như vậy được!

"À..." vẫn xoay lưng về phía cô, anh ta lạnh lùng cười nhạo nói. "Cô nghĩ rằng chuyện giữa tôi và cô, tôi sẽ để cho loại người như cô có cơ hội ấy sao?"

Nói dứt lời, anh ta lấy trong túi quần ra chiếc điện thoại di động, báo cho trợ lý của mình!

"Tường Vũ Hàng, anh có nhìn thấy Tinh Tinh hay không vậy?" Vũ Nghê thấy bạn trai mình từ trong phòng rửa tay trở về lên tiếng hỏi!

Tường Vũ Hàng thông dong tự nhiên ngồi vào trong ghế dựa, mặt không đỏ nói đầy vẻ coi thường: "Vừa rồi Tinh Tinh nói, ngồi ở chỗ này rất khó chịu, cho nên cô ta nhờ anh nói với em sẽ đi về nhà trước, trả lại thời gian cho hai người chúng ta!"

"Thế này thật không được hay lắm? Hai người bọn em cùng nhau tới, hiện giờ lại cô ấy lại về nhà chỉ có một mình... Haiz! Sao vừa rồi anh không ngăn cô ấy lại?" Tinh Tinh thật sự rất nhạy cảm, chắc chắn cô ấy phải biết cảm giác chân thực nhất của cô đối với Tường Vũ Hàng là như thế nào, sao có chuyện cô ấy lại vứt bỏ một mình cô ở lại nơi đây?" Tường Vũ Hàng, em hơi mệt, muốn về nhà!"

Uống xong một ngụm rượu, Tường Vũ Hàng nghĩ cũng không hề nghĩ, gật đầu. "Được, nhưng em chờ anh ăn một chút nhé anh hơi đói!" Đồ đàn bà thói tha đáng chết kia, chỉ biết mưu tính nghiêng về mình!

Cô ta tới nơi này chẳng phải là muốn để cho anh phải chú ý tới cô ta hay sao? Đã như vậy, đương nhiên anh sẽ thỏa mãn cho cô ta!

Ăn vài thứ này nọ, bỗng nhiên anh không nhịn được, liền cong khoe môi lên, lộ ra một nụ cười thỏa mãn. Ở trên thân thể của cô ta quả nhiên là cực kỳ thích. Anh cũng đã từng có không ít phụ nữ, nhưng quả thật chỉ có cô mới là người phù hợp với anh nhất! Cũng là bởi vì như thế, cho dù cô luôn tự cho mình là đúng, luôn khiêu chiến sự tức giận của anh, khiến anh phải tức giận đến ... không thể không chinh đốn lại cô, nhưng anh lại cũng luôn luôn luyện tiếc không muốn buông tay cô!

Lúc này, có lẽ ngay cả chính Tường Vũ Hàng cũng không hề chú ý tới, trong đầu của anh, toàn bộ cảm xúc của anh đều bị Quan Tinh chiếm giữ hết. Anh hoàn toàn không hề chú ý tới bạn gái đang ngồi phía đối diện với mình!

***** phân cách tuyến *****

Vừa mới chui vào dưới chiếc chăn mỏng, lại vươn người duỗi tay lại xé một tờ lịch ngày!

Hiện tại những người trẻ tuổi hầu như rất ít còn dùng loại lịch hàng ngày này, nhưng cô lại có thói quen dùng loại lịch này! Chỉ có điều, loại thói quen này cũng không mang đến cho cô sự vui vẻ, mà chỉ mang đến cho cô sự bất đắc dĩ cùng chua xót!

Hàng ngày cô đều ở đó chờ mong ngày mai đến, hi vọng có thể đạt được một sự thu hoạch không tưởng! Nhưng mỗi lúc trời tối cô lại xé đi một tờ lịch ngày, thì trong lòng lại đầy mắt mắt. Bởi vì cô vẫn như vậy, sống một cuộc sống cô đơn cùng đau khổ, thử cô cần tìm luôn luôn chỉ gặp thoáng qua. À không, đôi khi là ngay cả chỉ gặp thoáng qua cũng không có!

Đã mấy ngày rồi nhỉ ?

Cũng đã vài ngày rồi anh chưa có hề ghé tới nơi này với cô...

Cô đã phá lời thề của mình, nhìn miệng vết thương trên đầu cũng không khác lắm, vậy cũng đã bong hết sạch rồi !

Mười ba ngày, đã mười ba ngày nay anh vẫn chưa hề ghé tới nơi đây! Trong gần ba năm kết giao với nhau, thực sự trong một khoảng thời gian quá lâu như vậy, anh chưa từng bao giờ không đến tìm cô!

Anh không đi công tác, bởi vì mấy ngày qua có rất nhiều lần, cô đã không hẹn mà gặp anh ở trong thang máy. Nhưng anh đều làm bộ như không hề nhìn thấy cô. Nếu như không quay lưng về phía cô thì chính ở đó gọi điện thoại! Hơn nữa, cô cũng biết mỗi lúc trời tối anh đều sẽ đưa Vũ Nghê về nhà!

Gần trong gang tấc, nhưng anh lại không hề bước vào, xem ra thật sự anh đã muốn kết thúc rồi!

Ngồi nhớ lại, những giọt nước mắt xót xa lại ảo não rơi xuống, lăn dọc theo khuôn mặt tuyết trắng xinh đẹp của cô. Cô giống như một cô bé con, tự cầm ở trên đầu gối nghẹn ngào khóc òa lên!

Cô hung hăng cắn môi dưới, giống như đang tự trừng phạt bản thân, mặc dù môi dưới cũng đã chảy ra một dòng máu đỏ tươi, cô vẫn cố ra sức, không buông miệng!

"Hu hu..." từ bên trong cánh môi đang bị cô cắn chặt tràn ra tiếng khóc bi thương. Cô sai rồi, vì sao cô lại ngu ngốc chộc tức anh như vậy chứ! Hiện giờ anh đã không cần cô nữa rồi? Chẳng lẽ đây là ý muốn của cô hay sao?

Không, không phải, anh tình nguyện làm ra vẻ như không cần tiếp tục ở cùng với cô!

Người phụ trách chương trình bị ngã ngựa. Bởi vì hắn đã bị chính cô tình nhân của mình công bố số tiền hắn đã nhận hối lộ ở trong tài khoản của mình. Cho nên mới nói, làm người đừng có quá điên cuồng, sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng!

Quan Tĩnh nhẹ nhàng cầm tập tài liệu, trầm suy nghĩ ở trong lòng!

"Nghe nói, cấp trên mới của chúng ta bây giờ khá trẻ tuổi và đẹp trai nhé!" Một gã phóng viên nhỏ vội đã chạy tới, hưng phấn loan báo tin tức bất quá!

"Vậy à....!" Quan Tĩnh không cảm thấy quá hứng thú lên tiếng!

Đúng lúc này, Phó tổng giám đốc truyền hình, một người đàn ông cao lớn mặc bộ tây trắng đi đến. Mái tóc rẽ ngôi bên thoi thượng sợi tóc hung hung, gương mặt vừa khí khái lại vừa tuấn nhã, thật xứng với thân hình tao nhã thon dài... Người này mới vừa đứng lại, trong văn phòng lập tức đã có tiếng hít thở không khí nhè nhẹ!

Vài người lúc hàng ngày thì bình thường giờ lại ảm ỉ, thậm chí mấy cô gái có dung mạo nhìn sáng sủa, còn phát ra tiếng la hét đầy khoa trương, biểu lộ vẻ mê luyến đến phát cuồng!

Sau khi được Trưởng tổng giám đốc truyền hình dẫn đến, tiếp đó người đàn ông này liền thoải mái bắt đầu giới thiệu vấn đề về bản thân: "Tôi là Lý Sấm, năm nay hai mươi bảy tuổi, hi vọng trong những ngày tiếp theo, mọi người có thể ủng hộ tôi trong công việc, khiến phòng chúng ta giành được thành tích khá tốt!"

Tuy lời nói thật bình thường, nhưng giọng điệu thân thiết của anh lập tức đã thu hút được hơn phân nửa nhân viên trong phòng! Nhất là trong văn phòng hầu như toàn là nữ!

Lãnh đạo mới đến việc mở đại tiệc để đón người mới đến là việc ắt không thể thiếu. Bây giờ 20 phút, tin tức thể thao đã phát xong, đại bộ phận đồng nghiệp bắt đầu tan tành, chỉ còn lại một số nhỏ ở lại trực ban!

Tâm tình đang buồn khổ Quan Tĩnh cũng không thích thú với sự náo nhiệt này. Cô thay lại quần áo của bản thân, sau đó một mình đi về phía thang máy!

"Tĩnh Tĩnh, cùng nhau đi nào..." một người đồng nghiệp nam khác lôi kéo Quan Tĩnh!

"Không... "

Người đồng nghiệp nam ngang ngược giữ cô lại, không cho cô có cơ hội cự tuyệt: "Không cái gì mà không, cô còn độc thân một mình về nhà sớm như vậy là có ý tứ gì. Mọi người cùng nhau đến, vốn dĩ các đồng nghiệp đã không thể đến đó được đầy đủ rồi, lại thiếu thêm một người như cô, thật buồn lắm đấy..."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Quan hệ chuyển biến tốt đẹp

Editor: Mẹ Bầu

Trong phòng tiếng nhạc càng lúc càng lớn, tiếng ca cũng càng ngày càng cao, đoàn người chơi đùa cũng khá HIGH! Nhưng càng trong hoàn cảnh náo nhiệt, thì trong lòng người nào đó thì càng cảm thấy bản thân mình thật khổ sở và cô độc!

Quan Tinh ngồi lì ở trong góc, rốt cục lúc mười giờ, cô đứng lên nói với người dẫn đầu: "Tôi về trước đây, buồn ngủ quá rồi. Sáng sớm ngày mai tôi còn phải lên hình cho chương trình tin tức sáng sớm!"

Người dẫn đầu tỏ ý đã hiểu gật đầu, sau đó bắt đầu hô hào mọi người: "Có ai trong chúng ta tiện đường với người đẹp Tinh không. Người đẹp Tinh ở tại đường XX!" Sau khi hỏi xong, người dẫn đầu mới chợt nhớ ra, cũng không có ai về cùng đường Quan Tinh hết!

"Tôi ở tại phố XX, ở kế tiếp nơi ở của chủ biên Quan Tinh, tôi sẽ về cùng với cô ấy..." Lý Sấm, người vừa nhậm chức lãnh đạo phòng ngày hôm nay từ trên ghế sofa đứng lên!

"Như vậy không được, hôm nay mọi người mở tiệc để chào mừng anh! Tự tôi có thể ngồi taxi về nhà được mà, không dám làm phiền anh!" Quan Tinh vội vàng xua tay, lấy túi chuẩn bị ra cửa!

Lý Sấm đã xốc lại quần áo, chào tạm biệt các đồng nghiệp, cũng đi theo ra ngoài: "Hôm nay tôi còn có chút việc phải về nhà, vừa vặn chúng ta tiện đường đi cùng nhau!"

Nhìn hai người cùng nhau rời đi, mọi người còn lại ở trong phòng ào ào nổi lên phùng đoán.

"Wow, thủ trưởng mới tôi thích chủ biên Quan của chúng ta rồi!" Một gã đồng nghiệp nam nói!

Một cô gái khác mặc T-shirt, đội mũ lưỡi trai ra sức gật đầu. "Nhất định thế, tối hôm nay người ta luôn luôn nhìn thủ trưởng mới, người ta có thể nhìn thấy ánh mắt thủ trưởng mới luôn luôn dừng ở trên người Quan Tinh ... "

"Ha ha, thật là một cặp xứng đôi nhỉ? Tuấn nam đi cùng mỹ nữ nhé!" Một người bỗng nhiên nói ra, những người khác ào ào gật đầu tỏ vẻ đồng ý!

***** phân cách tuyến *****

Đồ đàn bà chết tiệt, đã muộn thế này mà vẫn chưa thềm về nhà, xem ra cuộc sống về đêm của cô ta cũng khá phong phú đây! Từ lúc đưa bạn gái về nhà, sau đó Tường Vũ Hàng liền mở cửa phòng của Quan Tinh ra! Anh nghĩ rằng cô vẫn giống như ngày xưa, đã vui vẻ tắm xong xuôi, sau đó cuộn mình ở trong phòng khách chờ anh!

Kết quả mọi ý nghĩ của anh đều sai hết, cô hoàn toàn không có ở nhà. Hơn nữa, hiện tại đã 10 giờ rưỡi rồi, vậy mà cô vẫn còn chưa buồn trở về nhà!

Anh đứng ở bên cửa sổ trên lầu, phiền chán hút thuốc lá, cặp mắt chim ưng quan sát bên ngoài cửa sổ!

Vào lúc 10 giờ 50 phút, có một chiếc xe hơi dừng lại ở phía dưới lầu!

"Cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà!" Quan Tinh tháo dây an toàn ra, cảm ơn thủ trưởng mới của mình!

"Ôi chà, cô không cần cảm ơn tôi đâu, tôi thật sự thấy xấu hổ lắm!" Anh làm một cái mặt quỷ, tự cười giễu mình, nói. "Cô nói xem, cái xe này đúng là cũng quá không nề mặt tôi, nó chuyên môn làm cho tôi mất mặt! Lần đầu tiên đưa người đẹp về nhà, thế mà nó lại xảy ra chút trục trặc nho nhỏ!"

"Ha ha, không sao, chỉ có điều xe cũng cần phải bảo dưỡng đúng hẹn... anh lái xe về nhà cần cẩn thận một chút. Tôi lên lầu đây, hẹn gặp lại!" Sau khi lễ độ nói lời từ biệt, Quan Tinh xuống xe, đi về hướng cửa nhà trọ!

Quan Tinh vừa mở cửa phòng ra, từ bên trong căn phòng tối đen vang lên một giọng nói đầy châm biếm của đàn ông: "Khá lắm, không ngờ cuộc sống về đêm của cô lại muôn màu muôn vẻ như vậy!"

Cô chạy nhanh tới bật công tắc đèn, khi nhìn thấy người mà mình ngày nhớ đêm mong thật sự xuất hiện ở trong phòng của mình, cô hưng phấn đến mức phát ra tiếng nức nở: "Không phải là anh nói sẽ không tới đó sao? Chẳng phải là anh không cần em nữa sao?" Hai tay cô bưng kín lấy miệng, nước mắt cũng lập tức đã ươn ướt bàn tay mình!

Nhìn thấy cô kích động như vậy, cũng không biết vì sao, vốn dĩ anh nghĩ sẽ hung hăng ép hỏi cô, chất vấn cô một trận, vậy mà con giận dữ trong người anh nhất thời giảm đi phân nửa! "Có phải cô đã ước gì tôi không cần cô nữa hay không? Bởi vì cô đã có người mới để vui vẻ rồi kia mà?"

Không biết anh có chú ý tới ngữ điệu trong lời nói của anh có nồng đậm vị chua hay không!

"Không phải, em không phải như vậy!" Cô nói, nước mắt như hoa lê đầm mưa. Chợt cô nhào vào trong lòng anh, vội vàng nói nhận sai: "Vũ Hằng, em sai rồi, là em đã phá vỡ quy tắc trò chơi, lần sau em nhất định sẽ không ghen tị loạn lên nữa, cũng không sẽ ở bên cạnh Vũ Nghiê mà nói lung tung nữa, anh tha thứ cho em có được không?"

Cô liều mạng ôm lấy anh, trong lòng chua xót nghĩ mặc kệ cho anh coi thường mình cũng được! Không sai, dù anh đánh cô, nhưng không sao đánh được tình yêu của cô đối với anh. Đúng vậy, cô đã yêu anh!

"Cô có biết là mình đã sai rồi không?" Anh để cô tùy ý ôm mình, hai tay của anh cũng không không chế nổi nữa, cũng đã vuốt ve trên thân thể cô!

"Em biết rồi..."

"Tốt lắm, bây giờ anh sẽ tha thứ cho em, tuyệt đối không được có sự lộn xộn lần thứ hai nữa đâu đấy!" Bàn tay to của anh đã vói vào trong vạt áo của cô, ra sức vuốt ve nơi cao vút, mềm mại của cô ...

Quan Tĩnh nhón mũi chân lên, chủ động hôn vào môi của anh.

Cô vừa mới dính vào môi mỏng của anh, anh lập tức đón nhận, chuyển thành chủ động, ra sức hôn cô thật sâu! "Nói cho anh biết, tối hôm nay người đàn ông đưa em về là ai vậy?"

Cô đã lâm trong cảnh ý loạn tình mê, vừa chấp nhận nụ hôn môi, vừa cố gắng duy trì tỉnh táo đáp lại: "Lý Sầm!"

Hóa ra là anh ta...

"Em và anh ta không xứng với nhau, đừng có ý nghĩ lung tung với anh ta!" Anh bình luận!

Quan Tĩnh nở nụ cười, đưa tay lên ra sức kéo bàn tay to của anh đang ở trên cổ mình xuống ...

Lập tức, hai người bọn họ cùng ngã ra ở trên sàn. "Em không quan tâm anh ta với em có xứng với nhau hay không? Em không thích anh ta, em chỉ thích anh thôi, chỉ có anh..."

Những lời này đã gạt đi hết một nửa sự tức giận còn lại trong người của anh. Anh không sao chần chờ được nữa, lập tức vùi đầu vào trong cảm xúc mạnh mẽ... Người phụ nữ đáng chết này, chính cô ta đã chọc giận anh, khiến mấy ngày nay anh rất muốn cô, nhưng lại không bỏ được thể diện!

Hôm nay, nhất định anh sẽ phải trừng phạt cô thật nặng!

Quần áo bị kéo ra hết, để lộ ra một thân thể trắng trẻo non mềm! Không lâu sau, trong phòng liền vang lên tiếng hoan ái làm cho người ta mặt đỏ tim đập!

Gò má áp vào vòm ngực nóng bỏng của anh, bên tai là tiếng tim anh đang đập mãnh liệt, thậm chí... lòng bàn chân của cô còn đang áp vào vật nam tính của anh vừa mới thu nhỏ lại ...

Cảm xúc mãnh liệt tồn tại lúc này một lần nữa nhắc nhở cô rằng, anh đang ở ngay tại cạnh cô, không phải anh không cần cô, anh đã trở lại rồi!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc ở bên trên mình, anh thực sự mỉm cười thỏa mãn!

"Đứng lên đi..." liên tục muốn cô tới bốn lần, anh đã thỏa mãn rồi! "Anh về nhà đây!"

"Vâng!" Mặc dù trong lòng có nghìn nghìn vạn vạn lần không muốn, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đứng lên, hầu hạ anh mặc quần áo! Quan hệ vừa mới hòa dịu lại, càng làm cho cô quý trọng gấp đôi. "Trên đường lái xe phải cẩn thận một chút nhé!"

Anh tóm lấy cái cằm của cô, đặt lên trên môi đỏ mọng ấy một cái hôn tình cảm rất mãnh liệt mà thực dịu dàng, tựa như đôi tình nhân đang thân mật, tràn ngập ôn nhu. "Được rồi, cứ yên tâm, còn có người một phụ nữ khiến anh vẫn còn muốn chưa đủ đây, cho nên anh không thể để xảy ra chuyện gì nhanh như vậy..."

"Anh nói loạn cái gì đấy, quạ đen!" Quan Tĩnh cau mày lại, cực kỳ không muốn nghe!

"Được rồi, anh đi đây!" Anh mặc xong quần áo, sau đó đi về phía cửa, đồng thời động tác cũng trở nên nhẹ nhàng từ tốn hơn. Anh rất sợ bị người ở phòng cách vách nghe thấy!

Chương 8: Đề xuất chia tay

Editor: Mẹ Bầu

Hai ngày nay, trong lúc nói chuyện với đồng nghiệp, vẻ tươi cười rõ ràng ngày càng nhiều hơn trên mặt Quan Tĩnh, ngay cả lời nói cô cũng nói nhiều hơn! Hon nữa trên mặt cô lại thường xuyên hiện nụ cười mím mím cực kỳ quyến rũ. Điều này đã hoàn toàn hấp dẫn ánh mắt anh chàng Lý Sấm còn độc thân kia! Chính anh cũng càng ngày càng nhận ra, anh thật sự càng ngày càng thích cô hơn!

Trải qua một tuần tiếp xúc lẫn suy nghĩ tường tận, Lý Sấm quyết định trực tiếp thổ lộ với Quan Tĩnh!

Đúng vào thời gian ăn cơm trưa, Lý Sấm nhìn thấy Quan Tĩnh chuẩn bị đi ăn cơm trưa một mình, anh chạy nhanh ra trước cửa thang máy ngăn cô lại!

"Tôi cũng có một mình thôi, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm trưa nhé? Tôi biết ở dưới lầu, cách đây không xa có một nhà hàng ăn nhanh mới khai trương, hương vị rất ngon, lại hợp vệ sinh!" Giọng điệu của anh thật khiêm nhường, thế nhưng lại có ma lực khiến cho người ta không thể cự tuyệt được!

Giữa đồng nghiệp với nhau, việc rủ nhau cùng đi ăn cơm trưa chẳng qua cũng chỉ là một chuyện bình thường. Cho nên Quan Tĩnh cũng không nghĩ nhiều lắm, gật đầu đồng ý: "Được thôi, vừa vặn tôi ăn cơm một mình cũng thấy nhàm chán!"

Lúc này Lý Sấm cũng đã ấn nút thang máy đi xuống!

Chọn món xong, không bao lâu sau hai suất ăn nhanh đã được đưa đến trên mặt bàn!

Quan Tĩnh cũng không nghĩ nhiều, bắt đầu ăn luôn. Công việc ở đài truyền hình không thể so sánh với ngành nghề khác. Hiện tại đang rảnh thì phải ăn cơm nhanh một chút, bởi vì nhất định không biết khi nào sẽ có một cuộc điện thoại gọi đến, yêu cầu người ta đi ngay rất khẩn cấp!

Cô ăn ngon lành, nhưng anh lại không thể nào ăn được, đôi đũa hoàn toàn trở thành một đạo cụ giúp anh che giấu sự căng thẳng!

"Em bây giờ vẫn chưa có bạn trai, vẫn còn độc thân phải không?" Người cũng như tên, anh vốn ưa thích sự ăn ngay nói thẳng. Nhất là đối với chuyện tình cảm, việc theo đuổi một cô gái, anh cũng không thích nói năng vòng vèo!

"Vâng!" Ở bên ngoài, ngoại trừ Vũ Nghê và Tường Vũ Hàng ra, không ai biết cô có bạn trai!

Đương nhiên, Tường Vũ Hàng chính là Kim chủ của cô, cũng không phải bạn trai! Chỉ có điều, ở trong lòng, cô lại coi anh là bạn trai!

"Tôi thích em!" Câu nói tiếp theo, anh trực tiếp biểu đạt luôn tình cảm của mình!

"Hả?" Quan Tĩnh phát ra một tiếng kêu đầy khó xử.

Một người đàn ông trẻ tuổi, diện mạo tuấn dật, khí chất phi phàm, biểu đạt tình yêu đối một người con gái, nhất định cô gái ấy sẽ cảm thấy rất cao hứng, tràn đầy tự tin, có thể thỏa mãn thật lớn lòng tự trọng của phụ nữ. Mặc dù người con gái có bạn trai tương đối tốt hoặc là người chồng mà mình yêu thương sâu đậm, nhưng cho dù như thế, cô gái đó cũng sẽ có cảm giác rất thích thú khi được một người khác phái theo đuổi.

Nhưng đối với Quan Tĩnh mà nói, thì lại không phải như thế. Tình lực (tình thần và thể lực) của cô đã không còn khả năng để chấp nhận tình cảm của một người đàn ông khác. Trong lòng cô lại càng không có kiểu giả bộ như những người khác, cho nên loại tình cảm yêu thích đến từ người khác phái, đối với cô mà nói, sẽ không có cảm giác vui vẻ, mà lại chính là sự trói buộc, là áp lực!

Khỏe môi Lý Sấm nhếch lên, nụ cười giống như ánh nắng, khẩn thiết chăm chú nhìn vào cô thật thâm tình. Trên mặt tràn ngập hứng thú cùng mê đắm đối với cô. "Lúc trước khi tôi còn chưa chuyển sang chương trình thể thao, tôi đã bị khí chất của em, vẻ mặt xinh đẹp của em, đôi mắt trí tuệ sáng ngời của em, cả vẻ u buồn nhân nhật lẫn phong cách của em quyến rũ mất rồi! Có lẽ là em không biết đâu, từ khi em dẫn chương trình tin tức thể thao cho đến hôm nay, để được nghe giọng nói ngọt ngào của em khi đọc tin tức, tôi cũng chỉ xem bản tin do em làm phát thanh viên!"

"Việc này theo như ý anh nói nghĩa là anh chính là fan ruột của tôi đó sao?" Quan Tĩnh dùng cách nói vui đùa đáp lại, mặt cô không hề đỏ, ánh mắt không hề lay động, vẻ mặt vẫn như trước. Lúc này biểu cảm phảng phất như chưa từng nghe thấy người khác thổ lộ!

"Có thể nói là như vậy!" Anh gật đầu!

"Ha ha, cho nên anh mới vui vẻ ủng hộ tôi phải không?" Cô cho anh một câu phán đoán, mà này sự phán đoán này càng kéo hai người ra xa hơn!

Lý Sấm không đồng ý nói: "Tôi thích ủng hộ em, nhưng lại càng thích con người của em hơn! Nhất là từ sau khi trở thành đồng nghiệp của em, tôi lại càng thấy thích em hơn! Quan Tĩnh, em hãy làm bạn gái của tôi đi, nhất định tôi sẽ làm cho em trở thành một cô gái hạnh phúc nhất!"

"Chúng ta bắt quá mới cùng làm việc với nhau có mười ngày mà thôi, tình cảm của anh đối với tôi chỉ sợ chưa đến mức sâu sắc như vậy..."

"Có một số người chỉ cần chung sống một ngày là có thể hiểu biết hết về nhau, cũng có một số người mặc dù là ở chung cả đời cũng không thể hiểu được nhau... Mà tình cảm của tôi đối với em chính là thuộc kiểu người trước. Tôi biết em là một cô gái tốt, tôi biết em là một cô gái thật sự khao khát tình yêu chân thực, luôn hướng về gia đình..."

Mấy câu nói của anh vừa nói ra đúng là tiếng lòng của cô. Sự hiểu biết của anh về cô khiến cô cảm thấy sợ hãi. Không sai, cô luôn luôn nghĩ muốn có một gia đình, một người đàn ông yêu cô, một đứa nhỏ thông minh đáng yêu. Cô gật mình thầm nghĩ, sao anh ta lại có thể biết được điều này nhỉ?

Lý Sấm nhìn ánh mắt kinh ngạc của cô, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn. "Tôi nghĩ là tôi đã nói đúng, Quan Tĩnh, đây cũng chính là điều mong muốn nhất của tôi, có một gia đình đầy mỹ mãn, có một bà xã để mình yêu thương cùng một đứa nhỏ đáng yêu! Mà em, chính là cô gái rất thích hợp với tôi..."

Về mặt anh tràn đầy tự tin, không thể không nói, quả thật trong nháy mắt, nhìn anh thật hấp dẫn. Lý Sấm, mới hai mươi bảy tuổi đã thành công trong sự nghiệp, tuy rằng không thể so sánh với vị đại Tổng giám đốc đài truyền hình MBS. Nhưng dựa vào độ tuổi và vị trí hiện tại bây giờ, còn có sự tự tin đường của bản thân, lẫn khí chất và bề ngoài nho nhã, quả thật anh chính là một người đàn ông độc thân cực phẩm!

Nếu như lần thổ lộ này đối tượng là một cô gái khác, nhất định cô gái kia sẽ hưng phấn, cảm động đến phát khóc!

Quan Tĩnh rất bình tĩnh ăn sạch đến miếng thức ăn cuối cùng trong khay, nhẹ nhàng buông đũa xuống. "Anh vẫn chưa hiểu rõ về tôi đâu, tôi chẳng phải là một cô gái tốt đẹp như anh vẫn nghĩ, tôi rất tầm thường, quá tầm thường! Thực xin lỗi, tôi không thể chấp nhận!"

Nói xong, cô cầm lấy chiếc túi của mình, gật gật đầu chào, rồi đi ra hướng cửa tiệm!

Lý Sấm cũng chẳng quan tâm đến ăn uống gì nữa, nhanh chóng chạy đuổi theo ra cửa. "Đương nhiên là em có quyền cự tuyệt tôi, nhưng thực sự tôi rất thích em, mà một khi tôi đã thích, tôi sẽ không buông tha, nhất định sẽ theo đuổi em đến cùng..."

Đang lúc Lý Sấm còn dây dưa thổ lộ với Quan Tĩnh, thì Vũ Nghê và Tường Vũ Hàng cùng đi đến, mà bọn họ cũng vừa khéo nghe được lời tuyên bố này!

Phó Vũ Nghê cũng đã gặp Lý Sấm vài lần, đương nhiên sau đó liền chào hỏi hai người! Tường Vũ Hàng đứng sau lưng Vũ Nghê, chỉ yên lặng gật đầu không nói gì hết!

Khi Quan Tĩnh nhìn thấy hai người ở trước cửa, đầu óc như trống rỗng. Nhìn thấy Tường Vũ Hàng ở phía sau, cô liền hốt hoảng né tránh! Anh ấy sẽ không tức giận với mình chứ?

"Tổng giám đốc và chủ biên Vũ Nghê cũng tới nơi này để dùng cơm sao?" Lý Sấm mở miệng hỏi!

Vũ Nghê gật gật đầu, vội nói: "Đúng vậy, tất cả mọi người đều nói đồ ăn ở nơi này ăn rất ngon, cho nên chúng tôi liền tới ăn xem sao! Ài chà, cũng không còn nhiều thời gian, không nói nhiều nữa, hai người đi trước nhé!"

"Bên kia có chỗ đó, đi nhanh một chút..." Lý Sấm lạnh tay lẹ mắt chỉ vào bên trong nói!

"Cảm ơn!" Mọi người đang vội nên Vũ Nghê thật sự không kịp nói thêm gì nữa, đi thẳng đến chỗ Lý Sấm vừa chỉ!

Tường Vũ Hàng gật gật đầu, cùng Vũ Nghê nhanh chóng đi tới!

Trong lòng Quan Tĩnh thật căng thẳng, đầy chán nản. Cô không che giấu nỗi sợ giễu cợt đối với bản thân. Cô đã tự đánh giá mình quá cao rồi, ngay cả nhìn thôi, anh cũng không hề liếc mắt qua cô một cái. Cô đồng ý kết giao với ai, đó là chuyện của cô, anh cũng không hề tức giận!

***** phân cách tuyến *****

Quan Tĩnh vừa mới trở lại văn phòng, Tường Vũ Hàng đã gọi điện thoại!

Giờ phút này Tường Vũ Hàng gọi điện thoại cho cô? Có phải là anh đã nhấn nhầm nút hay không?

"A lô..." cô dè dặt cẩn trọng lên tiếng, nhưng lại không thể nói ra tên của anh!

"Tôi phòng làm việc của tôi một chuyện!"

"Nhưng một lúc nữa là đã đến giờ em phải lên hình cho chuyên mục!"

"Tôi đã gọi điện thoại cho chủ nhiệm của cô, bảo anh ta điều người khác làm rồi!" Anh là tổng giám đốc MBS, chút chuyện này đối với anh hoàn toàn không phải là chuyện gì khó!

"Nhưng em đã chuẩn bị đầy đủ cho buổi phát hình của chuyên mục rồi, em..." Chuyên mục của cô, trừ phi là có tình hình gì đó khá đặc biệt khác xảy ra, bằng không cô sẽ không đồng ý để cho người khác thay ca!

"Tôi bảo cô đến, hơn nữa là ngay lập tức, cô hiểu chưa? Nếu cô còn dám cãi lại mệnh lệnh của tôi, từ hôm nay trở đi tôi có thể cho cô rời khỏi MBS!" Anh nói ở trong điện thoại giọng đầy ngang ngược!

"Vâng, em sẽ qua ngay lập tức!" Quan Tĩnh nhìn xuống con tức giận, nhận mệnh, cúp điện thoại, đi về phía bên kia hành lang!

Đề điện thoại xuống, Tường Vũ Hàng tức giận ném điện thoại đi động "chát" một tiếng vào trên mặt bàn làm việc! Anh nặng nề dựa lưng vào lưng ghế sofa, tức giận đóng đũa thân thể. Chiếc ghế ngồi cao cấp phát ra tiếng kêu kệt kệt kệt chói tai!

Người phụ nữ đáng chết kia, dám xằng bậy bên ngoài ở sau lưng anh, định quyến rũ người đàn ông khác hả? Cô ta cho rằng, anh, Tường Vũ Hàng này, là cái gì đây?

Quan Tĩnh vặn mở cửa phòng, đi tới. "Tìm em có chuyện gì sao?"

"Cô chuẩn bị chấp nhận sự theo đuổi của người đàn ông khác hả? Nếu đã như thế này, chúng ta hãy chia tay đi!" Anh phong khinh vân đạm nói, dường như quyết định này với anh mà nói, không có gì ảnh hưởng hết!

Vừa mới vào cửa, đã bất chợt nghe thấy quyết định này của anh, khiến Quan Tĩnh hoàn toàn không có cách nào tiêu hóa nỗi tin tức này! "Chia tay ư?"

"Đừng, chia tay!" Anh lặp lại khẳng định, tựa lưng vào ghế ngồi của mình, nhàn nhã phun ra từng vòng từng vòng khói thuốc lá!

"Vì sao?" Chẳng lẽ anh đã có người phụ nữ khác, đối với cô, anh đã chán ngấy rồi sao?

"Chẳng phải là cô đang hẹn hò với Lý Sấm đó sao? Đã như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể chia tay. Tôi Tường Vũ Hàng này, sẽ không dùng chung một người phụ nữ với một người đàn ông khác, như vậy dễ dàng bị bệnh truyền nhiễm!" Anh nói đầy vẻ ghét bỏ, đồng thời con giận cũng bốc lên tận trời xanh!

Anh nói một câu phía trước, cô nghe mà chợt thấy xúc động, cho rằng là anh ghen, nhưng khi anh nói câu kế tiếp, cô nghe mà muốn khóc!

Không phải là anh ghen, mà là anh sợ bản!

Anh đang ở đó vũ nhục cô!

Nếu là một cô gái có chút cốt khí, lúc này nhất định sẽ lựa chọn kết thúc cái đoạn tình cảm không được ra mặt công khai luôn! Nhưng cô lại không phải là một cô gái có cốt khí, khi cô trao bản thân mình cho anh, cô đã thừa nhận, anh chính là người đàn ông duy nhất trong cuộc đời này của cô!

Cô nguyện ý chờ đợi sẽ có ngày anh đột nhiên chú ý tới mình, thích con người mình, yêu chính con người mình! Cô chờ mong anh có thể cho mình một gia đình, cho cô một bên đầu ảm ảp!

Cô vọt tới bên cạnh anh, lắc đầu giải thích nói: "Không phải, em không chấp nhận sự theo đuổi của anh ta. Nếu vì nguyên nhân này, em xin anh, đừng chia tay với em!"

"Thật chứ?" Anh còn nghi vấn, nhưng trong lòng cũng đã khẳng định rồi!

"Thật mà!" Cô cam đoan.

"Vậy được rồi, nhưng tôi nói cho cô biết, tôi cũng không hề ngăn cản cô làm quen với người đàn ông khác, nếu như cô có yêu mến họ thì hãy nói với tôi một tiếng, chúng ta lập tức liền kết thúc!" Anh nói rất vô tình!

Trái tim Quan Tĩnh roi trên mặt đất giống như thủy tinh, trong phút chốc trở thành vỡ vụn!

Chẳng lẽ, đối với cô thật sự đến ngay một chút để ý anh cũng không hề có hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Có thích em hay không?

Editor: Mẹ Bầu

"Em sẽ không thích bất cứ ai khác!" Cô không chút che giấu, nói thẳng ra lời nói sâu kín tận đáy lòng!

"Vậy cô trở về làm chương trình đi!" Anh lạnh nhạt, thản nhiên buông lại một câu nói!

"... Làm chương trình gì vậy?" Quan Tĩnh ngơ ngác không hiểu mắt một hai giây đồng hồ, liền hỏi lại!

"Không phải là một lúc nữa cô có một chuyên mục truyền hình trực tiếp hay sao? Còn bảy phút nữa là bắt đầu phát sóng trực tiếp rồi đây..." anh nhìn đồng hồ trên cổ tay, thuận tiện nói với cô: "Đây là chuyên mục của cô, còn không khẩn trương mà đi làm đi? Nếu trong công việc cô mà có sai sót, nhất định tôi sẽ không để yên cho cô đâu, sẽ khấu trừ tiền thưởng của cô đấy!"

"Cái gì? Chẳng phải anh nói đã tìm người làm thay em rồi hay sao?" Quan Tĩnh thét lên một tiếng chói tai, tuy rằng cô hỏi, nhưng mà chân của cô đã chạy hướng về phía cửa!

"Nhưng những chuyện chúng ta cần bàn luận đến lúc này đều xong hết cả rồi, thời gian lên hình cho tiết mục còn bảy phút, cô đương nhiên sẽ phải quay lại với tiết mục của mình thôi!" (*)

"Vũ Hàng, anh quá tiểu nhân, anh luôn đùa giỡn em!" Quan Tĩnh kêu lên một tiếng hờn dỗi, chạy nhanh ra ngoài cửa lớn!

(* Mẹ Bầu để cách xưng hô của Tưởng Vũ Hàng với Quan Tĩnh lúc là anh - em, lúc là tôi - cô, để nhấn mạnh tình cảm của Tưởng Vũ Hàng lúc này chỉ là dạng "ăn bánh trả tiền", chỉ âu yếm khi quan hệ xác thịt, đúng như lời đề nghị ban đầu của Quan Tĩnh. Anh ta yêu Quan Tĩnh nhưng lại không nhận ra tình cảm của mình, do bị bóng của Vũ Nghê che mắt. Vì thế thái độ của anh ta khi ở đài truyền hình chỉ dừng ở mức độ quan hệ cấp trên cấp dưới)

Ngồi ở trên ghế, Tưởng Vũ Hàng vừa lắc đầu vừa cười xấu xa. Ở MBS này, Quan Tĩnh cũng là một người có khả năng tranh đoạt ngôi vị át chủ bài khác cho chương trình chuyên mục tin tức. Tuy rằng hiện tại cô chưa nổi tiếng bằng Phó Vũ Nghê, nhưng việc này chủ yếu là bởi vì anh không cho cô có cơ hội đến với kênh tổng hợp!

Kỳ thực hình dáng lẫn khí chất của Quan Tĩnh cực kỳ thích hợp với vai trò chủ biên của chương trình bản tin xã hội buổi chiều. Nhưng chính anh lại không muốn điều chuyển cô qua đó! Anh sợ cô tranh đoạt sự nổi tiếng với Vũ Nghê chăng? Đương nhiên là không phải! Nếu trong cùng một khoảng thời gian của cùng một chương trình mà có tới hai át chủ bài cùng chịu trách nhiệm thực hiện, thì không thể phủ nhận loại tình huống này thực sự là một điều cực kỳ tốt!

Đối với công việc chủ biên mà nói, hai người sẽ có thể thay nhau nghỉ ngơi! Đối với người xem mà nói, cũng có thể được thay đổi khẩu vị, đối với mỗi một bản tin đều có một sự chờ mong riêng!

Nhưng mà, anh chính là không muốn thả Quan Tĩnh tới bộ phận tổng hợp đảm nhận chương trình bản tin thời sự!

***** phân cách tuyến *****

Tưởng Vũ Hàng, anh đúng là đồ cực kỳ xấu xa!

Không chỉ bắt nạt cô trong cuộc sống, mà ngay cả trong công việc anh cũng bắt nạt cô! Rõ ràng đã bảo người khác làm thay thế cho cô rồi, vậy mà cuối cùng anh đột nhiên lại làm cuộc đánh úp với cô!

Không ngừng nhìn số thang máy từ tầng lầu dần đi xuống, Quan Tĩnh, trong lòng vừa sốt ruột vừa nể người đàn ông kia!

Hiện tại chỉ còn 4 phút đồng hồ nữa là bắt đầu đến thời gian của tiết mục rồi!

'Đình' một tiếng, cửa thang máy mở ra !

Một nhân viên đã mặc trang phục đứng trước ở cửa thang máy chờ cô, sau đó còn dò hỏi cô với vẻ khó hiểu: "Người đẹp Tĩnh này, vì sao lại thế chứ? Không phải đã nói rõ là người khác sẽ lên hình của chương trình lần này à? Cuối cùng thế nào lại là cô vậy?"

Hiện tại thời gian bắt đầu tiết mục cách còn có ba phút, không kịp mất!

Quan Tĩnh không nói nhiều lời, ở ngay trước mặt công chúng, cởi bỏ bộ âu phục trên người, để lộ ra bộ nội y đang mặc bên trong, bộ ngực đầy đặn nhất thời hiện ra ở trước mặt mọi người!

Trong nháy mắt, trong đại sảnh liên tiếp vang lên tiếng hít thở trong không khí!

Vài đồng nghiệp nam trong phòng phát thanh mãi nhìn cô đến quên mất công việc biên tập, giống như một đám ngu ngốc, cứ nhìn chăm chăm vào bộ ngực đầy đặn của Quan Tĩnh!

Thậm chí còn có mấy đồng nghiệp nam trẻ tuổi không chịu nổi sự hấp dẫn, còn chảy cả nước miếng ra, ánh lên long lánh! Không sai, bọn họ đương nhiên có thể thấy được bộ ngực đầy đặn của chủ biên Quan Tĩnh, nhưng thật không ngờ, hình dáng bộ ngực của cô lại to như vậy, mềm mại như vậy!

Lại còn hai cái núm hoa đang vươn thực cao kia nữa, bất cứ người đàn ông nào cũng không thể nhịn nổi, chỉ muốn đến cắn một ngụm!

Ngồi vào ghế trên sân khấu, Quan Tĩnh tựa như một con búp bê phối hợp với nhân viên làm việc, cô vừa ngẩng mặt cho người phụ trách hoá trang tô

son phủ phần cho mình, vừa nói với người phụ trách trang phục mặc quần áo cho cô, quàng lên chiếc khăn lụa màu xanh nhạt!

Trên sân khấu rồi thành một núi, vội thành một đoàn!

Miệng đã thoa son xong, quần áo cũng đã mặc xong, Quan Tĩnh, ngồi vào chỗ của mình ở trên ghế. Ánh mắt nhìn thẳng vào nơi màn hình ở phía trước! Giờ phút này, cô cũng nhìn thấy một đám đông nghiệp nam đáng ghê tởm vẫn còn đang dán mắt vào mình!

"Các người nhìn đến choáng váng hết rồi sao? Còn muốn nhìn cái gì nữa hả? Còn muốn nhìn à, muốn nhìn tôi sẽ chọc thủng mắt của các người ra bây giờ!" Nói câu sau, cô đã có chút tức giận rồi!

Cô vừa nói dứt câu nói đầy âm hiểm độc ác xong, cả sân khấu vốn đang mờ tối bỗng chốc rực sáng lên! Đồng thời, màn ảnh cũng hướng vào chính diện cô. Buổi quay trực tiếp, đã bắt đầu ...

Lý Sâm đứng ở phía sau máy quay phim, nhìn người con gái ở trên sân khấu anh cảm thấy rất hứng thú, lộ ra một nụ cười tươi tắn. Quan Tĩnh thật sự rất tuyệt, anh rất thích cô, anh rất thích một người phụ nữ có bộ dạng giống như cô vậy!

***** phân cách tuyến *****

Ánh đèn màu vàng nhạt tỏa ra ở trên giường lớn, chiếu sáng hai thân hình đang quấn quýt, không ngừng vận vẹo ở trên giường lớn, một cứng một mềm, một vào một ra, một khe hở cũng không có... Một hình ảnh lay động, sự kết hợp chặt chẽ làm cho người ta mặt đỏ tai hồng, tim đập cực nhanh!

"Ừm... Nhẹ chút..." Hai tay cô quấn quanh ở trên cổ của anh, thân thể mềm mại của cô bị sự va chạm đầy mạnh mẽ của anh khiến cô bắt đầu lên đến cao trào! Mái tóc gọn sóng xoã tung, đập dòn lay động đến mê người! Hai tròng mắt của cô tràn ngập mờ mịt, chỉ thấy gương mặt anh tuấn của anh đang kích động đến dữ dội!

Mà anh một bên dùng sức lay động thất lưng của mình, một bên hôn vào đôi môi đỏ mọng của cô! "Nhẹ chút sao, anh mà nhẹ một chút em sẽ nguyện ý sao? Em sẽ cảm thấy thoải mái sao?" Anh càng cố ý ra sức đâm vào!

"Ừm..." Cô rên rỉ, kêu lên một tiếng lớn!

"Thấy em kêu lên cực kỳ thỏa mãn kia mà, còn mở miệng nói anh nhẹ chút, nhẹ chút vậy thì làm sao có thể thỏa mãn hứng thú của em đây được?" Anh nói cô đầy giễu cợt!

"Không mà, em không có đâu!" Cô ra sức lắc đầu phủ nhận đầy chán ghét, anh thật sự rất đáng ghét!

"Chán ghét chỉ là lời nói thôi, hiện giờ em vẫn đang còn thích đấy chứ, nếu không thì vì sao hai chân của em vẫn còn quấn lấy người anh thế này? Em thật đúng là đồ..." Anh ghé sát miệng vào bên tai cô, thả một lời nói có chút ám muội không sao chịu nổi, đồng thời nâng thật cao cái mông của cô lên, bắt đầu lay động càng thêm điên cuồng

Không lâu sau, cô và anh, cả hai người bọn họ cùng gào thét lên một tiếng yêu kiều, sau đó lập tức lại trở yên tĩnh!

Cô nằm ở trên ngực của anh, anh khẽ vuốt sống lưng cô!

Giờ khắc này làm Quan Tĩnh cảm động cực kỳ, đến độ muốn khóc... Cô có thể ảo tưởng rằng anh yêu cô hay không? Cô có thể ảo tưởng rằng, kỳ thực anh vẫn chưa hiểu rõ được trái tim của anh hay không, ảo tưởng rằng, kỳ thực anh hoàn toàn không hề thương Vũ Nghê, chỉ là vì do anh không đạt được điều mình rất thích, nên mới cứ quấy phá để chinh phục bằng được?

"Em có thể hỏi anh một vấn đề hay không?"

Khi anh ôn nhu khẽ hôn vào nơi trán của cô, cô dè dặt cẩn trọng mở miệng hỏi!

"Được, vấn đề gì vậy?" Anh rất chuyên chú với việc hôn môi cô, bởi vậy cho nên anh không chút để ý!

"Anh có thích em một chút nào hay không, không phải là vì thân thể của em..."

"Không biết!" Anh nhanh chóng đáp lại luôn!

Cô ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn anh đầy bi thương: "Không biết ư? Vì sao anh lại không biết?"

"Thân thể em cũng là của em, anh là vì thân thể của em mới cùng với em..."

Tay cô khẽ vuốt ngực của anh, chưa từ bỏ ý định hỏi. "Vậy anh cũng chưa từng bao giờ thích em sao, cho dù chỉ là một chút thôi? Chúng ta ở bên nhau đã ba năm rồi cơ mà?"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thời gian ngọt ngào

Editor: Mẹ Bầu

Lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu của cô, ánh mắt đầy khát vọng của cô, Lúm đồng tiền xinh đẹp ở trên mặt cô, trong giây phút này lại giống như chạm vào dây thần kinh của anh, vấn đề cô hỏi lúc này đã khắc sâu vào trong tâm khảm của anh. Thích cô ư? Anh vĩnh viễn không thể nào quên ánh mắt của cô ở trong thang máy khi cô đưa ra yêu cầu với anh!

Ánh mắt của cô rất xinh đẹp, ít nhất là theo ý của anh, ánh mắt của cô nếu đem so với Vũ Nghiê thì ánh mắt ấy đã làm trái tim anh càng rung động nhiều hơn!

Nhưng mà, ai bảo anh lại quen biết với Vũ Nghiê sớm hơn. Khi hoạn nạn, anh và Vũ Nghiê đã cùng nhau đồng cam cộng khổ! Cho nên bất luận thế nào, anh cũng không thể phản bội Vũ Nghiê!

Tường Vũ Hàng dùng sức vuốt xuôi cánh mũi nhỏ thẳng tắp của cô, cố ý dùng giọng điệu không thích thú gì, nói: "Em đó, thật đúng là một cô gái có lòng tham không đáy! Anh thích thân thể của em, thân thể của em đã quyến rũ được anh, em cũng đã cười trộm anh rồi, thế mà còn đi hỏi anh những chuyện ở bên ngoài thân thể, lại còn hỏi anh có thích em hay không nữa chứ?"

"Em chính là một người có lòng tham không đáy đấy, anh chỉ cần nói với em có hay không là được thôi mà?" Cô ngồi dậy, gò má treo ở trên thân anh, mái tóc hơi xoắn rơi trên mặt của anh, nơi giữa cổ! Mà nơi đỉnh núi thiêng liêng của cô đang buông xuống... như có như không kẻ sát trước ngực anh!

Anh nuốt từng ngụm nước bọt một cách lổ mẫm. Cái cô gái này thực muốn mạng của anh mà. Chết tiệt, cô đang cảm dỗ anh! Tường Vũ Hàng giờ tay lên, dùng sức nắm lấy vật ở trên ngực của cô, tựa như muốn hái quả đã chín xuống vậy!

Đương nhiên, hai trái chín no đủ trên người Quan Tĩnh kia không sao hái được! Chỉ có điều trên đôi gò bồng đảo của cô đã in hằn năm vết hồng hồng! "Em nói đi, em muốn anh nói cái gì đấy hả? Nói rằng nơi này của em tốt lắm, thực cao, cảm xúc thật tuyệt vời, khiến anh mỗi lần tới đây đều lưu luyến đến quên về?"

Cô không trả lời anh về vấn đề khó nói kia, cô muốn anh trả lời cái điều cô muốn biết kia. "Anh hãy nói với em đi, ba năm qua, anh đối với em có chút đặc biệt nào hay không? Nếu bỗng nhiên em bị hủy dung, anh có còn thích em nữa không?"

"Hủy dung ấy hả ? Chuyện này dọa người lắm đấy nhé, đương nhiên là anh sẽ không thích em nữa rồi !" Anh trả lời rất đương nhiên!

"Hả!" Rõ ràng là đáp án nằm trong dự liệu của cô, nhưng mà lúc anh nói ra, cô vẫn không nhận được nỗi xót xa. Trái tim cô quặn đau, thật sự đau quá! Cô thất vọng nằm vật xuống bên cạnh, xoay lưng về phía anh!

Nhìn bộ dáng mất mát của cô, trái tim của Tường Vũ Hàng cũng không khỏi buồn bã! Thật kỳ quái, sao anh lại không đành lòng khi thấy cô thương tâm như vậy chứ!

Hoàn toàn không sao nhận được nữa, bàn tay màu đồng cổ của anh vuốt dọc một đường theo sống lưng tuyết trắng của cô, đi xuống phía dưới, tới nơi yêu kiều của cô, dọc theo cái khe thần bí ...

Khe rãnh ẩm ướt, bàn tay to của anh chuẩn xác tìm được nơi ngọn nguồn của sự ẩm nóng!

Ngón tay tà ác, giống như con rắn chui vào! "Nếu như em sợ không hấp dẫn được anh, vậy thì tốt nhất là hãy bảo dưỡng ngoại hình của em cho tốt, còn cả nơi này của em nữa ..." Anh thọc vào, nói âm thầm!

Hạ thế truyền đến sự căng trướng chặt kín, cảm giác đau nhức khiến cô không sao chịu nổi, thân hình bắt đầu vặn vẹo. "Đau ... "

"Anh đã cho em thật nhiều tiền như thế, hãy cố sức mà chăm sóc thân mình, giữ tiền nhiều để làm gì?" Anh đưa ra ý kiến! Lại nói tiếp, cũng thật kỳ quái, anh đã cho cô nhiều tiền như thế, nhưng anh lại chưa từng gặp cô mua bất cứ thứ gì!

Cô vẫn luôn hiểu là phải tích góp tiền, nhưng mà tích góp tiền nhiều như vậy để làm gì? Phụ nữ hẳn phải nên đầu tư nhiều hơn cho thân mình mới phải! Có vậy mới hấp dẫn được Kim chủ, sau đó lại càng đòi nhiều tiền hơn, không phải sao?

Cần phải nhờ sự chăm sóc ấy mới có thể giữ được anh hay sao? Như vậy thật sự có quá vất vả không? Hơn nữa cho dù là cô giữ được cơ thể mình, coi như có trẻ ra đấy, nhưng có thể hấp dẫn được anh sao?

Con gái khi tuổi còn trẻ có quá nhiều thứ, kiểu như tuổi trẻ có sức sống được phát lộ từ trong ra ngoài, tuyệt đối không cần dựa vào việc phải dùng tiền để chăm sóc cơ thể mới có thể duy trì được!

"Già thì chính là già thôi, tuổi thanh xuân không thể lưu giữ mãi được! Thời gian thiếu nữ xinh đẹp thật ngắn ngủi, lúc đẹp nhất cũng đã không giữ được một người đàn ông. Lại còn hóa trang cho trẻ ra sao, càng không có khả năng để giữ lại một người đàn ông!" Giọng nói truyền đến cách tám drap nghe

thật rầu rĩ!

"Chợt phát hiện ra, em đúng là một người đa sầu đa cảm! Xem ra, là do anh không chịu làm việc khiến em cạn sạch tinh lực, cho nên em mới có thể suy nghĩ miên man đây mà. Đã như vậy, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu lần một nữa nhé..." Anh không lật thân thể cô lại, mà trực tiếp kéo người cô lên, để cô ghé mặt vào trên giường!

Còn anh trực tiếp áp sát vào phía sau của cô...

Đâm vào, một tay giữ lấy thắt lưng của cô!

"A ... Dừng mà!" Cô hét lên một tiếng!

"Ha ha, xem ra là em rất thích, bởi vì anh muốn em thì em mới có thể an tâm..." Nói xong, anh trực tiếp đưa phần thân thể nào đó của mình đâm thẳng vào bên trong cô!

Trong phòng lại vang lên tiếng rên rỉ đầy ái muội!

Chỉ cần không nói đến chuyện quan hệ qua lại, không đề cập đến một số vấn đề miễn cảm, Tưởng Vũ Hàng đối đãi với Quan Tĩnh vẫn rất tốt đẹp! Mỗi buổi tối, nếu đúng kỳ cô lên sóng để đưa tin, thì cũng chẳng phải chờ đến lúc trời tối, anh sẽ đưa cô đến nơi nào đó để làm tình! Cũng có thể hai người bọn họ chỉ là đơn thuần chuyện trò tán gẫu, xem tivi, hoặc là ở cùng nhau chơi cờ năm quân!

Loại trò chơi này nọ kia rất dễ nghiện, bất kể là bên thua hay là bên thường xuyên thắng cũng đều rất nghiện!

Tưởng Vũ Hàng lại đặt ở trên bàn cờ một viên cờ trắng, đồng thời nhắc nhở một người phụ nữ nào đó: "Cẩn thận đó, đừng trách là anh không nhắc nhở em đây, anh lại thắng cho mà xem!"

Ánh mắt Quan Tĩnh phủ kín các quân cờ trong bàn cờ, nhìn ngang, ngó dọc, xem tả xem hữu, muốn xác định có thể chặn đứng bốn quân trắng của anh đang liên tục xuất hiện hay không. "Tốt lắm!"

Tưởng Vũ Hàng không hề nghĩ ngợi, lại đặt một viên cờ lên trên bàn cờ.

Mà một viên này lại tạo ra sự uy hiếp, hơn nữa còn làm cho Quan Tĩnh không có cách nào xoay chuyển sự uy hiếp!

Quan Tĩnh đặt hai viên cờ màu đen lên trên bàn cờ, chơi ăn gian, nói: "Hu hu, vừa rồi em đi thiếu một nước cờ, lần này em đi bỏ sung!"

"Đúng là quý xấu xa, không thể như vậy được!" Tưởng Vũ Hàng cầm lấy gương mặt của cô, lại còn ra sức nheo!

"Em không phải là quý!" Cô kháng nghị!

"Có phải không phải chính em là người rõ nhất!"

"Chúng ta chơi lại đi, nhất định em phải thắng anh một lần..." Quan Tĩnh nói về không phục. Ngày trước khi cô còn đi học ở trong trường, cô là người chơi cờ lợi hại nhất. Thế nào mà bây giờ chơi với anh trận nào cô liền thua trận đó cơ chứ? Không được, vì thể diện của mình, cô phải chơi lại cho đến khi nào thắng được anh!

Tưởng Vũ Hàng cố ý làm ra vẻ khó dễ, chân trái ghếch lên trên đùi phải, nằm thẳng ở trên ghế sofa. "Như vậy chơi mãi cũng không thắng, quá mệt ... chúng ta chơi nếu ai thắng sẽ có chút gì đó chứ nhỉ?" Anh có chủ ý hư hỏng!

"Thắng thì sao?" Cô tò mò hỏi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Một mình trong phòng vắng

Editor: Mẹ Bầu

Cô nhanh nhẹn hành động, lôi kéo hai tay của anh, bắt anh ngồi dậy. "Như vậy chúng ta ai thắng sẽ uống nước trái cây được không, còn người thua thì

phải ăn một quả táo!"

"Cái gì? Người thua còn được ăn hoa quả cơ à?" Anh cười, mày rậm nhếch lên, nói móc cô: "Có phải em biết là mình sẽ thua hay không, cho nên em mới sắp đặt tốt như vậy hả?"

"Thế thì người thắng sẽ được ăn quả táo vậy, được không? Lại đây chúng ta lại cùng nhau chơi một trận!" Cô muốn lôi kéo anh, khiến anh phải cùng chơi với mình. Không khí bây giờ thật quá tuyệt vời, cũng giống hệt như những nam nữ bình thường khác đang yêu nhau vậy, loại cảm giác này đương nhiên cô phải quý trọng gấp đôi, phải bảo vệ chặt chẽ!

"Anh không thích ăn trái cây, anh thích uống nước trái cây! Cho nên người thắng không thể ăn trái cây được!" Anh chính là thuộc loại người siêu cấp lười, đến ngay cả nhai nuốt mấy thứ này nọ anh cũng cảm thấy rất mệt mỏi, rất mất thời gian. Uống nước trái cây vừa được nhiều lại vừa nhanh hơn, chỉ một hơi là có thể ăn được hai ba quả táo!

Dinh dưỡng vẫn có mà lại không lãng phí thời gian, hơn nữa, uống như vậy còn giữ gìn được hàm răng!

"Vậy thì bây giờ chúng ta ai thắng sẽ uống nước trái cây nhé!" Cô liền quay lại chuyện uống nước hoa quả như lúc ban đầu. Anh chẳng thiếu cái gì cả, thắng thì có thể khơi dậy được hứng thú của anh!

Anh không cho cô có cơ hội tiếp tục nói chuyện nữa, trực tiếp nói luôn đề nghị của mình: "Như vậy đi, từ giờ trở đi, người thua phải nghe theo lời của người thắng để làm một việc!"

Tuy rằng anh không nói muốn làm cái gì, nhưng mà nhìn sắc mặt đầy biểu cảm, ánh mắt tà ác lẫn nụ cười ngả ngớn nơi khóe miệng kia, không cần hỏi, cô cũng biết thực sự trong lòng anh đang có chủ ý ma quỷ gì! Mặt cô từ từ đỏ rực lên, tựa như trái anh đào chín mọng vậy, ngọt ngào đến động lòng người, làm cho người ta không nhịn được ý nghĩ chỉ muốn nuốt cô vào trong miệng!

Không biết có phải vì anh rất có sức mạnh hay không, mà anh rất thông hiểu cách dụ dỗ cảm xúc của phụ nữ như thế nào để làm cho phụ nữ được vui vẻ. Quan Tĩnh bị anh trêu chọc trong lòng trở nên có chút ngơ ngẩn, lại thật chờ mong anh có thể bảo cô làm điều gì đó, đồng thời cũng nghĩ đến việc, nếu như cô thắng, nên bắt anh làm cái gì!

Cô gật đầu, đồng ý, trò chơi cũng bắt đầu tuyên bố chính thức!

Ngoài cửa sổ đêm càng lúc càng khuya, vầng trăng tròn đã nhẹ nhàng lên cao tới giữa không trung. Đêm tối, đối với việc nam nữ thanh niên chung sống với nhau trong một căn phòng mà nói, sẽ sinh ra rất nhiều điều khiến người ta liên tưởng tới sự mờ ám. Ánh trăng làm cho người ta có cảm giác đầm ấm, dịu dàng, chính điều này cũng càng làm nổi bật thêm sự ám áp! Tấm vải rèm cửa sổ màu hồng nhạt, in lên hình ảnh hai bóng người, một người đang nằm nghiêng, một người đang ngồi ngay ngắn ở trên giường! Mà bóng dáng bọn họ lại có một số chỗ lại chồng lên nhau, làm cho người ta thoát nhìn thấy giống như họ đang thân mật với nhau vậy, mà sự thân mật ấy lại phảng phất như một đôi vợ chồng!

Bầu không khí trong phòng càng ngày càng êm dịu, bất chợt lại truyền đến tiếng ồn ào bởi Quan Tĩnh chơi xấu, mà Tưởng Vũ Hằng ban đầu cũng không đồng ý, nhưng lại không lay chuyển được cô. Cuối cùng cũng anh chỉ có thể nhượng bộ cho cô, bất quá anh cũng chỉ nói "Lần sau không được đi lại, nếu còn đi lại nữa sẽ tính luôn là em thua!"

Mà cô lại giống như một cô bé con, lập tức gật đầu tỏ vẻ nhất định nhất định!

Nhưng mà cái kiểu tình trạng ấy lại vẫn xuất hiện lần thứ hai, lần thứ ba!

Vừa chơi cờ, cô vừa không nhịn nổi cứ nhìn bóng Tưởng Vũ Hằng ở phía sau rèm cửa sổ, vì hai cái bóng ấy mà nhìn đến si mê!

Một tay chống đầu, nằm nghiêng ở trên giường, Tưởng Vũ Hằng, đang nhìn Quan Tĩnh hạ quân cờ xuống, lúc đó nụ cười tươi trên mặt anh bỗng chốc tăng thêm, phảng phất như trúng được năm trăm vạn vậy: "Ha ha, anh đã nói rồi mà, Tĩnh Tĩnh, em đã thua rồi!"

Anh hạ xuống một viên cờ màu đen, sau đó kêu lên!

Quan Tĩnh ở nhìn thấy thế cờ 'Ngũ Tử Liên Châu' (năm viên cờ liền nhau), tức giận đến mức thật muốn móc luôn hai mắt của mình ra. "Thật không biết ánh mắt của em ra làm sao nữa? Thế cờ rõ ràng như vậy, thế mà em lại không nhìn ra cơ chứ, lại thua trận rồi!"

"Ha ha ..." người thắng cao hứng nở nụ cười. "Đến đây đi, anh sẽ không muốn con mắt của em đâu, cái anh muốn chính là... cỏi áo của em ra kia, anh muốn em bỏ hết cả nội y nữa, để lộ hân câp tuyết lê kia ra cho anh!"

"Anh thật đáng ghét, đồ quỷicious sắc, sao anh lại có thể đề xuất loại yêu cầu ghê tởm ấy chứ!" Cô hờn dỗi kêu lên!

"Nguyên đồ phục thâu (chấp nhận đánh cược, thừa nhận bị thua)!" Anh nhiu mày, nói ra bốn chữ cực có uy lực, đủ để có thể ngăn cản cô kháng cự lại mà đưa ra lí do thoái thác!

Sợ bản thân không chịu nghe theo, cô liền đứng dậy bước đến bên anh, chỉ có thể đỏ mặt, cúi đầu mở nút áo somi, để lộ ra chiếc áo ngực có đường viền hoa!

Anh đã có thể nhìn thấy đôi gò của cô nằm sát bên nhau, hình thành một chiếc khe nhỏ mê người! Anh hơi nheo hai mắt lại, dùng sức nhìn chăm chăm vào nơi đó của cô. Đáng ghét, hiện tại anh thật sự rất muốn lập tức đưa đầu lưỡi vào cái khe rãnh nhỏ hẹp kia... Nơi này thật sự có thể làm cho người

đàn ông sống mà mơ mơ màng màng đến nó! "Tiếp tục, còi hết ra!"

"Đồ quý!" Cô phun ra một câu với anh, cố ý lộ ra vẻ mặt quyến rũ phong tình vạn chủng, đưa hai tay quanh lại phía sau lưng mình, chậm rãi tháo móc áo ra. Chiếc áo ngực lập tức rơi xuống! Hai trái chín thiêng liêng trắng tuyết lập tức bắn vọt ra, không hề che giấu lộ rõ ở trước mắt anh!

Hai trái chín thiêng liêng giống như đã tìm được chủ nhân của mình, hướng tới người đàn ông duy nhất ở trong phòng mà rung rinh, tựa như đang chào hỏi nhau vậy!

Anh miệng khô lưỡi hanh liếm liếm vào môi, lại nuốt nuốt nước miếng một cái. "Anh thật sự... muốn ăn luôn bộ ngực của em!" Người đàn ông lười nhác dựa vào ở trên đầu giường, tựa như một vị vua đang ngạo mạn liếc nhìn bằng nửa con mắt, ra lệnh cho cô!

Hai tay cô mềm yếu như không xương, chia ra cố ý kéo hai chiếc núm nhỏ nhỏ hồng hồng kia lộ hẳn ra, nhìn giống như hai con mắt đang quan sát anh. Cô nhẹ nhàng ve vuốt bản thân, trêu đùa bản thân, ánh mắt mê hoặc quyến rũ anh, nhưng giọng nói lại lạnh băng: "Thực xin lỗi, vừa rồi anh chỉ nói với em còi áo ngực, để lộ bộ ngực trần ra mà thôi, anh không hề nói với em rằng để cho anh ăn đâu nhé!"

"Ha ha ..." anh phát ra tiếng cười khàn khàn khêu gợi, trong ngữ điệu có chút cưng chiều với cô! Mà lúc này, anh không chút để ý rằng trong cái nhìn của mình, anh dường như đang coi cô giống như một đứa trẻ mãi không lớn! "Bây giờ chúng ta tiếp tục chơi!" Nhất định trong 25 thế cờ anh sẽ khiến cô phải thua trận! Anh âm thầm nói lời thề ở trong lòng!

"Được thôi!" Cô để lộ bộ ngực trần thoải mái ở trước mặt anh... hừ hừ, dù sao bây giờ người khó chịu cũng không phải là cô, mà chính là anh. Đương nhiên cô muốn tra tấn anh một chút cho bổ tức!

Trong trận đấu kế tiếp, đúng như lời của Tướng Vũ Hằng đã tự thề với mình lúc trước, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi anh đã thắng cô!

Còn cô lại tự mang thứ quả chín tươi ngọt trước ngực mình đưa vào trong miệng anh! Anh tham lam hút xong một bên, lại chuyển sang hút bên kia! Sau khi đã ăn xong, vậy mà anh vẫn còn cảm thấy chưa vừa lòng liền nói: "Nếu có thể hút ra sữa thì hay biết bao nhi !"

Quan Tinh không phục, đương nhiên cô còn muốn tiếp tục chơi nữa!

Quần lót của cô cũng đã bị còi ra rất nhanh, hơn nữa còn bị người ta yêu cầu cô phải ngồi xếp bằng, như vậy toàn bộ nơi thâm kín của cô hoàn toàn bị lộ ra ở trong không khí. Không chỉ có anh nhìn thấy, mà ngay cả chính cô cũng có thể nhìn thấy được.

Đương nhiên sau đó anh lại hút, nói rằng cô ngày càng thêm hấp dẫn hồng hào, nồn nà đáng yêu!

Cô bị bắt nằm thẳng ở trên giường, hai chân giang rộng ra, mà đầu của anh lại đang chôn ở giữa nơi đó!

Anh giống như đang ăn thứ đồ ăn trân quý nhất vậy, đầu lưỡi cứ quanh quẩn ở nơi ấy, bồi hồi không muốn rời, quán quanh miếng thịt nhỏ, làm cho toàn thân cô đỏ rực lên, run rẩy, trong miệng không ngừng phát ra tiếng nói yêu kiều! "Xin anh đấy, đừng có tra tấn em như vậy mà... tra tấn em... như vậy ... thực... khổ sở ..."

Lại ngứa, lại mát, lại nóng rực, cảm giác trống rỗng khổ sở dường như sắp bức cô điên lên mất rồi!

Anh lại càng không buồn để ý tới lời cầu xin của cô. Cô càng khó chịu, anh lại càng cao hứng, vừa lòng, hết giận! "Vừa rồi anh thấy em đùa bốn anh thật sự rất vui vẻ mà... hiện tại phải là anh đang càng làm cho em thêm vui vẻ mới đúng chứ!" Ai bảo cô vừa rồi dùng ngực để trêu đùa anh! Anh chính là người đàn ông keo kiệt, ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng đấy!

Anh nhất định phải bức cô vừa khóc vừa la, cho đến khi toàn thân phải đầy mồ hôi thì mới đến lúc thỏa mãn lẫn nhau!

Ở khoảng thời gian kế tiếp, trò chơi trong phòng càng ngày càng quá đáng, hai người nằm ở trên giường càng ngày càng ~~~ tình ~~~ sắc! Phạm vi của động tác, so với ở trong những tấm ảnh còn quá mức hơn nữa!

Nhưng hai người bọn họ lại chơi đùa rất vui vẻ, rất vui vẻ!

Tiếng cười vui, tiếng thì thầm đầy hạnh phúc, mãi lâu sau cũng không ngừng!

Nằm sắp ở trên giường, bỗng nhiên cô có một loại cảm giác thật hạnh phúc, cô muốn loại hạnh phúc ngọt ngào này luôn luôn được duy trì, hơn nữa hạnh phúc của cô sẽ càng ngày càng nhiều hơn!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11-2: Một mình trong phòng vắng 2

Editor: Mẹ Bầu

Vì sao người phụ nữ mà anh không cần lại cứ khẳng khẳng một mực với anh, còn người phụ nữ anh quý trọng suốt sáu năm qua, thế mà hôm nay lại nói chia tay với anh? Ngồi ở vị trí tài xế, hai tay Tường Vũ Hàng gắt gao nắm chặt vào tay lái, ngón tay thon dài xiết chặt đến độ nổi lên màu trắng! Sắc mặt của anh cũng trở nên cực kì nghiêm nghị, làm cho người ta không chịu nổi, phát kinh hồn táng đảm!

Kỳ thực trong công việc, hoặc là lúc đối mặt với Quan Tĩnh, anh thường hay để lộ ra loại vẻ mặt này, nhưng ở trước mặt nữ thần trong lòng mình, đây là lần đầu tiên!

Ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Vũ Nghê cứ luôn miệng nói không dứt hai từ xin lỗi, cho dù anh có chấp nhận điều đó hay không, tóm lại là cô đã nói ra rồi!

"Thực xin lỗi, Vũ Hàng, em vẫn luôn luôn chỉ coi anh như một người bạn tốt nhất. Thật có lỗi, nhưng chúng ta hãy chia tay đi!" Vũ Nghê nói tương đối kiên quyết!

"Là vì hán sao? Vì Lạc Ngao Kiệt?" Anh hỏi, giống như chú gà trống bại trận!

"Không, đây là chuyện giữa anh và em mà thôi, không liên quan gì đến người khác! Vũ Hàng, em tin rằng, nhất định anh sẽ tìm được một người phụ nữ còn tốt hơn em nhiều! Em xuống xe đây, hẹn gặp lại!" Tựa như truyền đạt mệnh lệnh với thuộc hạ, vừa nói dứt lời, cũng không chờ anh nói đồng ý hay không, Vũ Nghê trực tiếp mở cửa xe ra, bước xuống!

Tường Vũ Hàng cũng không ra ngoài đuổi theo, bởi vì từ trước đến nay, thật sự anh cũng chưa từng phải chịu sự đả kích thế này. Anh tự nhận thấy bản thân mình nếu so với người đàn ông khác không hề thua kém. Đúng vậy, Lạc Ngao Kiệt, chồng trước của Vũ Nghê tuy rằng có rất nhiều tiền, nhưng có thể chứng minh được rằng anh, Tường Vũ Hàng này, không bằng người đàn ông kia sao?

Anh dám thề, nếu anh đến ba mươi lăm tuổi, tài phú của anh cũng có thể tích góp từng tí một, đến lúc ấy anh cũng sẽ có nhiều như vậy! Anh thua chính là thua bởi thời gian trước kia, điều này thật sự rất không công bằng! Vũ Nghê cũng quá đốt nát, sao cô lại không nhìn thấu anh nhỉ, trên thế giới này, anh mới chính là người đối xử với cô tốt nhất!

Thế nhưng, vậy mà cô vẫn cứ thế, từ bỏ anh rất vô tình... Ha ha, bỏ qua tình cảm sáu năm, bỏ qua sự hận ngầm giữa hai người trong sáu năm qua!

Ngồi ở trong xe, anh nhìn một nhánh cây đã héo khô bên ngoài cửa xe. Một trận gió Bắc thổi qua, cuốn nhánh cây khô cần phát ra tiếng kêu "Kèo kẹt, kèo kẹt", cũng cuốn rơi những chiếc lá đã úa vàng. Ngay lập tức những chiếc lá đó bị một trận gió Bắc lớn hơn nữa thổi bay đi!

Khi chuẩn bị xuống xe để tiến vào khu nhà trọ của người nào đó, anh kéo sát chiếc áo choàng lên che kín cổ, hận không thể rút hết đầu vào bên trong quần áo. Giữa nhịp thở phì phò luôn có một luồng khói trắng phun ra! Có thể thấy được mùa đông đã đến rồi, vừa mới bắt đầu đã lạnh cóng người!

Nhưng trong lòng anh, băng tuyết đã phủ kín từ lâu, trái tim của anh thật sự đã lạnh lẽo vô cùng!

Anh châm một điếu thuốc, nắn lòng thoải chí rít một hơi, sau đó chậm rãi phun nổi phiến muộn từ trong ngực ra cùng khói thuốc! Làn khói màu xanh lơ lờ mờ lay động ngũ quan anh tuần, nhưng cũng che lấp hoàn toàn sự thất vọng trong ánh mắt của anh!

Hút thuốc tiêu sầu cũng giống như mượn rượu giải sầu, đều làm cho tâm tình của người ta càng ngày càng uể oải!

Lúc đau lòng đến cực điểm, anh vẫn nghĩ đến Quan Tĩnh, cô gái ngu ngốc kia... A, kỳ thực cô cũng không hề ngốc! Phải nói, chí ít cũng có một cô gái ham muốn tiền của anh, lại còn đang ở trên lầu chờ anh!

Ở trong xe tràn ngập một tầng khói thuốc, sau khi mùi thuốc lá đã hoàn toàn thay thế được mùi thơm của nước hoa, anh mới từ trong xe bước xuống, ném đầu mẫu thuốc lá còn còn cháy dở xuống đất, lấy chân nghiền nát, đóng cửa xe lại đầu vào đấy, ấn khoá điện 'Chú' một tiếng!

Dùng tốc độ nhanh nhất, anh ấn chuông cửa nhà của Quan Tĩnh...

Cô ngồi một mình ăn qua loa bữa cơm chiều, từ lúc tám giờ cô đã ngồi ngóng đợi đến 9 giờ 30 phút! Anh có thói quen lúc 9 giờ 30 phút sẽ đến nơi này với cô!

Đồng hồ báo thức đã điểm 9 giờ 15 phút, nhưng vẫn chưa thấy anh đến!

Quan Tĩnh khoác một chiếc áo bông, ngồi co ro làm tổ ở trong ghế sofa, nghĩ muốn chờ thêm một lúc nữa, hi vọng sẽ có kỳ tích, anh sẽ xuất hiện!

Ngồi một mình, giống như hồi nhỏ, cô lại cầm lấy chiếc gương, nói chuyện với người trong gương!

"Nhìn bộ dáng của cô kia, một bộ mặt đói khát, có phải cô rất muốn người đàn ông ấy phải không? Nếu tối hôm nay người đàn ông ấy không tới tìm cô, không chạm vào cô, cô sẽ khó chịu lắm có phải hay không?" Một giọng nói đầy châm chọc vang lên, với nụ cười cực kỳ nhạo báng với người ở trong gương!

"Không phải, tôi không phải là cô gái như vậy, cho dù là anh ấy không chạm vào tôi, chỉ cần mỗi ngày có thể đến thăm tôi, tôi cũng đã cực kỳ thỏa mãn rồi! Bởi vì tôi thích anh ấy, thật sự rất thích anh ấy!" Người trong gương để lộ vẻ ngượng ngùng giống như một cô gái nhỏ, nụ cười mang vẻ cực kì thẹn thùng! Sau đó lại nói với vẻ thực thừng nực: "Kỳ thực thì tôi cũng đã sớm coi mình như vợ của anh ấy rồi, anh ấy chính là chồng của tôi! Cuộc đời này

tôi cũng sẽ không còn có người đàn ông nào khác nữa! Làm người vợ chờ đợi chồng mình trở về nhà, chờ đợi được chồng mình thương yêu, chẳng lẽ lại điều sai hay sao?"

Về mặt giống như một cô vợ nhỏ bị bắt nạt, lập tức biến thành bộ dáng của một cô chị cả luôn nhìn rõ cuộc đời, tiếp tục nói trào phúng: "Bản thân cô thật sự rất nhớ anh ta, nhưng anh ta thì đâu có coi cô là bà xã của mình cơ chứ. Người mà anh ta thích chính là Phó Vũ Nghê kia, người ta so với cô đều xinh đẹp hơn, thân hình cũng đẹp hơn. Nếu đem so mọi thứ với cô, Phó Vũ Nghê đều xuất sắc hơn ~~~ hừ, cô còn ở đây mà mộng tưởng hảo huyền làm gì?"

Người trong gương thu hồi lại bộ dáng châm chọc, lập tức tủi thân rơi lệ. "Tôi biết anh ấy không thích tôi, tôi biết hai chúng tôi sẽ không có kết quả, vậy thì hãy để cho tôi được nằm mơ thôi, cũng không thể được sao? Tuổi thanh xuân của người con gái cũng chỉ có hạn thôi, thời gian nằm mơ cũng chỉ có hạn, trải qua quãng thời gian này, tôi cũng sẽ không nằm mơ nữa!"

Cô đã chuẩn bị tư tưởng rồi, nếu Trương Vũ Hằng kết hôn với người phụ nữ khác, như vậy cô sẽ từ chức, rồi bỏ công việc ở MBS, tìm việc làm ở một chỗ khác, bắt đầu cuộc sống mới lần nữa, nhưng sau này cô cũng sẽ không bao giờ đề cập đến chuyện tình yêu nữa!

Cả quãng đời còn lại, hàng ngày cô sẽ hồi tưởng lại từng chút từng chút khoảng thời gian đã sống cùng với anh, dựa vào những kỷ niệm ngọt ngào lưu giữ ở trong đầu mà duy trì cuộc sống tương lai!

Ngay lúc cô đang khóc đỏ tròng mắt, đang nghẹn ngào rên rỉ, bỗng nhiên tiếng chuông cửa vang lên!

Leng keng - -

Cô dừng ngay sự ni non, kinh ngạc nhìn lên màn hình thông báo.

Anh đã đến, anh đã đến rồi!

Ý thức được điểm này, ngay cả dép lê cô cũng không kịp xỏ vào, cứ để chân không như vậy, dẫm xuống mặt đất lạnh lẽo chạy ra gạt bỏ chuông báo nơi cửa! Cái lạnh thấu xương khiến cô không dám để lòng bàn chân sát ở trên mặt đất, cô đi nhón chân, gan bàn chân dựng đứng lên không dám tiếp xúc với mặt đất!

Mặc dù lúc này lạnh như thế, cô cũng không dám chạy vào trong phòng khách đi đôi dép lê vào. Cô rất sợ khi anh đi lên, cô không kịp chạy ra mở cửa bên trong cho anh, trước khi anh mở cửa chính ra!

Cô luôn luôn ghé nhìn vào lỗ mắt mèo trên cửa, khi thấy bóng dáng màu đen càng ngày càng tới gần cửa chính, cô lập tức mở cửa phòng ra!

Mà lúc này anh cũng vừa vặn đi đến trước cửa phòng của cô!

Loại phối hợp này hoàn toàn không chệ vào đâu được, có thể hình dung thế này, nếu sớm một giây sẽ là quá sớm, còn chậm một giây sẽ là quá muộn!

Khi kéo cánh cửa chống trộm ra, hai người bọn họ đều không nói năng gì, chỉ yên lặng nhìn nhau! Lúc anh đi vào trong phòng, đóng cửa chính lại...

Quan Tĩnh nhanh chóng nhào vào trong lòng Trương Vũ Hằng, cô ôm anh thật sâu. "Em cứ tưởng rằng hôm nay anh sẽ không đến đây nữa! Hu hu ..." cô vừa nói thêm một câu, câu nói kế tiếp đã hóa thành tiếng khóc! Tiếng hít không khí làm cho lòng người tan nát!

Người bị ôm lấy vẫn còn đang đắm chìm trong tư vị thống khổ vừa mới bị ném bỏ, giống như bị điểm huyết đạo, vài phút sau mới từ cây cọc gỗ biến thành người, mới có chút phản ứng với mọi việc đang xảy ra bên mình!

"Vũ Hằng, anh biết không? Em thật sự đã nghĩ rằng anh sẽ không tới, anh đã chán ghét em rồi!" Cô vui mừng mà khóc, anh có thể đến cô thật sự cực kỳ rất vui rồi!

Bên tai vang lên những lời thổ lộ không chút giấu diếm, lại còn có vòng ôm ấm áp dịu dàng, khiến cho cảm giác bị tổn thương nặng nề của anh bỗng chốc như được cập bến an ủi.

Anh càng dùng sức ôm cô, ôm thật chặt, phẳng phất như chính mình đang ôm một vật báu vô giá. Sóng mũi thẳng tắp chôn sâu ở trên cổ của cô, hấp thụ hết sự ấm áp riêng có ở trên người cô. Loại cảm giác này khiến anh cảm thấy có chút thoải mái, trái tim cũng không còn sự dày vò, sự tức giận như trước nữa..

Quan Tĩnh kinh ngạc để cho anh ôm, dùng tiếng khóc thút thít lại hỏi: "Anh sao thế?" Anh thật không giống với hàng ngày, giống như đã gặp phải một sự đã kích mạnh mẽ.

"Nếu như cô ấy cũng yêu anh giống như em yêu anh thì tốt biết bao!" Anh nói, tinh thần cực kỳ chán nản!

Cái anh muốn thực ra cũng không nhiều lắm, chỉ cần Vũ Nghê có thể chấp nhận anh!

Ngực Quan Tĩnh cũng cứng ngắc lại, nhưng cô lập tức nở một nụ cười tươi tắn. Trong lòng anh chỉ có một mình Phó Vũ Nghê, không hề có cô, Quan Tĩnh này! Rõ ràng là cô đã sớm biết chuyện này, nhưng vì sao ở giờ khắc này, lòng của cô vẫn thấy đau. Đau đến xoắn cả dạ dày, đau đến toàn bộ ngũ tạng lục phủ của cô, xoang mũi của cô. Cảm giác chua xót mãnh liệt xông thẳng tới mắt, cảm giác như nước mắt sẽ tầng tầng lớp lớp tràn mi tuôn rơi

xuống.

"Anh có mệt không, em giúp anh mở nước tắm nhé, được không?"

Vỗ vỗ nơi lưng của Tường Vũ Hàng, dành cho anh một chút an ủi, cô đẩy cửa đi vào phòng tắm, sau khi làm sạch bồn tắm lớn, cô mở nước để độ ấm vừa phải.

Nhìn mực nước bên trong bồn tắm lớn càng ngày càng cao, nước mắt cô cũng không ngừng tí tách rơi xuống nước trong bồn tắm!

Cả người Tường Vũ Hàng dính đầy mùi thuốc lá nồng đậm, anh đi vào trong phòng tắm, từ phía sau lưng vòng tay quanh nơi eo của Quan Tĩnh, liếm láp vành tai ngọt mà trơn bóng, ấm áp của cô...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12-1: Chơi đùa đến mệt lử

Editor: Mẹ Bầu

Anh ngang nhiên để lộ trọn vẹn cơ thể, phải thừa nhận anh có cơ bắp rắn chắc, đặc biệt cường tráng, khỏe mạnh, da thịt sáng bóng màu đồng cổ càng lộ rõ sự cường tráng lẫn gợi cảm!

Không một lời nói, anh hôn cô giống như hôn một vật thuộc quyền sở hữu của bản thân mình vậy. Không cần hỏi han gì, một tay anh vói vào trong cổ áo rộng mở của cô, mặc sức vuốt ve bộ ngực mềm mại. Tay kia đưa đến phía dưới áo ngủ, vuốt ve dọc theo làn da bóng loáng trên đùi, dừng đến nơi giữa hai chân của cô!

Quan Tĩnh ngẩng mặt lên ngênh đón nụ hôn của anh đặt trên cổ mình: "Không tắm rửa trước sao?"

"Không thích, không được sao? Anh cũng không tắm!" Tuy là câu nói như muốn hỏi cô, nhưng lúc này ngữ điệu của anh lại như chính đang tự nói với mình, anh không muốn tắm rửa, anh muốn cô trước!

Cô giờ cánh tay lên, khẽ vuốt ve trên gương mặt anh, đồng thời cũng nghiêng mặt áp má hôn môi anh. "Ồ cùng với nhau ba năm nay, em đã từng bao giờ cự tuyệt yêu cầu của anh chưa?"

Cánh tay trắng kiện vòng ở trên người cô thật mạnh mẽ, cái ôm ấp bá đạo của anh làm cho cô run sợ, giống như cô chính là người phụ nữ trong lòng của anh vậy. Cô thật mong đợi anh có thể mãi mãi ôm cô như vậy, ôm mãi cho đến hết cuộc đời này...

Trong lòng cô cười chua xót! "Giống như" sẽ không phải là thật sự. "Giống như" chính là khó có thể đạt tới, mà cô lại biết rất rõ rằng cái "Giống như" của cô lại chính là hoàn toàn khó có thể đạt tới!

Song anh ở sau lưng cô đã bắt đầu hôn hít cô một cách tự nhiên! Anh gầy gầy trên đầu những sợi tóc ướt át ở trước thân cô, để lộ ra cái cổ tuyết trắng, đôi cặp môi nóng bỏng quấn quanh hôn hít lẫn nhau!

Nụ hôn của anh chậm rãi trượt xuống phía dưới, cổ áo cũng trượt dần xuống phía dưới rất nhịp nhàng, da thịt tinh xảo trắng muốt ngày càng lộ ra nhiều thêm. Da thịt của cô thật sự rất hoàn mỹ, thật tinh tế, giống như tơ lụa loại tốt nhất!

Quần áo từ bờ vai của cô rơi xuống từng chút một, rốt cục rơi xuống đến bên eo cô. Mà anh, giống như một nô bộc đang phủ phục ở dưới váy của cô, dùng hai tay, dùng miệng môi, dùng cả bộ ria mép để quỳ lễ cô!

Còn cô, lúc này đã vô cùng yếu ớt, cô khom người xuống thật mệt mỏi, nếu không có hai tay của anh chống đỡ nơi eo, cô đã sớm hóa thành một vũng nước, xụi lơ trên nền gạch men rồi!

Nước trong bồn tắm lớn ngày càng dâng cao, hơi nước trong phòng tắm cũng bốc lên càng ngày càng đậm, càng tô điểm thêm vẻ hoàn mỹ cho cảnh triền miên rối rắm của hai người ở trước bồn tắm, tựa như một bộ bức tranh sơn dầu tuyệt mỹ! Mà biểu đạt của bọn họ lại còn cực kỳ thuần túy, hấp dẫn lẫn nhau một cách đơn giản, còn tình yêu của cô đối với anh lại thật khoan dung!

Bỗng nhiên, anh dùng sức kéo chiếc áo tắm cô đang quấn quanh bên hông rơi xuống dưới, chỉ thấy một vật gì đó màu trắng rơi xuống đất!

Cô không còn gì che lấp, trần như nhộng, hiện ra ở trước mắt anh!

Anh không xoay thân thể cô lại, mà vẫn tiếp tục hôn ở sau lưng cô, mà lần này mục tiêu chính là nơi đầy đặn còn lại của cô!

Hai tròng mắt anh tà ác tắc hướng ngay về phía trước tấm gương, tuy rằng trên mặt kính đã bị một tầng hơi nước bao phủ, nhưng vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy dáng người chính diện của cô, gọi cảm đến chọc người!

Hai tay của anh mò mẫm sờ soạng lên phía trước, lượn lờ lần đến nơi sẫm màu nho nhỏ thật ngọt ngào kia, từ tốn cảm nhận nơi tron nhẵn của chúng!

"Ừm..." lúc này, cô đã không thể không chế được nữa, tiếng kêu kiều mị trào ra, cô cắn chặt lấy đôi môi đỏ mọng!

Nghe thấy âm thanh này, khiến anh cũng không sao không chế nổi mình nữa, hai tay anh âm thầm nhắc cô đặt lên bồn rửa tay, nâng cao phần eo của cô, lấy tư thế cuồng vọng bắt đầu xâm nhập ...

Toàn bộ cảnh tượng hình bóng lay động của hai người đều hiện lên trong gương, càng thêm mờ ám không chịu nổi. Không khí trong phòng tắm càng ngày càng nóng thêm, tiếng nước chảy ào ào vẫn không sao che lấp được tiếng rên rỉ kêu gọi, tiếng gầm nhẹ thô cát, tiếng cọ sát của cây kiếm tra vào vỏ...

***** phân cách tuyến *****

Thân thể của Tường Vũ Hàng không ngừng lay động, hai tay ra sức ôm chặt lấy người con gái giống như là đang túm chặt lấy cọng rom cứu mạng vậy!

Tốc độ từ chậm đến nhanh... ở một lần lay động cuối cùng...

Hai người bọn họ cùng đạt tới niềm vui sướng cao nhất...

Sau cuộc chớp giết lửa phun, Quan Tĩnh thờ hồn hể ngồi ở trên mặt bệ của bồn rửa ẩm ướt, trên nền gạch men màu đen động lại không biết bao nhiêu giọt nước tròn nho nhỏ, giống như sương mù tinh tế được hình thành trong cuộc hoan ái khi hai người yêu nhau!

Tường Vũ Hàng vẫn cố tình đùa gầy gầy nụ hoa ở trước ngực cô, đôi môi càng không ngừng cọ xát từ phía nơi xương quai xanh của cô.

"Vũ Hàng, đừng mà..." Cô kháng cự yếu ớt, nhưng lại càng giống như mong mỏi, nghênh đón.

Tường Vũ Hàng giống như lên cơn nghiện, nắm giữ lấy nơi tròn trịa no đủ, lưu luyến dùng môi hôn lướt một đường xuống phía dưới xương quai xanh, cuối cùng ngậm vào nụ hoa mẫn cảm của cô, tỉ mỉ cắn nuốt.

"Vũ Hàng, ừm..." dục vọng trong thân thể Quan Tĩnh lại bị khơi mào.

Lúc này Tường Vũ Hàng mới lộ ra nụ cười hài lòng, tàn nhẫn dùng lại những động tác thân mật đầy ái muội."Ngoan, đến đây kỳ lưng giúp anh đi."

Cô có chút kinh ngạc nhìn anh, nhưng lập tức vòng tay lên gáy của Tường Vũ Hàng đứng thẳng lại, đôi mắt ửng hồng đầy mơ màng, vụt lóe ra một tia tinh táo. Cô uất ức, trước tiên bĩu đôi môi đỏ mọng, sau đó nói hờn dỗi: "Hóa ra là anh đùa em, anh thật đáng ghét!" Cô đứng lên, không để ý đến thân thể mình đang trần truồng, mồ hôi nhỏ giọt khắp người bởi sự kích động vừa trải qua. Cô giơ tay lên đánh đấm anh trả thù!

Tường Vũ Hàng không ngăn trở nhiều, giữa lúc cô đang dùng đôi tay trắng nõn nà mà đâm lung tung, anh bước chân vào bồn tắm lớn. "Nước lạnh..." anh cau trán lại, không thoải mái nói. "Tại em đã hấp dẫn anh, một lần không đủ, còn đòi lần thứ hai, nếu không nước cũng sẽ không trở nên lạnh thế này!"

Sau khi được Quan Tĩnh an ủi, tâm tình của anh hiển nhiên tốt hơn nhiều, cảm xúc không còn nặng nề nữa, còn thuận miệng nói một câu vui đùa, lầu bầu lẩm bầm bộ dáng oán giận, tựa như một cậu bé không phân rõ phải trái.

Quan Tĩnh vừa bực mình vừa buồn cười, anh thật không biết xấu hổ, lại còn trả đũa, đổ hết trách nhiệm cho cô. Nếu không phải vừa rồi anh luôn luôn cứng rắn ... thì nước ấm cũng sẽ không bị nguội đi...

Có muốn trách, hẳn là nên trách thân thể anh quá cường tráng, dục vọng lại quá mãnh liệt mới đúng!

"Em còn đứng ở chỗ đó làm gì hả? Còn không mau lại đây kì lưng giúp anh sao?" Anh nhàn nhã nhắm hai mắt lại, giống như đại gia đang chờ đợi người khác hầu hạ!

Tức thì tức, mệt thì mệt, cô đã bị anh điên cuồng dây dưa liên tục đến hai lần liền cơ mà... cô vẫn cẩn thận dè dặt mức nước nóng từ bồn rửa mặt, từng gáo, từng gáo, đổ vào bồn tắm lớn, tránh làm nóng anh.

Nước đã dần dần ấm lên, anh nhếch cặp môi mỏng lên, thoải mái hơi hơi hé ra một chút! Như vậy, càng thêm gọi cảm đến mê người!

Đột nhiên, bàn tay to của Tường Vũ Hàng tóm lấy cô kéo vào trong bồn tắm lớn, làm cho nước trong bồn tắm tràn ra ngoài ướt cả nền gạch men lát sàn.

"Thế này thì nước mới vừa vặn, có em là cái lò sưởi lớn rồi, cần gì phải phiền toái đun nước nóng nhỉ?" Anh mỉm cười xấu xa, đưa xà phòng cho Quan Tĩnh, nhắm mắt hưởng thụ được cô tắm rửa cho một cách thoải mái...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12-2: Chơi đùa đến mệt lử 2

Editor: Mẹ Bầu

Anh nhắm mắt lại, hưởng thụ sự xoa bóp của cô. Tuy ngón tay của cô nhỏ nhắn, những lực ấn của ngón tay rất vừa phải, cô đã thực sự làm cho anh rất thoải mái.

Cũng không biết dây thần kinh nào đó đã bị chập, đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên anh lên tiếng nói: "Làm bạn gái của anh đi?"

Mười ngón tay đang lùa vào mái tóc của anh, đột nhiên dừng lại. Có phải là tai của cô đã bị hỏng rồi không? Chắc là do cô quá si mê anh nên đã ảo tưởng rồi, bằng không sao cô lại có thể nghe thấy anh nói ra yêu cầu như vậy? Lỗi tai cô đúng là bị hỏng rồi, đúng là cô bị bệnh, chắc chắn anh sẽ không nói ra loại câu nói này đâu!

"Thế nào? Anh muốn em làm bạn gái của anh, em còn không đồng ý sao?" Nửa ngày không thấy cô trả lời, bỗng chốc anh xoay người lại để nhìn cô!

Quan Tĩnh kinh ngạc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện càng ngày càng nhiều niềm vui sướng, trong đôi mắt trong suốt sáng ngời cũng tràn đầy hơi nước, cách lớp hơi nước, cô nhìn anh một cách trong trẻo đáng yêu. "Anh nói thật chứ?" Trong giọng nói của cô mang đậm âm mũi, không khó để nhận ra nước mắt của cô đã tràn đầy ở trong xoang mũi rồi!

"Thực đông dài, cuối cùng em có đồng ý không?" Biểu hiện của Tưởng Vũ Hàng càng ngày càng thiếu kiên nhẫn. Kỳ thực là trong lòng anh đặc biệt hoảng sợ, loại kích động này anh chưa từng trải qua, phảng phất giống như cơ thể đang bị đặt trong một góc cây giữa chốn sa mạc, nơi thâm thực vật bị héo rũ, tùy thời cũng có thể bị cơn cuồng phong cực nóng cuốn đi cả gốc rễ!

Cũng vào giờ khắc này, anh mới cảm nhận được, anh vậy mà lại để ý đến suy nghĩ của cô như vậy! Thậm chí, so với Vũ Nghê, anh lại còn muốn để ý đến suy nghĩ của cô hơn!

Vì sao lại như vậy?

Trong nháy mắt, anh tự hỏi trong lòng mình như vậy. Vài giây sau, anh đã tìm được đáp án ...

Vũ Nghê cự tuyệt anh, anh vẫn có thể tìm đến cô để được an ủi, nếu như cô cũng cự tuyệt anh, thật sự anh cũng không biết tìm ai để được an ủi nữa! Cho nên, anh mới đặc biệt lo lắng đến suy nghĩ của cô như thế.

Bị sự vui mừng kinh ngạc đập vào đầu mạnh mẽ, đụng vào eo, đụng vào khắp người, mãi đến nửa ngày sau Quan Tĩnh mới có phản ứng. "Em đồng ý, đồng ý, đương nhiên là em đồng ý rồi!"

Cô lại vui mừng đến phát khóc, lúc này cô thật khóc to, trên khóe miệng là nụ cười, nhưng nước mắt cô lại chảy thành dòng, trượt rơi xuống dưới!

Nghe thấy câu trả lời lẫn biểu cảm của cô, anh âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi!

Anh nâng bàn tay to lên, vuốt ve gương mặt cô tuy không được nhẹ nhàng lắm. "Em khóc lóc cái gì vậy, thật sự khó coi chết đi được! Em là phụ nữ hay vẫn là cô bé con há?"

"... Hu hu... Là do em cao hứng thôi, anh có biết hay không, em đã chờ những lời này của anh thật nhiều năm ... Em còn cho rằng, cho rằng em tuyệt đối sẽ không đợi được đến một ngày nào đó anh sẽ nói ra những lời này!" Cô nghẹn ngào, phun ra nuốt vào mà nói, lời nói đứt quãng thuyết minh đầy đủ rằng, lúc này cô rất kích động!

Tình yêu của cô, niềm vui của cô, cô cực kỳ cực kỳ thỏa mãn. Trái tim bị tổn thương của Tưởng Vũ Hàng cũng được thỏa mãn. Sự tự phụ của người đàn ông trưởng thành lẫn lòng tự tôn của đàn ông thật quá mực cười.

Không sai, mới hai mươi mấy tuổi anh đã bắt đầu trở thành tổng giám đốc trẻ tuổi của MBS. Anh thật xuất sắc so với những nam thanh niên khác cùng tuổi. Nói chính xác hơn, năng lực của anh vượt qua rất nhiều người đàn ông khác. Chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi, anh đã thu hút được tỉ lệ khán giả xem chương trình của Đài Truyền hình MBS ngày càng cao, trở thành thủ lĩnh trong nghiệp giới!

Hàng năm MBS thu hoạch được phí quảng cáo gần như có thể khiến cho các kênh phát trên dưới tần số phải ganh đua!

Loại thành tích này khiến anh lúc này mới hai mươi bảy tuổi, nhưng anh đã đặc biệt liều lĩnh khác thường. Anh tự phụ, tự mình cho rằng mình hoàn hảo, chỉ cần anh muốn, anh có thể chinh phục toàn bộ thế giới, chỉ cần anh muốn, thì nhất định có thể làm được!

Khóe miệng của anh lại cong lên!

Người Quan Tĩnh như đang ở trong mộng ảo, cô lau quệt nước mắt trên mặt, lại như không tin được hỏi lại: "Thật vậy chẳng? Những lời anh nói đều là thật chẳng? Tường Vũ Hằng, anh hãy nói lại với em một lần nữa đi, hết thấy những điều này đến cùng có phải là trong mộng hay không?"

Bàn tay cô đẩy kích động, muốn lau đi lớp sương mù trước mắt, để có thể nhìn thấy vẻ mặt của anh cực kỳ rõ ràng, rành mạch.

"Thật đấy, lời nói hay không nói hai lần!" Đã được cô đồng ý, anh sẽ không ngu ngốc lại đi nói lần thứ hai đâu!

"Anh hãy nói lại lần nữa đi?" Cô ôm lấy bờ vai của anh, lay lay anh!"Anh không thể làm cho em vui vẻ được một chút hay sao? Anh nói đi? Anh nói đi?"

"Không nói!" Anh giơ cánh tay lên, một tay đẩy cô về phía sau mình, để cô làm cái ghế dựa bằng da thật của mình. Anh nằm trên bộ ngực no đủ của cô đầy thỏa mãn!

Bị anh áp bức ba năm, Quan Tĩnh nhìn khuôn mặt của người đang ngã vào trên thân mình, ánh mắt chột nheo lại!

Cô, Quan Tĩnh này, chẳng phải là quả hồng mềm để cho người khác vuốt ve, cô chỉ nén giận đối với anh mà thôi! Cô đã theo anh nhiều năm như vậy, đã nhường nhịn anh như vậy, anh lại cho rằng cô là một con mèo bệnh chăng?

Hừ hừ, hiện giờ cô sẽ nắm quyền, thực sự nói cho anh biết, tất cả không phải như thế!

Bỗng nhiên, bàn tay nhỏ bé của cô lùa vào một cái ang nhỏ ở bên cạnh bồn tắm lớn, lấy ra từ bên trong một lọ sữa chua! Cô vận mở nắp, sau đó ụp cả miệng bình đúng ngay vào gương mặt anh, ra sức miết!

Chỉ thấy tất cả một lọ sữa chua ập vào ở trên mặt của anh!

"Này..." không biết cô định làm cái gì, anh kinh hoàng kêu to!

"Áy, anh đừng có mở to mắt nhé, đây là sữa tắm sữa chua, nếu anh mở to mắt cẩn thận mắt sẽ bị đau đấy!" Cô cố ý nói nghe thật dọa người, kỳ thực đó chỉ là sữa chua, loại thuần chất thiên nhiên mà thôi!

"Thật kinh tởm!" Chưa bao giờ anh uống mấy loại sữa tươi hay là sữa chua linh tinh gì đó, nhưng lúc không chú ý lại bị cô làm cho chóng mặt!

Đây là cái đồ quý gì vậy, siêu cấp dính, thấm vào trong miệng mùi vị lại vừa ngọt vừa chua, mùi vị cùng mùi hương của nó thật sự cực kỳ ghê tởm! Người phụ nữ lại còn dùng những đồ kỳ quái này để trang điểm, dưỡng da nữa chứ!"Cái gì mà kinh tởm thế, em nhanh chóng hãy gạt bỏ hết xuồng cho anh đi!"

Quan Tĩnh dùng sức quần quít lấy hai tay của anh, hai chân cũng hợp lại đè lên chân anh!

Mà anh biết cô lại nháo với mình, cũng không dùng sức để đẩy cô ra, tùy ý để cô dính vào ở trên thân thể của anh. Hơn nữa lại còn noi giữa hai chân cô, vừa hay lại để ở trên eo của anh, loại cảm giác này cực kỳ tuyệt vời, sẽ làm anh lưu luyến ...

"Anh bảo em giúp anh gạt đi cũng được, vậy anh hãy lặp lại một lần nữa đi, anh hỏi em cái gì?" Cô âm ỉ nói, cô đã đợi nhiều năm như vậy, bây giờ mới đợi được nghe anh nói. Cô không muốn mình biến thành người không rõ ràng, cô muốn được nghe rành mạch! "Anh nói đi! Nếu anh không lặp lại, em sẽ không làm cho anh, để cho mắt anh hồng thì mới thôi!"

Giọng nói uy hiếp của cô đáng yêu như vậy, động tác của cô mê người như vậy! Được rồi, lần này anh liền thỏa mãn cô một lần, để cô làm cô gái nhỏ trong lòng đi!

"Em có đồng ý làm bạn gái của anh không? Nếu em đồng ý rồi, về sau sẽ không cho phép em được rồi bỏ anh, em sinh ra là người của Tường Vũ Hằng này, có chết cũng là hồn của Tường Vũ Hằng này!" Anh lớn tiếng nói, giọng nói đầy chất nam tính thật dễ nghe, vang vọng khắp trong phòng tắm không quá lớn này!

Anh chính là người ích kỷ, Phó Vũ Nghê quăng anh một lần, anh cũng đã chịu đủ, anh tuyệt đối không thể để cho một phụ nữ khác lại vứt bỏ anh. Cho nên anh mới phải yêu cầu Quan Tĩnh yêu không được rồi bỏ, nhưng người này không phải là anh thì không được!

Quan Tĩnh không biết suy nghĩ của anh, cho rằng đây là sự yêu thích của Tường Vũ Hằng với cô, cho nên mới anh mới có sự bá đạo với cô như vậy, bởi vậy cô cao hứng kêu lên: "Em nguyện ý, em nguyện ý làm bạn gái của Tường Vũ Hằng, sinh là người của anh ấy, chết là hồn của anh ấy!"

Chương 13-1: Bao táp lại nổi lên

Editor: Mẹ Bầu

Trên mắt, mũi, miệng, gò má, khắp người anh đều bị bao trùm một lớp sữa chua thật dày, Tường Vũ Hàng há hốc miệng ra, tựa như giữa một nền trắng mờ ra một cái động lớn vậy. "Nhanh lên một chút, giúp anh gạt chúng xuống đi!"

"Được rồi, em đến đây!" Quan Tĩnh hưng phấn giống như một cô gái nhỏ, ôm chặt lấy mặt anh, vờn đầu lưỡi hồng hồng liếm láp lớp sữa chua trên mặt anh!

Lúc này, Tường Vũ Hàng vốn rất thông minh, mới biết là mình bị lừa, sữa tắm gì ở đây, rõ ràng chính là thứ gì đó có thể ăn được, khó trách cô lại ăn ngon lành như vậy! "Đồ xấu xa, em lại dám đùa giỡn anh!" Anh làm ra vẻ tức giận rống to, hai tay đi tới dưới nách cô, bắt đầu gãi ngứa ngứa...

"A..." cô vui vẻ thét chói tai. "Đừng mà, em không phải ở lại để giúp anh làm nữa chứ?"

"Đương nhiên là em phải giúp anh gạt hết xuống!" Anh ôm chặt lấy cô, không để cho cô né ra. Hừ hừ, cái cô gái này coi như là có chút thông minh, còn biết dùng đầu lưỡi làm sạch sẽ cho mặt của anh!

"Vậy nếu anh làm em ngứa, em sẽ không có cách nào, ha ha..." cô cười đến thở hổn hển, nói điều kiện với anh. "Cho nên, anh không thể được trêu em nữa, em mới có thể giúp anh!"

"Được, em nhanh chút!" anh đồng ý, hai tay trở nên thành thật, chờ hưởng thụ đầu lưỡi cô phục vụ!

Cô lại thè đầu lưỡi nóng bỏng, linh hoạt vẽ vẽ ở trên mặt của anh vài đường, từng đường, từng đường, gương mặt của Tường Vũ Hàng lộ dần ra. Từng giọt khí nóng cũng phun ở trên mặt của anh, nóng bỏng da thịt, gọi lên tình dục mà lúc trước anh đã xua đi.

Hầu kết của anh cao thấp tán loạn, chỉ cần nhìn hầu kết của anh cũng đủ để cho nữ sinh bị đỏ mặt! Anh đã được lau chùi sạch sẽ, sắc mặt cô đỏ bừng nghĩ muốn tránh lui khỏi anh, cô liền nhảy ra khỏi bồn tắm lớn.

Ngay lúc cô nâng chân trái lên, chuẩn bị bước ra thì anh duỗi thẳng cánh tay phải, vòng lại ở bên eo cô. "Còn muốn chạy sao? Em định chạy trốn đi đâu?"

"A!" cô hét lên một tiếng. "Này..."

Tiếng thét chói tai của Quan Tĩnh rất nhanh bị bờ môi của anh chặn lại, tiếp đó chuyển thành tiếng rên rí rất rung động lòng người!

Hai người trần truồng gặp nhau, rất nhanh, hai cơ thể trẻ trung lại một lần nữa cùng nhau dây dưa. Nước trong bồn tắm lớn từ dao động biến thành kích động, mặt nước rung lên dưới ánh đèn màu vàng, sóng nước bị chấn động nổi lên trong vát...

***** phân cách tuyến *****

Quan Tĩnh là một người có đồng hồ sinh học tương đương chuẩn xác, bất kể đêm qua ngủ muộn thế nào, mệt mỏi thế nào, đúng năm giờ rưỡi là cô mở mắt. Mà lúc này, trong phòng vẫn là một màu tối đen, giữa khe hở của tấm rèm cửa sổ không chút ánh sáng!

Đã gần mùa đông, 5 giờ rưỡi sáng rồi mà vẫn còn giống như giữa ban đêm vậy!

Đã tỉnh táo lại, Quan Tĩnh yên lặng nghe tiếng hít thở bên mình, rất nặng nề, loại này nhịp thở này là của đàn ông! Chỉ cần nghe tiếng hít thở của anh đã khiến cho cô cảm thấy rất hạnh phúc. Ba năm trở lại đây, cũng là lần đầu tiên, khoảng cách giữa bọn họ mới gần gũi thân mật như vậy!

Loại thân mật này nếu so với lúc bọn họ kết hợp với nhau thì còn còn thân thiết hơn!

Cô đã từng mong đợi thật lâu, có thể được cùng anh nằm ngủ, có thể thức dậy lúc sáng sớm bên người cô còn có anh, nghe tiếng anh thở, cảm thấy được độ ấm của thân thể anh, được nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh!

"Ha ha..." trong căn phòng còn tối đen vang lên một tiếng cười ngọt ngào, ngây ngô, sợ ánh hưởng đến giấc ngủ của anh, cô nhanh chóng chặn ngay miệng mình!

Sau đó, cô dè dặt cẩn trọng tới gần anh, để nhiệt độ cơ thể anh làm cơ thể cô được ấm áp!

Hóa ra có anh làm ổ trong chăn lại ấm áp như vậy, trong chăn độ ẩm giống như đã đạt tới cực nóng, bởi vì cơ thể của cô rất nóng nhé!

Ừm, nếu như sau này anh đều có thể ôm lấy cô giống như vậy, thì mùa đông năm nay chắc chắn sẽ quá tuyệt, sẽ không còn giống như hàng năm nữa, cứ phải quần chặt chăn bông quanh mình giống như một chiếc bánh mì vậy !

Trong lòng cô nghĩ mình nằm mơ, nhưng cô cũng biết lúc này nhất định lúc này cô đang nằm mơ!

Anh nói để cho cô làm bạn gái của anh, có phải là vì đêm qua anh bị đá kích đau lòng muốn chết, chỉ là ý tưởng nhất thời kích động của anh hay không?

Có lẽ sáng sớm hôm nay khi thức dậy, đã đến giờ, giấc mộng của Cô bé Lọ lem cũng tan nát!

Vẫn là nên nắm chặt hiện tại đi, cô muốn chặt chẽ ghi nhớ thật kỹ chút cảm giác này, có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội nữa !

Lúc này, ngoài cửa sổ bầu trời đã trở nên lơ mờ, ánh sáng màu trắng rơi vào rèm cửa sổ, làm căn phòng hơi sáng lên, cũng chiếu sáng đôi mắt cô

Bộ dạng của anh thật sự rất đẹp trai, nhưng loại khí chất này của anh khác với khí chất của Jerry!

Trong vẻ trầm ổn của Jerry lại lộ ra khí chất vương giả, mà Tường Vũ Hàng lại là sự cuồng vọng ở bên trong không kiềm chế được lộ ra khí chất hiên ngang!

Khí chất vương giả quá mức có phần áp chế người ta. Cô vẫn cảm thấy khí chất của người đàn ông giống như Tường Vũ Hàng lại hấp dẫn người hơn một chút, chỉ ít là hấp dẫn cô!

Ngũ quan của anh rất tinh tế, về “tinh điều tế trác” (nhỏ nhắn, trắng trẻo), nhất là anh lại để tóc rẽ ngôi bên, trông càng giống như mình tinh màn bạc! Nếu anh không làm tổng giám đốc, chỉ làm một gã nam ca sĩ hoặc là diễn viên, nhất định cũng sẽ cực kỳ thành công!

Quan sát anh, cô hồn nhiên quên mất là mình đang nhìn anh chăm chăm, nở nụ cười hề hề đầy ngốc nghếch!

"Em còn muốn chăm chú nhìn anh tới khi nào?" Rõ ràng là người nọ luôn nhắm mắt ngủ say, bỗng nhiên lại mở rộng miệng hỏi một câu mơ hồ!

"A?" Quan Tĩnh phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, tiếp tục lắp bắp hỏi: "Này, anh đã tỉnh giấc từ lúc nào vậy?"

Anh vẫn nhắm mắt lại, ngáp một cái. "Khi em dựa vào anh, anh đã tỉnh rồi!"

"Vậy mà anh vẫn tiếp tục giả bộ ngủ sao? Anh giả vờ rất giống..." Thật điên lên mất, bộ dáng ngây ngốc kia của cô có phải là anh đã nhìn thấy hết rồi không nhỉ ?

"Anh thật sự rất buồn ngủ, nhưng vì ánh mắt mê đắm của em khiến anh thật sự không nỡ ngủ nữa..." Anh nói với vẻ thật oán giận!

Cô xoay người nằm thẳng lại, khẽ nói nhỏ : "Có cái gì mà không nỡ chứ? Chẳng lẽ em lại có thể cường bạo, nhả nhót với anh hay sao?" Giọng nói của cô rất nhỏ, thật nhỏ, cực kỳ mơ hồ, chỉ lẩm bẩm ở trong miệng!

Nhưng mà, người thông minh thì có tai nhọn, anh lập tức nhìn thấu cô: "Đúng vậy đấy, so với đàn ông, phụ nữ còn điên cuồng hơn. Nhất là, đêm qua em đã làm cho anh được mở mang kiến thức em là người có lòng tham không đáy đến độ nào, háo sắc đến mức nào..."

Nói tới đây, anh mở mắt ra, trong ánh mắt nhấp nhem vẫn lộ ra sự sắc bén như cũ!

Cái nhìn của anh giống như một tia X quang nhìn thấu khắp thân thể cô!

Thật sự là làm cho người ta sồn tóc gáy lên!

Không sai, cho dù là cô háo sắc cũng được, nhưng sự háo sắc của cô nếu so ra thì anh còn háo sắc hơn!

Háo sắc hay không háo sắc, đều không thích hợp làm đề tài trọng tâm để đàm luận lúc sáng sớm thế này! Vì để cho bản thân có thể bảo trì tinh thần ý nghĩ lúc sáng sớm, cô nhanh chóng chuyển hướng đề tài. "Buổi sáng tốt lành! Cảm ơn anh đã có thể cho em có một cơ hội để nói lời chào buổi sáng!" Cô nói thật dè dặt cẩn trọng, rất sợ anh lại bỗng nhiên đổi ý!

Ánh mắt cô lom lom nhìn theo dõi anh một chút, cùng đợi xem phản ứng của anh!

"Em nhìn cái gì vậy? Ánh mắt này của em rõ ràng quá thực giống như một con sói đói quá đấy!" Anh bị cái nhìn chăm chú của cô làm cho thật sự không được tự nhiên, liền vượt xuôi cái mũi của cô, lên tiếng hỏi!

"Thật vậy sao?" Cô nằm vật xuống trên ngực của anh, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi lại!

"Sao cơ?" Anh bị hỏi mà không hiểu vì sao!

"Thật sự để em làm bạn gái của anh hay sao?"

"Nếu em không đồng ý thì thôi!"

"Em đâu có nói là em không đồng ý, em nguyên ý, chỉ sợ anh không đồng ý, anh sẽ hối hận thôi!" Cô vội vàng nói giải thích, bởi vì lòng cô thật sự cực kỳ hoảng loạn, không biết sẽ rơi lúc nào!

"Ừ!" Anh lên tiếng!

Cô liền vui vẻ, vội vàng từ trên giường ngồi dậy. "Vậy anh chờ em, hiện giờ em phải đi rửa mặt đã, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau đi ăn bữa sáng nhé. Em biết có một tiệm cháo, đồ ăn ở đó rất ngon, chúng ta cùng đến đó ăn đi!"

Cô nói lời đề nghị với vẻ cao hứng phấn chấn, vui mừng nhướng mày!

Tường Vũ Hằng từ trên giường ngồi dậy, để thân thể trần truồng ở trước mặt cô rất tự nhiên, vẻ lạnh nhạt của anh đã đập vỡ cảm xúc đang đang dâng trào của cô. "Không được, bây giờ anh phải đi, còn phải về nhà thay quần áo!"

Khi nói chuyện, người anh đã đứng ở trên mặt đất, nhặt lên chiếc quần lót, mặc vào ...

"Ừ, thế này cũng tốt, đỡ phải bị người khác phát hiện ra hôm nay anh không thay quần áo!" Cô xấu hổ nói, sau đó lại nói rất quan tâm. Mà loại quan tâm này, đối với cô mà nói, chính là cô đã kiếm cơ để giúp bản thân: "Bằng không hôm nay em bớt chút thời gian đi siêu thị một chuyến mua cho anh vài bộ tây trang, áo sơ mi và quần lót nhé?... "

"Không cần, dù sao nhà trọ của anh cách công ty rất gần, trở về nhà một chuyến cũng không có gì là phiền toái!" Tường Vũ Hằng cự tuyệt thẳng thừng. Anh vẫn nghĩ, không muốn để cho Vũ Nghê biết được chuyện của anh và Quan Tĩnh!

Vẻ tươi cười của cô càng ngày càng cứng nhắc, cảm xúc đang dâng cao trong nháy mắt giống như bị một chậu nước mang theo băng vụn dội vào, làm tắt ngúm. Cô không biết làm thế nào để có thể nói tiếp được câu nói tiếp theo, cũng không biết hiện giờ cô có nên nhìn anh nữa hay không! Trong lòng cô vừa xấu hổ lại vừa hoảng loạn. Cô dựa vào mấy việc dọn dẹp này nọ để che giấu sự xấu hổ kia của mình!

Cô nhanh chóng khoác chiếc áo tắm lên, tháo chiếc drap giường đã lăn suốt một buổi tối ra, vút xuống dưới, trải tấm drap giường mới lên. Gấp lại chiếc chăn cho phẳng phiu bỏ vào ngăn dưới tủ quần áo. Cô thực sự rất không thích để chăn phơi ra ở trên giường, nó luôn làm cho người ta có cảm giác rất bừa bãi!

Cô gần như là ngựa không dừng vó, xếp lại chăn gối ở trên giường, sau đó bỏ chiếc drap giường vào trong máy giặt!

Tiếp theo, cô bắt đầu rửa mặt!

Lúc này, bên ngoài phòng tắm vang lên tiếng mở cửa và tiếng đóng cửa gần như sát nhau!

Cùng lúc đó, Quan Tĩnh soi gương, nước mắt chảy ra, khóc không thành tiếng!

Anh rời đi khi trời còn chưa sáng! Cô hiểu rõ, anh vẫn sợ bị người ở cửa đối diện phát hiện!

Rất rõ ràng, bị đá kích bởi lời từ chối của Vũ Nghê, nên anh mới có thể đến đây để tìm kiếm sự an ủi của mình. Nhưng mình sẽ không để ý đến việc mình chỉ là một người thay thế, một người dự phòng! Người thay thế hay người dự phòng cũng có giá trị của nó..Người thay thế hay người dự phòng cũng có lúc được trọng dụng, khi có cơ hội sẽ trở thành chính thức!

Cho nên, mình có thể chờ đợi, mình cũng chẳng sợ cuối cùng chỉ là mò trăng đáy nước, cũng đáng, bởi vì đó chính là người mình yêu!

Tay Quan Tĩnh tùy tiện viết lên trên giấy một hàng chữ. Khi viết xong cô mới phát hiện mình đã viết cái gì! Lại cũng thuận tay đem tờ giấy này kẹp vào trong một quyển sách, đặt ngay ở trên bàn làm việc!

Chương 13-2: Bão táp lại nổi lên 2

Editor: Mẹ Bầu

"Tớ và Tường Vũ Hàng đã nói lời chia tay rồi!" Lúc này vừa đúng dịp cuối tuần, cả hai người, Quan Tĩnh và Phó Vũ Nghê đều không phải đi làm, vừa vịn gặp nhau ở đại sảnh của một nhà hàng nhỏ!

Phó Vũ Nghê hạ giọng nói với cô bạn đồng nghiệp của mình, nét mặt không phải là không biểu hiện có vương mắc. Nhưng sự vương mắc này không là vì Tường Vũ Hàng, mà là vì chồng trước của cô, Lạc Ngạo Kiệt!

"Vì sao vậy? Bởi vì Lạc Ngạo Kiệt sao?" Lạc Ngạo Kiệt chính là Jerry, lại là cháu ruột của cô, thật kỳ quái phải không? Nhưng mà, chuyện này thì Vũ Nghê lại không biết!

"Đương nhiên là không phải, tớ không thích Vũ Hàng, tớ lại còn không rõ ràng với anh ấy như thế, thật sự đã làm lỡ anh ấy! Tuổi của anh ấy cũng không còn trẻ, cũng đã đến lúc kết giao bạn gái để chuẩn bị kết hôn rồi!" Nếu như cô đã làm anh bị lỡ thì sẽ phải nói năng thế nào với khoảng thời gian đã qua đây?

"Lo lắng nhiều như vậy làm gì? Tất cả đều là do anh ấy tự nguyện mà..." Quan Tĩnh cố ý nói một cách mạnh mẽ, tùy tiện, làm bộ như nói về chuyện của bọn họ cực kỳ nhẹ nhàng, chẳng có liên quan gì với cô hết! Nhưng chỉ có chính lòng cô mới biết rõ nhất, cô hi vọng Vũ Nghê có thể mau chóng buông tha cho anh đến mức nào, không chấp nhận bất cứ cách theo đuổi nào của anh!

Tường Vũ Hàng mà nhận được sự tổn thương của Vũ Nghê càng lớn, anh sẽ lại càng ở lại bên cạnh cô.

"Đương nhiên là không thể nói như vậy được, cậu cho tớ là loại người như thế nào chứ? Hơn nữa, Tường Vũ Hàng đối xử với tớ rất tốt, nếu tớ càng kéo dài với anh ấy, sẽ càng cảm thấy có lỗi với anh ấy nhiều hơn!"

"Nhìn cậu kia, có lẽ ở bên ngoài Tường Vũ Hàng còn có bạn gái khác đấy, có lẽ anh ấy cũng không phải chỉ có một mình cậu đâu, cậu không rõ nên mới áy náy thôi!" Quan Tĩnh ăn một miếng đồ ăn, chớp chớp mắt, nói nửa thật nửa đùa!

Về mặt của bạn tốt thật áy náy đau khổ, điều này khiến thật sự cô đau lòng, nhìn thấy mà không nỡ bỏ qua, hơn nữa, cô thực sự cảm thấy cực kỳ có lỗi với bạn tốt. Vũ Nghê luôn luôn coi cô là bạn tốt, nhưng ở sau lưng bạn tốt, cô lại sống cùng với bạn trai của người ta!

Nếu như Vũ Nghê biết được sự thực chuyện này liệu còn có thể coi cô là bạn tốt nữa không?

Lời nói của Quan Tĩnh khiến Vũ Nghê vội vàng xua tay.

"Không, Vũ Hàng không phải là loại người dối trá như vậy. Anh ấy là người cực kỳ đơn giản, rất đơn thuần, không cong queo như ruột. Hơn nữa, nếu quả thực anh ấy có bạn gái mà mình thích, không có lý do gì mà không nói với tớ. Tuy rằng trên danh nghĩa bọn mình là người yêu, nhưng trong những lúc ở bên nhau, cũng chẳng khác gì những người bạn bình thường khác, chẳng có gì là anh ấy không nói ra!"

"Có lẽ anh ấy chỉ yêu cậu, nhưng dục vọng lại phát tiết trên thân của người phụ nữ khác thì sao... Vũ Nghê, chẳng lẽ cậu thật sự không nghi ngờ gì sao? Đàn ông chẳng phải luôn có dục vọng, luôn có sự đòi hỏi đó sao? Có đây cách ra đây, cậu hẳn là biết rất rõ ràng chứ? Tổng giám đốc Tường lại là người tuổi trẻ khí thịnh như thế, nhu cầu của anh ấy nhất định rất mãnh liệt!"

"Ha ha ..."

Vũ Nghê bỗng nhiên phá lên cười, gò má hơi hồng lên, trắng nõn nà. "Quan Tĩnh, cậu đúng là người có tính hiếu sắc! Có phải điều này đều là những lời giáo huấn mà Kim chủ đã dạy cậu không vậy?"

Quan Tĩnh nhìn Vũ Nghê, không hiểu vì sao cặp mắt của bạn tốt lại không tán thành!

"Chuyện này không phải như vậy đâu? Cái gì mà tràn đầy dục vọng, nhu cầu sinh lý chứ. Đàn ông trên đời này đều hoa tâm, đi tìm phụ nữ khác, bắt cả hai tay chỉ là cái cớ! Nếu một người đàn ông yêu sâu sắc một người phụ nữ, nhất định sẽ bảo vệ trinh tiết cho cô gái ấy!" Nói tới đây, tinh thần của cô chợt thấy chán nản. "Đương nhiên, chỉ có điều loại đàn ông này có ít hơn mà thôi..." Lạc Ngạo Kiệt chính là một người đàn ông hoa tâm cực kỳ thối nát, đã kết hôn rồi mà vẫn còn ở cùng với người phụ nữ khác!

Anh ta ngược đãi cô, khiến cô bị mất đi đứa nhỏ, ngược lại, giờ đây lại còn nghĩ muốn theo đuổi cô, ăn cô xong lại quay đầu ăn năn, quả thật anh có ý nghĩ rất kỳ lạ!

Một người đàn ông như vậy, cô tuyệt đối không cần đến nữa!

Một người đàn ông thủ tiết vì một người phụ nữ, cô cũng đã từng gặp. Đó chính là Lạc Ngao Kiệt chồng trước của Phó Vũ Nghê! Nhưng đây chẳng phải là ngoại lệ sao? Ngoại lệ không phải đặc tính chung, cho nên không thể dùng tiêu chuẩn của ngoại lệ để xây dựng quy tắc!

"Vậy cậu cho rằng Tường Vũ Hàng sẽ là loại đàn ông này chứ?" Quan Tĩnh khuấy chiếc thìa nhỏ trong chén, dò hỏi!

"Chắc chắn!"

Vũ Nghê cũng không cả quyết lắm, nhưng cũng không quá tin tưởng rằng Tường Vũ Hàng sẽ dính vào loại đàn ông này!"Ít nhất dựa vào sự hiểu biết của tớ với anh ấy, chắc chắn là anh ấy sẽ không!"

"Ha ha ..." Cô thật sự cười từ trong lòng cười ra bên ngoài. Thứ nhất, mới gặp Vũ Nghê, bình thường thoạt nhìn thấy cô có vẻ rất chín chắn, nhưng trên thực tế sợ rằng sự chín chắn ấy chỉ là giả tạo, kì thực cô vô cùng đơn thuần! Thứ hai, cô và Tường Vũ Hàng quen biết nhau đã sáu năm, lúc trước luôn luôn là bạn tốt, sau này trở thành người yêu, với tình huống này, đối với Tường Vũ Hàng, cô dĩ nhiên là không thể hiểu hết được. Có thể thấy, trong trái tim cô chẳng có chút xíu hình bóng của Tường Vũ Hàng hết!

"Cậu cười tởm giống như đang cười kẻ ngu ngốc vậy, thật đáng ghét!" Vũ Nghê nói kháng nghị!

"Được rồi, được rồi, tớ sẽ không cười nữa!" Ngoài miệng nói không cười, nhưng trên mặt c, vẻ tươi cười cũng không hề mất đi, khóe miệng giống như lập tức sẽ toét ra tới mang tai rồi! Trải qua một trận hít vào thở ra, rốt cục sau đó cảm xúc của cô cũng đã trở lại yên ổn."Vũ Nghê, cậu không quên rằng Tường Vũ Hàng là một người đàn ông có bầu máu nóng rất sôi trào chứ? Anh ấy đã từng đưa ra yêu cầu với cậu, đúng không?"

Vũ Nghê xấu hổ mặt đỏ bừng.

"Điều này cũng không có gì!" Quan Tĩnh thả lỏng bả vai, gương mặt xinh đẹp để lộ biểu cảm thành thực đầy phóng đãng!

Mà cô tựa hồ lại rất chuyên tâm vào đề tài này, hoàn toàn không hề chú ý tới ba người đàn ông vừa đi vào trong nhà hàng. Ba người này đều là lãnh đạo cao cấp của đài truyền hình, trong đó còn có một đối tượng chính là người mà các cô đang đàm luận!

Vũ Nghê bởi đang đưa lưng về phía đám người kia, nên lại càng không hề phát hiện ra các lãnh đạo cùng ông chủ lớn đang tới gần! Một tay cô chống cằm, còn đang hết sức chăm chú nghe bạn tốt phân tích!

"Anh ấy có thể đưa ra yêu cầu đối với cậu, thì chính là có nhu cầu rồi. Không những anh ấy có bộ dạng suất khí, lại có tiền, một vị tổng giám đốc lớn như vậy, phụ nữ chủ động áp sát vào người anh ấy chắc chắn là sẽ có rất nhiều! Cậu nói xem, bên cạnh anh ấy có nhiều sự quyến rũ như vậy, liệu anh có thể kháng cự được mấy cô gái xinh đẹp trẻ tuổi đó không?" Dứt lời, sau đó trong lòng Quan Tĩnh không kìm nổi ý nghĩ, Tường Vũ Hàng có rất nhiều chuyện về phụ nữ, sợ rằng toàn bộ Đài Truyền hình ai cũng biết, chỉ có cô nàng này, làm bạn gái của anh là không biết mà thôi!

"Vậy sao..." Vũ Nghê như trút được gánh nặng, học ra hai chữ này.

"Đúng vậy, cho nên cậu hoàn toàn không cần áy náy..." Quan Tĩnh thuận miệng tiếp tục khuyên giải!

Đang đứng ở trước bàn của bọn họ, mặt của Tường Vũ Hàng đã hoàn toàn trở nên xanh mét, ánh sáng lạnh trong ánh mắt càng làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm! Nhất là ở bên cạnh còn có hai quản lý cấp cao của Đài Truyền hình, muốn cười lại không dám cười, bộ dáng cố nén, anh càng thêm muốn xé nát cái miệng đang rao giảng thứ tà thuyết mê hoặc người khác của người phụ nữ kia!

Không biết thế nào, sao lại cảm thấy không khí chung quanh thật lạnh thế nhỉ, đỉnh đầu lại càng lạnh run lên! Trong lòng cảm thấy bất an, cô ngẩng đầu nhìn ra bốn phía!

Nhất thời, cô chợt thấy ghen hòng nhìn trần trời. Anh...anh, sao anh lại ở chỗ này vậy nhỉ?

Lúc này Vũ Nghê cũng đã phát hiện ra Tường Vũ Hàng cùng với hai vị lãnh đạo khác. "Tổng giám đốc, quản lý Cao, quản lý Từ, thực khéo mọi người cũng tới nơi này sao?"

"Đúng vậy!"

"Đúng vậy, thật là rất khéo!"

Hai vị quản lý kia đã ghen đến không kìm được nữa rồi, có thể tìm được cơ hội, để có thể dời bớt đi sự chú ý, tránh bị bật cười ra, nhanh chóng dùng sức chào hỏi, mỉm cười với Vũ Nghê!

Tường Vũ Hàng vẫn lặng lẽ không lên tiếng, ánh mắt lạnh như băng tiếp tục chiếu vào trên mặt Quan Tĩnh!

Mà vẻ mặt lẫn ánh mắt của anh, đủ để cho Quan Tĩnh kinh hồn táng đảm, tóc gáy dựng ngược, cô hiểu anh rất rõ, anh đang tức giận!

Mà sự tức giận của anh, thật đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-1: Hao tổn hết tâm tư để hành hạ

Editor: Mẹ Bầu

Bởi vì tất cả mọi người đều là đồng nghiệp, hơn nữa Tường Vũ Hằng và hai vị quản lý cao cấp trong đài truyền hình cũng có ý muốn ăn chung, nên đài trưởng Cao đưa ra lời đề nghị cả năm người cùng ngồi chung một bàn cùng ăn!

Lúc đầu chỉ là ba người đàn ông cùng nhau dùng cơm thì cũng sẽ không có ý tứ gì, nhưng khi có người đẹp ăn cùng, là đàn ông đều sẽ không bỏ qua!

Đài trưởng Cao bung ly rượu lên, mở miệng nói: "Có hai người đẹp nhận lời tham gia cùng ăn, tôi đây thật vui vẻ, bữa cơm này mới thật sự có chút ý nghĩa..." Khi nói chuyện, ánh mắt mê đắm của đài trưởng Cao như lượn vòng vây quanh Quan Tĩnh!

Đài trưởng Cao vốn dĩ có tiếng là Lão Sắc Quỷ, khi uống rượu thấy người đẹp thường hay có chuyện quá mức! Mà lúc này ánh mắt ghê tởm của hắn không chút che giấu, dừng lại, gắn chặt ở trên ngực Quan Tĩnh. Giống như muốn xé rách quần áo của cô, móc hết những gì ở bên trong ra, dường như bắt đầu hôn hít!

"Đài trưởng Cao, trên mặt của anh có một cục gì mất kia, sắp rơi vào trong mắt rồi!" Vũ Nghê chỉ vào mắt anh ta nói.

Có gì mất sao? Đài trưởng Cao có chút xấu hổ, nhanh chóng sờ lên hai mắt của mình, quả nhiên đụng đến một cục gì mất quái gờ nhỏ nhỏ, cứng rắn. Sau đó, hắn vội vã nói như muốn giải thích: "Ài chà, gần đây công việc bận rộn, suốt mấy đêm liền đến ngủ cũng không ngon giấc nữa!"

"Cho nên buổi sáng khi thức dậy mới quên rửa mặt sao?" Thái độ nghe chuyện của Vũ Nghê rất nghiêm cẩn, lại cũng rất nghiêm cẩn hỏi lại anh ta!

"A!... Sao lại không rửa mặt ... đương nhiên là tôi có rửa mặt chứ... Hừm! Cô nhóc này..." Đài trưởng Cao bị nói đến mặt đỏ bừng, quần đến độ không thể không thu hồi lại ánh mắt phong lưu của mình!

"Nhưng mà, anh rửa mặt thế nào mà trên mặt lại không được sạch sẽ như thế?" diễn đàn C lê C quý C đôn Vũ Nghê tiếp tục tổn hại anh ta, hoàn toàn không chú ý đến thân phận anh ta là đài trưởng. Được rồi, giờ phút này đúng là cô đã có chút lợi dụng Tường Vũ Hằng! Cô biết chính mình đang nói móc, đài trưởng Cao cũng chỉ có thể chịu nhận!

Đài trưởng Từ nãy giờ vẫn ngồi bên cạnh, giờ phút này mới ra mặt hoà giải. "Ha ha, lão Cao này, đương nhiên cậu không đấu lại được với hai vị tiểu thư ngồi đối diện đâu, đừng quên xuất thân của các cô ấy là gì nhé! So chiêu với hai cô ấy, cậu chỉ có thể chiếm phần thiệt thòi mà thôi!"

Vũ Nghê nhún vai, thừa nhận, cô chính là muốn làm tổn hại hắn!

Có đài trưởng Từ cho bậc thêm, đài trưởng Cao nhanh chóng thuận tiện bước xuống. "Ài, chẳng có cách nào, ai bảo chủ biên Vũ Nghê là bạn gái của đại tổng giám đốc chúng ta cơ chứ?"

Vũ Nghê nhìn về phía Tường Vũ Hằng, hi vọng anh có thể ra mặt nói rõ. "Kỳ thực, chúng tôi..."

Quan Tĩnh cũng nhìn về phía Tường Vũ Hằng ở phía đối diện, muốn biết giờ phút này anh xử lý thế nào. Không phải là cô muốn nghe thấy Tường Vũ Hằng thừa nhận việc anh đã chia tay với Vũ Nghê ở trước mặt các quản lý cấp cao ở MBS, nhưng ít nhất anh cũng phải cho cô một ánh mắt an ủi mới đúng!

Dù sao, hiện giờ cô đã là bạn gái của anh, hơn nữa lại còn là do anh đã chủ động đề xuất!

Cô nhìn anh thật sâu, nhưng mà ánh mắt lạnh lùng của anh lại xoay chuyển nhìn về bên kia.

"Ha ha, Vũ Nghê không chỉ là chủ biên ưu tú nhất, hơn nữa cũng là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc sống của tôi đấy! Khả khả, nếu như giờ phút này lời nói của cô ấy khiến cho hai vị bị uất ức, tôi đây cũng xin hai vị đại xá cho!" Lời nói vô cùng đơn giản đã dễ dàng bỏ qua một bên quan hệ của anh với Quan Tĩnh, nhưng lại tàn nhẫn khi anh tuyên bố với mọi người, ai mới là người yêu của anh!

Trái tim Quan Tĩnh giống như ngũ vị tạp trần.

Ngày trước nếu như đối mặt với loại tình huống này, cô vẫn có khả năng đối đáp lại với anh một cách mỉa mai, để cho người khác cho rằng hai người

bọn họ đang đấu vô mồm. Nhưng lúc này đây, cô thật sự không còn sức để nói lại bất kỳ điều gì nữa rồi! Kỳ thực điều cô muốn cũng không nhiều lắm, chỉ cần trong lúc này anh có thể cho cô một ánh mắt rõ ràng là tốt rồi!

"Ai ôi, tôi đúng là sợ các người rồi, lão Từ, chúng ta đổi vị trí đi, Có lẽ tôi nên ngồi cạnh người đẹp Tỉnh của chúng ta sẽ hay hơn!" Đài trưởng Cao lại theo gậy bò lên trên, hẳn rất biết cách nắm chặt lấy toàn bộ thời cơ để có thể đến gần người đẹp mà chiếm tiện nghi!

Tiếp đó, trong thời gian cao đàm khoát luận (bàn luận viển vông) đài trưởng Cao lại như có như không, đưa tay sờ mó bàn tay nhỏ bé của Quan Tỉnh hay sờ mó nơi cánh tay. Bàn tay kia thò ở dưới bàn làm bộ như lơ đãng đụng phải đùi Quan Tỉnh, hẳn còn làm ra vẻ không chú ý, mặc dù ai cũng có thể nhìn thấy hẳn đang chằm mút, chiếm tiện nghi!

Nếu như trước đây, Quan Tỉnh nhất định sẽ làm cho gã đàn ông bỉ ổi này không thể xuống đài được, nhưng lúc này, trong lòng cô vẫn đang có chút chờ đợi!

Cô là bạn gái của anh kia mà, sao anh lại có thể chấp nhận được cảnh nhìn thấy cô bị người khác sờ loạn chiếm tiện nghi?

Nhưng theo thời gian tí tách trôi qua, lòng của cô cũng rơi dần dần vào trong vực sâu!

Anh đúng là không yêu thương gì cô rồi, với cô, ngay một chút ham muốn chiếm hữu cũng đều không có, thì làm sao có thể yêu đây?

Mà sắc mặt của Trương Vũ Hằng cũng càng ngày càng nổi lên màu đen, càng ngày càng thối. Đáng chết, đồ đàn bà quý kẻ đa đoan kia, nhất định cô ta đã nói bên tai Vũ Nghê toàn thứ tà thuyết mê hoặc người khác. Đồ đàn bà chết tiệt, vậy mà lại cam tâm tình nguyện để cho lão già kia chiếm tiện nghi ...

Lúc này bàn tay to của Đài trưởng Cao buông ở dưới mặt bàn thật lâu, bàn tay của hắn cũng không kiêng nể gì nữa, hắn liền đặt tay lên trên đùi Quan Tỉnh!

"Lát nữa tôi còn có một cuộc hẹn, mọi người từ từ dùng bữa nhé..." Trương Vũ Hằng nhìn đồng hồ trên cổ tay.

"Vừa vặn chúng tôi cũng dùng xong rồi, có việc cần phải đi!" Vũ Nghê nâng mông đứng lên, đi trước một bước đồng thời kéo cánh tay Quan Tỉnh, lúi cô rời đi cùng với mình!

Quan Tỉnh thất hồn lạc phách, cũng không chào hỏi bất kỳ ai để cho Vũ Nghê tùy ý kéo đi ra ngoài!

"Cốc...cốc...cốc..."

Khoảng đất trống phía trước nhà hàng vang lên tiếng bước chân hỗn loạn!

"Thật quá đáng, lại còn dám làm bậy trắng trợn như vậy nữa chứ, tớ thật muốn chém rớt cái đầu lợn của hắn!" Vũ Nghê tức giận nói với Quan Tỉnh!

Mà Quan Tỉnh thì lại chẳng hề đếm xỉa đến chuyện này, dường như chuyện vừa xảy ra cũng chẳng có gì liên quan lớn lao với bản thân. Cô lặng lẽ không nói, chỉ nhìn người đang đi lại, lui tới trên đường. Suy nghĩ của cô còn đang rối rắm chuyện ở trong nhà hàng. Anh cũng không thêm để ý đến cô, dù chỉ một chút, nên mới có thể dễ dàng để cho người đàn ông khác sờ loạn cô!

Bạn gái sao?

Ha ha, đúng là từ trước đến giờ anh chẳng buồn để ý đến cô!

Một lần gió phát qua gương mặt cô, lay động chiếc cổ áo, thổi bay những sợi tóc của cô, cũng thổi vào trái tim đang rối loạn của cô!

Vũ Nghê kéo chặt lại hai mép áo choàng, thò bàn tay đang rút ở trong ống tay áo ra, vừa vuốt vuốt lại mái tóc, vừa khó hiểu hỏi cô: "Tỉnh Tỉnh, cậu làm sao vậy? Lúc này nhìn cậu như thể đang quá mệt mỏi vậy?"

Quan Tỉnh vốn nổi tiếng là hạt tiêu nhỏ, lũ đàn ông đừng nói là sờ mó cô, chỉ cần trong lời nói có chút kiêu như chiếm tiện nghi thôi, bọn họ đã có thể bị cô mắng trở lại rồi. Vì sao hôm nay cô lại có thể dễ dàng bỏ qua cho lão sắc quỷ kia cơ chứ. Thật không còn hiểu ra làm sao nữa, thật sự là rất khó hiểu!

Đối với lời chất vấn của bạn tốt, Quan Tỉnh không có cách nào trả lời!

Cô có thể nói cái gì đây? Nói là vì Trương Vũ Hằng đã làm cho trái tim cô bị tổn thương hay sao?

Ha ha ...

Cô làm sao có mặt mũi để nói với Vũ Nghê chuyện này cơ chứ? Cô là một cô gái xấu xa, cô đã đoạt bạn trai của người bạn tốt nhất. Cô là loại phụ nữ xứng đáng gặp phải điều xúi quẩy, xứng đáng bị ông trời trừng phạt!

Không khí lạnh liên tục không ngừng tàn phá bờ bãi thành phố. Những cơn gió lạnh và khô thổi mạnh, giống như những chiếc gai nhọn tàn sát bờ bãi trên da thịt người qua đường. Những tấm biển quảng cáo dựng trên nóc của các tòa nhà lắc lư bốn phía, kêu 'rầm rầm' đầy nguy hiểm, Tiếng động từ bốn phương tám hướng truyền đến, có cảm giác như những tấm biển quảng cáo ấy sẽ rơi xuống luôn.

Cây cối hai bên đường cũng đông đưa giương nanh múa vuốt, cành khô lá héo khua lên xào xạc, lại thêm tiết trời lúc này đang mờ mịt càng làm tăng thêm mùi vị khủng bố!

Đường như có một tai họa đang bắt đầu hình thành, hơn nữa nó ở cách cô ngày càng gần.

Một hồi chuông điện thoại từ trong túi của Vũ Nghê truyền đến, cắt ngang câu hỏi của cô với Quan Tĩnh. "A lô, về đài ngay bây giờ sao? Được, được, tôi sẽ đến ngay!"

Hình như có chuyện gì đó rất khẩn cấp, Vũ Nghê vừa nhét điện thoại vào trong túi vừa nói: "Tĩnh Tĩnh, tớ có chuyện phải về đài trước nên không thể đạo phở với cậu được rồi, chờ xử lý xong mọi chuyện ở trong đài tớ sẽ gọi điện lại cho cậu nhé!"

"Được mà, thuận tiện tớ cũng đến chỗ phía trước kia một chút!" Xuyên qua ngã tư đường trước mặt, bên đó đã là khu trung tâm thương mại rồi!

"Ừ... tạm biệt nhé!" Lúc Vũ Nghê nói 'Hẹn gặp lại', cô đã gọi được một chiếc taxi!

Tâm trạng chán nản, Quan Tĩnh nhìn theo chiếc taxi chậm rãi rời đi, nhập vào trong dòng xe cộ, đang lúc cô chuẩn bị đi xuyên qua ngã tư đường...

"Quan Tĩnh, quả thật đúng là tôi đã xem nhẹ một người con gái như cô rồi!" Một giọng nói âm trầm vang lên sau lưng Quan Tĩnh, đồng thời chủ nhân của giọng nói ấy đã tóm ngay lấy cô!

"A..." Sự đau đớn ở nơi khuỷu tay truyền đến, khiến cô hét lên một tiếng. "Buông ra, đau quá!"

"Buông ra ư? Cô ở sau lưng tôi, dám hãm hại tôi như vậy, phá hỏng mối quan hệ của tôi và Vũ Nghê. Cô còn mong chờ tôi có thể dễ dàng buông cho cô sao?" Tường Vũ Hàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, ra sức bóp chặt cánh tay cô mạnh thêm chút nữa, cặp mắt chim ưng nheo lại phóng ra những mũi nhọn như muốn chọc nát người cô ra vậy.

Mặt cô trắng bệch một mảnh, nom nớp lo sợ, lắc đầu, nhất định là anh đã hiểu lầm cô rồi!

"Đi theo tôi!" Từ trong kẽ răng, anh phun ra một câu, lời cả người Quan Tĩnh lên trên xe của mình!

"Đừng mà... em không hề phá hỏng mối quan hệ của anh và Vũ Nghê, em không có mà..." Cô kêu lên đầy sợ hãi, sợ tới mức nước mắt chảy ròng ròng. Cô biết, anh đang muốn ngược đãi cô rồi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14-2: Hao tổn hết tâm tư để hành hạ

Editor: Mẹ Bầu

Một tay anh lôi kéo người cô, một tay mở cửa nhà của cô!

Tuy cô vẫn không ngừng gầy dựa, nhưng bởi vì sức lực yếu hơn nên làm sao có thể địch nổi sức mạnh của anh, vì vậy cô bị anh hung bạo tóm lấy, kéo vào trong gian phòng!

Khoảnh khắc cửa phòng đóng lại, anh nhấc chân lên đã thẳng Quan Tĩnh vào giữa phòng khách!

Thân thể của cô bay trong không trung, vẽ ra một đường cong, sau đó nặng nề rơi ở trên mặt đất. Cái trán của cô đập vào một góc của bàn trà, bị rạch thành một đường thật dài, máu tóe ra, nhỏ giọt xuống một màu đỏ tươi!

Cô nằm trên mặt đất rất lâu, sau đó mới có phản ứng lại. Cô khẽ vỗ lên trán, đầu ngón tay tuyết trắng lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ!

Mà kẻ bạo hành kia lại không chút thương tiếc, tiếp tục đập một phát vào nơi bụng dưới của cô.

Cô nằm trên mặt đất, cuộn mình ôm chặt lấy bụng, giống như một con tôm khô. Tóc tai rối loạn, quần áo lộn xộn, bẩn thỉu, rách nát, vạt áo bị xé rách cuộn lên cao, để lộ ra cả một mảng lưng tuyết trắng!

Mà trên mảng da thịt tuyết trắng kia, đầy những vết hôn màu đỏ đậm nhạt khác nhau... Đây đều là dấu vết để lại sau những lần bọn họ hoan ái suốt mấy ngày nay! Trong giờ khắc này, những dấu vết 'tương thân tương ái' đó lại đầy vẻ châm chọc biết bao!

Quan Tĩnh nhắm hai mắt lại, đau đớn không thôi, nước mắt cô chảy xuống ở trên sàn nhà lạnh như băng. "Vũ Nghê là do anh cố ý bắt rồi đi có phải không?" Tiếng cô hỏi đầy run rẩy!

"Không sai, bởi vì cô tác oai tác quái nên tôi không thể không trừng phạt cô!" Anh hào phóng thừa nhận, người phụ nữ đáng chết này, nếu như không cho cô chút giáo huấn để cho cô biết được sai lầm của mình, thì sau này không thể biết được cô sẽ còn có thể hãm hại anh thế nào nữa!

Càng nghĩ lại càng thấy hận, cô vậy mà lại dám nói ra cái loại chuyện này với Vũ Nghê kia chứ! Chửi bới anh khiến Vũ Nghê chán ghét anh! Đây là do anh không cẩn thận nên mới nghe được, còn nếu không nghe thấy thì sẽ đến đâu nữa? Không thể biết được là cô đã hãm hại anh đến mức nào! Nếu không, vì sao suốt bao năm qua Vũ Nghê lại không chịu tiếp nhận anh chứ?

Tất cả đều là do người đàn bà này!

"Chỉ vì muốn đánh em mà anh đã gọi riêng Vũ Nghê, bảo mau chóng rời đi sao?" Tay Quan Tĩnh gắng sức chống đỡ, nâng gò má bị thương lên, những giọt lệ trong suốt lăn dọc theo gương mặt cô, không ngừng chảy xuống. "Vì muốn đánh em, mà anh đã phải hao tổn tâm tư như vậy ư? Đánh em thế này, anh thật sự không thấy đau lòng chút nào hay sao?"

Hơi thở của cô mong manh, cô hỏi lại một câu giống như chiếc chùy hung hăng đập thật mạnh vào ngực anh vậy. Lúc này, lồng ngực có cảm giác như bị một tảng đá lớn đè lên, ngột ngạt khiến anh khó chịu đến đau lòng!

Nhưng mà, rất nhanh anh đã phui sạch loại cảm giác này đi, anh mà lại đau lòng với loại đàn bà này sao? Cái miệng của cô ti tiện như vậy, lúc này đối với cô, anh chỉ thấy rất khinh thường!

"Đây đều là do cô tự mình chuốc lấy phiền não mà thôi, khi cô hãm hại tôi, cô nên nghĩ đến chuyện mình sẽ phải chịu sự trừng phạt thế nào chứ!"

"Ha ha ..." cô cười không phục, âm ức hỏi lại: "Em hãm hại anh sao? Đừng nói là em không hề làm, cho dù là có đi chăng nữa, chẳng lẽ anh không từng làm qua việc này sao? Anh không từng bắt cả hai tay với phụ nữ khác sao? Tưởng Vũ Hàng, vài năm nay, em từ không phải là người phụ nữ duy nhất, cho đến là người phụ nữ duy nhất. Anh hãy nói đi, anh nhìn lại xem, anh đã phản bội Vũ Nghê bao nhiêu lần rồi há? Đây đều là những chuyện anh đã từng làm, nhưng vì sao lại còn sợ em nói ra?"

Lời nói của cô khiến gương mặt của Tưởng Vũ Hàng lúc đỏ lúc trắng, tức giận không chịu nổi. "Cái miệng của cô thật sự càng ngày càng hèn hạ..."

"Đúng, cái miệng của em là hèn hạ, em không chỉ có cái miệng hèn hạ thôi đâu, trái tim của em cũng hèn hạ, con người của em cũng rất hèn hạ! Nếu như em không hèn hạ, vì sao anh đã đánh em đến như thế này, vậy mà em lại vẫn cứ thích anh! Nếu em không hèn hạ, vì sao lúc anh trở mặt nhìn người đàn ông khác chiếm tiện nghi, sờ soạng em, dưới tình huống ấy anh cũng không hề bảo vệ cho em. Vậy mà em vẫn còn có thể yêu anh như vậy!" Cô vừa khóc vừa nói, từ trên mặt đất bò dậy, ai oán nhìn anh: "Chính anh đã nói, chính anh đã nói, anh bảo em làm bạn gái của anh! Em đã là bạn gái của anh, vì sao anh lại giữ bí mật mối quan hệ của chúng ta. Ở trước mặt bọn họ anh còn nói Vũ Nghê là bạn gái của anh? Anh nhìn thấy đài trưởng Cao động chân động tay với em, anh cũng không hề bảo vệ em là sao? Đây mà là bạn gái ư? Tưởng Vũ Hàng, anh đã lừa em..."

Lời chỉ trích của cô gọi lên sự đau lòng trước nay anh chưa từng có, lại càng thêm hối hận vì sao vừa rồi lại không ra tay cứu cô.

Không, không, không, anh không sai, bởi vì cái sai đều là của cô!

Anh cười châm chọc, khoe miệng nhếch về một bên. "Hiện giờ cô lại còn đổ hết trách nhiệm cho tôi phải không? Cũng do chính cô đã tự nguyện để cho người đàn ông khác sờ mó ở trên người cô đấy chứ, nếu cô không đồng ý, tự cô có thể hắt ra mà!"

"Em vốn đang đợi anh giúp em giải vây, bởi vì anh là bạn trai của em!"

Có lẽ là trời sắp đổ mưa, sắc trời ngoài cửa sổ tối đen một cách kỳ lạ, ánh sáng trong phòng làm cho cô không sao nhìn thấy rõ được vẻ mặt của anh! Chỉ cảm thấy anh rất lạnh lùng thờ ơ, sự lạnh lẽo làm cho trái tim của cô thấy băng giá!

"Loại chuyện này chính cô có thể làm được, đừng đổ thừa cho tôi, nếu làm bạn trai của cô mà lại chỉ cho cô một người trốn tránh trách nhiệm, vậy thì chúng ta hãy chia tay nhau đi, như vậy sẽ tốt hơn!" Anh hỗn hển nói!

"Anh nói cái gì?" Cô lại giống như lúc trước, khi anh bảo cô làm bạn gái của anh, không tin vào tai của mình nữa!

"Tôi nói, chi bằng chúng ta chia tay đi!"

Quan Tĩnh từ trên mặt đất nhảy dựng lên, chẳng quan tâm đến bụng mình đang đau đớn, trong bụng cô lúc này giống như đang có lửa đốt, nhưng nhất định cô phải đứng lên, nhất định...

***** phân cách tuyến *****

Cô đột ngột ôm lấy anh, vùi mặt vào giữa cổ của anh!

"A!" Tưởng Vũ Hàng phát ra tiếng thét chói tai, gờ tay lên kéo mái tóc của cô ra, muốn cô nhả mình ra! "Chết tiệt, cô là chó sao? Nhả ra!"

Quan Tĩnh nhất định không ngẩng đầu, liều mạng ra sức cắn mạnh vào động mạch chủ trên cổ Tưởng Vũ Hàng, giống như muốn cắn đứt ra vậy!

Cô cắn anh, hai hàng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống đất, dường như người đau đớn ở đây không phải là anh, mà chính là cô! Nước mắt cô ì chà rơi xuống chảy xuôi vào trong cổ áo của anh, làm cho cổ áo somi của anh sưng nước!

Anh cố gắng túm tóc cô lôi ra, nhưng càng về sau anh càng chùn tay, còn cô lại giống như chú cún con đã phát điên lên rồi, nhất định không chịu nhả miệng ra!

Vì sao anh lại có thể tùy tiện làm tổn thương cô như thế? Vì sao anh lại có thể nói muốn cô là phải được cô, nói không cần cô thì sẽ không cần cô ngay lập tức, một chút lưu luyến cũng không hề có như vậy!

Chia tay ư, có thể!

Chỉ cần anh nói, anh thật sự không thích cô, thật sự không muốn cô nữa, lúc này cô sẽ chấp nhận chia tay!

Nhưng hiện giờ thái độ của anh lại muốn vứt cô giống như ném thứ đồ bỏ đi như thế, thật sự cô không sao chấp nhận nổi!

Cô hận anh, nhưng lại thương anh!

Mùi tanh của máu tươi tràn ngập ở trong miệng cô, giờ phút này cô mới cảm giác trong miệng mình có thêm chất lỏng dính dính! Rốt cục, cô buông miệng ra!

"Bốp!... "

Một cái tát thật nặng nề vang lên ở bên tai Quan Tĩnh!

Mái tóc xòa ra che kín cả đôi gò má mà cô, gương mặt cô bị hất sang bên phải rất mạnh!

"Cô bị điên rồi à?" Tường Vũ Hàng một tay ôm lấy cổ đầy đau đớn, một tay chỉ vào mũi cô.

"Em không chia tay, ít nhất là lúc này em sẽ không chia tay!" Cô như bị choáng váng nói với anh như vậy xong, lập tức nặng nề té ngã xuống sàn nhà, hôn mê bất tỉnh!

Tường Vũ Hàng tức giận đến thất khiếu bốc khói, hận không thể một cước đạp chết cô luôn, nhịp tim dường như dừng lại, cứng ngắc nhìn cô gái nằm ở trên mặt đất!

Anh buông tay ở cổ ra, ngồi xồm xuống ôm lấy cô lúc này đã ngất đi. "Quan Tĩnh, tỉnh tỉnh? Đây, cô đừng có giả vờ với tôi nhé...?"

Cho dù anh lay gọi thế nào, hai mắt cô vẫn gắt gao nhắm chặt!

Tường Vũ Hàng hoảng sợ ôm cô đi ra ngoài, đi đến bệnh viện!

***** phân cách tuyến *****

"Bác sĩ, cô ấy sao rồi? Vì sao vẫn chưa tỉnh lại?" Tường Vũ Hàng sốt ruột hỏi bác sĩ vừa mới tháo ống nghe bệnh ra!

"Bệnh nhân bị ‘cấp hòa công tâm’ (quá nóng giận làm ảnh hưởng đến thần kinh) do tạm thời bị choáng. Chàng trai này, có phải lúc trước đã đánh nhau không? Hai người chắc là có nhiều chuyện khúc mắc, có chuyện gì cũng phải nhẹ nhàng nói cho ra ngọn ngành chứ!" Bác sĩ khoảng chừng hơn năm mươi tuổi, xem xét cái trán bị thương của cô gái còn đang hôn mê bất tỉnh kia, lắc đầu nói!

"Bác sĩ, vậy khi nào thì cô ấy mới có thể tỉnh lại được?"

"Một lát nữa sẽ tỉnh lại thôi, nhưng nhớ là không được để bệnh nhân chịu kích động mạnh, như vậy thật sự sẽ rất ảnh hưởng đến sức khỏe đấy!"

Sau khi nói xong, bác sĩ rời khỏi phòng bệnh!

Tường Vũ Hàng đứng ở trước giường bệnh, lúc này anh đã không thể nói rõ được cảm xúc trong lòng mình nữa! Anh không hẳn là yêu cô, cũng không hẳn là chịu được những ảnh hưởng của cô! Nhưng hiện tại anh thật sự thật lo lắng, thực sự sốt ruột!

"Không.. Em không muốn... chia tay, vừa mới bắt đầu... đã chia tay... nhất định so... cô ấy... em đã yêu anh nhiều..." Trên giường bệnh cô nói đứt quãng những lời vô nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15-1: Sự điên cuồng của anh

Editor: Mẹ Bầu

Không biết là vì đui lý hay là vì tình cảm sâu sắc của cô trong lời nói mê đã làm cho anh xúc động, hay hoặc giả là anh cũng vốn yêu thương cô, tóm lại là Tường Vũ Hàng trở nên đặc biệt săn sóc cho Quan Tĩnh cực kỳ tốt!

Sau khi tỉnh táo lại, Quan Tĩnh kiểm tra lại sức khỏe một lần nữa, ngoại trừ những vết thương trên thân thể, toàn bộ dây chằng có chút tổn thương nhỏ ngoài ý muốn, cũng không có gì đáng lo ngại, hôm ấy Quan Tĩnh cũng ra viện luôn! Tiếp đó, Tường Vũ Hàng cũng không để cho Quan Tĩnh trở lại chỗ ở, mà anh trực tiếp đưa cô về nhà trọ của mình!

Quan Tĩnh không muốn đi, nhưng lại không lay chuyển được sự kiên trì lẫn sức lực ngang ngược của anh, cho nên cuối cùng cô chỉ có thể nằm ở trong phòng ở khu dân cư xa hoa của anh!

Cả căn phòng đều trang trí màu vàng đất, màu sắc phù hợp với chủ nhà, trên vách tường là các đường sọc vàng đen đan xen vào nhau, các đường sọc này kết hợp với nhau không hề lộn xộn, mà theo những hoa văn có quy tắc, tô điểm thêm vẻ đẳng cấp cho cả căn phòng! Phong cách trang hoàng trong phòng tràn ngập cảm giác cuồng ngạo, nhìn gian phòng khiến cô không khỏi liên tưởng đến Tường Vũ Hàng!

Nơi này là phòng của anh sao?

Nằm thẳng ở trên giường, hai mắt cô không còn vẻ linh lợi như trước, trong lòng nghĩ ngợi vấn đề nhảm chán vô nghĩa này!

Khẽ thở dài một hơi, có phải phòng của anh hay không thì sao chứ? Đúng thì có thể giải thích được chuyện gì? Mà không đúng thì cũng có thể nói lên được chuyện gì khác đây?

Anh không cần cô, anh ngược đãi cô, xem thường cô. Anh có thể không hề cố kỵ đưa ra lời chia tay với cô, đây đều là chuyện thực không cần phải bàn cãi!

Hiện tại anh đưa cô đến nơi đây, chỉ là vì anh muốn nhốt ở trong này mà dường như thương cho cô, đỡ bị Vũ Nghê phát hiện, như vậy đỡ phá hủy hình tượng của anh ở trong lòng Vũ Nghê!

Tường Vũ Hàng đã bảo người hầu chuẩn bị tốt thực đơn ăn uống mà ngày thường Quan Tĩnh thích ăn, còn có bảo họ hầm canh thật lâu, mang vào trong phòng cho cô!

Động tác nâng bàn ăn của anh rõ ràng cực kỳ cứng nhắc, chắc chắn là anh rất ít khi làm loại chuyện này!

Vội vàng đặt cái khay ở trên tủ đầu giường, mạnh mẽ đến làm chấn động cả mâm bát đĩa, nhất là bát canh gà hầm, nước canh lại càng bắn tung tóe ra rất nhiều, rõ ràng là một bát đầy, hiện tại đã vơi đi còn đến đường viền của bát!

"Ăn một chút đi!" Giọng như đứa nhỏ đã làm việc gì sai, anh ngượng ngùng mơ hồ nói không rõ lời!

Quan Tĩnh ngoảnh mặt làm ngơ kéo chăn cao lên che kín mặt mình! Cô không muốn nhìn thấy anh nữa, cũng không muốn nghe thấy giọng của anh. Những cái này để làm gì? Thoáng lạnh thoáng nóng, nói đánh là đánh, nói tốt là tốt sao? Loại kịch bản thay đổi sắc mặt của anh thế này cô không sao thích ứng nổi!

Vào giờ phút này, những giọt nước mắt không đúng lúc lại tứa ra, làm lông mi của cô ướt ướt. Chát lỏng chua xót cũng nhồi vào mũi cô, nước mắt chuyển hóa thành nước mũi chảy ra từ trong lỗ mũi của cô. Vì không muốn để cho tiếng khóc của bản thân phát ra ngoài, cô cố gắng dùng miệng để thờ!

Mùi hương duy nhất thuộc về anh trực tiếp chui vào trong miệng cô, mà hương vị này khiến cô càng muốn khóc thêm!

"Ăn một chút đi!" Tường Vũ Hàng ngồi ở cạnh giường, chiếc đệm giường màu xanh đậm lập tức bị lồm xồm thành một cái hồ to, còn thân thể của cô không kiềm chế nổi liền giống như vòng quanh lấy anh!

Bên trong chăn, cô vẫn giữ chặt lấy chăn, đừng nói mặt ngay cả tóc cô cũng không để lộ ra một sợi!

Trong cặp mắt đẹp của Tường Vũ Hàng lộ ra vẻ không đồng ý dày đặc. "Em muốn làm cho mình ngạt thở đến chết hả? Em đã quên lúc trước đã bị choáng váng ngất lịm đi rồi sao?"

Giọng nói trách cứ của anh khiến cho trong mắt, trong mũi, trong cổ họng cô, chất lỏng chua xót càng ngày càng nhiều! Cô không kìm chế nổi, trong nháy mắt, từ trong lỗ mũi nước mũi đã chảy ra thành đầm nước trong! Tiếng động tuy rằng hết sức nhỏ, nhưng vì đây là trong phòng ngủ yên tĩnh, nên vẫn có vẻ thành tiếng động lớn!

Cô khóc!

Tường Vũ Hàng duỗi thẳng cánh tay dài, túm lấy chân! "Đề mặt lộ ra ngoài đi, đừng buồn nữa!"

"Anh không cần lo cho tôi!" Cô dùng sức lôi kéo chân, hình thành cục diện giằng co với anh. Chiếc vớ chân bị co kéo quá chặt chẽ, dường như có thể rách ra bất cứ lúc nào!

Trông nom cô sao?

Anh muốn trông nom cô sao?

"Anh không nghĩ sẽ phải trông nom em, anh rất lười việc trông nom em, là anh sợ em làm bẩn chân của anh... Em phải biết rằng, anh là người có tính thích sạch sẽ, không thể bị bẩn đến nửa điểm, bằng không anh không sao chịu nổi!" Ngực khí của anh thoải mái, nhưng người trốn ở trong chăn lại đang có cảm giác là anh thật vô tình!

Thật sự rất vô tình!

Anh thà rằng lo lắng cho cái chân chứ cũng không lo lắng cho cô. Ha ha, điều này đã nói rõ điều gì? Nó đã giải thích rằng cô cũng không bằng đồ vật của anh!

Nước mắt càng nhiều, cô khóc nức nở, tựa như cô gái nhỏ bị một nam sinh xấu cướp đi rồi phá hỏng con búp bê vậy, khóc đến thương tâm muốn chết!

Cô khóc, anh càng sốt ruột không thể nào ra tay với cô tiếp được nữa! "Đừng khóc ... "

Sốt ruột, anh chợt dùng sức lực của nam giới, ra sức kéo tuột chiếc chăn bông xuống!

Người trốn ở trong chăn hồi lâu rốt cục đã lộ cái đầu ra!

Mái tóc ướt át dán ở trên gò má, che khuất gương mặt cô! Tuy nhìn không thấy mặt cô, nhưng so với lúc nhìn thấy mặt còn làm cho người ta đau lòng hơn, tác động mạnh tới trái tim của anh!

Anh giống như bị vật gì đó nặng nề đánh trúng đầu, dường như đã biến thành một người khác. Anh nhẹ nhàng đưa tay lên, vén tóc ở trên mặt cô ra, nhẹ nhàng đưa lên lau nước mắt trên mặt cho cô!

Cặp mắt ướt nước phiếm hồng buông xuống, cánh môi theo tiếng nghẹn ngào mà run rẩy theo!

Tường Vũ Hàng hít sâu một hơi, giống như đã hạ quyết tâm thật lớn vậy: "Đừng khóc nữa, lẽ ra anh không nên đánh em..."

"Hu hu..." tiếng cô khóc càng lớn hơn nữa, tiếng nức nở nghẹn ngào càng thêm trùng điệp. "Tôi không cần lời xin lỗi của anh, một chút cũng không cần! Hãy buông tha cho tôi đi, tôi xin thề với anh, nhất định ở trước mặt Vũ Nghê sẽ không nói lung tung!"

"Không được, anh sẽ không buông cho em đi đâu!" Anh kiên quyết lắc đầu! "Hiện giờ ở bên ngoài trời đã tối rồi!"

Sắp bước vào mùa đông, ban ngày càng ngày càng ngắn, đêm tối càng ngày càng dài. Mới chỉ sáu giờ tối nhưng bên ngoài trời đã tối đen hoàn toàn.

"Tôi không sợ!" Quan Tĩnh nâng cằm lên, nhìn thẳng vào anh đầy cầu xin, nói: "Hãy để cho tôi đi thôi, xin anh đấy!"

"Có phải là em vẫn còn giận anh hay không? Rốt cuộc thì em muốn thế nào? Lúc trước chẳng phải là em đã cắn vào cổ anh, uy hiếp anh không được chia tay em đó sao? Hiện tại em lại muốn đi? Một câu kia mới chính là lời nói thật lòng của em phải không, em có thể nói với anh không?" Tường Vũ Hàng nắm chặt lấy bả vai cô lắc lắc ép hỏi!

"Nhưng chẳng phải là anh muốn chia tay đó sao? Lời nói của tôi, đối với anh mà nói, không cho tới bây giờ đều là vô dụng, không hề có ý nghĩa gì, không phải sao?" Cô nỗ lực để bản thân không khóc, hỏi. Nếu như lời của cô mà có hiệu lực với anh, vậy thì bây giờ cô cũng sẽ không đến nóng nổi này rồi!

"Vậy bây giờ anh có thể nói với em, anh không muốn chia tay với em..." anh lớn tiếng nói, dường như là bị cô làm cho không còn cách nào khác nữa vậy!

Rõ ràng thật đau lòng, nhưng khi nghe thấy anh nói như vậy, nơi trái tim còn đang chôn cất vết thương của cô, vậy mà lại dường như được nắn ấm

xẹt qua. Cô cúi xuống khoe miệng cũng không kim nổi liền cong lên.

Không ngờ cô lại vui vẻ trở lại rồi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15-2: Sự điên cuồng của anh 2

Editor: Mẹ Bầu

Nhưng cô cũng rất hận bản thân mình tại sao lại rất không có cốt khí như vậy. "Cái này gọi là đánh một cái tát, sau đó cho một quả táo ngọt đúng không sao?" Cô chớp chớp mắt hỏi anh!

Anh không trả lời. Anh không biết cái này có tính là cho một quả táo đỏ hay không, nhưng anh biết anh muốn bồi thường cho cô. Cô choáng váng ngất lịm đã dọa đến anh! "Nếu em cho là đúng thì sẽ là đúng thôi? Vậy quả táo đỏ này em có nhận hay không?"

Anh hỏi lại!

Người nào đấy bắt đầu đi hỏi lại, hỏi lại giống như là thể hiện sự không tự tin vậy!

Anh không tự tin, bồi đắp mặt với Quan Tinh lúc này, anh làm sao có thể tự tin đây? Anh đã bị dọa đến sợ rồi!

***** phân cách tuyến *****

Câu hỏi này là thế nào, cô phải trả lời ra sao đây?

Cô chuyển ánh mắt từ trên mặt anh xuống phía dưới, nơi có chiếc ga giường màu xanh đậm cùng màu với chiếc áo gối, bàn tay nhỏ bé tuyết trắng tùy ý nắm lấy một chiếc gối ôm cũng màu xanh đậm đặt ở cạnh mình, nhẹ nhàng vuốt ve!

Thực mềm, thực thoải mái!

Ôm vào trong ngực lại càng cảm thấy thoải mái hơn!

Không cần thử nghiệm cũng biết nhất định sẽ rất thoải mái, không những bởi vì có bông vải bên trong thật dễ chịu mà ngay cả vải bọc gối ôm cũng dùng tơ lụa tốt nhất!

Ừm! không biết nơi này là phòng của khách hay là phòng của anh đây nhỉ?

Cô nhìn kỹ lại vách tường một lần nữa, màu sắc của vách tường rất tương xứng với rèm cửa sổ. Ánh mắt lại từ vách tường màu vàng chuyển đến hình dáng của chiếc đèn treo tường nhỏ nhỏ, xuống đến ván lát sàn bằng loại trúc thượng hạng. Mỗi một đồ vật nơi này quả thật đều là thứ mà Tưởng Vũ Hằng yêu thích!

Chắc chắn ... nơi này không phải là phòng của khách rồi!

Lúc cô còn đang nhìn quanh phòng, anh luôn luôn nhìn cô. Hơn nữa dường như anh có thể đọc được ánh mắt của cô. "Đây là phòng của anh, không phải là phòng của khách!"

Là phòng của anh sao? Vì sao anh lại không để cô nằm ở trong phòng của khách nhỉ?

"Trong phòng của khách không có đầy đủ các thứ..." anh lên tiếng trả lời câu hỏi trong mắt của cô. Trả lời chỉ là để đáp lại mà thôi, nhưng câu trả lời này lại là một lời nói dối ...

Khi đưa Quan Tinh vào trong phòng, để cô nằm ở trên giường của anh, trong anh cũng hoàn toàn không hề có suy nghĩ gì khác. Mãi sau khi anh sắp xếp cho cô nghỉ ở trên giường mình xong, trấn tĩnh lại, anh mới nhận ra mình đã để cho một cô gái vào nhà của mình nằm trên giường của mình!

Ngay chính anh cũng tự cảm thấy có sự kỳ quái trong việc này!

Đúng vậy, quả thật anh giao du quá mức với rất nhiều phụ nữ! Nhưng mặt khác, anh lại có một nguyên tắc rất quái lạ, ví dụ như, chưa bao giờ anh đưa một người phụ nữ nào mà anh gặp dịp thì chơi về nhà, chứ đừng nói anh đưa phụ nữ vào trong phòng ngủ của mình!

Vậy mà với Quan Tinh, việc này lại rất dễ dàng!

"Nằm ở phòng nào điều đó không quan trọng, quan trọng là tôi không nên ở trong này!" Cô lên tiếng ngắt lời anh, đối với việc cắt ngang lời anh chính cô cũng không lý giải được, cũng sững sốt ngạc nhiên! Thở dài một hơi thật sâu, Quan Tĩnh đẩy chân bông ra, chuẩn bị xuống giường. "Thực xin lỗi, tôi không nghĩ sẽ nhận quả táo đỏ này của anh đâu!"

Lúc trước cô bị anh ra đòn hiểm, đã khóc đến chết đi sống lại không muốn chia tay. Nhưng không phải khi anh không muốn chia tay nữa thì cô sẽ nhận lời!

"Em có ý gì vậy?" Anh hoàn toàn không hiểu nổi cô nữa rồi! Là anh đã hiểu cô sai sao? Vì sao anh lại cảm thấy Quan Tĩnh không giống như một phụ nữ có tính cách nhu nhược, đương nhiên là anh có nhìn thấy nụ cười gian xảo ở trên mặt của cô!

Miếng băng gạc màu trắng dán ở trên trán Quan Tĩnh càng làm cho ánh mắt của cô dừng lại ở trên mặt của anh. "Ý của tôi chính là, chúng ta chia tay thôi! Lần này, không phải là anh ném tôi đi, mà là tôi đã quăng anh đi!" Cô nói rất ngông cuồng, cực kỳ ngạo mạn, lời nói thật vô tình lạnh lẽo!

Đôi đồng tử xinh đẹp màu đen giống như như hoa lan, tuy thật dịu dàng, nhưng rõ ràng trong cái nhìn có sự thờ ơ, xa cách đối với mọi vật ở xung quanh!

Cô nói vút bỏ anh khiến anh tức giận.

Cô cố ý kéo khoảng cách ra xa khiến anh sợ hãi!

"Đáng chết..." anh nổi điên hét lên một tiếng, rồi giống như con chim Ưng giương cánh, anh lao về phía cô, vừa nhanh vừa chính xác ôm chặt lấy cô, sau đó thu vào trong ngực như bắt giữ con mồi vậy. "Anh sẽ không rời bỏ em, em đúng là đồ phụ nữ ngu ngốc! Em nghĩ Tướng Vũ Hằng này là loại đàn ông nào hả? Nói cho em biết, anh sẽ không để cho phụ nữ vút bỏ anh, chỉ có anh mới có quyền vút bỏ người khác thôi!"

Anh tự phụ ngang ngược hét lên ở bên tai cô!

***** phân cách tuyến *****

"Ha ha, chỉ có anh mới có quyền vút bỏ phụ nữ thôi sao? Chỉ sợ không phải là như vậy? Chẳng phải anh đã bị Vũ Nghê hung hăng vút bỏ đó sao?" Cô cười nói khiêu khích!

Quan Tĩnh cố ý chọc giận anh, giọng nói chậm rãi càng ngày càng ác ý. "Anh hỏi tôi, anh là loại đàn ông nào hả? Ở trong mắt Vũ Nghê, anh cũng không bằng miếng gân gà, ăn vào thì vô vị bỏ đi thì lại tiếc! Bởi vì... ha ha, cô ấy vút bỏ anh, tựa như ném đồ bỏ đi vậy!"

Tướng Vũ Hằng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô chằm chằm, ánh mắt tựa như hai lưỡi dao bén nhọn dường như muốn hung hăng đâm thẳng vào cô.

Bị anh đánh thành quen, cô không sợ phải nghe nhĩn đón ánh mắt của anh, nghe tiếng nghiêng răng "ken két" đầy khủng bố của anh!

Anh đánh đi, chẳng phải anh thích đánh tôi đó sao? Tôi là một phụ nữ tay trái gà không chặt, nếu như anh nói anh thích đánh tôi, vậy thì anh hãy đánh đi? Cho dù đau đớn thế nào tôi cũng có thể chịu được, bởi vì sự đau đớn của thân thể, còn lâu mới bằng sự đau đớn trong tim của tôi!

Trong lòng Quan Tĩnh đang gào thét điên cuồng.

Từ trước đến nay đối với cô, anh muốn đánh là đánh, muốn mắng là mắng, lúc này đây cô dùng một cách khác để biểu đạt sự bất mãn mãnh liệt với anh...

"Ừm..." cô nhanh chóng bị người khác che lấp đến nghẹn họng, trần trối nhìn chằm chằm vào gương mặt ở gần trong gang tấc!

Trong hai tròng mắt sáng ngời của anh có hình ảnh của cô, sống mũi thẳng của anh đang chạm vào sống mũi của cô! Miệng anh bao trùm ở trên đôi môi đỏ mọng của cô. Mà đầu lưỡi tà ác của anh đang mạnh mẽ xông vào miệng cô, thăm dò vào tận bên trong khoang miệng, quán lấy lưỡi của cô!

Sau cái mút thật mạnh, anh đột nhiên buông cô ra, buồn bực hét lớn: "Em, cô gái ngu ngốc này, hiện giờ chúng ta đang hôn môi đấy, em còn nhìn lung tung cái gì hả?... Nhắm mắt lại, anh đang rất muốn em đấy..."

Nói xong, anh lặng thinh bất ngờ đẩy cô ngã xuống trên giường lớn, không thèm để ý đến cô đang la hét, xé bỏ quần áo của cô, áo ngực, quần lót...

Anh chặn lại hai chân cô đang đá loạn xạ để cô không nhúc nhích nổi nữa, sau đó anh nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình!

"Tôi không muốn anh chạm vào tôi, buông tôi ra!"

"Không buông, bây giờ anh sẽ cưỡng bức em, xem em có chịu làm bạn gái của anh hay không!" Cô muốn nói thế nào thì nói, nhưng anh nhất định phải làm như vậy! Cô không chịu làm bạn gái của anh thì bây giờ anh sẽ bắt cô phải làm người phụ nữ của anh!

Ban đầu cô nhất định phản kháng hết mức với anh, nhưng hiện tại cô lại đang bị thương cho nên cuối cùng dù cô không đồng ý, cũng chỉ có thể đành để cho anh đạt được mục đích...

Những nơi có thể hôn cũng hôn, nơi không nên hôn cũng hôn. Nơi có thể đi vào cũng vừa mới vào, nơi không thể vào cũng vào!

Cuối cùng, anh làm cho người nào đó vừa mới xuất hiện ý nghĩ “chủ động chia tay”, lúc này ý nghĩ đó cũng đã bị xua tan đi mất!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-3: Sự điên cuồng của anh 3

Editor: Mẹ Bầu

Thật tức giận, cô rất muốn giết chết bản thân, vì sao lần nào cô cũng luôn mềm lòng với anh như thế!

Giận anh, cô lại càng giận mình, nước mắt từ trong đôi mắt cô không ngừng chảy ra, nhỏ giọt ở trên áo gối màu xanh đậm!

Nhìn thấy cô đưa lưng về phía anh, bả vai cô không ngừng lay động, sau khi đã đạt được ý muốn, trong lòng Tưởng Vũ Hàng lại nổi lên chút áy náy ...

Anh làm như vậy liệu có phải hay không?

Nhưng chỉ có làm như thế thì mới có thể đạt được kết quả tốt nhất, là cách để cho hai người gần nhau hơn, không phải sao?

Bả vai tuyết trắng của cô run run, nhịp độ càng lúc càng lớn, nước trong lỗ mũi cũng bắt đầu chảy ra thành đầm nước trong!

"Tình Tình..." hai tay anh đặt lên bả vai cô!

Cô cố gắng lắc lắc vai hất bàn tay của anh ra, lạnh lùng phun ra mấy chữ: "Đừng chạm vào tôi!"

Lần này, anh lại ngoan ngoãn nghe lời, bàn tay to giờ lên ở giữa không trung! "Cho dù em có tức giận đi nữa, chuyện nên xảy ra giữa hai chúng ta thì cũng đã xảy ra rồi..."

Cô vẫn không để ý đến anh, tiếp tục quay lưng lại về phía anh, cô kéo chăn cao lên che kín thân thể trần như nhộng của mình!

Anh dứt khoát ngồi dậy, bung cháo tới, múc một muỗng nhỏ đưa đến bên miệng cô: "Em ăn đi, không chịu ăn cơm mãi thế này sẽ bị đau dạ dày đấy!"

Cô nhanh chóng mím môi lại!

Cánh tay anh vất ngang thân thể của cô, lơ lửng giữa không trung, tư thế làm người anh rất mới! Anh thật sự không thể kiên trì thêm nữa, cuối cùng anh đổ cháo vào trong miệng mình rồi túm lấy cằm của cô!

Một lần nữa anh sử dụng sức mạnh, thành công xoay được gương mặt của cô lại! Dùng thìa đồ dành cô không chịu ăn, vậy thì anh sẽ dùng miệng để đồ cô.

Quan Tình quay đầu sang một bên, buồn bực kêu lên: "Anh có thấy ghê tởm hay không vậy, mọi thứ đã đổ vào trong miệng của anh, ai mà có thể ăn ... Uhm..."

Lời còn chưa nói hết, một ngụm cháo mang theo hương vị của anh đã tiến vào trong miệng cô, hơn nữa, đầu lưỡi linh hoạt của anh còn tiến thẳng vào bên trong đầy cháo vào, cô chỉ có thể nuốt cái thứ 'ghê tởm' gì đó vào trong thực quản!

Lúc này, anh mới vừa lòng buông cô ra!

"Oe... ọe ..." Cô nổi lên cơn buồn nôn, giãy dụa đẩy anh ra, chạy vào trong toilet!

Người vẫn trần truồng, anh dựa vào đầu giường cười rộ lên! Ha ha, cô càng không muốn, anh càng ép buộc cô!

Quan Tình ngồi xổm bên bồn cầu ra sức nôn, muốn nhổ ra toàn bộ những gì đã nuốt vào trong thực quản. Nhưng cho dù cô làm thế nào đi nữa cũng không thể nôn ra được! Sau khi nhổ từng ngụm nước vào trong bồn cầu, cô ở trong phòng rửa tay buồn bực hét lên. "Tưởng Vũ Hàng, anh thật đáng ghét!"

"Ai bảo anh đã đồ em rồi mà em vẫn không chịu ăn?" Anh đồ hết cái sai cho cô !

Nghe thấy anh nói kiểu thoải mái tựa như không có việc gì xảy ra, bộ dáng hệt như lúc trước chưa từng có chuyện gì phát sinh, thật sự đã làm cho cô tức đến mức trào nước mắt ra rồi !

Nghe tiếng khóc đứt quãng của cô từ trong phòng tắm truyền ra, tiếng cười của anh liền ngừng lại. Anh khẩn trương ngồi dậy hỏi: "Sao em lại khóc nữa rồi?"

"Hiện giờ tôi thật sự không thể chấp nhận được việc đối mặt với anh. Anh đã không thích tôi, hiện tại chúng ta cứ chia tay không phải là tốt hơn sao?" Cô tựa vào vách tường phòng tắm, thì thào tự nói với mình, mà lại giống như nói cho anh nghe. "Thực ra, với điều kiện của anh, chỉ cần anh hô một tiếng lập tức sẽ có rất nhiều bên cạnh đợi đón anh cập bến, chờ được an ủi anh. Người như thế này, cần gì cứ phải là tôi?" Mắt cô lại đỏ lên, cô lại khịt khịt mũi. "Bên cạnh này của tôi rất yếu ớt, giờ đây không thể nào nghênh đón anh cập bờ được..."

Lời nói của cô đầy sự nản lòng thoải chí khiến anh thật sự rất sợ hãi, cực kỳ sợ hãi! "Em có nhớ em đã đồng ý với anh điều gì không? Em nói, em vĩnh viễn sẽ không rời bỏ anh kia mà? Chẳng lẽ em đã quên lời nói của mình rồi sao?" Hồn hên nói xong, anh nhặt quần áo lên nhanh chóng mặc vào người!

Sau đó đi ra khỏi phòng!

Cho dù không muốn anh cũng phải thừa nhận, anh đúng là đồ bỏ đi!

***** phân cách tuyến *****

Thân là tổng giám đốc MBS đương nhiên có khả năng này, một cú điện thoại gọi đi, tiết mục của Quan Tĩnh đã có người làm thay. Sau đó anh trực tiếp thông báo với phòng nhân sự, nói trong nhà Quan Tĩnh có chuyện nên cô phải về quê, vài ngày sau mới có thể trở về!

"Quan Tĩnh về quê rồi hả? Sao em không có nghe thấy cô ấy nói gì nhỉ?" Vũ Nghê gặp anh ở trong hành lang, nghi ngờ hỏi lại!

Tướng Vũ Hằng gật gật đầu. "Ngày hôm qua khi em đi trước rồi, tiếp đó Quan Tĩnh chợt gọi điện thoại đến, cô ấy đã trực tiếp xin phép anh rồi!"

"A!" Chuyện này thật sự rất bất ngờ. "Quê của Quan Tĩnh ở đâu vậy?" Quan Tĩnh chưa bao giờ nói ra quê mình ở đâu, hơn nữa quen biết nhau gần ba năm, ngày lễ ngày tết cô ấy cũng chưa từng về quê!

Lần này đột nhiên cô lại về quê, thật rất kỳ quái!

Nhưng mà người cũng không thể giống như khi sinh ra từ kẻ đá được, vì thế cũng không có gì là kỳ quái hết!

***** phân cách tuyến *****

Cô bị quản thúc ở trong nhà đã hai ngày. Anh tịch thu điện thoại của cô, làm cho cô ngay cả cơ hội gọi điện thoại cầu cứu cũng không có!

Chỉ có điều thời gian bị 'nhốt' trở nên rất dài, trên mặt Quan Tĩnh đầy vẻ sầu muộn. Về mặt không vui ngày càng trở nên rối rắm vì không đạt được ý nguyện! Bởi vì Tướng Vũ Hằng không dùng một quả táo để trấn an cô mà đã cho cô rất nhiều viên "mứt táo".

Ăn cơm, tắm rửa, tất cả đều do anh chăm sóc cho cô, đến cả đi toilet cũng phải nói để cho người khác giúp, anh nhất định không để cho cô nhích dù chỉ một chút!

Quan Tĩnh nhìn anh đang múc cơm, chuẩn bị đồ cô ăn, dòng nước mắt tủi thân lại lơ đãng chảy xuống! Anh làm như vậy coi như để lấy lòng cô sao? Nếu lúc trước anh không đối xử thô bạo với cô, mà lại có thể chăm sóc cô như vậy, thật sự cô sẽ vui đến phát điên mất!

Nhưng hiện tại cô nên có cảm xúc gì mới đúng đây? Cô không dám vui vẻ, sợ rốt cuộc một giây vui vẻ lúc này đổi lại một giây sau sẽ lại phải chịu một sự tổn thương lớn hơn nữa!

"Kỳ thực, anh không cần phải làm như vậy với tôi, tôi đối với anh mà nói, vốn cũng chỉ là người không quan trọng! Cần gì anh phải làm bản thân mình phải chịu uất ức như vậy?"

"Anh thích, anh tự nguyện mà!" Ngữ khí của anh nghe cực kỳ thoải!

"Bao giờ anh cũng khư khư giữ sự vui thích của anh. Nỗi vui mừng của anh luôn được hình thành trên nỗi đau khổ của tôi... Vì sao anh luôn đối xử ích kỷ với tôi như vậy? Tôi thật sự đã làm chuyện gì có lỗi với anh hay sao? Cần gì anh phải mất công trả thù như vậy?" Xin anh đấy, hãy đối xử với tôi tệ với tôi một chút đi! Như thế có phải là tôi sẽ có thể hết hy vọng không?

Tướng Vũ Hằng buông cái gì đó đang cầm trong tay xuống, ôm cô vào trong ngực, vùi mặt vào trong lòng cô thật lâu rồi mới nói. "Anh cũng không biết vì sao, rõ ràng là anh cần phải chán ghét em, cần phải không chú ý đến em! Nhưng mà, anh thật sự không sao để cho em rời khỏi anh được! Tĩnh Tĩnh, anh nghĩ rằng, em đối với anh là rất quan trọng, nếu không anh cũng sẽ không thể cùng với em suốt ba năm, hơn nữa không hề nghĩ sẽ buông tay!"

Những lời này khiến cho Quan Tĩnh chấn động cả người. Cô nhìn anh đến quên cả khóc: "Anh nói như vậy là có ý tứ gì?"

Anh bắt được tay cô đặt lên môi mỏng, khẽ cắn cắn. "Anh nghĩ là anh thích em, em có thể cho anh chút thời gian không? Hãy cho anh một chút thời gian để cho anh quên cô ấy đi!"

Nụ hôn môi của anh giống như mang theo dòng điện chạy từ ngón tay tiếp đó đột đột chạm vào trái tim cô, khiến ngực cô co rút lại, tràn ngập hương vị chua xót. "Thật vậy chăng? Anh thật sự nguyện ý buông tha cô ấy để chấp nhận em sao?"

"Đúng thế! Xin em cho anh một cơ hội, được không?" Anh chân thành nhìn cô, nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16-1: Hành trình ngọt ngào

Editor: Mẹ Bầu

Cô có nên cho anh một cơ hội không nhỉ?

Thậm chí ở đầu đường Băng Cốc, Quan Tĩnh còn cong môi lên nở một nụ cười phơi phới. Ha ha, xem ra ít nhất thì sự lựa chọn của cô chắc chắn không hề sai. Bởi vì cô cảm thấy hạnh phúc ở cách cô càng ngày càng gần, dường như chỉ đưa tay ra là có thể chạm đến được!

Đã đến Băng Cốc đương nhiên không thể thiếu hương vị món cà ry, đang đi bộ ở một con phố ăn vặt, Quan Tĩnh vừa hít hít mùi cà ry nồng đậm trong không khí vừa thân thiết kéo cánh tay Tường Vũ Hàng, sau đó đi về phía quán cà ry ở phía trước!

Hôm nay xem ra thời tiết cũng không được tốt lắm, từ sáng sớm mưa phùn đã rơi lâm thâm, mãi tới gần giữa trưa mới tạnh! Trên đường, bề mặt những viên gạch lát đã khô trắng, nhưng giữa các khe hở vẫn còn ẩm ướt!

Mây vẫn rất dày, thỉnh thoảng cũng có lúc trên bầu trời có thể nhìn thấy được ánh mặt trời lộ ra một chút để chiếu sáng, khiến nền trời cũng lộ ra được một chút màu xanh lam!

Nhưng như vậy lại thích hợp hơn với việc đi dạo bên ngoài, thời tiết như vậy thì mới không đến mức quá nóng!

Mặc chiếc áo T-shirt tay lỡ với chiếc quần ngắn, chân đi đôi giày thể thao, Quan Tĩnh nhà ta giống như một sinh viên đại học bình thường, chảy nước miếng nghĩ về món ngon trong mộng ở bên đường! Trên chiếc chảo đen những hạt com rang hồng hồng bóng loáng mỡ đang quay cuồng! Cho dù không ăn, nhưng chỉ cần nhìn là đã biết hương vị nhất định cực kỳ tuyệt vời!

"Em muốn ăn sao?" Anh chỉ chỉ ngón tay giống hệt một đứa trẻ vậy, sau đó lại vuốt vuốt tóc!

Tường Vũ Hàng nhìn cô như cười như không. Động tác dùng ngón tay vuốt lên mái tóc để ngôi lệch mà anh đã tốn rất nhiều tiền để cắt kia, đã thành thói quen rồi. Động tác này dường như đã theo anh bắt đầu từ thời sơ trung luôn luôn duy trì cho tới bây giờ, hai mươi bảy tuổi! "Thật sự muốn ăn chứ?"

Quan Tĩnh đối với sự chần chừ của anh, có chút xấu hổ. "Đương nhiên rồi, em có thể tự trả tiền mà! Trên bảng có viết một phần com rang cà ry giá 30 đồng, cũng không phải quá đắt!" Nói xong cô bắt đầu lục lọi chiếc túi du lịch đeo chéo bên mình!

"Anh nói là không trả tiền cho em sao? Không phải là em nghĩ anh quá nhỏ mọn keo kiệt đó chứ hả?" Tường Vũ Hàng nhú mày, động tác này phối hợp vẻ mặt vốn đẹp trai của anh nhìn thật đẹp mắt! Anh, Tường Vũ Hàng này, chưa từng bị một phụ nữ nào nghĩ rằng anh keo kiệt đâu, có được không vậy?

Cô cho rằng anh là người như vậy sao, thật sự đã làm tổn hại đến lòng tự trọng của anh mà!

"Không phải..." cô lập tức lắc đầu!

"Chỉ là lời nói của miệng, thật sự trong lòng em đã suy nghĩ như vậy rồi!" Anh tròn mắt cả mắt, bộ dáng đầy vẻ giễu cợt "Hừ" một tiếng, sau đó nhéo vào mũi cô. "Anh chỉ sợ em ăn no quá bị vỡ bụng thôi, ăn nhiều quá sẽ hỏng bụng, hiểu chưa?"

Nãy giờ trên đoạn đường này cô đã ăn không ít. Nhìn đồ ăn vặt bán ở các quầy hàng trên phố, cô giống như quỷ chết đói dầu thai vậy, thấy món gì cũng đều chảy nước miếng, thấy cái gì cũng đều muốn ăn!

Chuối tây bọc bột nướng, quýt vô ngọt, bánh rán, các đồ rang xào, chiên, hấp, một đồng lớn chỉ có thể dùng giấy ghi chép lại mới có thể gọi ra được hết tên của những đồ ăn vặt đó... đồ khô, đồ nước, tất cả đều được cô mua đầy đủ!

Mà cô ồn ào để cái miệng được thỏa mãn, nhưng sau đó người bị đau dạ dày lại chính là cô!

"Sẽ không đâu, hiện giờ bụng em vẫn còn chưa no!" Cô ra sức lắc đầu, sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình! Sau đó cô cười dí dỏm, lại cố ý chớp chớp mắt nhìn anh. "Xem chừng... sợ rằng người đau bụng lại chẳng phải là em đâu, mà lại chính là anh đấy!"

Không nhắc tới điểm này thì còn được, nhưng nhắc đến nó lại làm cho Tường Vũ Hàng đành phải chịu uất ức mà khóc lóc nước mắt. "Cảm ơn em lại còn lo lắng cho anh! Anh lại cho rằng em nghĩ bụng của anh là một cái hang không đáy, tùy tiện để cho em nhét mọi thứ này nọ vào trong bụng, cho dù thể nào anh cũng không có chuyện gì!"

Lúc này cô gái hư kia thậm chí đã không biết hỏi cái mà lại còn dám chê cười anh? Cô mua đồ ăn vặt nhiều như vậy, mỗi một thứ chỉ ăn một miếng nhỏ, như ném thử mùi vị. Mà đồ thừa lại, cô ăn không hết liền kín đáo đưa cho anh, lần nào cũng nhấn mạnh ở dưới chân Phật tổ không thể lãng phí lương thực, tránh bị Phật tổ giáng tội, lúc đó tất cả mọi người sẽ bị phiền toái!

Ôi mẹ ơi!

Cô vậy mà lại đi nói những chuyện đáng sợ như vậy. Anh làm sao còn dám ném những đồ ăn đó đi cơ chứ??? Phải biết rằng hiện giờ người làm ăn đều rất tin những điều này! Tuy rằng anh ở xã hội hiện đại, là đứa trẻ lớn lên dưới bóng cờ đỏ, nhưng lúc này cũng không chống được sự ảnh hưởng của phong thủy học, số mệnh học lại cả Phật học nữa, mà lúc này anh lại thật sự rất tin tưởng!

Cho nên, quả thật anh không dám trực tiếp vứt bỏ những đồ mà cô không ăn hết! Chỉ có thể nhắm mắt lại mà ăn, bất kể là đồ ăn ngon hay không ngon, anh nhất nhất đều nuốt vào trong bụng mình, chỉ còn thiếu một điều là ăn hết tất cả hộp đựng hoặc túi giấy đựng đồ ăn nữa mà thôi!

"Ha ha ...!" Cô hé miệng khẽ cười, nhìn sang chỗ khác, trên gương mặt tuyết trắng lộ rõ hai lúm đồng tiền như hai đóa hoa lê! Mái tóc màu đen xoã tung dãn vào trên gò má, nhìn cô lúc này càng thêm xinh đẹp đáng yêu!

Mà giờ phút này, ánh mắt của du khách qua lại ở chung quanh không hẹn mà gặp, đều dừng lại ở trên mặt cô!

Ánh mắt ái mộ của đàn ông, ánh mắt ghen tị của đại đa số phụ nữ.

Tất cả tinh lực của cô đều dồn hết lên trên người anh, cho nên cô cũng không cảm nhận được sự vô tâm bên trong của mình đã phóng ra sức hấp dẫn kinh người!

Quả thật Tường Vũ Hằng như bị những mũi tên bay loạn kia bắn trúng, nhưng anh lại không hề xem nhẹ những ánh mắt như mắt mèo của những người đàn ông kia. Đột nhiên một luồng khí chưa sức nức bốc lên trong lòng anh kêu “ùng ục, ùng ục”, một con tức giận lại càng quay cuồng ở trong bụng anh! “Đáng chết, em đến đâu cũng đều trêu hoa ghẹo nguyệt, em có thể an phận một chút hay không? Không có đàn ông em sẽ không thể sống được hay sao? Không có đàn ông nhìn em, em sẽ không thấy thoải mái có phải hay không?”

Đột nhiên bị anh chỉ trích khiến cô không hiểu vì sao tự nhiên anh lại tức giận! “Anh nói cái gì vậy? Tự dưng sao anh lại chụp cái mũi ấy lên trên đầu em như vậy hả?” (nguyên văn: chụp cái bô đi vệ sinh) Cô hét lại giọng không hề nhỏ! Dù sao nơi này cũng là nước ngoài, xung quanh dường như cũng không có người Trung Quốc nhiều lắm! Hơn nữa, cho dù có nhiều người Trung Quốc thì đã sao nào, dù sao cũng không phải người cùng một tỉnh, chắc chắn họ sẽ không nhận ra cô được! Đương nhiên, người dẫn chương trình như cô cần có người ủng hộ, nhưng mà... chương trình của cô tỉ lệ người xem TV cũng không quá cao, cho nên cô cũng chẳng sợ gì hết!

"Lê nào em còn dám nói em không trêu hoa ghẹo nguyệt, quyến rũ đàn ông hay sao?" Anh tức giận đến mức mặt cực kỳ đỏ, rút cánh tay ra khỏi tay cô!

Động tác này đã dọa Quan Tĩnh sợ hãi. Trong đôi mắt to tràn ngập sự kinh hoàng, ánh mắt lom lom nhìn theo anh. "Sao vậy..." anh định vứt bỏ cô ở lại một mình nơi đầu đường Bàng Cốc hay sao?

Tường Vũ Hằng bỗng mở rộng cánh tay ôm cô vào trong lòng, ôm rất chặt, tràn ngập ham muốn chiếm hữu. "Anh muốn để cho mọi người đều biết rằng em là phụ nữ của anh!" Tường Vũ Hằng kéo Quan Tĩnh ôm vào trong ngực, sau đó nhìn ra xung quanh như muốn biểu thị công khai vật sở hữu của mình, đợi đến khi ánh mắt người đi lại xung quanh chú ý.

Anh chưa từng biểu hiện ra ngoài dục vọng chiếm hữu với cô như thế, khiến cô cảm thấy kích động và vui vẻ kỳ lạ!

Bị ôm vào trong ngực cô rụt cổ lại cười rộ lên.

"Không cho cười!" Anh lập tức cảnh cáo, kể cả dọa dẫm. "Nói cho em biết, nếu em còn cười nữa, anh sẽ làm tình với em ở bên đường này ngay lập tức!"

Khi nói ra chữ cuối cùng, vừa vặn dừng lại ở bên miệng cô!

"Hả?" cô giật mình mở to hai mắt, nhìn người đàn ông đang hôn môi mình!

Tường Vũ Hằng mở to hai mắt nhìn lại cô, dùng ánh mắt nói cho cô biết “Anh và cô phải nhắm mắt lại”!

Quan Tĩnh ngưng ngưng vội vàng nhắm mắt lại. Tính nết cô vốn như đã điều, cho rằng làm như vậy người khác sẽ không thấy bức bối với “chuyện xấu ngọt ngào” này!

"Cát..."

"Ai..."

Tuy người chung quanh có màu da khác nhau, ngôn ngữ cũng khác nhau, nhưng tiếng thở dài tiếc nuối của mọi người vẫn rất giống nhau. Hóa ra cô gái xinh đẹp này đã có chủ rồi, hơn nữa bạn trai bên cạnh cô cũng rất tuần tú đấy chứ?

Rất nhiều đàn ông đều nhanh chóng lần lượt bỏ đi hoặc dời mắt đi chỗ khác!

Nhưng lúc này, ánh mắt của phụ nữ ở xung quanh lại tập trung nhiều hơn. Từ bà già sáu bảy mươi tuổi tóc rụng, toàn thân béo mập, đến hàng tá các cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, cho tới các bé gái nhỏ đáng yêu mới sáu bảy tuổi, tất cả ánh mắt tràn đầy đều ào ào dừng lại ở trên thân người đàn ông kia...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16-2: Hành trình ngọt ngào 2

Editor: Mẹ Bầu

"Wow ... "

"Trời... người cao thế ... "

"Oa ... "

"Hu... "

Đủ loại tiếng hít không khí, tiếng kêu kinh hãi, tiếng kêu hưng phấn bị đè nén, nối tiếp nhau vang lên ở chung quanh Tường Vũ Hằng và Quan Tĩnh! Thật là một người đàn ông có thân hình đẹp đẽ. Cho dù nhìn thấy anh hôn môi với người phụ nữ khác, cũng đều có thể làm cho các cô dâng trào tình cảm mãnh liệt, vô cùng kích động, xúc động đến run người, trong người bắt đầu nổi lên những làn sóng xuân...

Các cô bé con dường như cũng chảy nước miếng!

Các bà già sắc mặt dường như hồng hào hẳn lên như chột trẻ ra vài tuổi!

Những phụ nữ trung tuổi lại giống như sói như hổ, nhìn chăm chăm vào người đàn ông Phương Đông trẻ tuổi, chỉ muốn xé rách lớp quần áo kia ra mà vùi đầu vào trong ngực của anh...

Nhiệt độ trong không khí sao lại cao đến dọa người thế nhỉ? Cô cảm thấy phía sau lưng, nơi đỉnh đầu, khắp mọi nơi trên thân thể như đang bị nhiệt độ nung lên vậy.

Tường Vũ Hằng sau khi liếm láp không sót chỗ nào bên trong khoang miệng cô một hồi, lại mút đôi môi đỏ mọng của cô đến đỏ bầm, dường như chỉ gắng sức thêm một chút là có thể mút cả nước ra ngoài, rốt cục đã buông cô ra!

Mà ý nghĩ đầu tiên của Quan Tĩnh là phải hít thở luồng không khí tươi mới ngay lập tức, mà không phải là nhìn ra xung quanh! Quả nhiên, ngay lập tức cô phải nghênh đón rất nhiều ánh mắt ghen tị thù địch của phụ nữ!

Cô thật sự rất kinh hãi!

Đám phụ nữ này cũng thật quá điên cuồng, quá đói khát rồi... Vì sao đối với một người không quen biết mà họ lại có biểu hiện như thế nhỉ? Họ làm như cô đã cướp bạn trai của bọn họ vậy!

Cô ngấm ngấm ôm chặt anh, trong một khoảng thời gian đã có sự biến đổi lợi hại!

Tức giận, cô đã tức giận rồi! "Anh có thể dừng đến đây để mà trêu hoa ghẹo nguyệt hay không?"

"Anh đâu có?" Anh kêu lên đầy oan uổng. "Hừ, anh nói cho em biết, em đừng nghĩ trêu đùa anh nhé. Hiện giờ người sao chép bất lương ở đây lại chính là em đấy! Em hãy thành thật một chút cho anh nhờ!" Ha ha, với sự thông minh của mình anh đã chuyển mũi nhọn sang đầu cô.

Sao anh lại không biết xung quanh mình có một nhóm phụ nữ hiếu sắc đang chảy nước miếng với anh cơ chứ?

Chỉ có điều đối với tình cảnh này anh nhìn thấy, nhưng không thể trách họ được.

"Này..." cô lơ đãng muốn kháng nghị!

"Nói cho em biết, em là bạn gái của anh, mời em hãy chú ý đến thân phận của em một chút!" Anh tiếp tục ôm lấy cô một cách ngang ngược, hơi cúi đầu khẽ tỉ cằm xuống đầy quyến rũ!

Mây đã tan, trải qua bao gian nan nguy hiểm ngăn trở, rốt cục ánh thái dương đã phá tan tầng mây dày đặc kia, chiếu rọi muôn ngàn ánh sáng rực rỡ khắp trên mặt đất.

Ánh nắng rực rỡ như chứa đựng kim sa chiếu vào gương mặt anh tuấn của anh lại càng khắc sâu thêm ngũ quan của anh!

Khiến Quan Tĩnh đang rất hưng hăng cũng phải hít một hơi khí lạnh, cũng giống như ngày trước, khi cô nhìn thấy anh, trái tim cô lại đập “thình thịch” giống như hươu sao nhảy loạn ...

"Em là bạn gái của anh sao?" Người cô dường như đang bước trong mộng, không thể tin được đây là hiện thực!

"Đương nhiên rồi!" Anh gật đầu liên tục. "Trừ phi em lại muốn đổi ý!"

Sao đây sao đây, sao lại là cô đổi ý kia chứ ? Rõ ràng là anh mà. "Vậy anh là bạn trai của em sao?" Cô dè dặt cẩn trọng hỏi lại!

"Dài dòng quá!"

Quan Tĩnh vừa khóc vừa cười, ra sức cuốn lấy cánh tay anh, đứng giữa đám người nói thật lớn: "Anh là bạn trai của em, không được thay đổi!"

Bọn họ đi dọc theo phố ăn vặt, vừa thưởng thức phong cảnh ven đường. Ở đầu đường một con vật to lớn đang chậm rãi bước... Voi!

Hai người tiến đến chỗ con voi ở phía trước tiếp xúc thân mật với nó. Quan Tĩnh bị con voi dùng cái vòi cuốn lấy mang lên không trung, sau khi làm một trận gào thét cuồng loạn, rốt cục cô cảm thấy đã thỏa mãn, lôi kéo Tường Vũ Hằng đi về phía trước!

Rất nhanh, vị trí bọn họ đang ở không còn mùi vị làm cho người ta thêm nhô dài nữa, mà là mùi đàn hương càng ngày càng đậm.

Kiến trúc bốn phía cũng càng ngày càng cổ kính, các ngọn tháp dần cao hơn, xông thẳng lên trời!

"Sao càng ngày anh càng cảm thấy hai chúng ta như đi lấy kinh ấy nhỉ?" Tường Vũ Hằng nhìn nháy cái mũi, nói. Kỳ thực anh vô cùng không muốn tới nơi này. Có lẽ là do anh đã không những bắt đầu xem phim Tây Du ký từ trong bụng mẹ, mà lại còn xem chuyện cổ tích Tôn Ngộ Không ba lần đánh Bạch cốt tinh, cho nên anh mới cảm thấy, đây chính là nơi mà người đời thường gọi là “thế giới Tây phương cực lạc”. Tuy nơi này không phải là nơi lấy kinh, nhưng là một nơi quan trọng để lấy kinh. Nghe đã thấy từ ngữ này thực sự khủng bố người ta, “thế giới Tây phương cực lạc” gì chứ, rõ ràng là nơi muốn người ta chết thì có!

Quan Tĩnh bật cười thành tiếng không sao dừng nổi, sau đó nói chế nhạo anh: "Anh đúng là Trư Bát Giới rồi, nhưng em thì không phải, em là du khách của thế giới hiện đại đến du lịch!"

"Đúng vậy, anh chính là Trư Bát Giới, thứ thích nhất chính là nữ sắc!" Tường Vũ Hằng động tay động chân vuốt ve cô, trong động tác tràn đầy ám chỉ!

Mà Quan Tĩnh thật sự giống như bị anh đánh đàn dương cầm trên người vậy, toàn thân cô bị khiêu khích đến run rẩy. "Đừng như vậy, đây là nơi đất của Phật đấy, không phải là nơi để anh có thể làm xằng bậy được đâu!" Thật ra cô không đấu lại với anh được nên mới tìm đến sự hỗ trợ của thần thánh!

Ha ha, thần thánh nơi này đã tồn tại được mấy ngàn năm, mấy vạn năm rồi nhỉ? Việc này thật rất phóng đại, mà lại rất thực tế!

Băng Cốc, cả thành phố thấy nổi lên toàn di tích đền chùa. Tùy tiện nhìn lên trên bầu trời cũng thấy tràn ngập thần linh, nhìn thật trang trọng, nghiêm túc. Cho dù anh có tà tâm, gian xảo cũng sẽ trở nên sạch sẽ đến không ngờ! Tường Vũ Hằng ngậm thẻ ở trong lòng, lần sau nếu anh đi du lịch cùng với cô, nhất định sẽ phải lựa chọn một hòn đảo tư nhân nho nhỏ, có gió ấm áp, nhánh cây lay động theo gió nhẹ, cùng với những tàu lá thật to che được ánh nắng. Bọn họ nằm ở dưới bóng cây loang lổ dóm nắng, anh và cô sẽ làm những chuyện ám muội...!

Chỉ là tưởng tượng thôi cũng đã đủ để cho bụng dưới của anh căng ra, toàn thân trở nên căng thẳng!

Trong lúc bực bội anh lấy chiếc kính mát đang móc ở trên cổ áo đeo lên trên mắt. Lúc này nhìn anh càng thêm cực kỳ anh tuấn mà lại cực kỳ tàn bạo. "Vì sao? Vì sao em lại muốn tới nơi này?" Nghi ngờ mãi cuối cùng anh lên tiếng hỏi.

"Anh đoán xem?" Cô không trả lời anh!

Cuối cùng bọn họ đi tới cung vua nằm ở phía trước quảng trường. Bước chân vào quần thể kiến trúc cổ nằm đan xen vào nhau, làm cho người ta không khỏi cảm thán về nghệ thuật kiến trúc, hội họa, điêu khắc gắn liền với công viên của Thái Lan. Bọn họ đã bảo vệ được truyền thống văn hóa nguyên vẹn cho đến tận bây giờ!

Thời đại hiện nay luôn coi trọng vật chất, bất cứ nơi đâu cũng đều có thể lừa bịp người ta. Vừa lúc này có một chủ xe tuc tuc (*) đã đến bắt chuyện với bọn họ, nói nào là sẽ đưa đi đến những nơi có phong cảnh đẹp, nào là đưa đến nơi có thể lấy châu báu miễn phí, hoặc là đến ngôi chùa nào đó để du khách cầu phúc, nơi nào Phật tử thật linh nghiệm, vân vân!

(*) Xe tuc tuc: Một loại xe ô tô nhỏ chạy bằng điện ở Thái Lan, chuyên dùng để đưa khách du lịch đi thăm các thắng cảnh.

Nhưng sau đó không lâu, lại đến vây quanh một số du khách nước ngoài, dùng tiếng Anh lưu loát nói “Đúng vậy, đúng vậy, chỗ lúc trước bọn họ mới vừa đi qua, thật sự rất tốt,” linh tinh!

Nghe thấy mà bọn họ chỉ muốn cười, bọn họ nhất định sẽ không bị mấy người kia lừa đâu!

Bèn nhìn nhau cười, sau đó mở miệng nói: "Đi nơi nào cũng không tốt bằng nơi này!"

Tiếp đó Quan Tĩnh nhìn anh mỉm cười rồi đi về phía đại điện

***** phân chia tuyến *****

Chân không giẫm ở trên mặt đất lạnh như băng, Quan Tĩnh giống như những người khác đang cúi lạy, thành kính cầu xin nguyện ước!

Sau khi ở đại điện ra ngoài, anh tò mò hỏi: "Em cầu xin nguyện ước điều gì vậy?"

"Không nói cho anh, nói ra sẽ không linh nghiệm nữa!" Lời cô nói thật nghiêm trang, có đánh chết cô cũng không thể nói ra!

"Ha ha, không nói thì không nói sao? Sớm muộn gì sẽ có lúc em phải nói ra!" Anh híp mắt lại, ánh mắt như nói ám chỉ điều gì đó!

Nhưng Quan Tĩnh chỉ nhìn anh mỉm cười. Chẳng qua là do chiếc kính mát quá lớn trên gương mặt, đã che đi ánh mắt nồng đậm tình yêu say đắm của cô! Thật ra thì nguyện vọng cô cầu xin rất bình thường, nhưng đối với cô mà nói cũng rất khó thực hiện. Ít nhất là việc cô không thể nắm chặt lấy anh hơn thêm một chút!

Đó chính là chuyện anh sẽ yêu cô, thương yêu cô, trong lòng anh toàn tâm toàn ý chỉ có một mình cô, bọn họ sẽ tạo thành một gia đình hạnh phúc, một đứa con đáng yêu!

Hạnh phúc gia đình, cho tới giờ luôn là điều mong muốn của cô!

Nhìn anh lúc này đang mỉm cười với cô, dưới cặp kính mát, ánh mắt cô chớp chớp ánh lên giọt lệ, cô có thể đạt được tâm nguyện này sao?

Chuyến đi Băng Cốc thật là ngắn ngủi. Do liên quan đến công việc vô cùng bận bịu, nên bọn họ hoàn toàn không kịp đi thăm những thắng cảnh khác nữa. Sau một đêm ở trong khách sạn, họ đã ngồi chuyến bay sớm nhất trở về nước!

Dĩ nhiên, ở trong phòng khách sạn, bọn họ đã có một trận hoan ái triệt để, anh điên cuồng muốn cô...

Mà trong ba năm vụng trộm lui tới, khoảng thời gian đi du lịch là lúc bọn họ thân mật nhất!

Cũng chính nơi này đã để lại trong lòng Quan Tĩnh kỷ niệm tốt đẹp nhất!

Nhưng thực tế thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, sẽ không có tiếng cười vĩnh viễn, cũng như không có sự vui vẻ vĩnh viễn. Giống như hàng tháng sẽ có trăng tròn rồi trăng khuyết, đây là định luật không thay đổi từ hàng nghìn năm nay!

Nụ cười vui cuối cùng sẽ bị thay thế bởi những giọt nước mắt ...

***** phân chia tuyến *****

Ngày hôm đó, vào buổi sáng sớm Tưởng Vũ Hằng lại chuẩn bị rời đi, giống như bao nhiêu ngày qua. Sau khi trở về, Tưởng Vũ Hằng cũng chưa từng bóng gió rằng có chấp nhận công khai quan hệ của hai người hay không. Lần này ngược lại, lại là Quan Tĩnh không có ý định nói ra! Cô không biết sau khi công khai, thì mình sẽ phải đối mặt với Vũ Nghiê như thế nào! Cô lại là bạn tốt nhất của cô ấy nữa!

Hơn nữa là do tính chất công việc của mình, cô cũng không muốn để cho chuyện này công khai ra ngoài! Cho nên, bọn họ vẫn còn giữ bí mật!

Mặc áo ngủ bằng bông, Quan Tĩnh vội vàng chạy xuống giường, đứng chặn phía trước đường đi của anh. "Ngày kia anh cho em thời gian đi, hôm ấy em không bận công việc, anh ở cùng với em cả ngày nhé, có được hay không?" Ngày kia vừa vặn là ngày cô xin nghỉ phép, hơn nữa lại còn là ngày tròn ba năm bọn họ ở chung với nhau!

"Được!" Anh gật đầu hứa hẹn!

"Ha ha!" Cô vui vẻ đến độ muốn nhảy dựng lên, hừ, cô đã chuẩn bị xong xuôi hết cả rồi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17-1: Tình huống bất ngờ

Edior: Sanni94

"Tình... em thật sự không thể suy xét cho anh một chút hay sao?" Sau khi hoàn thành một tiết mục, Lý Sấm tìm được một cơ hội tiếp cận với Quan Tĩnh, lại hỏi thêm một lần! Chỉ là lần này hỏi theo hướng có chút vui đùa, mà vui đùa cũng chỉ là vì anh muốn che dấu sự khấn trương cùng xấu hổ của mình!

"Ha ha..." Quan Tĩnh cười đáp lại câu nói của anh. Ý tứ chính là 'Đúng'. Hiện tại cô đương nhiên không có khả năng chấp nhận người khác theo đuổi, bởi vì Tường Vũ Hằng đối với cô rất tốt! Trước đây cô là người rất bạc nhược, rõ ràng nói sẽ không tha thứ cho anh, nhưng mà chỉ cần anh đối xử với cô tốt một chút, cô liền lập tức sẽ quyết một lòng!

Ha ha, cô cũng không có biện pháp nào đối với chính mình nữa! Cho nên, cô chỉ có thể mỗi ngày đều khấn cầu ông trời, có thể khiến cho Tường Vũ Hằng mãi mãi yêu cô, mãi mãi yêu cô đi!

"Ai ôi, em có thể nói cho anh biết, tình địch của anh là ai hay không?" Hai tay Lý Sấm bỏ vào trong túi quần, khuôn mặt càng ngày càng co rút lại, càng ngày càng khó coi! Bình tĩnh mà xem xét điều kiện của anh thật sự rất không tồi, bộ dáng đẹp trai. Đây chính là sự công nhận của một đám con gái từ tiểu học, trung học, đại học đối với anh. Năng lực công tác tốt, điều này anh đã được lãnh đạo tán thưởng nhiều lần!

Mà còn anh còn cảm thấy bản thân mình cũng có giá trị, tuổi trẻ đầy hứa hẹn! Nếu anh đem ông bố có tiền và bà mẹ có quyền ra, anh lại càng thêm hoàn mỹ đúng không? Có năng lực hấp dẫn một xe phụ nữ yêu mến mình?

Đã đủ tư cách theo đuổi đại mỹ nữ của đài MBS này rồi chứ.

Từ trước đến nay anh chưa từng thích phải đá vào cánh cửa thép, nhưng tại sao vì người phụ nữ ở trước mắt mà anh lại thích đá vào cánh cửa thép đến sưng cả chân như vậy? Đúng vậy, anh nhất định phải biết được tình địch của mình là ai, không thể thua một cách không rõ ràng như vậy được!

Về mặt Quan Tĩnh giả bộ mờ mịt nhìn anh, chậm chậm lắc đầu. "Không có tình địch, làm gì có chuyện tình địch?"

"Ha ha, em vẫn còn không muốn nói cho anh biết? Nói đi, em liền nói cho anh biết người này là ai vậy. Anh lấy nhân cách của anh cộng thêm cả ba mẹ của anh làm đảm bảo, anh nhất định sẽ không nói lung tung!"

Quan Tĩnh quay đầu bật cười, nhỏ giọng nhắc nhở: "Đàn ông Bát Quái cũng không chiều chọc phụ nữ nha..."

"Dù sao em cũng không thích anh, anh là bình nứt không sợ bể, cũng không sợ em chán ghét thêm một chút đâu! Nói đi, người đàn ông đó là ai vậy, thần bí như vậy?" Anh tiếp tục hỏi về đầy hiếu kỳ!

Cô đáp lại nửa đùa, nửa thật, nói. "Hiện tại thật sự em không thể nói, có điều là chờ đến ngày nào đó em mặc trên người bộ áo cưới, nhất định sẽ phát thiệp mời cho anh. Đến lúc đó anh nhất định phải đưa hồng bao thật lớn tới cho em đấy..."

"Đúng là một người phụ nữ đã tuyệt tình lại còn tham lam, anh thật giống như nhìn lầm em mất rồi? Chắc chắn, không chấp nhận anh theo đuổi, vậy mà còn đòi tiền mừng của anh?" Lý Sấm kinh ngạc, nheo ánh mắt lại, như là muốn một lần nữa, nhìn lại cô một lần thật kỹ!

"Ha ha..." Quan Tĩnh cười ra thành tiếng! Đúng thế! Có phải trước kia anh không có mang kính sát tròng ra ngoài không?" Cô thân nhiên thừa nhận cô là người tuyệt tình lại ích kỷ. Ha ha, bởi vì tình cảm của cô, chỉ có thể dành cho một mình người đàn ông kia!

"Ha ha, chúc em có thể hạnh phúc!" Lúc này, Lý Sấm thu lại câu nói đùa, rất thật tâm chúc phúc cho cô.

"Cảm ơn anh!"

Khóe miệng anh cong lên, bộ dáng quay lại nói đùa: "Anh nguyện rửa người đàn ông cướp đi trái tim của em, mỗi ngày sáng sớm ra cửa đều giẫm lên phân chó, xui xẻo cả đời!"

"Phi phi phi..." Quan Tĩnh vội vàng nhỏ nước miếng, che lấp luôn lời nói xui xẻo kia đi. "Không thể được, như vậy không phải anh đang nguyện rửa em hay sao?"

"Nếu như hiện tại em muốn đổi ý đi theo anh, vậy em sẽ may mắn cả đời đó! Đêm qua Ngọc đế ca ca đã báo mộng cho anh, nói ai có thể gả cho anh, thì tương lai sẽ là Tổng Thống phu nhân đó..." Anh cười gian!

Quan Tĩnh dùng khóe mắt trừng lại anh, trào phúng hỏi: "Anh xác định là Ngọc đế, mà không phải Diêm vương?"

***** phân cách tuyến *****

"Hắt xì - - hắt xì - - hắt xì - -" Tường Vũ Hằng đang ở phê duyệt văn kiện, bỗng nhiên nhảy mũi ba lần!

Một nhớ, hai mong, ba nói xấu!

Uh'm, là ai đang nói xấu anh vậy!

Lấy ra hai tờ khăn giấy, anh nhanh chóng lau sạch vô số ánh sao lấp lánh trên mặt bàn. Đây là thứ ghê tởm cực kỳ!

Nhìn đồng hồ trên cổ tay, ừm, hôm nay giống như có chuyện gì? Là chuyện gì vậy nhỉ? Trong tiềm thức của anh vẫn dự đoán được hôm nay giống như có chuyện gì đó cần anh nhớ ra, nhưng tới cùng là chuyện gì, thì anh đã quên mất rồi !

Không có biện pháp nào, hai ngày này công việc của anh quá bận. Trên cơ bản 1 phút phải làm thành 2 phút để sử dụng.

Đang lúc anh muốn nhấn nút điện thoại bàn hồi thư kí, thì di động ở trên mặt bàn rung lên rì rì cùng với tiếng nhạc phát ra!

Nhìn đến cái tên quen thuộc, khóe miệng của anh không tự giác cong lên, nhấn nút nghe. "Alo, có chuyện gì vậy? Lúc này sao lại gọi điện thoại cho anh?"

Ngồi ở khu làm việc Quan Tĩnh cúi thấp mặt xuống, nhưng vẫn không che dấu được vẻ mặt ngọt ngào của cô. Lúc này trong cặp mắt cô đều đã chứa đầy tình yêu của người phụ nữ đang hạnh phúc. "Anh có nhớ gì hay không?"

Cô vừa hỏi đến, Tường Vũ Hàng thật sự không biết mình phải nhớ cái gì, anh im lặng suy nghĩ không tiếng động!

Điện thoại kia một lúc lâu không có phản ứng. Cô đã nghĩ đến khẳng định là anh đã quên rồi. "Hôm trước em đã hẹn anh, hôm nay chúng ta sẽ ở cùng một chỗ, anh quên rồi sao?" Trước còn nói cả ngày, nhưng sáng sớm hôm nay vẫn còn tới đây làm một chương trình. Hiện tại đã gần giữa trưa rồi !

Bất quá, như vậy cũng tốt, họ có thể cùng nhau vụng trộm rời khỏi MBS!

Anh bỗng nhiên tỉnh ngộ, khóe miệng cong lên lần thứ hai. "Thật xin lỗi, quả thật anh bận rộn nên bị quên mất rồi. Nhưng chuyện em nói chúng ta bên nhau một ngày thì anh còn nhớ rõ. Chỉ là anh lại quên mất là vào ngày hôm nay! Vừa rồi trong lòng còn suy nghĩ, hình như hôm nay có việc gì! Cảm ơn em đã nhắc nhở anh!"

Sự thành thực của anh, khiến cho cô rất vui, mà anh cũng không còn dùng một đồng chuyện lấy lệ với cô, để cô hôm nay cho cô leo cây nữa.

"Hiện tại em đã nghỉ rồi !" Cô nói thẳng!

"Ha ha, tốt, vậy em đến bãi đỗ xe chờ anh được không?" Thời điểm nói chuyện, anh di động con chuột, tắt máy tính đi!

Suy xét vài giây cô vẫn là lựa chọn 'Không'. "Em vẫn nên đến giao lộ phía trước để chờ anh thì hơn. Bây giờ em đi ra luôn nhé!" Ở trong tòa nhà Đài Truyền hình này, người nào cũng là một đại bất quãi, đều có được thiên lý nhãn (ánh mắt nhìn xa vạn dặm), và thuận phong nhĩ (tai thính nghe được cả tiếng gió thổi)!

Cô cũng không dám mạo hiểm, ít nhất hiện tại không phải là lúc bọn họ công khai!

"Tốt, hiện tại em đi trước đi!" Lúc này máy tính đã đóng xong, anh cầm cái chìa khóa lên! Anh nên chạy đến trước cô!

Quan Tĩnh vui vẻ cúp điện thoại, cầm lấy túi xách đi ra ngoài!

Nhưng ngay lúc đó thì cô nhìn thấy chủ nhiệm bên phòng tin tức cùng mấy đồng nghiệp vội vội vàng vàng chạy về hướng thang máy.

"Có chuyện gì vậy?" Quan Tĩnh nghi hoặc, hỏi với theo một đồng nghiệp!

Người kia đầu đội mũ lưỡi trai, trên người còn mặc quần áo đồng phục lên hình, hốt ha hốt hoảng nói: "Vừa rồi chị Vũ Nghiê đang theo dõi phóng viên bắt được người bị tình nghi giết người, thì phát sinh nguy hiểm, hiện tại chị ấy đang ở trong bệnh viện, còn không biết có tình huống gì không!"

Trong lòng Quan Tĩnh căng thẳng, bản thân bị xảy ra chuyện như vậy, thật sự là cô lo lắng gần chết. "Làm sao có thể xảy ra loại chuyện như vậy được? Bệnh viện kia tên gì?"

"Bệnh viện xxx..." Người đồng nghiệp kia nhanh chóng nói tên bệnh viện rồi đi nhanh vào thang máy!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17-2: Tình huống bất ngờ 2

Edior: Sanni94

Không được, cô cũng phải đi đến đó xem sao! Đang lúc, cô cầm lấy điện thoại nghĩ muốn cho gọi điện thoại cho Tường Vũ Hàng, thì điện thoại của cô vang lên trước một bước!

"Alo, Vũ Hàng..." Đầu tiên cô mở miệng trước, nghĩ muốn nói cho anh biết tin tức Vũ Nghê bị thương, hơn nữa cô muốn đi thăm Vũ Nghê. Nhưng cô cũng sẽ không ngăn anh đi, không thể bởi vì bọn họ đã từng là người yêu, mà cô ở hiện tại liên không cho anh đi thăm Vũ Nghê được! Cô không có cái quyền này, cô sẽ nghe theo ý của anh!

Nhưng người nói chuyện điện thoại ở phía đối diện căn bản không cho cô cơ hội nói chuyện, Tường Vũ Hàng nói thẳng: "Quan Tĩnh, phía bên anh nhất thời xảy ra chuyện quan trọng, anh cần phải đi xử lý một chút. Em về nhà trước chờ anh, có được không? Anh sẽ nhanh chóng chạy về!"

Anh vội vàng nói, có thể thấy được thật sự có chuyện rất quan trọng đã xảy ra rồi!

Mà Quan Tĩnh lập tức liền phản ứng kịp, chuyện mà anh nói rất quan trọng kia... nhất định là chuyện của Vũ Nghê rồi!

"Anh muốn đi thăm Vũ Nghê phải không? Chúng ta cùng đi nhé!" Cô khẩn trương nói!

"Tút TUT TUT..." điện thoại bên kia đã cúp máy!

Quan Tĩnh mấp máy môi đỏ mọng, nháy mắt trong lòng xẹt qua một chút đau khổ. Chỉ cần là chuyện của Vũ Nghê, anh nhất định đều vô cùng lo lắng, tuyệt đối sẽ không dành thời gian cho những người khác!

Trong lòng tuy đau khổ, nhưng mà cô cũng rất nhanh cắt chuyện không thoải mái này đi!

Vũ Nghê đã xảy ra nguy hiểm, cô không nên lòng dạ hẹp hòi như vậy! Quan Tĩnh bỏ điện thoại vào trong túi xách, khăn trương tiến vào trong thang máy!

***** phân cách tuyến *****

Sau khi Quan Tĩnh lái xe tới bệnh viện, thì Vũ Nghê đã được đưa vào phòng bệnh nghỉ ngơi!

Đẩy cửa phòng bệnh ra, đã thấy trưởng đài Từ, ông chủ kênh tổng hợp, tiểu Na, còn có cả Tường Vũ Hàng đều đã ở trong phòng bệnh. Tường Vũ Hàng lại là người ngồi gần với Vũ Nghê nhất, ở ngay bên cạnh cô!

Tuy chỉ là vị trí ngồi, nhưng cũng có thể để cho người ngoài biết quan hệ bọn họ rất thân thiết!

Nhất là ở trong mắt mọi người, bọn họ căn bản chính là một đôi!

Một cổ chua xót từ trong ngực Quan Tĩnh toát ra, đồng thời một luồng cảm xúc cũng đang khiển trách cô quá vô sỉ. Vũ Nghê là bạn tốt của cô, thời điểm người ta bị thương, cô lại còn ghen!

Người trong phòng bệnh nhìn thấy Quan Tĩnh tới cũng rồi rít gât đầu. Quan Tĩnh cũng gât gât đầu chào lại, rất tự nhiên ánh mắt của cô dừng lại ở trên người anh và Vũ Nghê!

Tường Vũ Hàng nhìn cô về rất xa lạ và rất xa cách: "Quan Tĩnh tới rồi hả? Hôm nay không có chương trình gì sao?"

Trong lòng cô lại một lần thêm một vết nứt vỡ đầy khổ sở. "Vâng, không có anh ạ! Vũ Nghê, thế nào rồi, bị thương chỗ nào vậy?" Cô cố gắng không nhìn tới anh, đặt toàn bộ sự chú ý lên trên người Vũ Nghê!

Tiếp theo các vị lãnh đạo trong phòng bệnh đều lắc đầu đối với Quan Tĩnh, bày tỏ Vũ Nghê không có việc gì!

"Ha ha, thật ra thì mình không có bị gì nghiêm trọng đâu!" Vũ Nghê cũng lắc đầu. Thật ra cô không cũng không bị thương tổn gì, chỉ là trên công việc cần một chút thủ đoạn nhỏ mà thôi. "Coi mọi người kìa, một đám người đã bị sợ tới mức này, tất cả đều chạy hết tới đây thế này!"

Quan Tĩnh thông minh cũng lập tức hiểu rõ. Sau đó cô thở ra một hơi. "Thật sự cậu đã làm cho mình sợ muốn chết, còn cho rằng cậu bị thương rất nghiêm trọng nữa!" Cô vỗ một cái lên trên đùi Vũ Nghê tựa như trả thù!

"A - -" Vũ Nghê lập tức phát ra một tiếng thét chói tai. "Đau quá !"

Quan Tĩnh bị tiếng kêu của Vũ Nghê dọa cho sợ!

"Cô làm cái gì vậy?"

Ngay sau đó, một giọng chỉ trích đầy vẻ oán giận ở vang lên ở bên tai Quan Tĩnh. Chủ nhân của giọng nói ấy lại càng gắt gao nắm lấy cổ tay cô.

"A... ui da..." trên cổ tay Quan Tĩnh truyền đến một cảm giác đau đớn khiến cho cô thét chói tai, đau đến mức mấy giọt nước mắt rớt xuống!

Đau quá, cổ tay cô tựa như bị bóp đứt, muốn gãy rời xuống vậy!

"Tướng Vũ Hàng, anh mau buông tay Tĩnh Tĩnh ra, anh cầm tay cô ấy đến đau quá rồi!" Vũ Nghê nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, đồng thời lôi kéo cánh tay của Tướng Vũ Hàng!

Lúc này, Tướng Vũ Hàng mới ý thức được chính mình đã xuống tay quá nặng rồi! Anh buông lỏng tay Quan Tĩnh ra, xấu hổ nói. "Thật xin lỗi!"

Thật ra lời xin lỗi này có cần thiết không? Bởi nếu như lời xin lỗi nói ra có thể làm cô không còn bị đau lòng, nếu như một câu nói xin lỗi của anh có thể xóa sạch được tất cả những chuyện đã xảy ra, vậy thì nhất định cô sẽ bắt buộc anh phải xin lỗi bằng được, khiến anh phải không ngừng nói xin lỗi với cô! Bởi vì cả người cô giờ đây đã mang đầy vết thương, chỗ nào cũng đau. Thật sự, cô rất muốn tìm cách làm cho mình chấm dứt nỗi đau thương này!

Nhưng giải thích của anh là vô ích, cô vẫn đau như cũ, hơn nữa lại còn cực kỳ đau!

"Không cần phải xin lỗi!" Quan Tĩnh lắc lắc cổ tay, miễn cưỡng cười!

Ánh mắt Tướng Vũ Hàng ngay cả nhìn cô cũng không hề nhìn, vén chăn bông lên khăn trang xem xét chân của Vũ Nghê: "Thế nào có làm cho vết thương nặng thêm không?"

"Ai ôi, lãnh đạo cũng quá khản trương rồi? Không có chuyện gì, chân của em chỉ bị trật một tí xíu thôi!" Vũ Nghê khăn trương đắp chăn bông lại. Không vì cái gì khác, hiện tại nhiệt độ trong phòng thật sự quá lạnh!

Thật ra cô cũng không bị thương gì nặng, chỉ là mắt cá chân bị trật một chút! Nghỉ ngơi một hai ngày, nhất định sẽ không có vấn đề gì rồi!

Tầm mắt Vũ Nghê vừa rơi ở trên người Quan Tĩnh, cô kéo cổ tay bạn tốt của mình lên nhìn. "Để tớ xem nào, hiện tại cổ tay cậu xem ra có vẻ đau hơn cả mắt cá chân của tớ rồi, đã bị nắm làm cho sưng lên rồi!"

Hiện tại Quan Tĩnh cũng không biết đối mặt với Vũ Nghê thế nào, đối mặt với những người còn lại trong phòng này thế nào, càng không biết đối mặt với anh thế nào.

"Không việc gì đâu?" Quan Tĩnh dùng lực rút tay lại, để tay ra phía sau lưng mình, sau đó vội vàng nói xin lỗi lời đối với Vũ Nghê. "Thực xin lỗi, tớ cứ nghĩ chân cậu không bị thương, tớ làm cậu rất đau sao?"

"Tĩnh Tĩnh, nhìn cậu kia, làm sao cậu lại khách khí với tớ như vậy chứ, làm cho hai chúng ta giống như người rất xa lạ vậy!" Vũ Nghê nhăn cái mũi lại!

Ngay vào lúc này, trưởng đài Từ đùa cợt. "Cũng khó trách Quan Tĩnh lại lập tức nói xin lỗi. Cô chính là tổng giám đốc phụ nhân tương lai, đương nhiên Quan Tĩnh phải khăn trương xin lỗi giải thích rồi !"

Đài trưởng Từ đã trên năm mươi tuổi, làm sao ông có thể biết được mối quan hệ tế nhị giữa mấy người trẻ tuổi đang ở trước mặt mình ra sao.

Cho nên lời nói kia vừa thốt ra - -

Vũ Nghê xấu hổ nghĩ muốn nói cho mọi người biết, cô và Tướng Vũ Hàng đã chia tay rồi, giữa hai người bọn họ không có gì hết! Nhưng lời nói đến bên miệng, cô liền cân nhắc ba giây, sau cùng vẫn là lựa chọn nuốt trở về. Hiện tại cô nói ra như vậy, chắc chắn là không nể mặt Tướng Vũ Hàng. Loại chuyện chia tay thế này, chỉ cần sau đó thì mọi người sẽ phát hiện ra!

Nhưng trong lòng Quan Tĩnh lại càng mệt mỏi!

Mà ánh mắt của Tướng Vũ Hàng lại nhìn ngay sang Vũ Nghê, bỗng nhiên trong lúc đó anh chợt phát hiện ra, anh vẫn còn thích Vũ Nghê! Nếu không, vì sao thời điểm đó anh nghe tin Vũ Nghê bị thương, tìm anh lại đập giống như trống đánh! Nhìn thấy mắt cá chân cô bị sưng to, lòng của anh lại rất đau!

Không được, hiện tại anh thật sự không muốn đối mặt với Quan Tĩnh!

Anh không biết nên đối mặt với cô như thế nào! Có lẽ anh cũng thích Quan Tĩnh, nhưng nhất định là anh thích Vũ Nghê nhiều hơn một chút. Dù sao anh cũng đã sống cùng Vũ Nghê suốt sáu năm, giữa hai người bọn họ cùng trải qua rất nhiều chuyện!

Lúc anh đang sa đọa, đều là cô đã kéo anh từ trong vũng bùn ra ngoài. Không ngừng cố vũ anh, giúp đỡ anh, do đó anh mới có thể kinh doanh được khiến cho MBS phát triển đến như ngày nay!

Hơn nữa, có lẽ là trước kia anh đã từng thề đối với chính mình rằng, nhất định anh phải theo đuổi Vũ Nghê!

Hiện tại là thời điểm anh buông tha sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17-3: Tình huống bất ngờ 3

Editor: Sanni94

Cốc cốc cốc - -

Phòng bệnh vang lên tiếng gõ cửa theo quy luật, có thể nghe ra người bên ngoài rất lễ phép

Tiểu Na đứng gần cửa phòng bệnh này giờ giữ cánh cửa, liền mở hé cửa ra, hỏi. "Anh là ai vậy?"

"Tôi là trợ lý của Lạc Ngao Kiệt tiên sinh, nghe nói cô Vũ Nghê bị thương, tổng giám đốc chúng tôi có ý phái tôi tới thăm cô Vũ Nghê!" Trợ lý Lưu cảm giác trái cây khéo léo đẩy cửa ra tiến vào bên trong phòng bệnh!

Ngồi ở trên giường bệnh của Vũ Nghê, Vũ Hàng rất tức giận đối với người của Lạc Ngao Kiệt, nhưng anh cũng không thể quăng con tức lên trên người trợ lý Lưu được. Cho nên chỉ có thể cho người ta tiến vào, lễ phép đón chào!

Tuy nơi này là phòng bệnh cao cấp, nhưng trong phòng bệnh có tới sáu bảy người, có vẻ khá chen chúc. Hơn nữa cũng không thích hợp để người bệnh nghỉ ngơi!

Cho nên trưởng đài Từ có ý bảo rời đi trước, mà những người còn lại đương nhiên cũng muốn đi, vài người khác cũng đã đi tới cửa!

Trong phòng bệnh chỉ còn có tiểu Na trợ lý của Vũ Nghê, trợ lý Lưu vừa mới vào, Trưởng Vũ Hàng và Quan Tĩnh còn đang bối rối! Vũ Nghê chắc chắn là không bị gì nặng, ở lại nơi này cũng không thêm được tin tức gì. Cho nên Quan Tĩnh vẫn chờ đợi Trưởng Vũ Hàng còn có thể nhớ rõ hôm nay là ngày họ hẹn nhau, cô đứng yên lặng chờ đợi!

Nhưng cô quên mất, ở trong mắt người khác ở nơi này cô chính là người dư thừa! Tiểu Na là trợ lý của Vũ Nghê, ở lại chỗ này sẽ giúp cô rất nhiều việc.

Trưởng Vũ Hàng đã là tổng giám đốc MBS, hiện tại còn là bạn trai của Vũ Nghê đương nhiên phải ở lại chỗ này rồi!

Còn Quan Tĩnh?

"Quan Tĩnh, cùng đi chứ?" Sau cùng một anh đồng nghiệp muốn đi ra phòng bệnh nam, hướng Quan Tĩnh nói!

"À?" Cô sững sờ!

"Đi thôi? Một lát y tá vào đuổi người ngoài ra hết đó!" Người ngoài, đúng vậy, cô chỉ là người ngoài thôi!

"Trợ lý Lưu, phiền anh về nói với tổng giám đốc của các anh, Phó Vũ Nghê tôi không có chuyện gì, không cần anh ta quan tâm!" Vũ Nghê thở dài một hơi nói hết câu, sau đó lại kéo cánh tay Trưởng Vũ Hàng, nói về rất thân mật: "Hơn nữa, tôi đã có bạn trai, tình cảm của chúng tôi rất tốt!"

Vũ Nghê tạm thời mượn một lần, nháy mắt thay đổi rất nhiều chuyện!

Trưởng Vũ Hàng đầu tiên là kinh ngạc, sau là kinh hãi. Anh ôm ngược lại Vũ Nghê, khiến cho tư thế hai người càng thêm thân mật! Giống như là một cặp thật sự!

Không! Trong lòng Quan Tĩnh đang ra sức phủ định, Trưởng Vũ Hàng chỉ đang phối hợp thôi. Anh rõ ràng biết, Vũ Nghê chỉ coi anh như đạo cụ, chỉ đang lợi dụng anh thôi!

Đứng, đứng vậy... Không nên hoảng hốt, không nên đau lòng. Tường Vũ Hàng thông minh như thế làm sao có thể không nhìn rõ điểm này?

Ở trong lòng Quan Tĩnh cố gắng tìm các loại có thể bào chữa cho Tường Vũ Hàng. Chắc là Tường Vũ Hàng chỉ xuất phát từ việc cấp trên lo lắng cho cấp dưới mà thôi.

Đồng nghiệp vừa đi ra khỏi cửa quay lại nói. "Quan Tĩnh, đi nhanh lên nào, đừng ở chỗ này làm bóng đèn, để một mình tiểu Na ở đây là được rồi!" Người này vừa nói, vừa kéo cô ra ngoài!

Ý thức cô đều ở trong cơn hoảng hốt. Khi một cơn gió lạnh chui vào cổ áo của cô, làm cho cô có cảm thấy toàn thân rất lạnh, mới ý thức được chính mình đã từ trong bệnh viện đi ra!

"Lên xe không?" Trong lúc đó có tiếng gọi!

"A..., không cần!" Cô lắc đầu, động tác chậm mắt vài nhịp, nói: "Xe của tôi đậu bên kia!"

Quan Tĩnh đi đến bên cạnh xe, đón một cơn gió, nước mắt rơi xuống. Cô giơ chân lên dùng lực đá vào chính xe của mình. Cô không nên lái xe tới đây! Không nên chính mình lái xe tới, nhất định chính mình lái xe về, cô thực ngu dốt, thật sự rất ngu dốt!

Bởi chính vì ngu dốt, cho nên cô mới không được giữ được trái tim của một người đàn ông!

***** phân cách tuyến *****

Từ bệnh viện về đến nhà, Quan Tĩnh tựa như kẻ đần độn, vẫn đứng ở trước cửa sổ, bởi vì đứng ở chỗ này cô mới biết được anh có tới hay không! Có một mực chờ đợi, mà anh vẫn chưa xuất hiện!

Trời, cũng càng ngày càng tối đi. Từ trời sáng trở nên mờ tối, bóng đêm dần dần bao phủ nơi này, nhiệt độ ngay cửa sổ càng ngày càng thấp, Quan Tĩnh run run kéo áo khoác thật dày khoác lên người!

Cô lại kiểm tra điện thoại di động lần nữa, xác định điện thoại di động không có bị trục trặc gì, lại đau lòng nhìn vào đồng hồ trước mặt! Hiện tại đã là 5 giờ rưỡi chiều, cô đứng ở chỗ này ước chừng đã bốn tiếng đồng hồ rồi! Trong bụng một lần lại một lần liên tiếp phát ra tiếng 'ùng ục, ùng ục' kịch liệt kháng nghị. Nhưng chính bản thân cô cũng không có cảm giác!

Dùng mắt ở ánh đèn trên lầu đối diện, dưới lầu ánh sáng của những chiếc xe chạy vùn vụt, Quan Tĩnh tựa trán vào tấm thủy tinh, hai tay che đôi mắt lại, dõi theo những ánh đèn mỏng manh, cô cố gắng muốn thấy rõ đó có phải là xe của Tường Vũ Hàng hay không?

Không phải, chiếc xe vừa rồi dừng lại là chiếc Buick, cũng không phải chiếc xe có giá trị hơn năm trăm của anh!

Trong lòng cô lại một lần thất vọng, lại tự nói với mình: "Gấp gấp cái gì? Hiện tại đang mùa đông mà, trời vốn rất mau tối! Thật ra thì thời gian cũng không có trễ như vậy!" Càng nói tiếng cô lại càng khàn khàn! Lông mi vừa khô không bao lâu, lại bắt đầu ướt trở lại, hai mắt dâng lên một tầng nước thật dày!

Trong hơi thở run rẩy, giọng nói cũng trở nên nức nở, cô khăn trương lấy hai tờ khăn giấy, xì nước mũi! Còn cái khăn tay khác cô che hai mắt lại, trong nháy mắt, nước mắt đã làm tờ giấy ướt trở lại!

Hiện tại còn sáu tiếng nữa là đến 12 giờ đêm. Anh sẽ tới không? Chỉ cần anh xuất hiện trước mười hai giờ, cô sẽ rất vui vẻ, vui vẻ đến điên mất. Cho dù anh xuất hiện lúc mười một giờ 59 phút, chỉ cần cùng cô trôi qua một phút đồng hồ cuối cùng kia, vậy cũng coi như là cả một ngày rồi. Coi như là trong lòng anh vẫn còn nghĩ đến cô, trong lòng anh có cô, cũng coi như... anh đã thực hiện được lời hứa!

Bên ngoài trời đã hoàn toàn tối, đã không còn nhìn thấy rõ lắm chiếc xe cô đậu bên ngoài. Cô ngồi ở trên sàn trước cửa nhà! Nếu anh nhấn chuông cửa, cô cũng sẽ nhanh chóng mở cửa cho anh, khí trời bên ngoài rất lạnh, cô thật sự không nỡ để anh ở bên ngoài lạnh lẽo, dù chỉ một giây đồng hồ!

Trên người mặc một bộ đồ màu đen, cô cứ như vậy, cuộn mình lại cầu khẩn ông trời, cầu khẩn anh, sẽ đến, sẽ xuất hiện!

Đoạn đối thoại qua điện thoại giữa trưa kia, cứ một lần lại một lần lặp lại ở trong đầu cô lần nữa, lại càng làm cô thêm tin tưởng sâu sắc rằng, anh sẽ xuất hiện. Khi đó anh nói có nhớ rõ, anh sẽ gặp cô, anh nhất định sẽ không lừa hẹn!

Cô ngồi ở trước cửa cô rất thận trọng, cho dù xương cổ có mỏi nhừ, cô cũng không buông lỏng cái đầu đang dựa sát vào trên vách tường, bởi vì cô sợ làm rối tóc! Cô chỉ muốn dành gương mặt lúc cô đẹp nhất cho anh!

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ thạch anh trên vách tường phát ra càng lớn, càng thêm lạnh lạnh, tích tắc, tích tắc ——

Kim chỉ giờ từ số sáu chỉ đến số tám, lại từ số tám đi tới số mười một, mà bây giờ cũng quay qua hơn phân nửa số mười một rồi. Kim giờ không ngừng hướng tới gần số mười hai...

***** phân chia tuyến *****

Anh sẽ đến, anh sẽ không đến!

Hai câu hỏi không ngừng hiện ra ở trong đầu cô, càng ngày cô càng hoảng sợ. Cô rất muốn dùng sức đóng băng thời gian, không để cho thời gian trôi đi!

Nhưng cô không có cách nào, không có cách nào hết!

Nhìn số giờ trên điện thoại di động, đã là 23 giờ 45 phút!

Còn mười lăm phút nữa thôi!

Tay Quan Tĩnh run run, không ngừng trượt trên màn hình, ngón tay trắng như tuyết chần chừ ở trên số điện thoại của Tường Vũ Hằng. Ở dưới ánh đèn âm đạm, cô hướng về phía số điện thoại kia không ngừng ní non: "Xin anh hãy tới có được không? Chẳng lẽ anh quên anh đã nói gì với em sao?"

Nhớ lại hồi đi chơi ở trên phố ở Thái Lan, anh đối với cô thật bá đạo. Anh lớn tiếng tự xưng là bạn trai của cô... Nước mắt Quan Tĩnh tuôn rơi một lần nữa.

Khi còn có nửa phút nữa là đúng 12 giờ đêm, cô ngồi dưới đất, gục mặt trên đầu gối, òa lên tiếng khóc nức nở.

Áo tương bết nát, hoàn toàn bết nát!

Nước mắt thấm ướt gò má của cô, thấm ướt tóc của cô, mặt đất cũng ướt ướt. "Tại sao anh lại thất hứa với em? Anh đã cho em hy vọng, tại sao lại làm cho em thất vọng! Hôm nay dù anh có xuất hiện, nhưng cuối cùng em cũng sẽ chia tay, như vậy em cũng sẽ không còn phải đau khổ giống như bây giờ nữa. Ít nhất, anh còn coi trọng em một lần..."

Cô nằm úp sấp ở trên sàn nhà nức nở, lời nói càng ngày càng trở nên khổ sở, càng ngày càng thê lương: "Ba năm rồi, em không có cái gì hết, không có cái gì hết..."

Quan Tĩnh lao đảo bò dậy từ trên mặt đất, tùy tiện cầm túi lên rồi mở cửa, loạng choạng đi ra khỏi chỗ ở ——

Đối với làn gió rét thấu xương này, cô lại không có quá nhiều cảm giác, bởi vì đối với cái gì bây giờ cô cũng không có cảm giác nữa!

Đèn đường mờ mờ chiếu vào lên trên mặt cô, ánh sáng hắt lên khuôn mặt tái nhợt kia! Đã nửa đêm, cô đi trong tiểu khu yên tĩnh không bóng người...

Cô biết đã khuya lắm rồi, nhưng cô thật không có biện pháp ngồi ở chỗ đó ngây ngô nữa!

Cô một mình, sợ tịch mịch, sợ cô đơn! Nếu ở nơi nào cũng cô đơn, vậy thì cô tình nguyện tìm một địa phương không có anh, như vậy ít nhất lòng của cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều!

Suốt ba mươi giờ qua cô chưa hề ăn uống cái gì, lòng bàn chân bước đi không ổn định, lao đảo một phía rồi ngã ra.

"Àm ——"

Thân thể của cô lập tức té vào một bên chiếc xe, đầu gối bị đập xuống nền đường, lần này rốt cuộc cô đã có cảm giác đau lòng. "Thật là đau..." nước mắt cô rơi càng nhiều hơn!

Tiếng xe có gắn còi báo chống trộm kêu lên tí tí tí che lấp tiếng khóc của cô, đồng thời cũng hấp dẫn sự chú ý của cô.

Cô lau khô nước mắt, nhìn về phía chiếc xe.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Sự sỉ nhục đến tuyệt tình

Editor: Mẹ Bầu

Đúng là xe của Tường Vũ Hằng! Không sai, đúng là xe của anh! Cô bị chấn động mạnh mẽ, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn lên tầng lầu chỗ mình ở! Chỉ có điều cô không nhìn vào phòng của mình, mà nhìn sang phòng trọ phía đối diện! Ở kính cửa sổ phòng ngủ phía Bắc có ánh sáng mờ mờ, cho dù yếu ớt cũng chứng tỏ nơi đó có người! Ánh sáng yếu ớt đó là do ánh đèn từ trong phòng khách hắt ra!

Vũ Nghê còn ở bệnh viện, còn anh vẫn đang giúp đỡ cô ấy!

Hóa ra không phải là anh không đến, mà là anh đến chủ yếu là vì người ở đối diện với cô!

Cô dựa người vào xe, thả người vào trong cơn gió lạnh, bả vai run rẩy tự cười giễu mình. "Ha ha...ha ha..." tiếng cười của cô rất êm tai, nhưng trong

tiếng cười kia tràn đầy mùi vị đau khổ, làm cho buổi rạng sáng ngày mùa đông tăng thêm biết bao sầu khổ và đáng sợ!

Sự châm chọc qua mức này khiến trái tim cô băng giá!

Lúc này so với việc anh nhớ mà không đến, cô mong ước rằng anh đã quên mất cuộc hẹn ngày hôm nay!

Đang đứng dựa vào xe của anh, cô chậm rãi đứng thẳng người lên, đi phía trước mấy bước! Đi về nơi nào? Cô không biết! Cô không biết mình có thể đi đến chỗ nào được nữa!

Bình thường cô luôn biểu hiện mình rất phóng khoáng, giống như chuyện lên núi xuống biển, việc gì cô cũng dám làm không hề né tránh. Không né tránh, nhưng thật ra thì dường như cô cũng hoàn toàn không thể né tránh được! Cô thật sự không biết mình có thể đi đến nơi nào nữa. Quây rượu? Không, thật sự cô đã rất sợ cái nơi đó rồi!

Lúc này đi đến quán rượu để tìm an ủi thì cô có về lại càng cô độc hơn!

Đúng lúc ấy cánh cửa lớn của khu nhà trọ mở ra, một luồng ánh sáng màu vàng hắt ra ngoài, một bóng người cũng từ trong đó đi ra, chiếc bóng của người đó trải dài trên khu đất trống bên ngoài khu nhà trọ!

Chỉ có điều từ bóng dáng được phóng đại đó cũng có thể thấy được, người này dáng dấp rất tuấn tú!

Mà Quan Tĩnh cho dù không cần nhìn rõ người, chỉ cần nhìn cái bóng dáng ấy thôi cũng biết người này là ai!

Giờ phút này, nỗi tủi thân trong lòng cô đạt tới đỉnh điểm! Môi của cô run rẩy, hai mắt chăm chú nhìn anh cũng run rẩy đến rơi lệ! Đề phòng bản thân sẽ khóc nức nở thành tiếng, cô liền bịt miệng mình lại!

Nghe thấy tiếng còi báo động từ của xe mình không ngừng vang lên tiếng “tít tít”, bước chân của Trương Vũ Hằng đi về phía xe của mình dường như nhanh hơn. Không phải anh sợ xe mình bị ném, mà là anh sợ ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi hàng xóm bốn phía, dù sao lúc này đã là nửa đêm rồi!

Đi nhanh đến gần trước chiếc xe, lúc này anh mới chú ý tới, ở rất gần xe ô tô có một bóng người mảnh mai, đơn độc đứng đó!

Bóng người mặc bộ trang phục màu đen có hoa văn lơ thơ, mái tóc dài bị luồng gió Bắc thổi tung như gương nanh múa vuốt, vẻ mặt buồn bã lại càng cực kỳ giống như quỷ chết oan

Một thanh niên ngay thẳng như Trương Vũ Hằng cũng không kim nổi việc phải hít một hơi khí lạnh, rợn cả tóc gáy ...

Nữ quỷ chăng?

Đây là ý nghĩ đầu tiên của anh, ngay sau đó anh đã bỏ cái ý nghĩ ma quỷ của mình!

Bởi vì lúc này, anh đã thấy rõ ràng, đó là bóng người của cô!

Cô che miệng lại, nước mắt từ trong đôi mắt của cô càng trào ra nhiều hơn, cả gương mặt cô tràn đầy nước mắt cùng nỗi tủi thân, trước sau giống như đang khiển trách anh!

Trái tim Trương Vũ Hằng đột nhiên như bị nhéo lại, đau đớn không sao nói ra được. Nhưng lúc trước anh đã có một quyết định tốt cho mình rồi, anh nên thử một lần với Vũ Nghiê, biết đâu đây... lúc này cô đang trốn tránh Lạc Ngạo Kiệt, anh nên cho mình một cơ hội!

Đúng là anh thích cô, nhưng vì cô mà buông tha cho cơ hội lần này thì...

Nhưng mà... hình như anh cảm thấy, chỉ cần anh nguyện ý quay đầu lại, nhất định cô sẽ lại đón nhận anh lần nữa!

Nếu đã như vậy, sao anh lại không thử một lần nhỉ?

Chỉ mấy giây ngắn ngủn, anh đã nghĩ xong nên đối mặt với cô như thế nào!

Mặc dù cô vẫn khóc, nhưng trong tròng mắt tràn đầy nước mắt kia, cô vẫn không thể che giấu nỗi ánh mắt mong chờ anh!

Cô nhìn anh thật sâu, ánh mắt lom lom theo sát anh!

Cô muốn chủ động nói chuyện với anh, nhưng lại không biết phải nói từ đâu, tất cả những lời muốn nói cũng như nghẹn lại cổ họng!

Nhất thời không nói ra lời cô chỉ mong đợi anh có thể chủ động nói với cô!

Trương Vũ Hằng thờ ơ, dường như không nhìn thấy Quan Tĩnh, “chứ” một tiếng mở khóa cửa xe!

Sau đó điềm nhiên mở cửa xe ra, định chui vào!

Quan Tĩnh miệng không nói thành lời, chỉ gào lên một tiếng, bất thành linh ôm lấy anh từ phía sau lưng, cô ôm thật chặt như không muốn để cho anh

rời đi! "Ồ ô ... "

Tường Vũ Hàng hít sâu một luồng không khí lạnh lẽo, chỉ phun ra hai chữ thật lạnh lùng. "Buông ra!"

"Không ..." cô giống như đã rất nhiều năm không được nói chuyện vậy, cố nặn ra một chữ khô khốc, giọng đã khàn đi nghiêm trọng! Nước mắt điên cuồng thấm ướt vai áo anh, nếu như tim của anh cũng giống như loại vải may áo này thì có thể đã bị nước mắt của cô thấm ướt, có thể bị tình yêu của cô làm cho rung động nhiều hơn nữa!

Vì anh mà cô lại khóc ngày càng âm ỉ! Ban đêm ở nơi này rất yên tĩnh nên âm thanh lúc này lại càng rõ ràng hơn. Thậm chí ở giữa hai tòa nhà còn vọng lại tiếng khóc thật run rẩy! Không, anh cũng không muốn để cho người khác phát hiện ra quan hệ của bọn họ!

Mặc dù bây giờ Vũ Nghê còn đang ở bệnh viện, cũng không có ở chỗ này, nhưng anh cũng không thể khuếch đại chuyện này lên được!

"Chúng ta hãy chia tay đi!" Giống như khí trời lúc này, câu nói tràn đầy lạnh lẽo như băng không có một chút ấm áp!

Những lời nói cùng với cơn gió lạnh lập tức đâm vào tận trong cơ thể của cô, cả người cô run lên: "Chia tay ư?..."

"Đúng vậy, tôi vẫn cảm thấy hai chúng ta không thích hợp với nhau ... "

"Nhưng chính anh đã nói không chấp nhận việc anh và em chia tay nhau cơ mà, anh cũng đã đồng ý với em..." giọng của cô đậm vị đau đớn chua chát!

"Tôi nói là không cho phép cô chia tay với tôi, nhưng không phải là tôi không thể nói chia tay với cô!" Anh điểm thêm một câu với cô, đủ cho cô thấy anh lạnh lùng vô tình đến mức nào!

Thật ra thì ngay từ đầu cô đã hiểu rõ ý tứ của anh, nhưng lúc này khi anh nói thẳng ra như vậy, nghe mà lòng cô thật quá đau đớn. Anh đã coi thường cô quá mức rồi!

Nhưng mà cô lại rất yêu anh, nhất là sau cuộc đi chơi ở Băng Cốc, càng ngày cô càng thật sự không thể rời bỏ anh. "Vũ Hàng, lúc này anh hãy suy nghĩ thật kỹ lại đi, có được hay không? Có lẽ anh sẽ nhận ra Vũ Nghê không thích hợp với anh! Có lẽ, anh sẽ nhận ra em mới chính là người thích hợp với anh nhất!"

"Tôi không thể buông tay với Vũ Nghê. Nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền thì mới không dây dưa với tôi nữa?"

"Em không cần tiền của anh, một chút em cũng không thiếu! Em chỉ muốn anh, chỉ cần anh thôi!" Cô điên cuồng gào lên!

Tường Vũ Hàng đưa tay đẩy cô ra, Quan Tĩnh bị đẩy lui về phía sau mấy bước.

Anh thành công thoát khỏi sự dây dưa của cô, lên xe, đóng cửa lại. Hé cửa sổ xe ra một khe hở nhỏ, anh ném ra khoảng không một tờ chi phiếu. "Sau này cô đừng có dây dưa với tôi nữa!"

Nói xong, anh đạp chân ga, khởi động xe chạy đi!

Tờ giấy trắng bị gió thổi bay đến trên mặt của cô. "Không... Tường Vũ Hàng, anh dừng xe lại..." cô điên cuồng đuổi theo anh, đuổi theo mãi, đuổi theo ra bên ngoài tiểu khu, đuổi tới lối đi bộ!

Mà lúc này, Tường Vũ Hàng đã tăng tốc độ xe bỏ đi!

Quan Tĩnh mất đà, ngã nhào rất mạnh ở trên mặt đất ...

"Không, em không cần tiền của anh, anh có thể bỏ rơi em, anh có thể gây tổn thương cho em, nhưng anh không thể có quyền cho rằng, chỉ cần cho em tiền, là sẽ bù đắp được tổn thương anh đã gây ra..."

Cô nằm ở trên mặt đất, xé tan tờ chi phiếu thành từng mảnh nhỏ, ném lên trên không trung!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nếu anh thực sự thích, tôi sẽ cho anh

Editor: Mẹ Bầu

Một chiếc xe hơi chợt dừng lại, người trong buồng lái nhanh chóng bước xuống xe!

"Quan Tĩnh ... "

Lý Sấm cho là mình đã đụng vào người, khi nhìn rõ người phụ nữ nằm trên mặt đất kia, anh kinh ngạc gọi tên cô!

Trang điểm trên mặt Quan Tĩnh bị xóa hết, sau khi nhìn thấy cấp trên của mình, cô vội vàng từ dưới đất bò dậy, chạy sang phía bên kia đường!

"Quan Tĩnh, em định chạy đi đâu? Đã muộn thế này, rất nguy hiểm!"

Lý Sấm cũng chỉ hai ba bước đã đuổi kịp Quan Tĩnh, kéo cô lại, dùng sức xoay người cô lại. "Đã xảy ra chuyện gì? Em có thể nói cho tôi biết được không, tôi giúp em nghĩ cách xử lý!" Lúc này, Lý Sấm mở to cặp mắt, hai cánh tay nắm chặt lấy cô!

Trời ạ, đã khuya thế này, cô ăn mặc mỏng manh thế kia, lúc này lại còn chật vật như vậy nữa, chẳng lẽ là cô bị ...

Đáng chết, là tên khốn kiếp nào, anh nhất định phải tìm cho ra, giết chết tên khốn kiếp đó thì mới hả được cơn giận này!

"Anh buông tôi ra, để cho tôi đi, để cho tôi đi tìm cái chết được không..." Quan Tĩnh cúi đầu, dùng sức tránh khỏi anh! Cô không muốn cho đồng nghiệp thấy bộ mặt này của cô, ở trong mắt mọi người, cô luôn là một người nghịch ngợm, lạc quan, hăng hái hướng về tương lai!

Tuyệt đối không phải là loại phụ nữ thất bại tới cực điểm, bắt tài tới cực điểm như thế này!

Lý Sấm dùng hai cánh tay vòng chặt lấy cô, ôm thật chặt vào trong ngực. "Quan Tĩnh, cho dù gặp phải chuyện gì, em cũng không được nghĩ tiêu cực như thế! Đi, bây giờ chúng ta đi báo cảnh sát, em là người bị hại, sẽ không có ai chê cười em đâu!"

Báo cảnh sát ư?

Báo cảnh sát có ích gì không? Cảnh sát sẽ bảo Trương Vũ Hằng đến yêu cô sao? Dùng súng chỉ vào đầu của anh, bắt anh phải đồng ý làm bạn trai của cô sao?

Không, chuyện này quá tức cười! Cảnh sát tuyệt đối sẽ không quan tâm đến chuyện này, cho dù là có tham gia vào, loại tình yêu này cũng không phải là điều cô muốn!

"Không, báo cảnh sát cũng không có ích lợi gì, tôi không muốn báo cảnh sát..."

Lý Sấm rất không đồng ý, ở bên tai cô khuyên nhủ. "Chúng ta nhất định phải để luật pháp trừng trị kẻ đã làm tổn thương đến em, kẻ đó nên phải chịu báo ứng, nếu không sẽ cô vũ những kẻ tội phạm hung hăng can quấy này sẽ tiếp tục ức hiếp làm tổn thương những phụ nữ khác!"

Lúc này, Quan Tĩnh mới nghe rõ ý định của anh!

Anh cho là cô bị cưỡng bạo!

Cô chớp chớp đôi mắt, nhìn gương mặt anh bày ra vẻ đầy yêu thương, lại vừa đầy tức giận lẫn thương xót. "Tôi bị cưỡng bạo, anh vẫn còn thích tôi sao?" Cô nhìn anh thật sâu, mặc dù bốn phía quanh cô toàn một màu tối đen, nhưng vẫn là không sao che được cặp mắt xinh đẹp của cô!

Ánh mắt của cô thật trong trẻo, xuyên thấu qua cửa sổ tâm hồn này có thể biết được tư tưởng của cô rất đơn thuần, chỉ như một cô gái mười bảy mười tám tuổi!

Từ hai mắt của cô có thể dễ dàng quan sát rõ được cô đang nghĩ đến điều gì, cô mơ ước điều gì nhất!

Cô chỉ khát vọng được yêu và được quan tâm chăm sóc!

Lý Sấm bị rung động thật sâu! "Vẫn thích chứ, bởi vì tôi thật sự rất thích em! Loại chuyện thế này sẽ chỉ làm cho tôi thương xót em hơn! Quan Tĩnh, gặp phải chuyện này không phải là lỗi của em, em không cần mang gánh nặng trong lòng ... Em là một cô gái vừa xinh đẹp lại vừa đơn thuần, ít nhất vẫn còn có tôi luôn yêu thích em, sẽ theo đuổi em..."

"Tôi bị cưỡng bạo, anh còn muốn tôi làm bạn gái của mình nữa sao?" Quan Tĩnh cũng bị lời tỏ tình chân thành của anh làm cho rung động. Cô biết anh không hề nói dối, hoặc là lựa lời để an ủi cô!

"Nếu như em cho tôi cơ hội này, tôi rất sẵn lòng, vô cùng mong muốn!"

"Ha ha..." Quan Tĩnh cười khỏ, cặp mắt lại ướt át lần nữa. "Anh thật là khò, thật sự rất ngốc!"

"Tĩnh Tĩnh ... "

"Tôi không hề bị cưỡng bạo!"

"Hà...?" Anh thở phào nhẹ nhõm. "Vây em..." làm sao lại chật vật đến như vậy. Anh chỉ hỏi ở trong lòng thôi mà không nói ra lời, nhưng ý tứ đã truyền ra ngoài!

"Tôi muốn về nhà!" Quan Tinh hất cánh tay của anh ra, muốn rời khỏi chỗ này!

Một trận gió lạnh lại gào thét ở bên tai của bọn họ, cành cây hai bên đường phổ vang lên xào xạc, cũng thổi tung làn váy của cô!

"Chắc là em rất lạnh, anh thật vô tâm không chú ý tới điểm này!" Lý Sấm vội vàng cởi áo khoác dày của mình, choàng lên đôi vai mảnh khảnh của cô!

Thân thể đang lạnh như băng của cô lập tức liền cảm nhận được ngay độ ấm của anh, thật ấm áp! Trái tim Quan Tinh một lần nữa lại trào lên sự chua xót, cô cảm động đến nỗi trong mũi cũng đầy vị chua chát. Nhìn anh chỉ mặc áo sơ mi, hai vai co lại, cô hỏi anh nồng đậm giọng mũi: "Chắc anh cũng rất lạnh, để tôi trả lại áo cho anh!"

"Không, tôi không lạnh!" Anh vừa nói không lạnh, vừa đuổi người làm động tác vận động!

Hai tay Quan Tinh bưng kín gương mặt, buồn bã thờ dài nói: "Nếu như anh ta đối xử với tôi cũng tốt giống như anh đối xử với tôi thế này thì tốt biết bao! Ừ ... tại sao anh ta lại không thấy được tôi đang lạnh, tại sao anh ta không hiểu được lòng tôi, dù chỉ là một chút xíu. Ba năm trôi qua, tôi đi theo anh ta suốt ba năm ... không những tôi không chỉ không được anh ta yêu, anh ta thích, ngay cả chút xíu nhớ mong thôi, cũng không hề có!"

Thì ra là cô thất tình, không, phải nói là người đàn ông kia đã làm tổn thương cô!

Bàn tay to của anh khoác lên bờ vai của cô, dùng sức đè xuống. "Đừng khóc nữa, hấn không hiểu được tình yêu của em, đó là sự thiệt thòi của hấn! Bên ngoài quá lạnh, chúng ta về nhà nhanh một chút. Nếu như em bị ốm vì lạnh, sẽ có người rất đau lòng đấy!"

Mà người đau lòng, chính là anh!

Tình Tình được Lý Sấm dắt trở về, giống như đứa trẻ ra ngoài gặp phải chuyện bị tổn thương, giờ được anh trai dắt trở về.

Rốt cục đã có người quan tâm đến cô, cô còn cho rằng mình sẽ ở lang thang ở bên ngoài như du đăng vậy, không có ai quan tâm, không có ai hỏi han!

Bàn tay to của anh thật ấm áp, tựa như của Jerry vậy!

***** phân chia tuyến *****

Trải qua sự ép buộc không ngừng, cuối cùng anh đã đưa được cô về đến nhà!

Vốn dĩ anh chỉ nghĩ sau khi đưa cô vào cửa, anh sẽ xoa người rồi đi!

Đang lúc anh xoa người chuẩn bị rời đi, cô lại kéo tay anh. "Đừng đi vội, anh có uống cà phê hay không, tôi pha cho anh ly cà phê nhé?"

Lý Sấm lúng túng nhìn cô đầy bối rối, hiện tại anh đã đến gần cô hơn một chút, nhưng anh đi vào gian phòng của cô gái còn độc thân thế này, liệu có phải là quá dễ dàng không?

Thấy anh không vào, Quan Tinh mất mát, buông thõng cả vai xuống. "Nếu như anh không muốn, vậy thì anh đi đi!"

"Ồ, không, không phải là tôi không muốn!" Lý Sấm vội vàng giải thích, sai bước vào cửa!

Cô cười, tránh ra một khoảng trống để cho anh bước vào cửa!

"Em vừa khóc vừa cười, thật là hành hạ trái tim của tôi quá đấy!" Lý Sấm đi vào phòng khách không được tự nhiên lắm, nói nửa đùa nửa thật!

Giống như muốn trốn tránh thực tế quá đau đớn, Quan Tinh không nói tiếng nào, vội vàng chạy vào trong phòng bếp, nhanh chóng xay cà phê hạt...

Động tác của cô rất thuần thục, rất nhanh cô đã nấu xong cà phê!

Một mùi thơm của ca cao đậm đặc từ bên trong rất nhanh chóng đã phả ra tràn ngập cả căn phòng!

"Thơm quá ... xem ra buổi tối hôm nay tôi không thể ngủ được rồi!" Ngồi ở trên ghế sa lon không thấy thú vị lắm, anh theo mùi thơm của cà phê đi vào trong phòng bếp!

Đang dựa sát vào vách tường lạnh như băng cô vội vàng đứng thẳng người lên, cười một tiếng như xin lỗi. "Thật xin lỗi, tôi quên mất bây giờ là thời gian phải đi ngủ!"

"Không có sao đâu, cho dù ngày mai đi làm không được tỉnh táo, tôi cũng vẫn muốn uống cà phê của em!"

Hơn nửa đêm còn uống cà phê, lúc này cũng là chuyện bình thường! Biết mình thất thường lại có chút thất lễ Quan Tinh vội vàng tắt bếp, vội vàng nói: "Không uống nữa, không uống nữa! Thật xin lỗi, tôi thật là một người hồ đồ, đã hơn nửa đêm rồi còn mời anh uống cà phê!"

"Tôi thật sự muốn uống mà..." chỉ cần ngửi thấy mùi cũng biết rất tuyệt, hơn nữa lại còn là do em nấu!

"Tại sao anh lại phải đối xử tốt với tôi như vậy? Tại sao chứ?" Cô khóc hỏi anh.

Lý Sấm đưa mắt nhìn gương mặt đầy lệ của cô, thành thật trả lời. "Bởi vì tôi thích em!"

"Yêu thích tôi vì cái gì chứ?" Cô cho rằng mình không có chỗ nào có thể hấp dẫn đàn ông, nếu như có, vì sao Tường Vũ Hàng lại không có chút lưu luyến nào đối với cô!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19-2: Nếu anh thực sự thích, tôi sẽ cho anh

Editor: Mẹ Bầu

Anh nhìn cô thật sâu, đầy chân thành. "Rất nhiều thứ, nhưng bảo tôi trả lời em vì cái gì thì tôi không sao trả lời được! Nhưng chỉ biết là em rất quyến rũ đối với tôi... Có lẽ là bởi vì em xinh đẹp, từ khi biết em cho đến sau này, ánh mắt của tôi không lúc nào là không bị em cuốn hút!"

Quan Tinh gục đầu vào trong ngực anh, nức nở nói: "Đàn ông các anh ưa thích nhất là dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt các cô gái..."

"Không phải, tôi thề là tôi không hề lừa gạt em!"

Cô hoàn toàn không tin tưởng vào lời nói của anh. Hai tay cô vòng lên cổ của anh, chủ động hôn lên môi anh, hôn lung tung. "Kỳ thực thì cứ nói trắng ra là, chẳng phải cái anh muốn là lấy được thân thể của tôi sao? Vậy thì bây giờ tôi cho anh!"

Lý Sấm kinh ngạc tròn to hai mắt, ngây người như phỗng nhìn cô hôn mình!

Quan Tinh nhắm hai mắt lại, vừa ảo tưởng người được hôn đúng là Tường Vũ Hàng, lại vừa mâu thuẫn không muốn đó là anh.

Chẳng phải là anh không yêu thích cô sao? Chẳng phải là anh coi cô như một đôi giày cũ nát, tùy tiện đá văng đi hay sao? Vậy thì tốt nhất là cô sẽ tặng mình cho người khác! Cô muốn cho anh biết, cô, Quan Tinh này, không phải là người không có ai muốn. Anh không biết quý trọng, vậy thì anh sẽ vĩnh viễn mất cô!

Cô lắc lắc đầu, lặp đi lặp lại động tác liếm láp cánh môi Lý Sấm, khéo léo đưa chiếc lưỡi ngọt ngào khẽ chạm vào răng của anh. Cô đã dùng tất cả kỹ xảo hôn mà Tường Vũ Hàng đã dạy cho cô, tiếp tục hôn ở trên người của Lý Sấm. Bàn tay nhỏ bé tuyết trắng phủ lên ngực anh, thậm chí cô còn dùng miệng cời hết áo sơ mi của anh, để lộ ra vòm ngực rộng rãi của Lý Sấm!

Lý Sấm vốn không có ý nghĩ này, nhưng dù sao anh cũng là một người đàn ông khí huyết mạnh mẽ, mặt khác đây người con gái mà mình yêu thích, rất nhanh anh đã trầm luân trong đó!

Anh đôi khách làm chủ, lấy lại quyền chủ động, anh hôn sâu hơn, bàn tay mò tới làn váy của cô không ngừng đi lên, thoáng cái đã sờ tới quần lót của cô...

Đang lúc anh muốn áp đến trước mặt cô, chuẩn bị gạt quần lót của cô ra, sau đó tiến công vào...

Ánh mắt mờ mịt của anh nhìn lên trên gương mặt của cô, thấy hai hàng lệ trong veo chảy dài cùng với vẻ mặt rối rắm không tình nguyện!

Tất cả động tác tiến công liền dừng lại ba giây, anh thở hổn hển tiếng hít thở dần dần bình ổn lại. Anh buông lỏng cô ra.

Anh như một người anh lớn khẽ vuốt mấy sợi tóc rối loạn của cô. "Em hãy nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai em còn phải đi làm việc đấy!"

Đối với sự buông tha của anh, cô nghi ngờ hỏi: "Tại sao anh không tiếp tục?" Cô đã dự định không chống cự, cô rất muốn tặng mình cho người đàn ông ở trước mắt này! Cô phải quên Tường Vũ Hàng, cũng không để cho mình có cơ hội quay đầu lại nữa, cũng không cho anh cơ hội nữa!

Lý Sấm đặt trên trán cô một cái hôn đầy lễ độ mà cực kỳ cung chiêu: "Bởi vì em chính là một cô gái tốt, cần được đối xử tốt hơn! Tôi không muốn em có một chút miễn cưỡng nào, tôi muốn em cho tôi không phải là vì người đàn ông khác, mà em chỉ vì riêng tôi mà thôi!"

Quan Tinh chớp chớp mắt nhìn anh không hiểu: "Anh không muốn tình một đêm sao?"

Anh có chút nổi con thịnh nộ. "Tình một đêm là đồ cứt chó, nếu như tôi muốn em, không phải là chỉ cần một đêm, tôi đây muốn em cả đời kia!"

Cô bưng kín cánh môi, đôi mắt tròn to nhìn anh chăm chú đầy sự nghi ngờ. "Tôi không phải là một cô gái tốt, tôi đã cùng với một người đàn ông suốt ba năm nay, tôi không phải là cô gái còn trong trắng!"

Anh cũng thành thật đáp lại. "Tôi không quan tâm, cái tôi quan tâm chính là tương lai em sẽ phải thuộc về tôi! Hơn nữa, tôi cũng không phải là trai tân, thiết nghĩ hai chúng ta cũng rất công bằng!" Anh cũng thành thật khai báo chính mình!!

Anh càng nặng tình, cô càng đau lòng. Đang nhìn sàn nhà màu gỗ quen thuộc, chiếc bàn trà bằng thủy tinh công nghiệp, bộ bàn ghế sa lon được bài trí nghệ thuật, ánh mắt cô dờn trở lại về gương mặt của anh: "Nhưng tôi không thể nào thích người đàn ông khác được nữa, thật xin lỗi, anh hãy thích những cô gái khác đi!"

Anh đề cô xuống không ngừng hôn lên đôi môi đỏ mọng, cười nói: "Trước hết em không nên kết luận sớm như vậy. Tôi sẽ theo đuổi em, em có chấp nhận hay không chấp nhận, tôi cũng sẽ không chịu buông bỏ sự theo đuổi đối với em!"

Nói xong, anh khá lịch sự đi về phía cửa, chuẩn bị rời đi. Nhưng trước khi rời đi, anh vẫn không quên dặn dò: "Em tắm nước nóng rồi mau chóng đi ngủ đi. Hân đối xử với em không tốt, nhưng nhất định em phải đối xử với mình thật tốt, nếu không tôi sẽ rất đau lòng đấy!"

Chỉ một câu nói đơn giản đã làm cho trong lòng Quan Tĩnh âm áp bội phần.

Cô gật đầu liên tục. "Vâng... "

Đúng vậy, cho dù người nào đó đối xử với cô không tốt, cô lại càng cần phải đối xử với mình tốt hơn!

Lý Sấm khoát tay một cái, bước ra khỏi căn phòng của cô.

***** phân chia tuyến *****

Lý Sấm đúng là một quân tử, không ngờ ngoài Jerry ra, cũng có một người khác biết tình cảm của cô bị người khác làm tổn thương! Bởi vì anh là người có thể bày tỏ, cho nên gần đây Quan Tĩnh đối xử với Lý Sấm một cách rất tự nhiên thoải mái, vô cùng gần gũi.

Những chuyện mà Tường Vũ Hằng chưa từng làm cho cô thì Lý Sấm đã làm!

Khi chương trình của cô kết thúc, lập tức một cốc nước nóng được đưa tới. Biết cô không có thói quen ăn điểm tâm, khi đi làm anh sẽ luôn chuẩn bị một phần bữa sáng giúp cô. Dĩ nhiên, những hành động theo đuổi điên cuồng này của Lý Sấm, lập tức đã thu hút sự chú ý của nhóm nhân viên làm việc trong tổ thể thao.

Khi Lý Sấm đặt bữa ăn sáng ngày thứ tư lên bàn làm việc của Quan Tĩnh, có hai cô gái ngày thường rất thích trêu đùa, nũng nịu nói như trêu ghẹo

"Đúng thật là, rõ ràng mọi người đều là nhân viên làm việc trong tổ thể thao, sao sự đối xử của cấp trên với chúng ta và Tĩnh Tĩnh có sự khác nhau lớn như vậy nhỉ?" Một cô gái tóc ngắn, trẻ tuổi, mặc trang phục của một nhãn hàng nổi tiếng trong nước chuyên cung cấp cho vận động viên, chưa chất nói.

Một cô gái khác tóc dài, đã từng biểu lộ thích Lý Sấm cau lỗ mũi, nhõng nhẽo phụ họa theo: "Khác nhau chứ, cấp trên cực kỳ tàn khốc của chúng ta hiện tại đang đeo đuổi Tĩnh Tĩnh, dĩ nhiên đối xử với chúng ta sẽ phải khác nhau chứ! Đúng không?"

Khi nói xong, cô gái còn cố ý trợn mắt nhìn về phía Quan Tĩnh và Lý Sấm!

"Ồ, cấp trên của chúng ta cũng thật quá keo kiệt nhỉ? Theo đuổi con gái nhà người ta mà chỉ có một phần bữa sáng. Cắt, học một ít Chủ tịch Lạc kia kìa, vì muốn theo đuổi chủ biên Vũ Nghệ, mà mỗi ngày người ta đều mang trà chiều cho tất cả nhân viên của chương trình đấy..."

"Đúng vậy, đúng vậy, không thể chỉ xin Tĩnh Tĩnh nữa, ít nhất chúng ta và Tĩnh Tĩnh cũng là chị em tốt, đồng nghiệp tốt của nhau, nếu như lãnh đạo không mời chúng ta, nhất định chúng ta sẽ liên hiệp lại gây phiền toái cho lãnh đạo nhé!"

Hai người nổi tiếng là hạt tiêu trong phòng làm việc liên thủ với nhau bắt nạt Lý Sấm! Những người khác, cũng bắt đầu ồn ào theo đòi ăn bữa sáng miễn phí!

Lý Sấm một là vì muốn bày tỏ với Quan Tĩnh rằng, ở trong lòng anh cô có vị trí rất quan trọng. Thứ hai, cũng vì thể diện của nam giới, cho nên anh cảm điện thoại lên, đặt bữa sáng giao ngoài cửa cửa hàng ăn ở lầu dưới tòa nhà, cho các nhân viên trong tổ chương trình thể thao, mỗi người một phần ...

Hai ngày nay tâm tình của Tường Vũ Hằng lộ rõ sự thất vọng, anh không thể nghĩ tới việc mình lại bị nốc - ao quá nhanh như vậy. Mặc dù Vũ Nghệ cũng không hề nói muốn nói lại tình xưa với Lạc Ngao Kiệt, nhưng sự thu hút lẫn nhau giữa bọn họ lại tuyệt đối không lừa được người khác!

Cũng chỉ vì có liên quan đến Lạc Ngao Kiệt, mà nhiều lần Vũ Nghệ đã cự tuyệt anh!

Hơn nữa tình thế thay đổi giữa Lạc Ngao Kiệt và Vũ Nghệ càng làm cho anh có cảm giác bị uất nghẹn. Dù sao Lạc Ngao Kiệt thật sự là một đối thủ rất mạnh, tài lực của Lạc Ngao Kiệt còn hơn anh rất nhiều, rất nhiều!

"Chết tiệt", anh đi đi lại lại trong tòa nhà MBS, trong lòng bùng một câu tối nghĩa!

Nhưng mắng xong, sự buồn bực trong lòng anh vẫn không giảm bớt đi chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19-3: Nếu anh thực sự thích, tôi sẽ cho anh

Editor: Mẹ Bầu

Hai ngày nay tâm tình của Tường Vũ Hàng lộ rõ sự thất vọng, anh không thể nghĩ tới việc mình lại bị nốc - ao quá nhanh như vậy. Mặc dù Vũ Nghê cũng không hề nói muốn nối lại tình xưa với Lạc Ngạo Kiệt, nhưng sự thu hút lẫn nhau giữa bọn họ lại tuyệt đối không lừa được người khác!

Cũng chỉ vì có liên quan đến Lạc Ngạo Kiệt, mà nhiều lần Vũ Nghê đã cự tuyệt anh!

Hơn nữa tình thế thay đổi giữa Lạc Ngạo Kiệt và Vũ Nghê càng làm cho anh có cảm giác bị uất nghẹn. Dù sao Lạc Ngạo Kiệt thật sự là một đối thủ rất mạnh, tài lực của Lạc Ngạo Kiệt còn hơn anh rất nhiều, rất nhiều!

“Chết tiệt”, anh đi đi lại lại trong tòa nhà MBS, trong lòng buông một câu tối nghĩa!

Nhưng mắng xong, sự buồn bực trong lòng anh vẫn không giảm bớt đi chút nào!

Tĩnh Tĩnh ...

Giống như mọi lần, sau mỗi lần bị tổn thương anh lập tức lại nghĩ tới cô, anh nghĩ rằng khi vui đầu vào ngực cô, nhất định cô sẽ cho anh sự an ủi!

Anh nhớ sự dịu dàng ấm áp của cô, mỗi khi tâm hồn của anh khổ sở, cô đọc anh lại cần có sự dịu dàng ấm áp của cô vỗ về!

Anh không tự chủ nổi nữa, tiếp đó liền tùy tiện đi tuần sát đến tổ thể thao...

Buổi sáng hôm nay ở tổ thể thao khá náo nhiệt, sao thế nhỉ, ai cũng nhặt được tiền sao?

Tường Vũ Hàng nhăn trán lại, nhìn người khác vui vẻ, trong lòng anh lại càng thấy khó chịu. Tại sao lại thế chứ, tại sao cả thế giới này lại dường như chỉ duy nhất có mình anh là có tâm trạng không tốt như vậy?

Hồng Đậu, cô gái xinh xắn có mái tóc ngắn cũng chính là người vừa yên lặng mở cửa cho Tường Vũ Hàng, giờ đang cười đùa, bộ dáng ăn người, giờ tay dánh vè như muốn bắt chẹt chạy đến bên cạnh Quan Tĩnh, khuyên nhủ. "Tĩnh Tĩnh này, chị xem lãnh đạo đẹp trai Lý Sấm của chúng ta thật có lòng đối với chị, chị đồng ý đi, như vậy hàng ngày cái miệng của chúng tôi sẽ đều được gặp may mắn!"

"Đúng vậy, đúng vậy đấy, không những là bạn trai của Tĩnh Tĩnh mà lãnh đạo sẽ còn giúp đỡ chúng ta rất tuyệt nữa đấy..."

Lý Sấm thoáng mỉm cười, vừa mỉm cười vừa sờ sờ cái mũi của mình, nhìn thiên sứ trong lòng anh. "Thế nào, em có đồng ý cho anh cơ hội này không?" Giọng của anh cũng không quá lớn, không phải là anh không có dũng khí, mà là anh không muốn đẩy cô vào tình thế khó xử!

Đại tổng giám đốc đột nhiên giá lâm khiến mọi người trong tổ thể thao trước sau yên tĩnh trở lại, mà “nhân vật chính” của “bữa ăn sáng” lại đang “anh nhìn tôi, tôi nhìn anh”, hoàn toàn không hề phát hiện ra sự xuất hiện của tổng giám đốc!

Tường Vũ Hàng vẻ mặt lạnh lẽo, hai tay đặt ở hai bên quần âm thầm nắm chặt thành quả đấm!

Một mối tình cảm thật đáng ngưỡng mộ!

"Có chuyện vui lớn gì sao? Hình như mọi người cũng rất hưng phấn thì phải?" Rất nhanh, Tường Vũ Hàng đã thả lỏng nét cau có trên gương mặt mình, cũng buông lỏng hai quả đấm ra, dường như đã trở lại thành một tổng giám đốc trẻ tuổi, đẹp trai lại dễ gần, toàn thân đang căng tràn sức sống!

"Chào Tổng giám đốc Tường!"

"Chào Tổng giám đốc Tường!"

Tất cả mọi người cùng ríu rít chào hỏi Tường Vũ Hàng, sau đó bụng bữa ăn sáng đầy hương vị thơm ngon trở lại vị trí của mình! Khi Quan Tĩnh nhìn thấy Tường Vũ Hàng, chẳng qua là ánh mắt chỉ dừng lại một hai giây đồng hồ ở trên người anh, sau đó liền trở về vị trí của mình!

Lý Sấm đi về phía Tường Vũ Hằng, thừa nhận rất tự nhiên: "Tôi đang theo đuổi Tình Tình ... "

Một con tức giận như muốn giết người ngay lập tức vọt lên từ trái tim của anh lan ra khắp toàn thân, tới từng mỗi lỗ chân lông. Đáng chết, người phụ nữ này thật đúng là luôn thích treu hoa ghẹo nguyệt. Tường Vũ Hằng cười mà mắt không cười, tựa như hỏi Lý Sấm. "Vậy sao, người đẹp của chúng ta đã bằng lòng, đồng ý chưa thể?"

Lý Sấm xấu hổ vuốt vuốt cái cổ của mình, vẻ mặt tỏ ra khó khăn. "Cách mạng chưa thành công ... "

"Ha ha... vậy thì hãy tiếp tục cố gắng!" Tường Vũ Hằng vỗ vỗ bả vai Lý Sấm, lại liếc nhìn về phía Quan Tình đang cúi đầu ở trên bàn làm việc một cái!

Quan Tình cúi đầu cố gắng muốn gạt đi ý nghĩ của mình, cô có cảm giác da đầu mình đã tê dại, cố gắng mượn công việc để không phải nghĩ đến người này nữa!

Tường Vũ Hằng gật đầu chào Lý Sấm một cái, sau đó đi ra khỏi tổ thể thao

***** phân chia tuyến *****

Cái mà Tường Vũ Hằng không thể cho cô, sự quan tâm dịu dàng thật tỉ mỉ mà Tường Vũ Hằng dành cho Vũ Nghiê, thì cô, Quan Tình này, lại được nhận từ trên người Lý Sấm!

Anh vẫn sẽ luôn chờ cô tan việc, sau đó sẽ lôi cô đi ăn bữa ăn tối, sau đó lại tiếp tục đưa cô về nhà!

"Cảm ơn anh lại đưa tôi về nhà!" Quan Tình tháo dây an toàn, vẫn không quên khuyên nhủ. "Thật ra thì anh cũng không cần thiết phải lãng phí thời gian với tôi đâu..."

Lý Sấm nghiêng mặt nhìn cô: "Bởi vì em vẫn còn chưa quên được hắn, đúng không?"

"Với người đó, tôi thực sự đã chết tâm rồi!"

"Tôi cũng vậy!" Cô chết tâm đối với Tường Vũ Hằng, mà anh, Lý Sấm cũng chết tâm đối với Quan Tình! "Tôi đã nói rồi, thật ra thì chúng ta đều rất giống nhau, trong tình cảm đều là người rất cố chấp nhất. Tôi đối xử tốt với em, cũng không phải điều gì phi pháp mà là muốn nhất định phải lấy được em!"

Cô đã hiểu!

"Để tôi đưa em lên lầu!" Lý Sấm chuẩn bị tháo dây an toàn ra!

"Không cần đâu, tự tôi đi là được rồi! Hẹn gặp lại!" Quan Tình vội vàng xuống xe, sau đó mở cửa chính khu nhà trọ đi vào!

Lý Sấm đưa mắt nhìn theo bóng lưng của cô cho đến khi cánh cửa lớn mở ra rồi đóng lại, sau đó mới lái xe rời đi!

Trở lại trong phòng, Quan Tình cũng không có bật đèn, ngồi luôn vào trong ghế sa lon, cô buồn bã mắt nhắm cũng không biết đang suy nghĩ gì nữa!

Một hồi chuông điện thoại vang lên rất to, Quan Tình nghĩ là Lý Sấm đã về đến nhà, gọi điện thoại tới cho cô, nên cô cũng không buồn nhìn số ấn nút trả lời luôn: "A lô, đã về đến nhà rồi sao?"

"... Thật quan tâm đến hắn nhỉ..." Âm thanh giễu cợt vang lên ở trong điện thoại!

Ngực Quan Tình lập tức căng thẳng, người cũng ngồi thẳng lên: "... Anh gọi nhầm số rồi!"

"Ha ha, thật sự cô đang ước bây giờ không còn có một chút quan hệ gì với tôi nữa, phải không?"

"Tôi đang mệt chết người, tôi cúp ..." Bây giờ anh còn gọi điện thoại đến cho cô để làm gì đây? Nếu đã chia tay thì hãy chia tay cho gọn ghẽ mới phải chứ!

"Cô thật là gấp gáp nhỉ, vừa mới chia tay với tôi được mấy ngày mà đã tìm được niềm vui mới rồi nhỉ!"

"Nếu đã chia tay rồi thì anh cũng chẳng có quyền gì mà để ý đến tôi nữa!"

"Không cho phép cô và hắn lui tới với nhau..." một câu ra lệnh được ném ra từ trong điện thoại!

Quan Tình bị chấn động mạnh mẽ. "Chuyện này không tới lượt anh quan tâm đâu!"

"Đừng có nghĩ đến việc cãi lại tôi, tôi nói cho cô biết, tôi không cho phép cô qua lại với người khác, càng không cho phép cô qua lại với bất kỳ người đàn ông nào!" Khẩu khí của anh càng ngày càng điên cuồng, không thể nghi ngờ, hoàn toàn giống hệt bọn lưu manh, trong giọng nói của anh tràn đầy sự dọa nạt và cảnh cáo!

Quan Tĩnh tức giận đến run người, mãi sau mới đáp lại được. "Tại sao ? Anh hoàn toàn không hề yêu thích gì tôi, tôi cũng không phải là người gì đó của anh, vì sao anh cứ phải khồng chế tôi? Anh làm như vậy, tôi lại làm tưởng là anh quan tâm đến tôi đây?"

"Ha ha..." Anh cười một tiếng đầy châm chọc. "Quan tâm cô sao? Không nghiêm trọng đến vậy đâu, chỉ là tôi cảm thấy thân thể của cô cũng tạm được, thỉnh thoảng có thời gian tôi còn muốn gặp gỡ cô một chút, cho nên tôi muốn cô phải giữ cho thân thể của mình được sạch sẽ..."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20-1: Công chúa trong chuyện cổ tích

Editor: Mẹ Bầu

Quan Tĩnh giận đến phát run người, tại sao anh lại đối xử với cô ngông cuồng như vậy? "Tôi không phải là loại phụ nữ đó, nếu như anh muốn tìm người an ủi, xin tìm người khác!"

"Ha ha, cô không phải là loại phụ nữ đó sao? Vậy cô là loại phụ nữ nào vậy? Nói tôi nghe một chút ... "

"Tút...tút... "

Tay Quan Tĩnh run run cúp điện, nặng nề thờ dốc dựa người trở lại trên ghế sa lon. Trong nháy mắt, nước mắt cô dâng lên chảy ngược vào trong tóc! Con người này tại sao có thể như vậy được chứ? Anh không cần cô nữa, nhưng vẫn muốn làm nhục cô!

Anh còn muốn hành hạ cô đến thế nào nữa mới coi như đủ đây!

E rằng người ở đầu dây bên kia rất không thoải mái khi điện thoại bị cúp ngang như vậy. Cho nên chuông điện thoại lại kêu vang giống như đòi mạng một lần nữa! Ngày trước Quan Tĩnh rất thích tiếng chuông điện thoại này, nhưng bây giờ cô nghe mà thấy giống như bị khủng bố vậy!

Màn hình điện thoại sáng lên, ánh lên gương mặt đau thương đẫm lệ của cô. Cô nhắm mắt lại tắt điện thoại!

***** phân chia tuyến *****

"Cô như vậy là có ý gì? Hả?" Tường Vũ Hàng kéo Quan Tĩnh vào một góc tối không người, nhỏ giọng chất vấn!

Quan Tĩnh ra sức giãy dụa tức giận nhìn anh: "Anh buông tôi ra, nếu không buông, tôi sẽ kêu lên đây!"

"Kêu hả, nếu như cô dám gọi người đến, tôi sẽ nói cho mọi người biết ai mới là người đang quyến rũ tôi, muốn chủ động leo lên giường của tôi!"

Đây là tầng trệt là nơi làm việc của trưởng đài, quả thực rất ít người lui tới chỗ này! Quan Tĩnh nhận được thông báo của chủ nhiệm phải đi tới tầng một, kết quả vừa ra khỏi thang máy, liền bị Tường Vũ Hàng bắt sống.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào? Không phải là đã chia tay rồi sao? Chẳng phải là anh bỏ rơi tôi rồi sao? Hiện tại rốt cuộc anh muốn làm gì nữa đây?" Vì sao anh phải tàn nhẫn với cô như vậy, không thích cô, nhưng lại không muốn bỏ qua cho cô!

"Tại sao tôi hôm qua cô dám cắt điện thoại của tôi? Hả?" Ngực Tường Vũ Hàng dính vào nơi sống lưng của cô, môi mỏng ghé vào vành tai nhạy cảm của cô, trong lời chất vấn lộ ra vẻ ngông cuồng mập mờ!

Phảng phất như Quan Tĩnh chính là vật sở hữu của anh vậy. Tất cả mọi hành động của cô đều bị anh nắm trong tay!

Ngực bị ép vào trên vách tường lạnh như băng, Quan Tĩnh không còn cách nào đành nói: "Tôi mệt quá, ngủ thiếp đi!"

"Mệt ư? Hàng ngày vào lúc đó cô đều không ngủ, chỉ ngồi xem ti vi!" Anh nói ra sự nghi ngờ, không muốn tin lý do của cô!

Không biết từ đâu, trong lòng cô lại dấy lên nỗi khổ sở ...

Không được ngủ hay sao, lượng công việc hàng ngày lớn như vậy, về đến nhà sao lại không thể không ngủ chứ? Ngày trước thời gian ấy cô không ngủ là vì cô đang đợi anh!

Sự trầm mặc của cô, làm cho Vũ Hàng nghĩ lung tung, mà nghĩ lung tung thì dẫn đến cáu tiết, tức giận lung tung.

"Nói? Sao lại ngủ, có phải vì chơi đùa quá mức hay không?" Anh gia tăng thêm lực bóp vào cổ tay cô!

Quan Tinh đau đến mức, cho dù đã cắn môi dưới, mà vẫn thoát ra tiếng rên rỉ đau đớn: "Buông tôi ra..."

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, có người đi về phía bên này!

"Anh vẫn không chịu buông tôi ra sao? Nếu như bị Vũ Nghê biết thì anh không còn cơ hội nữa đâu!" Quan Tinh tinh táo nhắc nhở anh. Có thể nói ra những lời này chính cô cũng rất đau khổ!

Tường Vũ Hàng dùng sức nắm lấy cô, vài giây sau, mới buông cô ra: "Nói cho cô biết, cô đừng nghĩ muốn làm loạn, nếu như cô không nghe lời tôi, còn lui tới với người đàn ông khác, nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!" Quảng lại một câu nói, anh vuốt vuốt lại chỗ nhăn trên áo, bình tĩnh đi ra khỏi góc, còn lên tiếng gọi đãi trưởng Cao!

Quan Tinh mệt mỏi nhắm hai mắt lại, chìm vào trong nỗi khổ sở lớn hơn ...

Kết thúc công việc, Quan Tinh, vừa mới đi về phía xe của mình, chợt có một con gấu bông lớn xuất hiện ở trước mặt cô! "Chủ biên Tinh, sinh nhật vui về!"

Quan Tinh há hốc miệng kinh ngạc, cô nhận con gấu bông: "Cảm ơn, tôi rất thích!"

Lý Sấm hai tay trống trơn, cực kỳ tự tin, tự mãn, anh cảm giác khá hài lòng với mình, nói: "Dĩ nhiên, tôi biết thế nào em cũng sẽ thích mà, ha ha, sao nào, tôi nói vậy đủ để em hiểu rồi chứ?"

Quan Tinh cúi đầu ôm con gấu lông xù dễ thương, khéo léo không trả lời câu hỏi của anh.

"Đưa cho tôi..." bàn tay của anh đưa ra trước, chìa về phía cô.

"Cái gì?" Cô thoáng ngẩng đầu, mờ mịt nhìn anh.

"Chìa khóa xe ấy, hôm nay tôi sẽ lái xe của em, xe của tôi đã đưa đi bảo dưỡng rồi!" Anh nói chuyện rất đương nhiên!

"Này ..." Phản ứng đầu tiên của Quan Tinh là muốn cự tuyệt. Nhưng lúc này lời cảnh cáo cuồng vọng của Tường Vũ Hàng chợt vọng về ở bên tai của cô, gọi lên ý định phản kháng của cô, tại sao cô lại phải nghe lời của anh? Anh càng không muốn cho cô làm cái gì, thì cô sẽ càng muốn làm cái đó!

Cô đặt chìa khóa xe có buộc quả táo đỏ chơi lên tay anh!

"Cháu..." Lý Sấm mở khóa xe. "Lên xe nhanh đi, bên ngoài đang có một niềm vui chờ em đấy!" Anh cười nói với cô, làm như cô đang chờ đợi niềm vui ấy không bằng!

Quan Tinh không biết làm sao đành phải lên xe!

Lý Sấm đạp chân ga, lập tức khởi động xe, dường như anh sợ cô giữa chừng lại bất chợt đổi ý, sẽ đạp anh xuống xe vậy...

***** phân chia tuyến *****

Quan Tinh hoàn toàn không nghĩ tới, Lý Sấm lại bỏ ra rất nhiều tâm sức vì sinh nhật của mình như vậy!

Nơi này vốn là một sơn trang dùng làm nơi nghỉ dưỡng, bởi vì liên quan đến thời tiết trở lạnh nên nơi này tạm ngừng buôn bán!

Nhưng anh đã bố trí nơi này thành một nơi khá náo nhiệt, ấm áp. Trên cành cây, các dây đèn ngũ sắc trang trí được quấn vòng quanh sáng lấp lánh! Bên trong ngôi nhà gỗ nhỏ cũng tràn ngập ánh đèn đủ màu rực rỡ, đồ trong phòng rất đơn giản, chỉ kê một chiếc bàn dài, trên mặt bàn trải chiếc khăn màu trắng đặt một chiếc bánh gato lớn và một đồng hồ ăn vặt!

Lý Sấm đốt cây nến sinh nhật, sau đó kéo cô đi về chiếc bánh gato lớn vừa hát bài "Chúc mừng sinh nhật" bằng tiếng Trung.

Khi tiếng hát kết thúc, bọn họ cũng vừa vặn đi tới bên cạnh chiếc bánh sinh nhật: "Công chúa nhỏ xinh đẹp, xin mời người hãy ước nguyện đi!"

Nước mắt ngập tràn trong đôi mắt của Quan Tinh. Ánh sáng chiếu vào những giọt lệ càng làm lộ ra vẻ đẹp bi thương động lòng người! Cô để hai tay lên trước ngực tạo thành hình chữ thập, từ từ nhắm hai mắt lại, chân thành ước nguyện...

Cầu cho người bạn ở bên cạnh cô cũng sẽ được vui vẻ, hạnh phúc!

Đối với bản thân mình, cô đã không còn mong đợi gì nữa rồi!

Dưới sự thúc giục của Lý Sấm, cô thổi một hơi tắt hết tất cả các cây nến!

Quan Tinh cắt một miếng bánh gato, đưa cho Lý Sấm. "Đây là loại bánh mà tôi thích nhất, bánh gato vị dâu tây!"

"Ha ha, em thích là tốt rồi!" Lý Sấm nhận lấy đĩa bánh, hạnh phúc ăn đồ ăn mà cô đưa cho! Trong lúc nói chuyện, hơi thở từ miệng phả ra cũng trở

thành luồng khói trắng nhàn nhạt, có thể thấy nơi này hơi lạnh!

Quan Tĩnh cũng ăn một miếng bánh, khi vị dâu tây nhàn nhạt lan tỏa khắp trong miệng, chớp mũi của cô chợt thấy chua xót! Qua làn nước mắt, cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngoài đó ánh đèn sáng lạn, rực rỡ lung linh. Cô thu ánh mắt nhìn lại vào bên trong căn phòng được trang trí cực kỳ giống như trong truyện cổ tích kia!

Một chiếc bàn gỗ đặt trên nền nhà lát gạch đỏ, trong góc đặt một thùng gỗ nhỏ! Một chiếc bánh gato và một đồng hồ ăn vặt!

Cô hít hít mũi một cái, nhìn chăm chăm vào đĩa bánh gato: "Hôm nay, cảm ơn anh đã giúp tôi thực hiện mơ ước thật trẻ con này, cảm ơn anh!"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20-2: Công chúa trong chuyện cổ tích

Editor: Mẹ Bầu

Đây là nguyện ước của cô đã viết ra rồi tiện tay kẹp vào tập hồ sơ, nhất định là anh đã đọc được tờ giấy trong đó rồi! Đôi môi cô thoáng run run, trong sự yên lặng, cô khẽ kể lại chuyện xưa: "Lúc tôi còn nhỏ, mẹ cũng không quan tâm gì đến tôi, bà luôn bận rộn rất nhiều việc, luôn khóa cửa nhốt tôi ở trong phòng. Mỗi khi đêm về, tôi đều cầm cuốn truyện cổ tích để đọc rồi dần dần ngủ thiếp đi! Tôi rất mong mình có thể biến thành Bạch Tuyết, không phải bởi vì Bạch Tuyết là một nàng công chúa xinh đẹp, mà vì công chúa Bạch Tuyết luôn gặp rất nhiều may mắn. Mặc dù nàng có một bà mẹ kế ác độc luôn muốn làm hại nàng, nhưng nàng vẫn có thể bình an vô sự, hóa nguy thành an... "

Cô hít mũi một cái, nhưng do trong phòng không khí quá lạnh, cho dù cô có hít nữa, một dòng nước mũi lạnh lẽo vẫn chảy xuống.

Lý Sấm đau lòng đưa cho cô mấy chiếc khăn giấy! "Hon nữa nàng còn có bảy bạn tốt và một vị vua rất yêu nàng!"

Cô nhận lấy khăn giấy lau nước mũi. Cô lau mãi lau mãi đến khi cái chớp mũi xinh xắn của mình đỏ bừng lên. "Đừng vậy, cho nên dù người bạn nhỏ Bạch Tuyết kia lo lắng vì có một bà mẹ kế ác độc thì tôi vẫn cảm thấy nàng thật may mắn!" Khi cô đã lau khô nước mắt, giọng của cô đã bình tĩnh lại nhiều: "Khi ở vườn trẻ tôi không hiểu cái gì gọi là sinh nhật, rốt cuộc chẳng qua chỉ là nghe thấy bạn bè nói, hôm nay là sinh nhật tớ, ngày hôm qua mẹ tớ mua cho tớ quần áo mới ... Khi tôi còn nhỏ, trong nhận thức của mình, sinh nhật với tôi hoàn toàn rất xa lạ, chỉ biết là sinh nhật hình như sẽ rất vui vẻ, nhưng tôi cũng biết là tôi không thể có ngày sinh nhật! Cho đến khi lớn hơn một chút, thời gian ba bốn năm học tiểu học, rốt cuộc tôi đã hiểu rõ, tôi bắt đầu khát vọng, nhưng tất cả chỉ đổi được sự thất vọng ... "

Mặc dù Jerry đối xử với cô rất tốt, nhưng lại quên mất chuyện sinh nhật này!

Sau này khi đã đi làm, Vũ Nghê cũng tặng quà sinh nhật cho cô, hai người cũng tụ tập một chút. Nhưng được tổ chức sinh nhật ở trong căn nhà gỗ nhỏ, ăn bánh gato, ăn đồ ăn vặt, vẫn là mơ ước trong lòng cô!

Lý Sấm thật sự là người rất quân tử, đối xử với Quan Tĩnh cũng cực kỳ tốt! Anh không nhân lúc Quan Tĩnh đang cực kỳ xúc động để đưa ra yêu cầu muốn qua lại với cô! Bởi vì với anh, tình yêu chân chính không phải là sự cảm động, mà phải là sự rung động!

Anh vỗ vỗ vào bả vai cô, dùng giọng điệu pha trò để che dấu sự thương cảm: "Em đừng khóc nữa, nơi này lạnh như thế, em mà khóc nhất định mặt sẽ bị đông cứng lại đấy! Còn nữa, tôi mang chiếc bánh gato này vào trong xe cho em ăn nhé, được không?"

Cô gạt đầu một cái, cảm động đến rơi lệ!

Anh vừa buộc lại hộp bánh gato, vừa than phiền: "Thật đúng là... sinh nhật của em nếu là vào mùa Hạ có phải là tốt hơn không, trời lạnh như thế này... "Phù", muốn lãng mạn cũng phải chịu, ông trời cũng không chịu phối hợp giùm nữa... "

"Ha ha ..." cô bị anh chọc cho bật cười thành tiếng!

Anh cong môi lên, kéo tay cô chạy ra ngoài! Lý Sấm còn chuẩn bị một quà tặng khác nữa, nhưng quả thật, anh không thích cách lợi dụng lúc cô đang cảm động mà muốn cô đón nhận mình, vì vậy anh mạnh mẽ cương quyết giữ lại món quà tặng ấy!

Trong lòng Quan Tĩnh lặng lẽ cảm ơn Lý Sấm, cảm ơn anh đã giúp cô hoàn thành tâm nguyện này.

***** phân chia tuyến *****

Sau ngày sinh nhật cũng vừa vặn đến lượt Quan Tĩnh nghỉ ngơi. Cô chấp thuận cùng anh đi tham gia buổi gặp mặt với bạn bè. Anh bảo đảm tuyệt đối sẽ không để cho người khác lầm tưởng cô là bạn gái của anh, anh chỉ muốn để cho cô quen biết với lớp trẻ nhiều hơn nữa!

Muốn thay đổi trạng thái cuộc sống, cũng muốn quên Trương Vũ Hàng, cho nên cô nhận lời với Lý Sấm!

Ăn mặc chỉnh tề cô ngồi trên ghế salon chờ Lý Sấm nhấn chuông cửa!

Sau đó đúng lúc sắp đến thời gian đã hẹn , Lý Sấm chợt gọi điện thoại tới.

"A lô, em đã chuẩn bị xong rồi!" Bây giờ cô đã hoàn toàn coi Lý Sấm như anh trai! "Anh mau đến đi!" Lúc này cô cực kỳ hăng hái thích thú!

"Xin lỗi, hôm nay anh không đi được rồi!" Giọng của Lý Sấm ở bên kia điện thoại rất nặng nề, không vui vẻ chút nào!

"Sao vậy?" Quan Tĩnh lo lắng hỏi. "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Sợ rằng anh không thể ở lại MBS được nữa rồi..." Đột nhiên Lý Sấm nói. "Anh cũng không biết vì sao, anh vừa nhận được thông báo!"

"Anh đừng vội, có lẽ chuyện này là một sự hiểu lầm thôi! Thông báo gửi theo đường công văn sao?" Lòng Quan Tĩnh rơi bộp một cái, mãi sau mới mở miệng hỏi lại!

Lý Sấm luôn nhiệt tình đối với công việc tin tức thời sự cũng như rất có năng lực ở nhiều mặt khác, điều này mọi người đều quá rõ ràng. Nhất định là do Tường Vũ Hằng, nhất định là do anh ta!

Trong lòng Quan Tĩnh nghĩ mà thấy giận dữ!

"Vẫn chưa có!" Lý Sấm thờ dãi một cái. "Tĩnh Tĩnh, hôm nay anh xin lỗi!"

"Không sao đâu, vừa vặn hôm nay em cũng có chút việc, anh cứ ở nhà nghỉ ngơi một chút cho khỏe đi!" Sau khi nói xong, Quan Tĩnh cúp điện thoại. Cô cũng không ngừng nghĩ, cảm chiếc ví da lên chuẩn bị đi ra ngoài! Khi cô vừa mới mở cửa phòng ra, cửa chống trộm lập tức cũng bị người khác nặng nề đẩy ra!

Tựa như bị một con lốc màu đen thối bay đi, Quan Tĩnh bị người vừa đến thành linh đẫy ngã xuống đất!

Con lốc màu đen ập vào nhà!

"Rầm..." Cánh cửa phòng đóng sập lại!

"Nơi này không phải là nhà của anh, anh đi ra ngoài cho tôi!" Quan Tĩnh từ trên sàn nhà bò dậy, chỉ ra cửa chính hét lên!

Tường Vũ Hằng hơi nheo mắt lại nhìn cô một cái, sau đó ngoảnh mặt làm ngơ đối với tiếng hét đầy giận dữ của cô. Anh lướt qua cô đi về phía ghế salon nơi phòng khách, tựa như đi vào nhà của mình vậy. Anh cởi bỏ áo khoác, thân thể cao lớn ngồi vào trong ghế salon, hai chân thoải mái gác lên trên mặt bàn trà!

Quan Tĩnh từ sàn nhà đứng lên, xông về phía anh, nổi giận đùng đùng hỏi. "Là anh, có đúng hay không?"

Tường Vũ Hằng châm một điếu thuốc lá, sau đó nghịch nghịch cái bật lửa trong tay. "Nếu như cô muốn hỏi chuyện Lý Sấm bị miễn nhiệm chức vụ, thì đúng như vậy đây, là tôi đã làm!" Anh nhún bả vai, thoải mái thừa nhận!

"Tại sao, tại sao anh phải làm như vậy? Anh ấy đã làm sai ở chỗ nào? Anh ấy làm việc rất có năng lực..."

Tường Vũ Hằng thẳng người lên, hơi ngược lên phía trước nhìn cô chằm chằm. "Vì sao ư? Chẳng lẽ cô còn không biết là tại sao hả? Chẳng phải trước đó tôi đã cảnh cáo với cô rồi sao? Tôi đã nhắc nhở và cũng đã cảnh cáo cô, đã nói cho cô biết rằng, tốt nhất là cô hãy giữ bản thân được sạch sẽ, bởi vì thành thạo lúc rồi rã, tôi còn muốn tới sử dụng cô một chút ..."

Anh nói chuyện càng lúc càng xấu xa, duỗi cánh tay ra, dùng sức kéo người cô vào trong ngực của mình! Sau đó bàn tay to của anh bắt đầu sờ soạng trên người của cô một cách xấu xa!

"Anh... buông tôi ra, bây giờ anh không có quyền đối xử với tôi như vậy!" Quan Tĩnh hất bàn tay tà ác của anh ra, đá vào chân của anh, giùng giàng muốn thoát khỏi anh!

"Loại thái độ này của cô, nhất định Lý Sấm sẽ không làm việc nổi nữa rồi!" Anh ác độc uy hiếp cô, sau đó một lần nữa hai tay sờ tới cái mông của cô, gương mặt cũng vui ở trên bụng của cô, ngửi hít mùi vị ngọt ngào trên người cô.

Mùi vị này anh rất quen thuộc, giống như đã quen với mùi của mình vậy. Dù sao cũng đã ba năm trời ở chung một chỗ với nhau, ngoại trừ mấy ngày vào kỳ sinh lý của cô, hoặc là một số lý do đặc biệt nào đó, nếu không mỗi lúc đêm về anh cũng sẽ đòi hỏi cô một hai lần!

***** phân chia tuyến *****

Việc anh tùy tiện làm vậy, không chịu tôn trọng người khác, đã chọc giận Quan Tĩnh!

Cô đau lòng cực độ đến mức dường như đã mất đi cả lý trí, liền nói lung tung: "Tôi cho anh biết, tôi đã cùng với Lý Sấm rồi, anh còn muốn tôi nữa sao?"

Động tác của hai tay anh dừng lại, gương mặt anh cũng dừng ngay việc ngửi mùi, anh cúi đầu dò hỏi. "Cô vừa nói cái gì đó? Lặp lại lần nữa xem!"

"Tôi đã cùng với Lý Sấm rồi, thân thể của tôi đã bị anh ấy chạm qua, anh còn muốn... A..."

Quan Tinh còn chưa nói hết câu, chỉ thấy thân thể của cô lập tức bị Tưởng Vũ Hàng đẩy bắn ra ngoài, đụng phải bàn trà sau đó ngã nhào trên mặt đất!

Anh ngồi ở trên ghế sa lon, dùng chân đá cô ở bên dưới, tựa như đang đá một con chó chết vậy. "Cô thật sự đã cùng với hắn rồi sao?"

"Đúng vậy đấy, đúng thế... chẳng phải là anh chê tôi bẩn đó sao? Tôi cho anh biết, tôi đã là người của anh ấy rồi. Hơn nữa buổi tối anh không quan tâm đến tôi, tôi đã cùng với anh ấy rồi! Tôi, Quan Tinh này không phải là người phụ nữ không có đàn ông thích. Anh không cho là không có anh, sẽ không còn người nào hỏi han tôi nữa chứ?"

Cô đã nói rất rõ ràng những chuyện đã xảy ra trong thời gian vừa qua. Điều này làm cho Tưởng Vũ Hàng kinh hồn táng đờm, lửa giận cũng vì thế mà bùng cháy, tựa như bữa tối rõ ràng thuộc về anh, vậy mà lại bị người khác giành lấy dùng qua hương thơm trước! "Cô thật sự đã cùng người đàn ông kia ở cùng một chỗ sao? Hả?"

"Đúng thế, nếu như anh nghe không rõ vậy thì tôi có thể nói to hơn chút nữa: Đúng vậy..."

"Được, hay lắm!" Anh nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra mấy chữ, sau đó ngồi xổm xuống một tay kéo lấy tóc của cô, một tay móc điện thoại di động từ trong túi quần ra.

Nhìn thấy cái vẻ mặt muốn kiên quyết trả thù kia của anh, Quan Tinh cảm thấy sợ hãi. Cô níu lấy tay cổ tay anh, hoảng sợ hỏi: "Anh định làm gì? Anh muốn gọi điện thoại cho người nào?"

"Trưởng đài Từ, tôi gọi cho trưởng đài lập tức ra thông báo, để cho Lý Sấm từ giờ cắt khỏi MBS!"

"Không được, xin anh đấy, anh không được làm như vậy!" Quan Tinh khóc lên, dùng sức lắc đầu cầu xin anh!

"Không được làm như vậy sao? Hiện giờ tôi không giết hắn đã là nương nhẹ cho hắn rồi đó, cũng không chịu nghe ngóng xem mấy năm qua cô là phụ nữ của ai? Hừ? Cho dù là tôi không thích thì sao? Tôi không thích thì cũng không cho phép người đàn ông khác tới đón tay!" Tưởng Vũ Hàng cực kỳ tức giận, vừa nghĩ tới chuyện trước nay cô chỉ là phụ nữ của anh, thế mà cô lại để người đàn ông khác đụng vào, anh đã không sao chịu nổi!

"Không có, không có ..." Quan Tinh nhận thua, không thể không phun ra câu thật tình. "Tôi và anh ấy không hề xảy ra chuyện gì cả, van cầu anh không nên làm như vậy, nếu anh làm thế, sau này anh ấy rất khó làm việc!"

"Thật không có chứ?" Anh nheo mắt lại nghi ngờ!

Cô run rẩy gật đầu. "Thật không có, là tôi đang gạt anh, từ đầu đến cuối tôi chỉ có anh!"

Tưởng Vũ Hàng dùng động tác gọi điện thoại, nhưng cũng không để điện thoại xuống. "Tôi muốn cô phải cam đoan với tôi, sau này cũng chỉ có thể là phụ nữ của tôi, nếu không, cô còn dám tiếp xúc với bất cứ người đàn ông nào, người đàn ông đó sẽ chỉ có một con đường chết!"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tại sao cô không chết đi

Editor: Mẹ Bầu

Trong ngữ điệu ngang ngược ấy của anh có vị chua nồng nặc, rõ ràng là anh cực kỳ ghen!

Điều này làm cho trái tim của Quan Tinh vừa động lòng lại vừa khổ sở.

Anh quan tâm đến cô, phải chăng là cô cũng nên cảm thấy cao hứng mới đúng!

Nhưng dù anh có thật lòng quan tâm đến cô hay không, sự thực là anh không hề thương cô, cũng không muốn cho cô thứ gì hết, vậy thì có gì đáng để cô cao hứng đây?

Trong sự uy hiếp của anh, cô gật đầu, dùng thân thể đang run rẩy của cô để bảo đảm. Sau này cô chỉ có một mình người đàn ông là anh, tuyệt đối sẽ không tiếp xúc với người đàn ông khác!

Cuối cùng anh cũng đã buông điện thoại, một tay lột sạch quần áo trên người cô xuống!

"Chẳng phải là tôi không đáng để anh đụng vào sao?" Cô nằm thẳng ở trên mặt đất, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi!

Tường Vũ Hằng cũng không thèm rửa tay, thô lỗ chọc thẳng ngón tay vào vùng cấm địa ấm áp của cô...

Nơi đó của cô cực kỳ khô rát, hoàn toàn không thể tiếp nhận sự xuất hiện đột ngột của anh!

"A ..." cô đau đớn bật khóc thút thít, cầu xin anh tha thứ. Lúc này từng sợi tóc mềm mại của cô cũng phát run lên bởi sự đau đớn sợ hãi đến kinh khủng!

"Cô không đáng để tôi phải đụng vào, nhưng vì cô lại không thể chịu nổi sự cô quạnh. Tôi không đối xử với cô như vậy, quả thực sẽ vô cùng có lỗi với sự khát vọng của cô, cô mong đợi sẽ có người đàn ông đối xử với mình như vậy, đúng chứ!" Tay của anh cực kỳ thô lỗ, như muốn làm sao sẽ làm cho cô bị đau, nhân tiện đó anh cũng muốn chơi đùa với cô!

Mà lúc này cơ thể Quan Tĩnh đang bị anh đè xuống dưới thân, phải chịu sự ngược đãi của anh, lại đã tự phản bội mình. Từ kháng cự chuyển thành mềm mại, trở thành một vùng nước đa tình mềm yếu, vùng đất cấm cũng trở nên ướt át!

"Anh đối xử với tôi ngang ngược như vậy, có bao giờ anh từng suy nghĩ rằng đó là bởi vì yêu tôi..." cô ghen ngào lên tiếng hỏi anh!

"Ha ha..." Anh cười phá lên đầy châm chọc, dịch thủy chảy ra ướt đầm dề ngón tay. "Cô thực sự không phải loại dễ tiện bình thường. Tôi nói cho cô biết, không bao giờ!"

Trái tim Quan Tĩnh thoáng nhói lên, sự lạnh lẽo một lần nữa xuyên thấu qua, lời nói của anh đã đẩy cô rơi vào hầm băng nơi đáy hang.

Tường Vũ Hằng tách hai chân của cô ra, giải thoát dục vọng của mình. Từ trước đến nay những khát vọng anh chưa từng lấy được trên người Vũ Nghệ, thì anh lại có thể được thỏa mãn ở trên người Quan Tĩnh! Mà anh, vì muốn bảo vệ cho món ngon của mình, nhất định phải dạy dỗ cô một lần. Bàn tay anh giống như kim sắt, nhào nặn khắp cơ thể, nhấn chìm để lại những dấu vết cực kỳ thâm trên người cô.

Anh vừa đòi hỏi cô, vừa nói cô, anh cấm cô không được ảo tưởng nữa, chẳng qua anh cảm thấy thân thể của cô đủ kích thích, chứ hoàn toàn không phải vì anh yêu cô...

Tường Vũ Hằng dùng thủ đoạn cực đoan hành hạ Quan Tĩnh từ trong lòng cho đến bên ngoài cơ thể cô!

Cả buổi chiều anh đòi hỏi cô thật tàn bạo, hành hạ Quan Tĩnh đến mức gần như chỉ còn hơi thở thôi thóp, toàn thân cô tràn đầy vết thương!

Quan Tĩnh nằm trên mặt đất nhìn người đàn ông đang giả bộ kia, nói châm chọc khiêu khích: "Ha ha, anh thích thu phục Vũ Nghệ thì sao, nói cho anh biết, cho dù anh có theo đuổi cô ấy cả đời này, đời sau, cô ấy cũng sẽ không thèm liếc anh một cái, bởi vì ngay đến một sợi tóc gáy của Lạc Ngạo Kiệt, anh cũng không sánh nổi!"

"Khốn kiếp, cô câm miệng cho tôi!" Tường Vũ Hằng mắt không chế thét lớn, cặp mắt anh lại tràn ngập sự tức giận!

"Anh đánh tôi hả, cứ tiếp tục đánh tôi đi, tốt lắm, hôm nay anh cứ đánh chết tôi đi..." trên mặt Quan Tĩnh hiện đầy sự kiêu ngạo lẫn đau thương muốn chết, hét lên. Lúc này cô thật mong muốn anh có thể đánh chết cô, như vậy cô cũng có thể kết thúc hết mọi đau khổ!

Về mặt kích động muốn chết của cô khiến Tường Vũ Hằng chợt thấy rất sợ hãi!

"Đánh chết tôi đi, anh đánh chết tôi đi..." cô vẫn la hét không ngừng!

Bị khiêu khích lần nữa, Tường Vũ Hằng cảm thấy hoa thủy tinh đang để ở một bên, nặng nề đập vào mặt kính của chiếc bàn trà!

Chát chát...

Nhất thời, trong phòng vang lên âm thanh đồ vỡ, lọ hoa bị đập vỡ thành một đồng, mà mặt kính của chiếc bàn trà trong nháy mắt biến thành mạng nhện! Lúc lọ hoa thủy tinh vung lên lại đụng phải bộ đồ pha trà, cả bộ đồ pha trà bị hất đổ rơi đầy trên sàn nhà!

Sau đó, trên mặt đất là một đồng những mảnh kính vỡ!

Rất nhiều mảnh thủy tinh bắn lên đầy người Quan Tĩnh!

Toàn thân cô bao phủ đầy dấu vết đỏ bầm, càng nhìn càng thấy thảm thương vô cùng!

Tiếng động quá lớn cũng đã làm cho cô sợ hãi, cô nằm ở trên sàn nhà lặng lẽ khóc thầm. Anh hoàn toàn không hề thương cô, nếu như anh yêu cô, làm sao anh có thể cam lòng mà đánh cô cơ chứ, làm sao anh có thể xuống tay với cô tàn nhẫn như thế... Như vậy, cô cũng đã hiểu anh đối với cô như thế nào rồi!

Rốt cuộc cô cũng đã bình tĩnh lại!

Nhìn vết thương trên mặt cô, trong lòng anh còn xót ruột hơn cả cô. "Rõ ràng cô còn phải lên một chương trình rất quan trọng, vậy mà chính cô lại là cố ý khơi mào con giận của tôi, chính cô không muốn lên chương trình!"

Nước mắt cô vẫn lặng lẽ chảy ra, trái tim cô đã quá mệt mỏi, cũng không còn sức lực để nói bất cứ câu gì nữa rồi !

Tường Vũ Hàng cũng không biết mình tức giận cái gì, cũng không hiểu tại sao mình muốn yêu thương cô!

Sau khi liếc mắt nhìn qua lọ thuốc mỡ, anh cầm chiếc chìa khóa xe lên, bỏ đi ...

Nhưng khi đi ra ngoài, anh lại không đóng kỹ cửa phòng ....

Cô thật là ngốc nghếch, cho nên khi đó anh mới ức hiếp cô như thế, sau đó cô lại còn ảo tưởng bởi vì anh yêu cô mới có thể ghen tuông đến điên cuồng như vậy!

Ha ha, vậy mà cô lại vẫn hết lần này tới lần khác nuôi ảo tưởng, không một lần chịu tỉnh mộng!

Nhưng... liệu có lúc nào đó anh thích cô chăng? Nếu như thích cô, tại sao anh lại có thể ra tay ác độc như vậy đây?

Cô biết mình không nên ảo tưởng, nhưng mà cô thật sự rất thích anh! Chỉ có điều, tại sao anh lại vẫn hết lần này tới lần khác không thể nhìn cô lâu hơn một chút... Bởi vì người anh thích là Vũ Nghê sao?

Dường như nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo đến!

Cô vừa nghĩ đến Vũ Nghê, ngoài cửa liền vang lên tiếng của Vũ Nghê!

"Tình Tình, cậu có ở nhà không ... "

Kèm theo là tiếng bước chân đi đến gần. Vũ Nghê vào cửa, sau đó phát ra tiếng hét lên đầy sùng sốt: "Tình Tình, cậu làm sao vậy? Ai đánh cậu?"

Quan Tình ngược cặp mắt vô thần trống rỗng lên, thấy bạn tốt, cô lại càng chảy nước mắt nhiều hơn: "Tại sao, tại sao anh ấy lại không thích tớ, tại sao người anh ấy thích lại là cậu... "

"Cậu nói cái gì đó?" Tiếng của Vũ Nghê đầy run rẩy, cô cẩn thận đỡ Quan Tình dậy. "Ai đã đánh cậu thành ra thế này? Là kim chủ của cậu sao?"

Đúng vậy, chính là kim chủ của mình mà cũng là bạn trai của cậu đấy, Vũ Nghê! Trong lòng cô khổ sở đáp lại!

"Tình Tình, cậu nói cho tớ biết, kim chủ của cậu là ai, có phải là anh ta hay không ..." Vũ Nghê nghẹn ngào, là Lạc Ngạo Kiệt sao...

Trong lòng Quan Tình đầy áy náy, cô không biết trả lời thế nào, cô nói cho bạn tốt của mình sao đây, nói cô đã đoạt bạn trai của Vũ Nghê ư?

Đúng lúc này, Tường Vũ Hàng tay cầm lọ thuốc mỡ mua về, đi vào đến cửa!

Vũ Nghê kinh ngạc tròn to hai mắt: "Tường Vũ Hàng? Là anh sao?"

Nhất thời Tường Vũ Hàng giống như con chuột bị mèo bắt được, lúc này giọng nói đã run rẩy: "Vũ Nghê, em hãy nghe anh giải thích, chuyện không phải như em nghĩ đâu. Anh hoàn toàn không hề yêu cô ấy, là cô ấy đã quyến rũ anh..." Tường Vũ Hàng chỉ vào Quan Tình đang nằm ở trên mặt đất, với vẻ nói thoái thác.

Mà những lời nói này, không còn nghi ngờ gì nữa, đã mang đến cho Quan Tình một cú sốc cực lớn ...

***** phân chia tuyến *****

Vũ Nghê hoàn toàn đoạn giao với Tường Vũ Hàng. Đừng nói đến chuyện bạn bè trai gái, đến là bạn tốt cũng không còn nữa! Mà sau khi xảy ra chuyện này, quan hệ của Vũ Nghê và Lạc Ngạo Kiệt ngược lại chuyển biến tốt hơn rất nhiều!

Mà điều này cũng làm cho Tường Vũ Hàng tức giận tới cực điểm!

Vài ngày sau, khi Tường Vũ Hàng thấy Lạc Ngạo Kiệt và Vũ Nghê ra vào sóng đôi, anh tức giận đến độ đá văng cửa phòng Quan Tình!

Vết thương trên người Quan Tình vẫn còn chưa được hồi phục hoàn toàn, sau khi nhìn thấy anh vào cửa, nước mắt khổ sở của cô lại tràn mi: "Chuyện đã tới thế này, anh vẫn còn không thể bỏ qua cho tôi sao?" Anh không thương cô cũng có thể, không muốn cô cũng có thể, cô đã xác định rồi, cô có thể từ từ thích ứng với việc không có anh, sau đó sẽ cố gắng sống thật tốt, rồi có thể thử lui tới với bạn trai của cô!

"Cô đúng là một yêu tinh hại người, đồ hèn hạ!" Anh đi tới bên cạnh cô, tức giận ném ra những lời này!

"Anh nói gì?" Trước cái nhìn của anh, cô lão đảo muốn ngã, sao cho đến tận lúc này anh vẫn còn chỉ trích cô chứ.

Chỉ một tay, Tường Vũ Hàng đã tóm lấy tóc của cô, buộc cô nhất định phải ngửa mặt lên nhìn anh: "Cô đúng là đồ yêu tinh hại người, cũng bởi vì cô,

tôi mới mất Vũ Nghiê hoàn toàn, cô còn sống làm gì nữa? Chi bằng cô hãy tự tử chết đi!"

Dòng nước mắt tủi thân cuộn cuộn lăn xuống, Quan Tĩnh cảm thấy uất ức đến mức dựng tóc gáy, cơ thể rét run lên từng đợt. "Anh muốn tôi đi tìm cái chết sao?"

"Đúng vậy..." Anh nói rất lớn, thật sự hận không thể giết chết được cô!

Quan Tĩnh nghe mà nước mắt không chảy nổi nữa. Cô đã làm sai chuyện gì sao? Tại sao tất cả mọi người đều muốn cô phải đi tìm cái chết! Từ lúc còn nhỏ, chỉ cần mẹ đưa cô trở về nhà họ Lạc, nếu như không lấy được tiền, mẹ sẽ gõ đầu cô, nói cô hãy mau chóng đi chết đi, như vậy sẽ không ngăn cản việc bà gả cho người có tiền!

Sau khi mẹ chết, cô đã đi tìm cái người gọi là "ba ba". Người mà cô gọi là "ba ba" đó cũng ném cho cô mấy chữ này, nói tại sao cô lại không chết cùng với mẹ đi cho rồi!

Tất cả bọn họ đều là những người thân thiết của cô.

Sau khi lớn lên, cô đã mang toàn bộ tình yêu cho người đàn ông trước mắt này, nhưng đến hôm nay anh ta cũng đưa cho cô mấy chữ ấy!

Những người "chí thân chí ái" (cực kỳ thân thiết, cực kỳ yêu thương), sao không có một ai, không có một người nào nhớ cô vậy!

Cô nhìn anh qua làn nước mắt, hơi thở mong manh hỏi: "Tôi thật sự đáng ghét như vậy sao?"

"Đúng vậy, rất đáng ghét!" Cô càng như vậy, anh càng tức giận, càng trả lời thật thoải mái, thật sự không chút để tâm!

"Nếu như tôi chết, anh thật sẽ rất cao hứng sao?"

"Đúng vậy... "

"Tuyệt đối sẽ không nhớ gì đến tôi nữa sao?" Xin anh đấy, anh đừng quá tuyệt tình, đừng nói sẽ không nhớ nhưng gì tôi, cầu xin anh đấy! Xin anh, anh có thể thỉnh thoảng nhớ đến tôi một chút được không!

"Tôi nhớ đến cô để làm gì? Nhớ đến chuyện đã xui xẻo đụng phải cô sao, nhớ cô đã quỷ kế đa đoan hại tôi sao? Cô hãy chết nhanh một chút đi, cô chết đi..." anh lại nói một lần nữa!

Quan Tĩnh mệt mỏi khép mắt lại, thản nhiên nói: "Anh đi đi, sau này tôi cũng sẽ không làm phiền anh nữa!"

"Cô thật đúng là người thích giả thân giả quý hù dọa người khác, tôi nghĩ có khi cô đi làm diễn viên được đấy, giả vờ bị uất ức rất giống!" Anh nặng nề vung tay thả tóc của cô ra. Sau đó, anh cũng chẳng thèm để ý nữa, đi ra khỏi phòng của cô!

Tương Vũ Hàng vạn lần không nghĩ tới chuyện sau khi anh rời đi, tiếp theo đó Quan Tĩnh đã thật sự vung dao lên đi về phía tuyệt lộ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ngài đi hẹn hò sao

Editor: Mẹ Bầu

Quan Tĩnh tự sát. Cô cắt một vết thật sâu nơi cổ tay, máu chảy đầy đất, màu đỏ tươi, rực rỡ!

Nếu như không phải là nhờ có Vũ Nghê đang ở cửa đối diện phát hiện ra kịp thời, lại có Jerry tiếp máu cho cô, e rằng cô đã thật sự đi đến thế giới Tây Phương cực lạc để báo cáo rồi. Tất cả mọi người đều nói cô ngu, cô cũng cảm giác mình quá hèn. Thế nhưng trong chuyện tình cảm thì cô lại không sao không chế nổi!

Cô tự sát khiến Jerry sợ hãi. Anh đã dùng giá cao để mua cổ phần của những đồng nghiệp khác để trở thành cổ đông lớn nhất của MBS, sau đó anh lại chuyển nhượng 13% cổ phần đó sang tên của cô. Thật ra thì anh muốn dùng cổ phần để ném ra một miếng mồi, khiến cho Trương Vũ Hằng có thể an phận ở bên cạnh cô!

Dùng cổ phần để buộc lại trái tim một người đàn ông ư, việc này liệu có ích hay không?

Đây là loại tình cảm mà cô muốn hay sao? Không phải, con người của cô rất đơn giản, cái cô cần chính là sự chân tình!

Nhưng mà cô biết MBS là tâm huyết của Trương Vũ Hằng, vì MBS mà anh đã bỏ ra rất nhiều công sức. Hiện tại sắp đến thời gian họp đại hội cổ đông của MBS. Vị trí tổng giám đốc của Trương Vũ Hằng đã tràn ngập nguy cơ rồi! Jerry dùng tài lực hùng hậu, mạnh mẽ cướp đi đồ của người ta, thật sự quá đáng!

Nếu như 13% cổ phần này có thể giúp cho lời nói của Trương Vũ Hằng, cô nguyện ý lấy ra để giúp anh!

Nhưng như vậy là cô còn thương anh sao?

Nhưng cũng không phải là có liên quan đến tình yêu!

Nhìn mấy tờ tài liệu để trên mặt bàn, người đàn ông đứng ở trước bàn trà, để lộ ra nụ cười thật trào phúng: "Ha ha, trong ánh mắt của cô, tôi thật đúng là một báu vật nhĩ. Không tiếc dùng 13% cổ phần MBS để đổi lấy việc chúng ta tiếp tục yêu nhau sao? Được, vì 13% cổ phần này, tôi có làm kỹ nam cũng đáng giá!"

Đối với sự giễu cợt của anh Quan Tĩnh chỉ im lặng không nói gì hết, bởi vì cô cũng không muốn nghe những lời nói khó nghe như thế của anh.

Trương Vũ Hằng ngồi vào bên cạnh cô, để lộ bộ dáng của một kỹ nam, vẻ mặt không đứng đắn, mỉm cười kẻ sát vành tai tinh tế của cô thè đầu lưỡi ra phết nhẹ lên vành tai trơn bóng của cô: "Thần tài của tôi, nữ Bồ Tát, bà chủ của tôi, hiện giờ tôi sẽ tới để phục vụ cho ngài được chứ, hả?"

Bàn tay to của anh bò lên thân thể của cô, dùng động tác cực kỳ tà ác làm nhục cô!

"Không, hiện giờ tôi không cần!" Lòng cô đầy chua xót, cô lắc đầu, cô không hề muốn anh đối xử với mình như vậy một chút nào!

Bây giờ cô chỉ muốn giúp đỡ cho anh, chứ thật sự cô cũng không hề muốn anh! Cô đã lừa Jerry và Vũ Nghê, cô lừa gạt bọn họ, mặc dù dùng tiền để đổi lấy tình cảm, chỉ thế thôi cũng đã đủ làm cho cô thấy hạnh phúc!

Đã không có tình cảm chân thực, làm sao cô có thể giả vờ được!

Lòng tự ái của đàn ông trong anh bị đã kích nghiêm trọng. Tại sao anh có thể bỏ qua cho cô như vậy được chứ. Nhất định anh phải nắm chặt hết thấy mọi thời cơ để làm nhục cô, anh nhất định phải làm nhục cô cho đến khi cô thương tích đầy mình!

"Không cần sao? Cái này thì sao có thể được chứ? Tôi không thể tùy tiện tiện tiền của ngài mà lại không thể không làm việc vì ngài được. Như vậy tôi sẽ rất không phải, rất không có đạo đức nghề nghiệp, sẽ phạm tiền bạc của người phụ nữ như ngài, tôi thật sự không làm không được!" Hai bàn tay anh, đã đi tới bên eo của cô, bắt đầu cời quần của cô!

Rất nhanh hai tay của anh đã bắt đầu kéo quần của mình xuống !

"Đừng mà, tôi không phải muốn anh đối xử với tôi như vậy!" Cô dùng sức kéo quần mình lên, nhưng bây giờ cơ thể cô còn rất yếu ớt, cô tuyệt đối không thể chống lại được anh!

Rất nhanh, quần của cô, kể cả quần lót bên trong bị anh cưỡng bức kéo xuống. "Tại sao lại không muốn chứ? Ngài đã dùng nhiều tiền như vậy, không phải là muốn có cái này sao! Yên tâm, nhất định tôi sẽ ra sức để ngài được thỏa mãn. Mặc dù tấm thân hạ tiện kia của ngài làm tôi rất muốn nôn mửa, nhưng vì nhìn thấy phần tiền kia, tôi vẫn có thể chịu được!"

Thật ra thì lúc này anh không hề nói thật lòng, anh không hề ghê tởm thân thể của cô, mà chính xác hơn là anh cực kỳ yêu, bây giờ nhìn thấy, cả người anh đã phát run lên rồi!

"Không ... anh không nên đụng vào tôi, tôi cho anh cổ phần không phải là vì muốn cái này!" Quan Tĩnh kêu gào, hi vọng anh đừng làm nhục cô nữa.

Nhưng Trương Vũ Hằng lại không nghe lời của cô!

Anh cời quần ra, sau đó trực tiếp tiến vào bên trong thân thể của cô.

Bọn họ áp sát vào nhau, kết hợp chặt chẽ, nhưng quần áo của nửa phía trên vẫn nghiêm chỉnh như lúc ban đầu, lúc này bọn họ không phải là ân ái, mà là đang giao phối!

Bởi sự va chạm mà thân thể Quan Tĩnh không ngừng lắc lư như đưa võng. Cô nhắm mắt lại khổ sở suy nghĩ...

Cổ ý chọc giận cô, Tường Vũ Hàng thật sự làm khá tốt công việc “bán mình làm kỹ nam”. Sau mỗi một lần xong việc anh còn khách khí hỏi thăm cô có còn muốn làm một lần nữa hay không!

Quan Tĩnh lắc đầu một cái!

"Vậy nếu ngài đã thỏa mãn, bây giờ tôi sẽ giúp ngài vệ sinh sạch sẽ!" Sau đó anh lấy giấy, khăn ướt lau chùi cho cô sạch sẽ từ trong ra ngoài...

Cô không khiến nhưng anh lại nhất định phải làm cho cô sạch sẽ. Mà điều này hoàn toàn là một kiểu làm nhục!

Sau đó Tường Vũ Hàng trực tiếp đưa Quan Tĩnh đến trụ sở làm việc, xác định vị trí làm đầy tớ cho cô. Anh đối xử với Quan Tĩnh tương đối khách khí, tương đối lễ độ, lúc nói chuyện luôn luôn sử dụng kính ngữ 'Ngài' ! Nhưng kiểu khách khí và lễ độ này lại hoàn toàn giống như một kiểu hành hạ thô bạo khác!

Hàng ngày, cho dù cô không muốn, nhưng anh vẫn luôn dùng nụ cười tựa như đối với khách hàng, ép buộc đòi hỏi!

Khá giống với hồi trước, cả một thời gian dài anh ở bên cạnh cô nhưng cũng không đánh cô nữa! Nhưng chỉ có khác ở chỗ, lúc này tình cảm trong lòng không còn nữa, mà khoảng cách giữa hai người cũng càng ngày càng xa hơn !

Quan Tĩnh chuyển sang bộ phận tin tức thời sự thay thế vị trí chủ biên của Vũ Nghê!

Vì không còn phải suy nghĩ đến người khác nữa, cho nên cô tập trung tinh thần nhiều hơn cho công việc. Trong lòng khán giả, ảnh hưởng của chủ biên Quan Tĩnh đã dần dần thay thế Vũ Nghê . Khắp phố phường, các ông cụ, bà cụ đã đàm luận nhiều hơn về gương mặt cô chủ biên Quan Tĩnh xinh đẹp mà gần gũi!

Rất nhanh, đã đến lễ Giáng sinh, Quan Tĩnh từ chối cùng mọi người đón lễ Giáng sinh. Cô vừa mới vừa chia tay với nhóm làm chương trình đã thấy Lý Sấm đứng ở một bên!

Anh nở nụ cười chứa đựng bao sự thân thiết với cô. Đối với người con gái trước mắt thật sự anh rất khó buông tay! Hơn nữa qua quan sát mấy ngày gần đây, anh nhận ra quả thật cô cũng không hề vui vẻ, anh lại càng thêm nhớ cô: "Tối hôm nay em đi chơi đêm Giáng sinh cùng anh nhé, được không?"

Quan Tĩnh nhìn người đàn ông vẫn đang yên lặng chờ đợi, Cô cảm động đến mức mắt có một chút ướt át: "Anh không nên đi chơi đêm Giáng sinh với em!" Anh cần phải tìm bạn gái, cô thật không đành lòng để anh bị lừa chuyện này!

"Ha ha, hôm nay chẳng phải hán ta không ở trong nước sao? Anh cũng sẽ không quấy rầy hai người nữa đâu, chỉ là muốn mời em đi ăn bữa tối thôi, em có thể tiếp nhận không?"

Quan Tĩnh do dự không biết nên từ chối thế nào!

Chỉ có điều cô không muốn làm Lý Sấm bị lỡ, cô không hề có ý định muốn làm cho anh có chút hiểu lầm nào!

Cô muốn từ chối nhưng Lý Sấm lại nhất quyết không chịu chấp nhận: "Đừng từ chối anh, được chứ? Ngày mai là ngày cuối cùng anh làm việc ở chỗ này rồi, coi như là bữa ăn tiễn anh!"

Quan Tĩnh kinh ngạc mở to hai mắt. "Anh phải rời khỏi nơi này ư?"

Anh nhún vai. "Em cảm thấy anh còn có thể ở lại nơi này để làm việc nữa ư? Anh có thể làm việc dưới quyền của tình địch được sao? Không, anh sẽ không chấp nhận như vậy được!" Anh đã nghĩ thông rồi, anh sẽ tiếp nhận công việc làm ăn của cha mình! So về thực lực cũng có thể ngang bằng với Tường Vũ Hàng.

Quan Tĩnh đi về phía anh: "Đi thôi, hi vọng chúng ta có thể tìm được chỗ để ăn!" Đêm Giáng sinh, các nhà hàng chắc chắn đã đầy ắp người rồi !

"Anh đã đặt chỗ xong rồi !" Lý Sấm cười nói!

Quan Tĩnh mấp máy môi, cô thật sự rất cảm động. Lý Sấm thật đúng là một người đàn ông rất cẩn thận. Nếu như cô được gặp anh trước thì thật tốt! Như vậy bây giờ có lẽ cô sẽ không phải chịu nỗi đau khổ thế này !

***** phân chia tuyến *****

Ăn tối xong, Quan Tĩnh về mở cửa nhà mình ra, nhìn thấy ánh đèn trong phòng ngủ hắt ra thì không khỏi ngẩn người!

Tường Vũ Hàng đã trở về!

Tường Vũ Hàng đã tắm rửa xong, mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng, thành thói đi ra. "Ngài đã dùng bữa tối ở bên ngoài rồi chứ?"

"Ừ!"

Cô ngồi vào trong ghế sa lon không còn sức lực nữa, thở dài một cái thật sâu!

"Ngài cùng ăn với Lý Sấm sao?" Không biết Tường Vũ Hàng có để ý tới hay không, sự ghen tuông trong lòng anh đã chưa không chịu nổi, không thể chịu được! Không biết anh có chú ý tới hay không, thật ra anh đã phải gấp gấp bay chuyến bay muộn của ngày hôm nay để trở về nước!

Quan Tĩnh nhắm hai mắt lại, vừa nhẹ nhàng trả lời: "Đúng vậy!"

Quan hệ bây giờ giữa hai người bọn họ là như thế nào, chính bản thân cô cũng không rõ nữa.

Tường Vũ Hàng nheo mắt lại, ngồi ở bên cạnh cô, đột nhiên khẽ cười một tiếng, tựa như tâm tình rất thoải mái: "Ha ha, ngài đừng hiểu lầm, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút vậy thôi! Sao, buổi tối ngài ăn no chưa? Nếu như chưa no, tôi sẽ gọi đồ ăn bên ngoài mang đến thêm một phần nữa cho ngài!"

"Không cần đâu, tôi đã rất no rồi!" Nói xong, cô đứng dậy, tìm đến chiếc ghế sa lon đơn ngồi xuống. Có thể nói, với cô, mùi cơ thể anh rất kỳ lạ, luôn có thể làm thần kinh của cô lay động một cách dễ dàng!

"Ha ha... tốt lắm!" Tường Vũ Hàng lòi từ dưới mặt bàn trà ra tới một đồng danh thiệp những hàng ăn giao ngoài, tìm một nhà rất nổi tiếng, gọi điện thoại cho chủ quán: "Đưa tới cho tôi xxx..."

"Thật xin lỗi tiên sinh, hôm nay nhà hàng tôi đông khách quá, cho nên không thể giao đồ ăn bên ngoài được!"

Tường Vũ Hàng còn chưa nói xong, trong điện thoại đã vang lên lời xin lỗi lễ phép của một cô gái!

"Không sao!" Nhà hàng này không được còn có những nhà hàng khác. Anh không tin hôm nay anh không được ăn cơm! Nhưng dường như ông Trời cứ muốn đối chọi với anh thì phải, liên tiếp hai, ba nhà hàng khác khi anh gọi điện thoại tới, đều được nhận câu trả lời giống nhau!

Lúc này, mặt của anh đã thoáng dần thối ra, trong bụng cũng phát ra tiếng kêu òng ọc!

"Nếu không anh uống tạm tô mì ăn liền đi vậy..." Cô nói một câu!

"Không ăn!" Tường Vũ Hàng nổi cơn tức, tiếp tục đảo lộn các tấm danh thiệp nhà hàng giao đồ ăn bên ngoài. Tại sao người ta ăn thịt bò bít tết, thưởng thức bữa tiệc lớn kiểu Pháp, mà anh lại phải uống mì tôm để ăn đây? Anh lật lên một danh thiệp màu lam, trên đó in dòng chữ: Quán ăn nhanh nhà họ Trương!

Đây là quán ăn nhanh gì vậy? Nhìn địa chỉ một chút, nơi này cách khu nhà trọ không xa. Từ danh thiệp này hình như đã được người nào đó kẹp vào trên cần gạt nước của xe ô tô, sau đó anh đã tùy tiện ném vào trong xe!

Loại quán ăn nhỏ này không phải là không có khách chứ!

Cảm thấy bụng mình đã đói cồn cào, thúc giục anh nhấn điện thoại! "Nơi này có bán đồ ăn giao bên ngoài không?"

"Có, có!" Nghe điện thoại là một phụ nữ đã có tuổi, nghe thấy khách gọi tới rất hưng phấn: "Nhưng mà, chúng tôi đang đóng cửa hàng rồi, trong quán chỉ có thể làm mì xào được thôi, ngài có muốn giao đồ ăn nữa không?"

"Mì xào ư?" Tường Vũ Hàng có chút cảm tức, vậy mà vẫn còn sĩ diện cơ chứ? "Có cơm rang không?"

"Hết cơm rồi!"

Ọc...ọc... Ọc...ọc...

... Trong bụng lại vang lên. "Thôi được, thôi được..." vậy thì nhanh lên một chút, đưa lên đây đi!"

"Vâng, ngay lập tức!"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Kết thúc quan hệ

"Hôm nay là đêm giáng sinh, tiệm chúng tôi cũng sắp đóng, cho nên khách mua sẽ được tặng một, hi vọng anh sẽ thích hương vị của tiệm chúng tôi, về sau sẽ ghé tiệm chúng tôi nhiều hơn nữa!" Ông chủ dễ thức ăn xuống cười hề hề nói, tính tình tương đối nhiệt tình!

"Được!" Tường Vũ Hàng gật gật đầu, người ta bán một tặng một, chẳng lẽ còn nhân mặt đối với người ta sao?

Sau khi khép cửa phòng lại, Tường Vũ Hàng chưa từng ném qua loại thức ăn này, khăn trương mở hộp tiện lợi ra, nháy mắt, hương vị ngon miệng lan tỏa khắp căn nhà trọ, cũng hấp dẫn con trùng trong bụng anh! Tường Vũ Hàng cầm đũa lên, khăn trương gấp một miếng ăn thử, hương vị thật đúng không sai!

Bất quá, một mình ăn cơm làm cho anh có cảm giác không thoải mái, anh mở thêm một hộp tiện lợi, đem chiếc đũa đưa cho người ngồi ở trên ghế sa lon nghỉ ngơi!

"Ngài cùng ăn với tôi một chút!"

"Không, tôi không đói bụng!" Quan Tĩnh không nhúc nhích, rất mệt mỏi nhìn anh, sau khi suy nghĩ lại nói thêm: "Anh ăn trước đi, tôi đi tắm trước, sau đó tôi muốn cùng anh nói chuyện!" Hiện tại địa vị của anh ở MBS đã rất ổn thỏa, cô cũng nên kết thúc loại quan hệ này!

Đối với đoạn tình cảm này, cô thật sự rất mệt mỏi

"Đừng mà!" Anh cười một cách tà mị, lôi kéo cô, để cho cô ngã vào ghế sa lon bên cạnh mình. "Gần đây ở Nhật Bản khẩu vị của tôi có chút thay đổi, lúc ăn cơm không có người đẹp ăn chung, tôi nuốt không trôi!"

Anh nói như vậy, đơn giản chính là đang ám chỉ cho cô, gần đây cuộc sống anh ở Nhật Bản xa hoa đòi trụ thế nào!

Vốn cho là, nếu như anh nói như vậy, cô nhất định sẽ rất tức giận, giống như trước kia thế nào cũng rơi nước mắt.

Hai tay của anh nắm đôi vai của cô, không đứng đắn hướng môi cô dùng sức hôn.

Quan Tĩnh xoay đầu, né tránh anh!

Môi của anh cứ như vậy hôn lên gò má cô, nước miếng của anh dính đầy gò má cô. Bất quá, anh vẫn không có buông tha, tiếp tục mút môi cô. "Để cho tôi hôn một cái, tránh cái gì vậy? Ha ha ... "

"A..." cô không tránh thoát anh, để cho anh cứng rắn hôn lên!

Sau khi anh hài lòng, rốt cuộc ngẩng đầu lên. "Ha ha ! Có lẽ hôn ngài còn có chút lợi, thời điểm tôi ở Nhật Bản, khi hôn những cô gái kia còn phải cho tiền boa. Nhưng ngài thì khác. Nếu như ngài cao hứng, còn có thể cho tôi ít tiền boa!"

"Tự trọng một chút, không tốt sao? Cần gì phải như vậy?" Cô dùng sức đẩy anh ra, rốt cuộc cũng đẩy được anh sang một bên!

Anh tựa vào thành ghế sa lon. "Lòng tự trọng ư? Nhưng một kỹ nam thì còn có cái gì được gọi là lòng tự trọng đây? Mình cũng sẽ không muốn làm cái loại chuyện vừa muốn bán dâm lại vừa muốn lập đền thờ. Nếu như mình đã định làm kỹ nam, thì nhất định sẽ phải làm chuyện này đến nơi đến chốn mới được! Ha ha, bà chủ giàu có của tôi, có phải bây giờ ngài rất hài lòng với tôi hay không?"

Cô không có cách nào đáp lại!

Tường Vũ Hàng bung một hộp tiện lợi, gấp một đũa mì xào, đưa đến bên miệng của cô. "Há miệng, ngài ném thử một chút, ăn rất ngon đó!"

"Tôi không ... um ... "

Cô vừa định nói không ăn, anh trực tiếp đút luôn sợi mì vào trong miệng cô. Mới bắt đầu cô không có ăn ra mùi vị gì, nhưng rất nhanh cô liền nếm được mùi vị khá ngon! Nhai vài miếng, nuốt xuống!

"Đúng không, đến đây đi, tôi đút cho ngài ăn, ngài ăn nhiều một chút!" Tường Vũ Hàng gấp thêm đũa mì xào, đưa vào trong miệng cô!

Quan Tĩnh không chịu nổi đáng về cùng hành động quái gở của anh, dùng sức liền đem hộp đẩy sang một bên. "Đủ rồi, tôi ăn không vô!" Cho dù hương vị có ngon hơn nữa, nhưng cô làm sao có thể ăn được đây!

Tường Vũ Hàng dùng sức đem hộp tiện lợi bỏ trên khay trà.

"Chúng ta vẫn nên chia tay đi! Anh yên tâm, tôi sẽ ủng hộ anh ngồi ở vị trí Tổng giám đốc! Anh không cần phải vì mười ba phần trăm cổ phần mà đi làm kỹ nam, không cần phải nịnh bợ đối với tôi như vậy!"

Nghe cô nói chia tay, cảm giác của Tường Vũ Hàng chính là cô phản bội anh, khiến anh vừa tức giận lại vừa đau lòng. Bất quá, anh rất biết che giấu sự mất mát của mình, TMD, anh mới không vì cái loại tình cảm đó mà thay đổi phải làm bộ dáng đáng thương đâu. "Ha ha, thế nào, bởi vì tôi phục vụ không tốt, cho nên ngài không hài lòng với tôi, suy nghĩ muốn thay người khác sao?"

Vấn đề của anh, luôn khiến cho cô không có cách nào trả lời!

Cô không thể nói 'đúng' hay 'không đúng', nói lời đó, chính là cô đang thừa nhận, cô cùng anh chính là quan hệ quý bà cùng kỹ nam!

"Tôi cảm thấy chúng ta bây giờ không vui vẻ, cần gì phải ở chung một chỗ!" Trầm tư mấy giây, sau đó cô nói!

"Không vui vẻ? Tôi cảm thấy tôi rất vui vẻ nha! Có phải tôi gần đây không có ở đây, giữa hai đùi ngài lại có cảm giác trống trải cùng tịch mịch rồi phải không? Cho nên ngài không vui? Nếu như là vì vậy, tôi bây giờ liền có thể thỏa mãn ngài!"

Nói xong, anh trực tiếp đè cô ngã xuống ghế sa lon, cưỡng ép tách hai chân của cô ra.

"Không muốn, tôi không có cái ý này!" Cô đẩy thân thể của anh, thờ hồn hèn nói: "Tuồng Vũ Hằng, anh không cần ép mình muốn tôi, không cần! Đừng làm tổn thương chính anh, cũng đừng làm tổn thương tôi, chúng ta kết thúc đi, được không?"

Đang ôm cô, cảm anh để ở đầu vai cô, dừng động tác lại. "Cái gì gọi là kết thúc đi? Kết thúc cái gì?"

"Chính là có thể tách ra, anh là anh, tôi là tôi! Anh chính là tổng giám đốc MBS, tôi là nhân viên làm việc nơi đó!" Cô bình tĩnh trả lời anh!

Tuồng Vũ Hằng tự động ôm chặt lấy cô, giống như sợ cô bất cứ lúc nào cũng sẽ chạy đi vậy. "Không được, tôi sẽ không bỏ qua ngài, trừ phi ngài đem mười ba phần trăm cổ phần chuyển nhượng cho tôi, nếu không tôi cũng sẽ không an tâm! Cho nên, tôi nhất định phải cùng ngài trói buộc chung một chỗ!"

Nói xong, anh điên cuồng hôn cô, đồng thời cũng muốn kích thích cô, anh liều mạng trêu chọc cô, mãi đến khi cô bối vì dục vọng mà cũng không khống chế được nữa lên tiếng rên rỉ...

Tuồng Vũ Hằng đối với Quan Tĩnh 'thân mật' hơn, mỗi ngày đều sẽ đòi hỏi cô, thời điểm cô có kinh nguyệt anh cũng không muốn buông tha cô, phảng phất giống như muốn dùng 'Tĩnh thứ' để chứng minh, giữa bọn họ là thể xa nhau, là không thể thiếu nhau!

Nhưng chỉ có mình anh hiểu tại sao anh lại phải làm như vậy, bởi vì anh cảm thấy trái tim Quan Tĩnh càng ngày càng không còn ở trên người anh nữa rồi. Anh bàng hoàng, chỉ nghĩ được một phương thức đơn giản nhất, đó chính là sử dụng 'Tĩnh thứ' để khóa cô lại! Đồng thời, anh cũng đang từ từ thay đổi thái độ của mình đối với cô

Nhưng là lúc này đối với Quan Tĩnh mà nói, cô đã mặc kệ!

Anh phá hư đối với cô, cô cũng không cảm giác được!

Anh đối với cô tốt hơn, cô cũng không cảm giác được!

Bởi vì, lòng của cô đã không dám để ở trên người của anh nữa rồi. Mỗi ngày cô nghĩ, chính là phải làm như thế nào mới có thể rời khỏi anh được!

Mà đúng lúc này, Jerry xảy ra chuyện, người và xe cùng va vào vách núi!

Không biết bởi vì quan hệ của cô, hay bởi vì quan hệ của Vũ Nghệ, Tuồng Vũ Hằng bỏ ra không ít sức lực, trong trong ngoài ngoài đều là anh giúp một tay xử lý!

Rồi sau đó, bọn họ đón Lạc Dật cùng Hoan Hoan trở lại, bởi vì tội nhỏ còn phải ở bên này tham gia thi cuối kỳ!

Cho nên liền chuyện chia tay bị trôi vào quên lãng!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23-2: Kết thúc quan hệ 2

Editor: sani94

"Cậu và anh ta thật sự không cơ hội quay lại nữa sao?" Bạn học kiêm bạn tốt của Quan Tĩnh là Lý Giai hỏi một câu. Ban đầu cô từ nhóm chuyên về thiếu nhi của MBS rời đi, sau đó chuyển sang ngành ăn uống, bây giờ đã là bà chủ một nhà hàng lớn trong nước, nói tới nói lui có dáng vẻ rất thích hợp!

Quan Tĩnh lắc đầu một cái, khổ sở cười một tiếng. "Không có cơ hội, mình bây giờ rất đau khổ! Nếu như mỗi ngày ở chung với nhau đều đau khổ như vậy, thì không bằng không nên ở cùng một chỗ!"

"Lý Sấm rất thích cậu đó, ha ha, cậu có phải nên suy nghĩ một chút về anh ấy không!" Lý Giai nháy mắt một cái!

Từ trong miệng bạn tốt nhắc tới 'Lý Sấm', làm cho cô khó hiểu híp mắt lại. "Cậu làm sao sẽ biết 'Lý Sấm'?" Lý Sấm tới làm việc sau khi cô ấy rời khỏi MBS, bọn họ có lẽ chưa gặp mặt nhau, mà cô cũng chưa từng đề cập tới người có tên 'Lý Sấm' kia ở trước mặt cô ấy nha!

"Cái này. . ." Lý Giai cười một tiếng, đang lúc ấy thì, một người đàn ông đi tới, cười chào hỏi với Quan Tĩnh. "Ha ha, Tĩnh Tĩnh, Lý Giai là con gái của chú anh, chúng tôi là anh em họ!"

"Ha ha, anh, anh tới đây rất nhanh nha. Em nói có Quan Tĩnh tới chơi, anh lập tức tới ngay, thế nào? Vé máy bay không có mua liền trực tiếp mua vé tên lửa để đi đến hay sao?" Lý Giai đùa giỡn với anh trai mình, sau đó hướng vị trí bên trong ngồi xuống, nhường lại vị trí phía ngoài cho anh trai!

Mà Quan Tĩnh cùng Lý Sấm vừa vận ngồi đối diện nhau!

Quan Tĩnh hết nhìn người này rồi nhìn người kia, đôi môi từ từ tròn thành chữ 'O'. Khó trách, cô vẫn cảm thấy Lý Sấm rất giống một người, thế nhưng lại không nghĩ tới đã từng gặp ở đâu. Không sai, mi tâm của hai anh em Lý Giai và Lý Sấm rất giống. "Thì ra hai người là anh em họ? Vậy tại sao lúc trước hai người không nói cho em biết?"

Lý Sấm buồn cười nhìn cô chăm chăm, lại không trả lời cô!

Lý Giai ngồi ở giữa anh trai và cô bạn thân, hết nhìn người này rồi nhìn người kia, cuối cùng cô quay đầu đi ngã xuống đầu vai của anh trai. "Ha ha, không có cách nào nha, người nào đó không cho tớ nói, sợ cậu sẽ bị lúng túng. Tĩnh Tĩnh, thế nào, suy nghĩ về anh trai tớ một chút đi? Anh ấy thật sự rất thích cậu đó, luôn đi hỏi tớ sở thích của cậu là gì. Làm anh em nhiều năm như vậy, tớ vẫn thấy đây là lần đầu tiên anh ấy dụng tâm đối xử với một cô gái như vậy đây!"

Quan Tĩnh lúng túng, cúi đầu, uống ly nước chanh của mình!

Lý Sấm cảm thấy Quan Tĩnh đang tránh né, vội vàng hóa giải lúng túng với em gái: "Em gái à, em đừng luôn miệng nói lung tung như vậy được không hả? Phải nói thì cũng chính anh phải tự mình đi nói, như vậy mới có thành ý. Không phải là em đang muốn phá hư chuyện tốt của anh đó chứ? Hơn nữa em đừng từ lại không chính xác cho lắm. Cái gì gọi là lần đầu tiên anh ấy dụng tâm đối xử với một cô gái kia chứ? Chẳng lẽ bên cạnh anh có rất nhiều cô gái sao?"

Lý Giai liền vội vàng lắc đầu. "Không, đâu có, trước kia đều là các cô gái theo đuổi anh, anh cũng trốn tránh các cô ấy! Tĩnh Tĩnh, đây là lần đầu tiên anh chủ động theo đuổi đó. . . "

Quan Tĩnh còn trầm mặc hơn. Lý Sấm nhìn cô, đã lâu anh không nhìn thấy cô rồi. Anh rất nhớ!

Thấy gương mặt cô gầy gò, không cần hỏi anh cũng biết, gần đây cô có chuyện không vui! Nếu cô không vui, anh đương nhiên có lý do theo đuổi cô!

Lý Giai rất hiểu biết, lập tức nói trong nhà hàng có một người cần xin ứng thù lao, sau đó thì đi ra ngoài!

"Em muốn đi ra ngoài đi dạo một chút không?" Anh đưa ra lời mời với cô!

Quan Tĩnh gật đầu một cái!

Bây giờ đã là mùa đông, ngày hôm qua tuyết vừa mới rơi, trên nhánh cây tuyết trắng phủ đầy. Toàn bộ cây trồng trên đường phố giống như là toàn cây bông vải vậy!

Chóp mũi của cô bị đỏ lên vì lạnh, gương mặt cũng dính vài bông tuyết trắng. Lý Sấm cũng không nhịn được nhìn đến ngây dại! "Làm bạn gái của anh đi! Lâu như vậy, em cũng nên biết tâm ý của anh mới đúng!"

Cô khó xử vén vài sợi tóc ra sau tai, nhìn về phía ngã tư đường bên kia. "Ha ha, em muốn trước tiên yên tĩnh một chút đã!"

"Ha ha . . ." anh cũng cười, bởi vì anh biết cô đã quyết định rời khỏi Trường Vũ Hàng. Anh không sợ cô 'yên tĩnh', anh sẽ nắm chặt khoảng thời gian này hơn!

***** phân chia tuyến *****

Dưới ánh đèn mơ màng, anh ở trên người của cô điên cuồng - đóng đưa, liên tiếp giống như sư tử gào thét, sau đó là tiếng thở hồng hộc, cuối cùng yên tĩnh trở lại!

Lại một lần, anh ở trên người của cô chiếm lấy sung sướng, hơn nữa anh càng ngày càng hiểu ra, thật ra thì anh rất sợ bị mất đi cô. "Em có đói không? Có muốn gọi đồ ăn bên ngoài không?"

Cô híp mắt cặp mắt lại, không tiếng động lắc đầu một cái. Anh không phải đã quan tâm quá muộn chứ?

Nếu như sau khi cô vào cửa anh liền hỏi cô, có muốn ăn cơm không, cô thật sẽ rất cảm ơn anh. Nhưng anh chưa từng hỏi, anh lại trước đem cô kéo lên trên giường, sau hai lần đòi hỏi, rồi mới hỏi cô có muốn ăn không!

Tường Vũ Hàng lại thất bại một lần nữa, tính tình cũng bắt đầu nóng nảy! "Đừng có suốt ngày làm bộ dạng nửa chết nửa sống chết kia nữa! Cô làm cái bộ dạng này để cho ai nhìn, cho tôi nhìn sao? Để cho lòng tôi thương xót cô sao? Tôi cũng không có thời gian rảnh mà đi đau lòng cho cô!"

Quan Tĩnh im lặng ngồi dậy không lên tiếng, mò tới chiếc túi da đặt ở trên tủ đầu giường, móc từ bên trong móc ra một bộ hồ sơ. "Trong này là mười ba phần trăm cổ phần MBS, tôi có thể chuyển nhượng cho anh theo như giá thị trường!"

Đang muốn xuống giường Tường Vũ Hàng kinh ngạc dừng lại hết thấy động tác, cau mày nhìn cô. "Cô nói gì?"

"Cổ phần, tôi có thể cho anh, đây là mười ba phần trăm của tôi, anh nhất định có thể trở thành đại cổ đông của MBS, sau này cũng không cần phải phòng bị đối với Jerry! Anh có thể quyết định mọi chuyện ở MBS, không người nào có thể cản trở!" Cô hơi cười cười, đối với hết thảy mọi chuyện trước mắt cũng rất lạnh nhạt, không có một chút khẩn cầu, bao gồm tình cảm.

Tường Vũ Hàng nhìn bộ hồ sơ, mười ba phần trăm cổ phần này, đúng là anh vẫn tha thiết mơ ước, nhưng bây giờ anh không nghĩ muốn, bởi vì anh không muốn mất đi cái cơ để cùng cô ở chung với nhau!

"Gần đây tôi lại đầu tư mấy cái hạng mục, trong tay không có dư tiền!"

Cô nhìn bóng lưng của anh vẻ không hiểu, đối với câu trả lời kia của anh, cô cảm thấy vạn phần kỳ quái. "Anh không phải vẫn muốn cái này sao? Cho nên mới miễn cưỡng cùng tôi ở chung một chỗ! Cái này cho anh, vậy sau này anh cũng không cần phải miễn cưỡng nữa!"

Tường Vũ Hàng bị cô nói đến không biết phải đáp lại thế nào. Anh rất muốn nói, không phải như vậy, thật ra là anh bởi vì cô, bởi vì anh không thể rời bỏ cô được!

Chuyện này không biết bắt đầu từ khi nào, nhất là sau khi xảy ra chuyện Lạc Ngạo Kiệt, lúc ấy anh cảm thấy cũng không có một chút cảm giác nào với Vũ Nghê nữa! Phó Vũ Nghê rời khỏi MBS lâu như vậy, anh cũng không có một ngày nghĩ đến cô ấy, cho nên chuyện này cũng anh cũng xác định là anh không hề yêu thích cô!

Sợ anh không mua cổ phần, cô tùy tiện kiếm một lời nói dối. "Nếu như anh không muốn mua, có một tổng giám đốc công ty mạng lưới internet đang muốn mua lại cổ phần của tôi, vậy tôi sẽ bán cho anh ta!"

Tường Vũ Hàng mặc xong áo ngủ, có chút bối rối. Anh đốt một điếu thuốc lá: "Cô cho là vì tôi muốn số cổ phần này, cho nên tôi mới ở chung một chỗ với cô, đúng không?"

"Không phải vậy sao?"

Sau khi hít vào rồi phun ra làn khói, anh gật đầu một cái. "Vậy cũng tốt, tôi sẽ mua!"

***** phân chia tuyến *****

Anh rút cuộc ký chữ ký mua cổ phần, mà Quan Tĩnh cố ý xin nghỉ một ngày, ở nhà sửa sang này nọ, đóng gói quần áo cùng đồ dùng của anh lại, thuận tiện để anh mang đi!

Trở lại nơi ở của cô, Tường Vũ Hàng mới vừa vào đến cửa, đã nhìn thấy hai cái va ly hành lý lớn ở cạnh cửa! Mà trên đầu cô đang cột một cái khăn lông, lúc này cô đang ngửa cổ lau trần nhà!

"Nhanh thật đấy! Cô vậy mà đã thu dọn xong đồ của tôi rồi à? Rõ là hận không được lập tức để cho tôi dọn ra ngoài!" Tường Vũ Hàng cảm giác ngực mình tức đến phát nổ, cô muốn đuổi anh ra khỏi cửa, đúng không?

Quan Tĩnh đặt cây lau nhà xuống, bình tĩnh nhìn về phía anh. "Công việc của anh khá bề bộn, lại nói tôi cũng muốn quét dọn căn phòng của mình gọn ghẽ một chút! Thuận tiện, liền thu dọn đồ của anh luôn!"

Anh nhìn cô chăm chăm, nhìn cô thật cẩn thận, hy vọng từ nét mặt của cô có thể phát hiện ra một ít gì đó luyến tiếc. Nhưng nhìn tới nhìn lui, anh cũng không thể nhìn ra cô có một chút luyến tiếc nào. Anh hôn hên đi về phía cô, hai tay dùng sức nắm bả vai của cô. "Tôi đi rồi, nhất định cô sẽ cảm thấy thật vui vẻ, đúng không?"

"Ít nhất tất cả mọi chuyện cũng có thể chấm dứt, tôi nghĩ tôi sẽ vui vẻ!"

Tường Vũ Hàng giống như là một con mãnh thú bị trọng thương, cắn răng nghiêng lợi, ánh mắt mang đầy sự nguy hiểm, nhìn lại cô: "Tốt lắm, nếu như vậy chúng ta không phải nên làm lại một lần nữa, cũng coi như một kỷ niệm chứ?"

"Tường Vũ Hàng, tốt nhất là anh không cần làm xằng bậy!"

"Ha ha, làm xằng bậy, như thế nào là làm xằng bậy vậy? Số lần chúng ta cùng nhau ở một chỗ, kể ra đếm cũng không hết, như thế nào lại là xằng bậy đây?" Anh cười hời, sau đó lại dùng sức áp thân thể của cô lên tường!

Đang lúc anh muốn làm loạn, thì từ trong phòng bếp có một người lập tức xông ra, chặn Tường Vũ Hàng lại. "Được thì hợp không được thì đi, anh thế này là đang làm khó một cô gái, có ý nghĩa gì sao?"

Trong nháy mắt, mí mắt của Quan Tĩnh đỏ ửng, nước mắt không ngừng chảy xuống. "Tướng Vũ Hàng, anh đi đi, chúc anh sau này may mắn!"

Tướng Vũ Hàng nhìn Quan Tĩnh một chút, lại nhìn Lý Sấm một chút, trong nháy mắt trái tim giống như bị móc rỗng, rất khổ sở. Bất quá, theo thói quen ngu ngốc của anh, lựa chọn cách che giấu thất bại ngu nhất của mình, nói: "A, thì ra là như vậy, cô đã tìm được người đàn ông mới!"

"Đúng!" Lý Sấm đứng ra, không muốn để cho Quan Tĩnh tiếp tục bị ức hiếp nữa. "Quan Tĩnh là cô gái tốt, tôi thích cô ấy..."

"Cô gái tốt? Ha ha..." Tiếng anh cười rất lớn, sau đó anh chỉ vào Quan Tĩnh, dùng sức châm chọc nói: "Cô gái tốt? Cô là cô gái tốt? Anh hỏi cô ta một chút, suốt ba năm qua, cô ta đã từng ngủ với tôi bao nhiêu lần rồi? Anh hỏi cô ta xem, cô ta không cảm thấy xấu hổ khi mình được gọi là cô gái tốt hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hành hạ trong phòng tổng thống

Editor: Mẹ Bầu

Sự châm chọc của Tướng Vũ Hàng khiến gương mặt Quan Tĩnh lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng cả khuôn mặt đều đỏ rực lên!

"Khốn kiếp..." Lý Sấm nhìn thấy Quan Tĩnh bị nhục mạ, lửa giận lập tức bốc lên. Hai tay nắm lại thành quả đấm vung vào mặt Tướng Vũ Hàng, vừa đánh vừa tức giận quát lên: "Nói cho mày biết, Quan Tĩnh không phải là người để mày có thể tùy tiện làm nhục! Đồ đàn ông như mày lúc này thực sự cần phải ăn đòn!"

Anh đã muốn tìm để đập cho người đàn ông kia một trận. Người con gái kia rõ ràng cần phải được đàn ông thương yêu, nâng niu trên lòng bàn tay coi như vật quý, vậy mà hắn lại dám bắt nạt cô như vậy! Thậm chí, Quan Tĩnh còn tự sát vì hắn! Tự sát vì loại người hạ lưu chuyên làm chuyện ức hiếp phụ nữ như thế, thật không đáng giá, quá không đáng giá rồi!

Đi nhiên Tướng Vũ Hàng cũng không chịu ngồi yên, nhìn thấy quả đấm kia sắp đến gần mắt trái, lúc đó anh liền nghiêng đầu sang bên phải, nhưng lại không tránh được cú đá của Lý Sấm!

Bụng Tướng Vũ Hàng bị trúng cú đá mạnh mẽ của Lý Sấm, lui lại về phía sau mấy bước. Nhưng đồng thời, anh cũng kịp kính chuyển lại cho Lý Sấm một quả đấm!

Máu từ kẽ răng Lý Sấm phun ra đỏ tươi, chảy tràn ra khoe miệng!

Quan Tĩnh đứng ở bên cạnh liền đến đứng chắn ngang trước người Lý Sấm, đối mặt với Tướng Vũ Hàng. "Đủ rồi, hai người đừng có đánh lộn với nhau nữa được không?"

Mặc dù cô ngăn cản hai người đánh nhau, nhưng chính là cô muốn nói với Tướng Vũ Hàng, ánh mắt cô nhìn thẳng vào anh đầy trách móc, trong lúc thân thể của cô đứng yên ở một chỗ.

Ngay lập tức Tướng Vũ Hàng nổi cơn tức giận. Nhanh thật đấy, cô vậy mà lại liên kết với người đàn ông kia để đối phó với anh sao?

Chết tiệt, cô có nhớ rằng ai mới là người đàn ông của cô hay không? Ba năm qua, thân thể của cô là dành cho người nào?

Cô gần gũi với một người đàn ông khác, mà lại né tránh anh, Tướng Vũ Hàng này, khiến trong lòng anh thật sự cảm thấy không được thoải mái. Anh trợn to hai mắt, tức giận bất bình nhìn cô: "Này, cô không nhìn thấy sao? Là hắn đánh tôi trước, cô còn quát tôi cái gì?"

Quan Tĩnh cố gắng nuốt nỗi khổ tâm xuống, nhìn anh đầy cầu khẩn: "Tôi không hề quát anh, mà là tôi đang muốn quét dọn nhà cửa, anh có thể mang đồ của anh đi được không?"

Cứ như vậy, anh đã bị cô quét sạch ra khỏi cửa hay sao? Sau này sẽ không muốn có liên quan gì với anh nữa sao?

Trái tim Tướng Vũ Hàng như bị móc ra, mãi lâu sau mới được trả lại về vị trí cũ. Mà thời điểm quay về được tới nơi, trong miệng anh đã đầy vị đắng chát!

Lại thoáng nhìn người đàn ông đứng phía sau cô, anh cười khẩy một tiếng: "Được lắm, thì ra chỗ này lại có một người đàn ông khác đang muốn vào ở, được thôi, bây giờ tôi sẽ tránh đường để cho người ta vào!"

Mặc dù vừa rồi cả hai người, không ai là không bị dính đòn của đối phương, chỉ có điều Lý Sấm bị thương ở trên mặt, Tướng Vũ Hàng vỗ vỗ bụi đất nơi phần bụng bị đá trúng, nhưng vẫn ra bộ thoải mái. Anh hất chiếc cằm đẹp đẽ của mình lên, điên cuồng nhìn Lý Sấm như muốn ăn tươi nuốt sống: "Ha ha, không nghĩ rằng, đôi giày Tướng Vũ Hàng ta đi rách rồi, vậy mà vẫn có người nhặt về như vậy!"

"Đồ thói tha!" Chưa từng mắng chửi người khác, Lý Sấm tức giận đến nổi mặt đỏ tới mang tai, mắng lại Tường Vũ Hàng. Anh bước đôi chân dài ra định đánh Tường Vũ Hàng.

Tường Vũ Hàng quan sát anh vẻ đầy khiêu khích, tựa như đang nói "Tôi đây đi, tôi đây đánh tao xem nào!"

Quan Tĩnh ra sức ngăn cản Lý Sấm, nói với anh đầy khổ sở: "Kệ anh ta đi, đừng để ý đến anh ta nữa!" Đột nhiên, cô xoay người lại nhìn về phía Tường Vũ Hàng lần nữa: "Anh muốn làm nhục tôi, cũng nên nhục mạ vừa phải thôi chứ? Anh có thể đi được rồi đấy, nếu như anh còn không đi, tôi sẽ báo cảnh sát!"

"Ha ha, báo cảnh sát hả? Cô sẽ báo với cảnh sát cái gì đây? Tô cáo tôi tự ý xông vào nhà dân sao, sẽ nói rằng tôi đã cưỡng gian phụ nữ à?" Sự châm chọc của anh càng ngày càng ngấm nê hơn, sự tức giận trong lòng cũng đã đạt tới cực điểm! "Nếu như cô tố cáo tôi tự ý xông vào nhà dân, tôi nghĩ bảo vệ ở lầu dưới cũng sẽ không đồng ý đâu, bọn họ ai cũng biết là tôi ở nơi này! Còn nếu như cô muốn tố cáo tôi là cưỡng gian hả? Vậy thì càng thú vị, cô sẽ còn phải đếm một chút, trong ba năm qua, tổng cộng tôi đã cưỡng bạo cô bao nhiêu lần rồi!"

Lý Sấm thật không sao chịu nổi nữa, anh cau mày gầm nhẹ: "Tường Vũ Hàng, anh cảm thấy rằng anh làm tổn thương người phụ nữ này vẫn còn chưa đủ sao? Anh có biết rằng, bởi vì anh mà thiếu chút nữa Quan Tĩnh..."

"Lý Sấm!" Quan Tĩnh hét lên bảo anh ngừng lại, cô không muốn anh tiếp tục nói hết câu nữa.

Tường Vũ Hàng cũng không phát hiện ra sự khác thường trong câu nói đó, anh nhún vai một cái. "Không cần báo cảnh sát, bây giờ tôi đi đây!"

Anh thoải mái xoay người đi, nhưng chỉ có mình anh biết, khi anh xoay lưng lại với hai người bọn họ, trong anh có bao nhiêu khổ sở! Khi nhắc vali đựng đồ của mình lên, anh không muốn đến mức nào!

Sự thất bại này còn làm cho anh bị suy sụp hơn so với ngày trước anh quyết định tạm thời để mất MBS. Anh thật sự không sao gượng nổi.

Khi anh nhắc đồ đạc của mình đi ra khỏi căn phòng của cô, lúc đi vào thang máy, anh có cảm giác đau lòng giống như năm đó đột nhiên anh bị mất cha mẹ, rất khổ sở vì bị những người thân thiết vứt lại, phải sống một mình!

Thật sự, cứ như vậy anh đã bị mất cô rồi sao?

Tại sao, vào lúc anh muốn quay lại, thì lại là lúc cô lựa chọn buông tay với anh!

Nhìn cửa chống trộm đóng lại, Quan Tĩnh cúi thấp đầu xuống, hôn lên dấu vết bụi đất còn để lại rõ ràng ở trên mặt đất!

Nhìn thấy cô như vậy, Lý Sấm không nhịn được đau lòng, anh rất muốn dùng lồng ngực ấm áp của mình để ôm lấy cô, để có thể bảo vệ được cô một cách hoàn hảo, mà chính anh cũng đã có hành động !

Quan Tĩnh cảm thấy mình được ôm vào trong một vòm ngực ấm áp, đó là một vòng ôm đầy an toàn làm cho tất cả phách nữ đều mơ ước! Nhưng cô cũng không dám lưu luyến, cô đã mất đi tư cách được hưởng vòng ôm này ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24-2: Hành hạ trong phòng tổng thống 2

Editor: Mẹ Bầu

Mặc dù hai người đã chia tay, nhưng dù sao cũng vẫn làm việc ở cùng một chỗ. Khi cúi đầu thì có thể không thấy, nhưng ngẩng đầu lại gặp nhau. Sau khi bọn họ chia tay được một tuần lễ, cũng vừa đúng ngày con gái của trường đài Từ kết hôn, vừa vặn bọn họ lại ngồi cùng bàn với nhau!

Mà lại là do Tường Vũ Hàng cố ý để bọn họ ngồi cùng bàn với nhau!

Quan Tĩnh vẫn nói chuyện phiếm với quản lý Cao, một nữ quản lý trong MBS đang ngồi ở bên cạnh, cố tình không để ý tới người ngồi bên tay trái!

Nhưng lúc này quản lý Cao lại quay sang hàn huyên cùng những người khác, lúc này cô chỉ còn một mình !

"Giờ mới phát hiện ra, em lại có thể nói chuyện phiếm được như vậy, trước kia sao anh lại không nhận ra nhỉ?" Tường Vũ Hàng nhìn về phía cô, cũng là để nói chuyện với cô!

Quan Tĩnh làm bộ như không hề nghe thấy!

Chợt, bàn tay cô đặt ở dưới mặt bàn bị anh nắm lấy!

Cô định rút ra, nhưng anh lại cầm thật chặt.

"Cho anh thêm một cơ hội nữa, được không?"

"Buông tôi ra!"

"Lần này anh nói nghiêm túc đấy..."

"Anh có nói thật hay không thật cũng chẳng có liên quan gì đến tôi!"

Tường Vũ Hằng vẫn dùng thủ đoạn quen thuộc, lẳng nhặng đây đưa một cách vô lại. Từ trước đến nay, chiều này đối với cô mà nói, rất có hiệu quả, cô lại bị gục ngã dưới trò vô lại của anh. "Sao lại không có liên quan, anh nói nghiêm túc với em đấy! Chúng ta kết hôn đi, mấy ngày nữa chúng ta cùng nhau đi nước Pháp một chuyến để đặt trang phục áo cưới! Anh nghĩ em mặc trang phục áo cưới vào, so với cô dâu hôm nay ở đây nhất định còn xinh đẹp hơn rất nhiều lần!"

"Tôi nghĩ tôi cũng sẽ mặc trang phục áo cưới trong ngày kết hôn, nhưng tuyệt đối sẽ không phải cùng với anh!" Quan Tĩnh nở một nụ cười tươi như hoa với anh, cố ý biểu hiện cho anh thấy mình khá hạnh phúc. "Tôi đã có bạn trai, anh đã gặp rồi đấy!" Mặc dù trên miệng cô nói như vậy, nhưng ở trong lòng cô lại không ngừng nói lời xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi... Cô không còn cách nào khác, trước mắt chỉ có thể lợi dụng Lý Sấm mà thôi!

Sắc mặt Tường Vũ Hằng biến đổi lớn. Anh nghĩ Quan Tĩnh và Lý Sấm có thể có chút quan hệ với nhau, nhưng anh lại không ngờ bọn họ sẽ nhanh chóng như vậy. Bất quá cô và anh cũng chỉ mới vừa chia tay khoảng một tuần lễ thôi mà? Chẳng lẽ hiện giờ quan hệ của bọn họ cũng đã thân mật đến mức có thể bàn bạc chuyện kết hôn rồi sao?

Thừa dịp anh đang hết sức buồn bã mất mát, Quan Tĩnh rút tay mình lại, phòng ngừa chuyện rắc rối có thể xuất hiện khi hai tay nắm lấy nhau.

Bởi vì có nhiều người, bất kể trong lòng anh đang tức giận cỡ nào, nôn nóng đến bao nhiêu, anh cũng chỉ có thể hạ thấp giọng chất vấn ở bên tai cô: "Anh không tin, làm sao em và hắn lại có thể đến với nhau nhanh chóng như vậy? Em không cần phải ra sức chống đỡ giữ thể diện ở trước mặt anh đâu!"

"Giữ thể diện trước mặt anh ư? Không đâu, với tôi chuyện đó không cần thiết!" Quan Tĩnh lắc đầu một cái. Mặc dù bây giờ nhìn thấy sự hốt hoảng trong hai tròng mắt của anh, nhưng trong cô lại có một chút khoái trá. Chỉ có điều, chuyện này chỉ có một mình cô biết. Cô không hề cố ý chọc giận anh, hay làm cho anh ghen tuông. Cô chỉ muốn kéo dài khoảng cách với anh, không muốn để anh lại bắt nạt mình nữa mà thôi!

Tường Vũ Hằng lại càng thêm tức giận, hô hấp của anh đã trở nên nặng nề, ngực lại càng phập phồng nhiều hơn giống như con ếch vậy: "Ha ha, có thể thấy được, chúng ta mới chia tay chưa được bao lâu, hai người cũng đã bắt đầu rồi!"

Quan Tĩnh nóng mặt lên. "Vậy sao anh còn nói, điểm này hiện giờ đã không còn quan trọng nữa!"

"Không quan trọng, làm sao có thể không quan trọng đây? Anh muốn biết, khi em và hắn ta bắt đầu lui tới với nhau, hắn có biết chúng ta đã từng sinh hoạt tình dục hay không?" Ánh mắt anh như trêu đùa, nhưng trong lòng lại đang tức giận. Đáng chết, vừa nghĩ tới chuyện ngày trước cô còn ở dưới người anh yêu kiều uyển chuyển, bây giờ cô lại cùng với người đàn ông kia nói chuyện yêu đương, anh đã muốn giết cô, giết cả tên kia!

"Tôi đi ra phòng rửa tay!" Cô thật sự đã không chịu nổi anh nữa rồi, nếu như còn ngồi ở đây nữa, thật sự cô sẽ khóc mất!

Cô nhắc chân lên, bước nhanh đi về phía phòng vệ sinh!

Khi cô sắp đến gần phòng vệ sinh, đột nhiên cảm thấy thân thể bị người ở phía sau đụng vào. Lúc này, hôn lễ đã bắt đầu, ánh sáng trong phòng tiệc tối sầm lại, bốn phía chỉ còn ánh đèn mờ mờ!

Đúng lúc, mọi người ở đó đang hò hét ầm ĩ cả lên, nên càng không có ai chú ý tới cảnh có chuyện gì đó xảy ra chung quanh mình!

***** phân chia tuyến *****

"A..."

Miệng của cô bị người nào đó bịt chặt lại, mặc dù không nhìn thấy người phía sau, nhưng ngửi mùi vị quen thuộc này cô cũng biết đó là ai!

Anh lôi cô vào trong thang máy, trực tiếp ấn nút lên tầng chót!

Dọc theo con đường ấy, cũng thật đúng là đúng dịp, cũng chỉ gặp phải một cô phục vụ, mà cô gái phục vụ kia lại cúi đầu đầy nhu nhược, giả bộ như không nhìn thấy gì cả!

Cứ như vậy, Quan Tĩnh bị anh mang vào trong phòng Tổng thống!

Cô bị anh dùng sức đẩy mạnh làm cả người ngã vào trên chiếc giường lớn!

Tường Vũ Hằng cởi tây trang trên người, vứt ở trên sàn nhà.

Quan Tĩnh từ trên mặt giường bò dậy, mái tóc bị rũ xuống che kín gương mặt, lộ ra làn da trắng nõn không tỳ vết, đôi mắt tròn phồng ra cái nhìn vô cùng tức giận. "Anh không nên đối xử với tôi như vậy? Anh hãy đi tìm những cô gái khác đi, tôi nghĩ nhất định sẽ có rất nhiều người cao hứng đấy!"

Không cần nhiều lời, cô cũng biết anh mạnh mẽ kéo cô tới đây mục đích là muốn gì!

"Các cô gái khác sao? Tôi lên giường với các cô gái ấy, cô lại không ăn dấm sao?" Ngữ khí của anh trở nên lạnh lùng lạ thường, rét lạnh thấu xương!

"Sẽ không đâu, nếu như đã chia tay, trong lòng tôi đã không còn có anh, cho nên tôi thấy cũng chẳng cần thiết phải ghen!" Cô nói rất lạnh nhạt, trong ánh mắt nhìn anh lộ vẻ khó hiểu sâu sắc. "Thậm chí khi tôi đã buông tay rồi, anh cũng sẽ không buông tha cho tôi được sao?"

"Thật sự đã buông tay rồi sao, trong lòng cô đã không còn chút xíu chỗ đứng cho tôi nữa ư?"

Cô lặng lẽ đi về phía cửa. "Hy vọng rằng, rất nhanh anh sẽ có thể tìm được cô gái mà anh thích ... "

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24-3: Hành hạ trong phòng tổng thống 3

Editor: Mẹ Bầu

Không cần nhiều lời, cô cũng biết anh mạnh mẽ kéo cô tới đây mục đích là muốn gì!

"Các cô gái khác sao? Tôi lên giường với các cô gái ấy, cô lại không ăn dấm sao?" Ngữ khí của anh trở nên lạnh lùng lạ thường, rét lạnh thấu xương!

"Sẽ không đâu, nếu như đã chia tay, trong lòng tôi đã không còn có anh, cho nên tôi thấy cũng chẳng cần thiết phải ghen!" Cô nói rất lạnh nhạt, trong ánh mắt nhìn anh lộ vẻ khó hiểu sâu sắc. "Thậm chí khi tôi đã buông tay rồi, anh cũng sẽ không buông tha cho tôi được sao?"

"Thật sự đã buông tay rồi sao, trong lòng cô đã không còn chút xíu chỗ đứng cho tôi nữa ư?"

Cô lặng lẽ đi về phía cửa. "Hy vọng rằng, rất nhanh anh sẽ có thể tìm được cô gái mà anh thích ... "

"Chó má!" Anh gầm nhẹ một tiếng, đưa tay ra túm lấy cô, lập tức kéo cô vào trong ngực! "Quan Tĩnh, cô cho rằng tôi, Tường Vũ Hằng này là vật gì vậy? Là con chó nhỏ sao? Khi cô thích thì sẽ trêu chọc, khi cô không thích nữa thì sẽ đưa chân đá tôi ra ngoài sao?"

Cái gì vậy? Anh tự cho rằng anh có thể nói lời như vậy sao?

Những lời này phải là cô nói ra mới đúng chứ?

"Anh buông tôi ra!"

"Cô muốn tôi buông tay của cô ra thì cũng có thể, vậy cô cho tôi một lần, tôi sẽ buông cô ra! Mấy ngày nay không ở cùng nhau, anh rất nhớ em!" Anh nói ra nỗi khát vọng của mình, đó là suy nghĩ thật của anh. Nhưng ngay câu tiếp theo sau, thì anh lại điên cuồng gầm thét. "Mẹ kiếp, tôi chính là kỹ nam đang lên cơn nghiện đây, đang muốn va chạm với cô đấy!"

Nói xong, anh nhao vào trên người cô dùng sức đè lên, làm cả hai người cùng ngã vào trên chiếc giường lớn!

Người cô bị trĩu xuống, phảng phất như bị một khối đá tảng rất lớn nặng nề đè lên vậy, khiến cô hoàn toàn không sao thở nổi. "Anh muốn làm gì vậy?"

"Muốn em..." Anh nói xấu xa, làm như Quan Tĩnh chính là một phụ nữ tùy tiện, chỉ cần muốn, là có thể cười lên!

"A..."

Anh hôn cô, nụ hôn điên cuồng, đồng thời xé rách hết quần áo cho đến thân thể của anh đã tiến vào trong cô, không chế được cô hoàn toàn, lúc này anh mới buông tha cho cánh môi của cô!

Sau đó anh nâng đôi chân thon thả của cô lên, bắt đầu điên cuồng chiếm đoạt cô...

Anh hoàn toàn đang cố ý hành hạ cô, điên cuồng đòi hỏi cô liên tục, sau đó để kệ cô nằm mê man ở trên giường lớn!

Còn anh tỉnh thần đầy thoải mái bắt đầu mặc quần áo, sau đó còn thất cả cà vạt nữa. Mang theo nụ cười đắc ý, tà ác, anh chăm chú nhìn người phụ

nữ đang nằm trên giường: "Không biết cô có cảm giác gì đối với tôi không, rất tốt chứ? Ha ha, thật ra thì cô cũng đã được hưởng thụ cao trào mà tôi đã mang đến cho cô đấy chứ. Tin tôi đi, ở trên giường tôi có thể cho mang đến cho cô cảm xúc rất nhanh, nhất định sẽ không có người đàn ông nào khác có thể làm được đâu! Ngay cả Lý Sấm kia nữa, cô cho rằng cô đã nhạt được vật quý hay sao? Ha ha..." Anh phát ra tiếng cười châm chọc hơn: "Nhất định công phu của hắn không thể nào mạnh mẽ như của tôi được..."

Anh quá khốn kiếp, khốn kiếp đến mức cô không thể không đã kích anh: "Thật vậy sao? Hừ, mọi việc dường như không được như sự tự tin của anh đâu. Tôi cũng không sợ nói cho anh biết, anh ấy rất lợi hại, so với anh còn lợi hại hơn. Đó là bởi vì ở trên giường anh ấy có thể làm tôi thỏa mãn, tôi mới lui tới với anh ấy!"

Thân thể cô mệt mỏi không sao chịu nổi. Cô gom hết sức lực còn lại dồn lên trên hai mắt, khiêu khích giễu cợt. "Anh cảm thấy vừa rồi tôi đã đến cao trào rồi sao? Chưa đâu, đúng không? Bởi vì anh không làm được!"

Thật ra thì cô đang nói dối, phía dưới thân thể cô, mặt tấm ga giường đã ướt đầm một khoảng rồi. Nhưng do vừa rồi anh chỉ hoàn toàn dốc lòng muốn phát tiết, nên anh tuyệt đối cũng không hề chú ý tới sự biến hóa của thân thể cô, cho nên cô biết anh không rõ ràng lắm!

"Cô đã cùng hắn lên giường sao?"

"Đã sớm từng..." Cô cười như không sao cả, kéo cao cái chăn đắp trên người.

"Đáng chết, thời gian cô còn ở cùng với tôi, vậy mà vẫn còn cùng lên giường với hắn nữa chứ!"

Quan Tĩnh vận vẹo thân thể, cố ý bày ra tư thế hành vi phóng dăng. "Có gì là không thể đây nhỉ? Tôi lui tới với anh ấy đấy, chẳng phải cũng giống như lên giường với anh ở đây hay sao?"

"Ha ha, cô có thể coi mở như vậy, thật tốt quá. Sau này tôi nghĩ khi có thời gian, vừa vận có thể tìm đến cô." Ngực Tường Vũ Hàng phảng phất liên tưởng giống như bị bắn trúng vào, rộ lên ù ù, dường như lập tức sắp bị bùng phát!

Anh đã mặc quần áo từ té xong xuôi, hai tay cắm vào trong túi quần, nghiêng đầu nhìn cô bằng nửa con mắt: "Thật ra thì tôi thích nhất chính là loại quan hệ này, cô không làm trễ nải tôi, tôi cũng không làm cô bị chậm trễ, khi nhớ đến nhau thì lại có thể gặp nhau!"

"Có quý sứ mới muốn gặp gỡ với anh!"

"Ha ha, cũng tốt mà, là quý vậy mà cô còn theo tôi!" Để lại tiếng cười ngông cuồng, anh lắc đầu ngoáy mộng đi ra khỏi gian phòng!

Đang nằm ở trên giường, chợt Quan Tĩnh kêu lên một tiếng, từ trên giường bật dậy. Cô vọt vào trong phòng vệ sinh, không sao kiểm chế nổi cơn buồn nôn đang dâng lên...

***** phân chia tuyến *****

"Ọe... ọe ... ọe ... "

Đang trong phòng ăn dùng cơm, Quan Tĩnh rút mấy khăn giấy, bụm miệng nôn ra một trận! Liên tục nôn, mãi lâu sau, cô mới ra sức thở dốc ngẩng đầu lên, nhanh chóng lau miệng! "Phù... gần hai ngày nay dạ dày cô không tốt, rất hay muốn ói ra, thật ra thì trong bụng chẳng có gì cả, có ói cô cũng không còn sức lực chạy vào trong phòng vệ sinh nữa!"

Ngồi ở phía đối diện, Lý Sấm nheo mắt lại, nhìn cô chăm chăm miệng lẩm bầm: "Liệu có phải là em mang thai không?"

"Cái gì?" Quan Tĩnh kinh ngạc nhú lại lông mày, không hiểu sao lại người ở trước mặt lại nhìn mình chăm chú thế. Sau đó cũng không biết vì sao cô trở nên căng cứng chợt dạ không ngừng, cuối cùng toàn bộ nộ cưỡi trên mặt cô đều tắt ngấm. Cô mang thai rồi sao? Đúng rồi, lâu nay không thấy đi cả của cô tới thăm!

Cô đã nôn liên tục hai ngày liền, thân thể khó chịu không thể tả được!

"Anh nghĩ em nên đi bệnh viện kiểm tra một chút, tiện thể hỏi bác sĩ một chút xem cần phải chú ý cái gì!" Nhìn nét mặt của cô, cũng biết nhất định là cô đã mang thai!

"Em uống hết sẽ đi bệnh viện kiểm tra một chút!" Cô bắt an bụng cả phê lên, vừa định uống nhưng sau đó lại buông xuống!

Có bé cưng rồi, không nên uống cà phê nữa!

***** phân chia tuyến *****

Mang thai, quả thật cô đã mang thai!

Ha ha, khi cô quyết định buông xuống tất cả, thì lại mang thai!

Ngỡ ngạo, bởi vì đứa con, cô nên cho anh một cơ hội nữa sao?

Cô chính là một đứa trẻ không có ba ba! Cô biết thân phận là con riêng khổ sở như thế nào, biết một gia đình hòa thuận đối với một đứa bé mà nói, có tầm quan trọng thế nào!

Vì đứa con, lần này cô có nên giảng hòa với anh hay không ?

Nghĩ tới đây, hai chân của cô bắt giắc lại đi về phía thang máy. Đúng vậy, vì sự trưởng thành của con, tất cả đều đáng giá!

Vừa mới đi về phía thang máy của nhân viên, cô liền thấy Vũ Nghê cũng vừa vặn đến trước thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc!

Thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc, là do Jerry quy định ra, công việc bận rộn nên anh không có thời gian đứng chờ thang máy!

Cô vừa định chào hỏi Vũ Nghê, lúc này cửa thang máy rùng rùng mở ra, mà cảnh bên trong làm cho cô bỗng thấy như vừa hít phải một luồng khí lạnh, trái tim tâm giống như bị một vật sắc bén cắm vào!

Giữa ban ngày ban mặt, Tường Vũ Hàng đang cùng với một cô gái, áo quần áo xốc xếch, dây dưa với nhau trong thang máy. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Trái tim đau nhói

Editor: Mẹ Bầu

Cảnh dâm loạn của Tường Vũ Hàng đã bị Quan Tĩnh đang đứng chờ thang máy nhìn thấy toàn bộ. Sự xúc động vừa mới dâng lên trong nháy mắt như bị nước lạnh dội vào dập tắt! Còn mơ tưởng vì đứa nhỏ mà muốn sống cùng với nhau nữa sao? Cô thực sự quá đơn giản đến mức cười, cô đã quá tự tin vào chính mình rồi!

Cô cho rằng cô là cái gì đây? Cho rằng cô có thể không chế được anh sao? Chỉ cần cô gạt đầu, anh có thể yêu cô thật sự sao?

Thật mức cười!

Cho tới tận bây giờ anh vẫn không hề đối xử tệ bạc với bản thân mình. Sống cùng với cô nhưng anh cũng chưa từng hết lòng với cô, nếu không thì tại sao khi bọn họ vừa mới chia tay, ngay lập tức bên cạnh anh đã có phụ nữ khác rồi!

Tuy trái tim rất đau, nhưng cô thấy mình vẫn còn thật may mắn. Ít nhất cô cũng không hề ngu ngốc đi tìm anh nói mình đã mang thai, vì đứa nhỏ nên hai người hãy chung sống với nhau được không?

Ha ha, thật may là đã để cho cô bắt gặp cảnh này trước!

Trong giờ phút này, trong lòng Tường Vũ Hàng xẹt qua một sự áy náy giống như anh bị vợ bắt gian tại giường vậy. Anh áy náy, thậm chí là sợ hãi, sợ cô sẽ không cần anh nữa, sợ cô giận anh, sợ cô căm hận chính bản thân anh!

Nhưng rất nhanh lý trí đã quay lại, anh cảm thấy buồn cười vì sự sợ hãi của mình. Vì sao mà phải sợ? Có cái gì rất đáng sợ kia chứ?

Rõ ràng hai người đã chia tay, hơn nữa còn là cô đã vứt bỏ anh. Hiện giờ anh có ở cùng với những phụ nữ khác, cùng dây dưa, giao hoan, cô cũng sẽ không có chút động lòng. Bởi vì giờ đây trong lòng cô đã có một người đàn ông khác. Còn đối với bản thân anh, chắc chắn Quan Tĩnh cũng chỉ coi anh

như bạn, người qua đường ABC nào đó mà thôi.

Quả thật anh đã quá đa tình, thật đúng là đồ đại ngu ngốc mới tự tin vào mình như thế!

Anh đã sai rồi sao? Không, anh không sai chút nào hết!

Trong lòng anh sự áy náy, sợ hãi vẫn nguyên vẹn như cũ. Anh đã cùng quần tới cực điểm, khi nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh vô ưu của Quan Tĩnh, trong lòng anh lại nổi lên sự phẫn nộ.

Không có cảm giác gì, được, cũng tốt!

Trái tim cô lại đang nhỏ máu, Quan Tĩnh nhanh chóng lên tiếng chào hỏi với Vũ Nghê: "Tớ đang bận lên chương trình, không hàn huyên với cậu được nhiều!"

"... Được!" Vũ Nghê chỉ nói được một từ khô khốc như vậy, trong ánh mắt toát ra sự đau lòng đối với Quan Tĩnh!

Quan Tĩnh cũng không đi lại về phía thang máy, cô nhanh chóng rẽ vào một chỗ ngoặt, đi về phía cầu thang bộ bên kia, lúc này cô tình nguyện đi bằng cầu thang bộ...

Sau khi Quan Tĩnh đi xa, Vũ Nghê vọt thẳng vào trong thang máy, cũng không quan tâm đến lúc này quần áo của Tường Vũ Hàng thế nào, cũng không quan tâm đến trong thang máy còn có một cô gái nổi tiếng khác, hiện tại bọn họ đang có tình huống dâm loạn đến mức không chịu nổi như thế nào!

Cô giờ tay lên, nặng nề giáng cho Tường Vũ Hàng một bạt tai!

Âm thanh vang lên rất rõ ràng, khiến cho rất nhiều người chú ý!

Chỉ có điều Tổng giám đốc hiện tại bị người khác đánh, những nhân viên không may đi ngang qua, lại dám vây lại mà xem hay sao? Cũng có ai dám giúp tổng giám đốc tát một cái trở lại trên mặt chủ biên Phó Vũ Nghê không? Mà vị trí chủ biên kia thì có gì mà tổng giám đốc không thể chống lại nhỉ? Nhưng xin đừng quên rằng, chồng của Phó Vũ Nghê là nhân vật nào, người này đã từng tung hoành trong thương giới (giới thương nghiệp), một đại nhân vật nghe danh âm ỉm, Lạc Ngạo Kiệt tiên sinh! Xin hỏi, ai không muốn cái đầu của mình mà dám đánh phu nhân của Lạc Ngạo Kiệt đây?

Không ai dám là cái chắc?

Hơn nữa, hiện tại lúc này tổng giám đốc đang xấu mặt, lại còn không nhanh chân mà chạy đi một chút. Chẳng lẽ phải đợi tổng giám đốc đại nhân đuổi tận giết tuyệt, từ từ bịt hết miệng của mọi người nữa sao?

Cho nên, vì nghĩ cho bát cơm manh áo của bản thân, lúc này còn không cúi đầu chạy nhanh, giả vờ như không nhìn thấy cái gì hết, chạy trốn cho nhanh chứ còn ở lại đến khi nào?

Chỉ thấy, trong hành lang MBS, trước cửa thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, nhanh chóng giống như trên màn hình TV, tất cả mọi người đều nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại có một cô gái quần áo không chỉnh tề, vị tổng giám đốc bị tát vào mặt và chủ biên tiền nhiệm Phó Vũ Nghê!

Tường Vũ Hàng bị đánh cảm thấy đặc biệt uất ức, cực kỳ uất ức. Nhất là lúc bị Vũ Nghê ở đối diện chỉ trích anh và người phụ nữ khác làm chuyện xằng bậy!

Rất cực chịu không nổi nữa anh hét lên: "Dựa vào đâu mà cô đánh tôi chứ? Tất cả là do Quan Tĩnh, cô ấy muốn chia tay với tôi, hiện tại chúng tôi đã không còn quan hệ với nhau, chẳng lẽ tôi lại không thể tìm bạn gái khác hay sao?" Sau hết xong, Tường Vũ Hàng càng có cảm giác hình như anh đã coi Vũ Nghê ở địa vị là người thân, bởi vì anh có thể hò hét với cô, đồng thời có thể nói với cô những lời nói đầy uất ức!

Sau đó, anh không để ý đến Vũ Nghê ghen hờn đang trân trối nhìn anh, cũng không để ý đến người phụ nữ bên cạnh mình đang nhiệt tình như lửa, hồn hèn đi ra khỏi thang máy.

***** phân cách tuyến *****

Nhìn thấy anh cùng người phụ nữ khác dây dưa với nhau, lòng của cô thấy đau đớn, hơn nữa lại còn rất đau đớn!

Ánh trăng xuyên qua lớp kính mang theo cảm giác lạnh lẽo chiếu vào trong căn phòng tối đen...

Quan Tĩnh nằm ở trên giường, ánh mắt dõi theo luồng ánh sáng đó qua cửa sổ!

Hiện tại đã là mùa đông. Sắp đến tết âm lịch, thời tiết thật sự rét lạnh đến khác thường. Băng giá đã phủ lên trên cửa kính thành một lớp thật dày. Mà ánh trăng khi rời qua lớp băng này đã hắt ra thứ ánh sáng ngũ sắc, thành những giọt tròn lấm tấm nhiều màu sắc sắc sỡ!

Nhưng những thứ này lại không đủ để làm cho cô vui vẻ, chỉ càng làm cho lòng của cô nhiều loạn, càng khiến cô cảm thấy trên thế giới chỉ duy nhất có cô là khổ sở!

Tất cả những chuyện khi còn nhỏ lại hiện ra trước mắt cô rõ mồn một. Cô bị các bạn xung quanh cười nhạo không có ba ba như thế nào, Bản thân

cô lại khát vọng biết bao mình có thể có ba ba!

Nhưng lần đầu tiên khi mẹ đồng ý cho cô cùng đến ngôi nhà lớn của nhà họ Lạc, bị cái người mà cô gọi là ba ba kia, đến một cái liếc mắt nhìn cũng không có, lại còn bị ông ta xua đuổi ra khỏi nhà, sau khi bị một tờ chi phiếu nện vào trên đầu cô, cô đã không còn trông mong vào 'ba ba' nữa rồi !

Cuộc đời của con gái riêng thật khổ thật chất, luôn cảm thấy bị kém cỏi, trước mặt người khác luôn không ngẩng đầu lên được, khi người khác bàn luận về 'ba ba' thì chỉ có thể trốn rất xa ở bên cạnh, rất sợ bị người khác hỏi đến mình!

Hai hàng nước mắt chảy dọc theo hốc mắt lăn xuống nhỏ giọt trên áo gối!

Trong chấn, hai bàn tay cô âm thầm vuốt ve nơi bụng. Cô ghen ngào nói với cục cưng trong bụng đầy ân hận: "Cục cưng, không phải là mẹ không thương con, mà là mẹ quá yêu con, mẹ không nỡ để con chịu khổ ở trên thế giới này, cho nên mẹ sẽ không sinh con ra, con có thể hiểu cho mẹ không?"

Nước mắt cô càng chảy xuống nhiều hơn, nhất là khi nghĩ tới việc đứa nhỏ này sẽ bị lấy ra, cô lại ghen ngào không thôi. Cô ôm chặt lấy bụng, trốn ở dưới chăn mền luôn miệng cầu xin tha thứ. "Cục cưng, là mẹ không tốt, mẹ đã không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh, cho nên chỉ có thể để con rời khỏi mẹ! Nhưng hàng ngày nhất định mẹ sẽ cầu nguyện cho con, cầu cho con khi được đầu thai lần nữa, nhất định sẽ tìm được một gia đình tốt, thật tốt, cực kỳ tốt, lại còn có cả ba mẹ rất thương yêu con nữa... được... không?"

Khi nói tới chỗ này, cô đã khóc không thành tiếng!

Cô cũng rất lưu luyến cục cưng, hiện tại cô cũng có thể cảm thấy sự lớn lên của nó. Bây giờ, hàng ngày cục cưng đều khiến cô ăn không ngon, không ngủ ngon nữa. Bé con có sức sống như vậy, còn nhỏ như vậy mà đã bú bình hiểu động như thế, thật sự cô rất luyến tiếc khi kiên quyết tước đoạt đi cuộc sống của nó!

Thực xin lỗi, cục cưng, thực xin lỗi!

Ngoài rất xin lỗi con cô còn có thể nói gì được đây?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25-2: Trái tim đau nhói 2

Editor: Mẹ Bầu

Thời gian trôi cực nhanh, năm mới đã nhanh chóng đuổi năm cũ đi, để đến với mọi người!

Tết năm nay, từ khi trưởng thành đến giờ, lần đầu tiên cô sôi nổi đến thế. Cô và Lạc Tư Vũ, cùng cảnh độc thân, đến nhà Jerry cháu của mình, cùng với Jerry, Vũ Nghe, cộng thêm hai cục cưng cùng trải qua tết âm lịch!

Đêm giao thừa, cô còn ra tay, trộn mấy món dưa ghém, được mọi người rất ưa thích!

Ăn bữa cơm đoàn viên đêm giao thừa, đánh vài ván mạt chược sau đó cô nhận được điện thoại của Trương Vũ Hằng! Anh nói với cô là năm nay được một nhân viên đặc lực đến chúc tết, kì thực anh muốn khoe anh có bạn gái, lại còn đến làm sùi cào cho anh!

Lúc đó cô có cảm giác mình không thể nói nên lời, chỉ cảm thán sao tạo hóa trêu người!

Còn Lý Sấm vào lúc này lại gây cho cô sự xúc động rất sâu!

Ngày mồng một đầu năm anh nhờ Lý Giai làm thuyết khách, tổ chức ăn uống trong nhà.

"Này, lâu lắm rồi không được nghe Tĩnh Tĩnh hát đấy, ai da, cũng thật là, năm nay chúng ta tụ tập thế này mà không thể đi hát Karaoke được nhỉ!" Lý Giai than thở nói, bỗng nhiên vươn tay sờ vào bụng Quan Tĩnh. "Không biết đây là cháu gái hay là cháu trai đây!"

Trong lòng Quan Tĩnh đau xót, rốt cuộc cô còn có cơ hội được biết đứa con mà mình mang thai là trai hay gái nữa hay không!

"A, thế nào rồi? Hiện giờ chẳng phải là cậu đang định xin thay đổi vị trí chủ biên sao? Tuy rằng làm như thế cũng có chút tiếc nuối, nhưng vì đứa nhỏ thì tất cả đều đáng giá!" Lý Giai là một bà chủ luôn suy nghĩ chu đáo mọi chuyện!

Đối với vấn đề này Lý Sấm rất quan tâm, nhưng anh cũng không hề lên tiếng, chính là muốn xem ý cô thế nào!

Quan Tĩnh lặng lẽ lắc đầu, cúi mặt xuống, mái tóc cực kỳ mềm mại che khuất gương mặt cô, cũng che bớt đi nỗi đau khổ của cô lúc này: "Tớ dự định không để lại đứa nhỏ này nữa !"

"Phốc" ... "cái gì..." Lý Giai vừa mới quát lên, cà phê trong miệng liền phun ra, chỉ thấy chất lỏng màu nâu bắn tung tóe ở trên mặt cô, trên chiếc bàn ăn màu trắng, trên mâm, thậm chí còn phun cả vào mặt, vào quần áo của người nào đó ngồi đối diện!

Cô vừa cảm thấy ăn lau mặt cho mình, vừa liên tục xin lỗi: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, nhưng năm mới lại được nhận nước miếng của tớ, xem như là cậu được may mắn, bởi vì miệng của tớ sáng sớm hôm nay vừa mới lên chùa để khai quang. Khả... khả, người được tớ phun vào, năm nay nhất định sẽ cực phát tài, liên tục gặp may!"

Hắc hắc, cô thông minh quá đi, những lời này thực sự chắc chắn có thể ngăn chặn lại miệng của anh trai.

"Năm nay anh muốn phải cưới được vợ về nhà, vì vậy em sẽ phải giúp đỡ thuyết phục người con gái mà anh thích, khiến cô ấy gả cho anh..." Lý Sấm cũng cảm thấy ngại, nhanh chóng lau cà phê trên mặt, thuận tiện bắt đầu bắt chẹt em gái, khiến cô làm việc giúp mình!

Lý Giai nheo mắt lại, liếc anh họ mình bằng nửa con mắt: "Ai dà, thật sự là nan giải, tại sao nhà họ Lý của chúng ta Lý lại cho rằng anh là một người có tiền đồ nhất trong thế hệ thứ ba được nhí? Thật sự giống như đòi mạng người ta vậy. Có đúng anh là người cao nhất được chọn ra trong số những người lùn không? Hừ, mới như vậy mà đã không tự tin, ngay đến một người con gái cũng không nắm chắc được, còn có thể làm chuyện lớn gì đây?"

Sau khi làm tổn thương anh trai mình xong, cô đưa mắt nhìn vào Quan Tĩnh, buộc cô bạn phải phụ họa cho lời nói của mình: "Cậu nói có đúng không? Tĩnh Tĩnh?"

Quan Tĩnh bị hỏi xấu hổ, không biết nên trả lời như thế nào. Sao cô nghe mà có thể không hiểu hai anh em nhà họ đang đàm luận về cô bản thân cô được chứ!

Lý Giai nhanh miệng nói thêm: "Tĩnh Tĩnh, chỉ bằng cậu gả cho anh trai của tớ đi, xem như cậu giúp tớ! Khả khả, đỡ cho anh ấy không tìm được vợ, về sau khổ cả đời!"

"Giai Giai, cậu thật sự càng ngày càng có khả năng đùa đấy, tớ e rằng sau lưng Lý Sấm đang có một dãy các cô gái đẹp đang chờ gả cho anh ấy đấy, làm gì có chuyện không thể cưới được vợ đây." Quan Tĩnh tạm dừng vài giây, cười thần bí, sau đó lại mở miệng nói tiếp: "Tớ lại cho rằng, đến lúc đó không biết ai mới là người thật sự như lời đã nói đấy!"

Đối với lời nói đùa của Quan Tĩnh, đột nhiên, biểu cảm của Lý Sấm trở nên thật nghiêm túc: "Tôi biết người tôi nghĩ muốn cưới thực sự là ai, tôi luôn luôn biết rất rõ ràng người mà mình thích chính là ai!"

Lời nói bóng gió làm cho Quan Tĩnh chỉ muốn trốn chạy, trốn đi thật xa.

Đột nhiên, cô đứng bật dậy, đẩy cái ghế ra "xoạch" một tiếng!

"Thật xin lỗi, lát nữa tớ còn phải trở lại đây, tớ đi trước nhé!" Nói xong, cô cầm túi lên, đi ra khỏi phòng bao được trang trí đơn giản mà lại không thiếu sự thanh nhã trang trọng!

Quan Tĩnh gần như chạy trốn ra bên ngoài, người cô còn chưa kịp lên xe thì cánh tay mảnh khảnh lập tức bị người từ phía sau kéo lại!

"Tĩnh Tĩnh, em muốn lấy đứa bé này ra thật sao?" Lý Sấm cúi đầu khẽ hỏi, trong giọng nói có sự đau lòng rất sâu rất sâu!

Quan Tĩnh không xoay người lại, nhìn chiếc xe đời mới màu trắng cô mới mua, qua ánh phản chiếu của cửa kính nhìn, cô thân hình tiều tụy của mình: "Không bỏ đi, còn có thể làm thế nào nữa đây? Chẳng lẽ anh thật sự muốn em phải gán tội danh con riêng lên lưng của nó hay sao? Đây là một chuyện rất tàn nhẫn, em thà rằng không ra sinh nó, chứ nhất định không để nó phải chịu đựng sự nhục nhã và đau khổ này!"

"Nhưng anh biết em không đành lòng mà, nếu như em thật sự bỏ nó đi, vậy thì em sẽ đau khổ cả đời!"

Trái tim Quan Tĩnh như rơi "bộp" xuống, sao anh lại có thể hiểu rõ mình như thế này: "Nếu quả thật là đau khổ, thì em chấp nhận người bị đau khổ chính là em, chứ nhất định không để nỗi đau khổ đó đè nặng ở trên người đứa con của em!"

Lúc này hai tay Lý Sấm đã túm được hai khuỷu tay của cô. Từ phía sau anh ôm cô vào trong ngực, dùng lồng ngực nóng bỏng của mình để làm ấm lại trái tim giá lạnh của cô.

"Nhưng anh lại không muốn để cho em phải chịu đựng nỗi đau khổ này. Tĩnh Tĩnh, anh biết em không thích anh, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc anh thích em, anh muốn chăm sóc em! Coi như hãy suy nghĩ vì đứa con đi, hãy cho anh một cơ hội để anh có thể chăm sóc hai mẹ con em..." Anh thì thầm bên tai cô, giọng ấm áp, lời nói chân thành tha thiết!

Mặc dù lúc này trận gió bắc lạnh lẽo đang thổi mạnh bốn phía, những làn gió lạnh giống như lưỡi dao nhỏ dao cắt vào da thịt của cô, nhưng lời nói ôn nhu của anh lại giống như làn gió mát ngày xuân thổi vào trong lòng cô, sưởi ấm trái tim đầy hoang loạn chông chênh chất vết thương của cô!

Lý Sấm tuyệt đối là một người đàn ông đáng giá cho cô phó thác cả đời, cô biết anh thật sự thích mình. Khi cô chủ động hiến thân, cô lại bị anh lịch sự cự tuyệt, cũng có thể thấy anh thật sự tôn trọng, yêu mến cô!

Nếu như bỏ lỡ người đàn ông này, e rằng đó là tổn thất lớn nhất trong cuộc đời của cô.

Đối với một người phụ nữ thông minh, có thể nói, nếu như có một người đàn ông điên cuồng muốn được yêu mình như thế, thật sự cô không nên cự tuyệt anh.

Nhưng làm người thì không thể ích kỷ!

"Không, em không đáng giá..." Quan Tĩnh ra sức lắc đầu. "Anh biết mà, trong lòng em e rằng sẽ không thể dung nạp nổi người khác nữa, việc này đối với anh mà nói thực sự không công bằng! Lý Sấm, có lẽ em đối với anh mà nói cũng có một chút rung động, nhưng sự rung động này sẽ trôi qua rất nhanh! Anh cũng có thể tìm được một cô gái đơn thuần, xinh đẹp, yêu cô gái đó, để cho cô gái đó làm bạn gái, làm vợ của anh, nhưng người này tuyệt đối không phải là em!"

Lý Sấm mặc trang phục màu đen cực kỳ chuẩn, hơn nữa bề ngoài lại anh tuấn, thuộc tuýp người có tiền, đầy tự tin và khí chất cao quý, dễ dàng cuốn hút ánh mắt của các cô gái đang qua lại. Trong đó còn có rất nhiều cô gái vốn đã đi qua rồi, thậm chí còn ngoái đầu lại, nhìn anh về ngượng ngùng. Đã đi rồi còn quay đầu lại nhìn, thật là cao giá đến mức phải gào khóc!

Hơn nữa sự ngượng ngùng lẫn ánh mắt nhiệt tình vui tươi, đủ độ khiêu khích làm cho nhiệt độ không khí xung quanh cao đến trên 0 độ Celsius.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25-3: Trái tim đau nhói 3

Editor: Mẹ Bầu

Chỉ có điều, đối với những chuyện này Lý Sấm lại không chút phản ứng, cũng không có tí xú cảm giác. Trong ánh mắt của anh, trong đầu, trong lòng cũng chỉ có người phụ nữ trước mắt đang quay lưng về phía anh mà thôi: "Tĩnh Tĩnh, nếu như cảm giác của em đối với anh chẳng qua là sự rung động như lời của em, vậy thì sự rung động này cũng sẽ là vĩnh hằng! Năm nay anh đã 28 tuổi, không phải là anh chưa từng có bạn gái. Anh đã qua cái tuổi quá kích động mà làm bây rồi. Hiện giờ đối với em mà nói, anh là một người đàn ông trưởng thành đang bày tỏ sự yêu thương và hâm mộ đối với một người phụ nữ mà mình yêu mến..."

Anh thờ dài một cái, khoe miệng phả ra một dải sương trắng thật dài: "Anh biết trong lòng của em chỉ có một mình Trương Vũ Hằng, thế nhưng anh tịnh không một chút để ý. Trong lòng của em không có anh, không sao hết, thậm chí đến sau này trong lòng em vẫn không có anh, cũng không sao cả, chỉ cần trong lòng anh có em, tất cả đều OK hết!"

Một sự bày tỏ khiến Quan Tĩnh rất cảm động, trái tim của cô thật sự đã bị tình cảm nồng nàn của anh phủ kín. Nhưng cô vẫn không thể nhận lời anh, thật sự không thể! "Cảm ơn anh, nhưng thật sự là em không thể.... em xin lỗi..."

Lý Sấm cũng không hề nổi giận, đành bất đắc dĩ nhìn về phía bầu trời hơ to. "Cô bé này thật là... tôi nên làm thế nào mới có thể khiến cô ấy yêu thích tôi đây..."

Anh nói ra một câu theo kiểu đầy chế nhạo, để kết thúc lần cầu hôn thất bại lần thứ n của mình!

***** phân chia tuyến *****

Hôm nay là mùng tám, các bệnh viện lớn cũng bắt đầu khôi phục lại giờ làm việc bình thường. Năm trước Quan Tĩnh đã dự định làm giải phẫu sinh non vào chính vào ngày này! Cô cố ý xin được bỏ thai trong vòng ba ngày nghỉ, ba ngày này cũng đủ cho cơ thể cô bình phục rồi!

"Tĩnh Tĩnh, cậu có muốn suy nghĩ lại một chút hay không?" Hôm nay Vũ Nghiê cũng xin nghỉ buổi sáng, dự định giúp Quan Tĩnh đến bệnh viện. Dĩ nhiên việc này là do cô tự nguyện.

Quan Tĩnh cũng không nói cho Vũ Nghiê biết hôm nay cô muốn làm sinh non. Mà là cô nghe chủ nhiệm nói Quan Tĩnh xin nghỉ liên tiếp ba ngày, đề nghị để cho cô lên hình thay cho Quan Tĩnh ba ngày đó, vậy là cô đoán được ngay. Cho nên, cô vội vàng xin nghỉ, tìm Quan Tĩnh bằng được!

Đã suy nghĩ suốt mấy ngày, cho nên hiện giờ ý trong lòng Quan Tĩnh đã quyết. Cô vừa sắp xếp nên mang thứ gì đó, quay lưng về phía Vũ Nghiê nói: "Tớ đã suy nghĩ cặn kẽ rồi..."

"Tĩnh Tĩnh..."

"Chẳng lẽ phải sinh ra đứa bé này mới là đúng sao? Tớ lại nghĩ là sai. Nếu như tớ sinh nó ra, đến khi nó trưởng thành, nhất định sẽ hận chết người mẹ này!" Quan Tĩnh bỏ một bọc băng vệ sinh vào trong túi, nhẹ nhàng hạ vai xuống, ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ, phiêu lãng về nơi xa: "Cũng giống như tớ vậy, đến bây giờ tớ cũng vẫn luôn hận mẹ tớ!"

"Không giống nhau, làm sao có thể giống nhau được." Vũ Nghiê ra sức lắc đầu. "Ban đầu mẹ cậu sinh cậu ra là bởi vì tiền, nhưng cậu thì khác chứ, cậu sẽ yêu đứa bé này..."

Thật sự Vũ Nghê cũng rất mâu thuẫn. Tình Tình bỏ đứa con đi nhất định là để mình phát triển tốt hơn, cô có thể lại tiếp tục làm việc, lại không còn bị sự ràng buộc nào nữa, cô sẽ giao tiếp với bạn trai khác, sẽ lấy chồng sinh con. Nhưng mà, cô lại không thể nhìn Quan Tình bỏ đi đứa bé này được!

Bởi vì đã từng làm mẹ, cô thật không sao chấp nhận được chuyện kết thúc một sinh linh vô tội như thế!

Làm sao bây giờ? Phải làm sao đây?

"Vũ Nghê, về chuyện này cậu phải hứa với tớ, nhất định không được nói cho Tường Vũ Hằng. Nếu như cậu nói cho hắn biết, cả đời này tớ cũng sẽ không tha thứ cậu đâu!" Như đoán đã chắc, Quan Tình quay đầu nhìn Vũ Nghê nói như ra lệnh!

"Được!" Vũ Nghê thật khó khăn mới đáp lại một tiếng!

Quan Tình lại bổ sung, tiến thêm một bước muốn Vũ Nghê bỏ hẳn ý nghĩ: "Có thể nói, từ trước đến nay tớ đã không còn có sự tôn nghiêm khi ở trước mặt Tường Vũ Hằng nữa rồi. Hơn nữa hắn cũng không yêu tớ, cảnh ở trong thang máy ngày đó, chính cậu cũng đã nhìn thấy rồi đấy, cho dù hiện tại hắn có không muốn chịu trách nhiệm, tớ cũng không lấy làm lạ! Huống chi, có lẽ sau khi hắn biết, sẽ còn gây cho tớ sự nhục nhã lớn hơn ... "

Lời nói đã đầy trong miệng Vũ Nghê, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Quan Tình đầy nỗi cô đơn, cô đành đành nghẹn ngào nuốt lại vào trong cổ họng tất cả những lời nói đó ...

Bởi vì bệnh viện vừa mới trở lại làm việc, nên các thai phụ đến kiểm tra thai rất nhiều!

Chỗ ngồi nơi phòng chờ khám bệnh, có đầy phụ nữ có thai, hoặc các phụ nữ chờ để phá thai!

Bởi vì Quan Tình có quan hệ với bên nghiệp vụ, nên đã có hẹn trước với bác sĩ. Cô đi thẳng luôn vào trong phòng giải phẫu! Lúc ấy cô nhìn thấy một thai phụ nét mặt hạnh phúc chuẩn bị chờ sinh ...

"Ông xã, vừa rồi anh có biết không, cục cưng của chúng ta ở trong bụng vẫn còn không chịu an phận đâu nhé, cái tay nhỏ bé luôn ngo ngoáy ở trước mặt không ngừng, bác sĩ gõ vài cái xuống da bụng em, cục cưng liền bỏ bàn tay nhỏ ra, thấy rõ cả khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con đấy." Một thai phụ chừng ba mươi tuổi, cười giống như một cô gái nhỏ bàn luận với chồng về đứa con!

Người chồng của thai phụ ấy nhìn qua tuổi cũng không ít, nhưng cũng hưng phấn giống như trẻ con vậy, hoa tay múa chân, mặt vui vẻ. "Đúng vậy, nhóc con rất đáng yêu, bà xã à, em thật là cực khổ, nhưng vì tiểu thiên sứ của chúng ta, em có cực khổ cũng cố gắng chịu nhé, cố gắng lên!" Người đàn ông giống như một chỗ dựa chắc chắn, nắm tay lại, động viên cho vợ mình!

Thai phụ kia cũng giờ quả đấm lên, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang nói: "Đúng thế, vì tiểu thiên sứ của chúng ta, đừng nói là mất đi vóc người và khuôn mặt, coi như có phải liều cả cái mạng già của em đây cũng phải cố gắng!"

"Yeah... "

Một đôi sắp là ba mẹ khá ồn ào lên đi qua bên cạnh Quan Tình! Những lời đối thoại của bọn họ lại giống như chiếc búa rìu nện một nhát thật sâu vào lòng của cô...

Vì tiểu thiên sứ, đáng giá để hy sinh hết thầy!

Có phải rằng cô thực đáng xấu hổ với cục cưng của mình hay không?

Đúng lúc ấy thì, một y tá đi tới. "Quan tiểu thư, ngài đã tới rồi! Mời ngài vào đi!"

Quan Tình sợ run lên, nhìn Vũ Nghê một cái, trong ánh mắt có sự hãi không tránh khỏi sự đau lòng ...

Sau đó, cô mới gạt đầu với y tá một cái, đi vào phía phòng giải phẫu!

Ngồi chờ ở trong một gian phòng yên tĩnh, trong lòng Vũ Nghê càng ngày càng rối loạn, càng ngày càng không bỏ được hình ảnh của sinh mạng nhỏ kia. Hơn nữa, lúc này trong óc cô lại hiện ra biểu tình ngày đó của Tường Vũ Hằng, vừa ghen tỵ lại vừa luống cuống, vừa uất ức lại vừa đau lòng.

Bằng sự hiểu biết về Tường Vũ Hằng, cô thấy anh cũng ... cũng yêu Quan Tình!

Vũ Nghê nhắm hai mắt lại, cầm điện thoại lên nhỏ giọng nói: "Tình Tình, xin lỗi cậu... nhưng xin cậu hãy tin rằng, tớ chỉ muốn tốt cho cậu mà thôi, xin lỗi!" Sau khi nói xong, cô nhấn một tổ hợp số điện thoại ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Trời xui đất khiến

Editor: Mẹ Bầu

"Cái gì..." Tường Vũ Hàng nghe điện thoại kinh ngạc đến cứng đờ người ra như một bức tượng thạch cao.

Bên kia điện thoại Vũ Nghê tức đến nghẹt thở, ngữ điệu không hài lòng nhắc lại lần nữa. "Tôi nói với anh này, Quan Tĩnh đã mang thai, anh phải biết đây là cục cưng của anh đấy. Nếu như anh còn muốn đứa bé này, thì lập tức đến bệnh viện xxx, bằng không đứa bé này cũng không còn đâu! Tường Vũ Hàng, anh thật sự muốn cô ấy sẽ căm ghét anh cả đời hay sao, anh thật sự cam chịu để cho cô ấy làm như vậy hay sao?"

Gương mặt Tường Vũ Hàng như co rút lại, anh đã nghe rõ lời của Vũ Nghê nói. Quan Tĩnh mang thai, nhưng cô lại muốn bỏ đứa bé đi!

Không, tuyệt đối anh không thể để cho cô bỏ con đi được!

Nhìn đại tổng giám đốc gần trong gang tấc, bộ dạng như mất hồn lạc phách, người đẹp đang ngồi ở trên đùi anh, ra sức dùng tất cả vốn liếng uốn éo cơ thể muốn quyến rũ sự chú ý của kim chủ. Mười đầu ngón tay với những chiếc móng được sơn lộng lẫy, mềm mại như nước chui vào trêu đùa ở trên ngực anh. "Tổng giám đốc Tường, anh có thích cơ thể người ta không?"

Cô gái từ từ mở cổ áo của mình ra một cách quyến rũ, để lộ một khoảng ngực lớn đầy đặn, tron bóng, trắng như tuyết...

Đầu điện thoại bên kia dường như Vũ Nghê nghe thấy được điều gì đó ở bên này, cô không sao tin được lắm nhẹ chất vấn. "Tường Vũ Hàng, anh đang làm cái gì đó? Bên cạnh anh vẫn có những phụ nữ khác sao?"

Tường Vũ Hàng nhú mày, vội vàng giải thích: "Vũ Nghê, anh không biết chuyện lại đến thế này, anh..." anh cho là Quan Tĩnh đã không còn thương anh, nên anh mới để cho "vô đã mẹ lại còn bị nứt", thuê người phụ nữ khác ở cùng để làm khuây khỏa nỗi nhớ cô!

"Anh giải thích với tôi có ích gì đây? Hơn nữa anh cũng không cần thiết phải giải thích với tôi!" Vũ Nghê đã nổi giận thật sự, hạ giọng xuống quát vào trong điện thoại. "Dù sao lời cần nói tôi cũng đã nói rồi, anh dự định làm thế nào là chuyện của anh, tôi cúp máy..."

"Đợi chút đã..." Tường Vũ Hàng đẩy cô gái đang ngồi ở trên đùi anh ra: "Vũ Nghê, xin em đấy, hãy giúp anh đi, nhất định em có thể khuyên Tĩnh Tĩnh nghe đừng bỏ đứa con này đi, anh thích Tĩnh Tĩnh, muốn cưới Tĩnh Tĩnh!"

Những lời giấu kín ở trong lòng suốt mấy ngày qua, rốt cục Tường Vũ Hàng đã nói ra bằng hết.

"Vậy thì anh cũng nên tới đây nhanh chóng một chút, còn cò xát cái gì nữa chứ? Trước kia anh ta đâu có đàn như vậy? Đã quan hệ với anh một thời gian, cho nên khi anh làm chuyện mập mờ với Tĩnh Tĩnh, mà lại còn quan hệ qua nhiều năm, vậy mà cũng không hề bị cô phát hiện!"

Bao nhiêu trí thông minh mà anh đã từng sử dụng với cô đã chạy đâu mất rồi? Thật là kỳ quái!

Phản bội sự tin nhiệm của bạn thân, Vũ Nghê cúp điện thoại mà lòng lo lắng bất an!

Tường Vũ Hàng cắt điện thoại, đứng dậy định đi!

"Tổng giám đốc Tường, ngài định đi đâu vậy? Chẳng phải là ngài đã đồng ý với người ta, hôm nay sẽ cùng người ta đi dạo trung tâm thương mại đó sao?" Cùng lúc đó mỹ nữ xinh tươi trạc độ hai mươi tuổi kia, cất tiếng nói đầy nũng nịu, cánh tay như rắn bò lên thân thể Tường Vũ Hàng.

"Cô sang bên trợ lý của tôi cầm năm vạn đồng, sau đó lập tức biến đi cho tôi!" Không chút nể nang, Tường Vũ Hàng đẩy cô ta ra giống như đẩy chướng ngại vật, chạy thẳng ra cửa chính!

Cô gái nhỏ bé ra cổ gắng chạy đuổi theo ở phía sau anh kêu lên: "Tổng giám đốc Tường, người ta thật sự rất thích ngài mà, thực sự không phải vì tiền của ngài!" Hừ, ra tay chỉ được có năm vạn đồng, quá ít? Khẩu vị của cô ấy à, có khả năng lớn hơn so với năm vạn đồng nhiều, chút tiền này không đủ cô nhét kẽ răng!

Nếu để cho người khác biết 'giá trị con người' của cô chỉ được có năm vạn đồng, vậy chẳng phải cô sẽ bị các kỹ nữ khác cười đến rụng răng sao? Hơn nữa cũng sẽ rất ảnh hưởng đến giá thị trường của cô nữa chứ? Vị kim chủ kế tiếp này cho rằng với tí tiền như vậy mà có thể chơi đùa với cô sao!

Việc này ... sao có thể được?

"Tốt lắm, năm vạn đồng cũng không có nữa!" Tường Vũ Hàng anh đây không sợ bị loại phụ nữ này nói là keo kiệt đâu nhé, "con hát vô tình, kỹ nữ vô nghĩa", làm gì anh không biết mình được bọn kỹ nữ cao cấp kia ca tụng anh là ông chủ giàu có cơ chứ! Hừ, ở trước mặt người khác thì nói anh ra tay hào phóng rộng rãi, nhưng nhất định lại thầm mắng anh là đại ngu dốt.

Hừ, anh đâu có ngu như vậy chứ!

Cô gái kia hoàn toàn không ngờ đến Tổng giám đốc Tường sẽ nói ra lời như vậy, lúc ấy liền như ngớ ngẩn. Nhìn thấy Tường Vũ Hàng sắp sửa lao ra khỏi phòng làm việc, cô ta mất hết cả thận trọng, bỏ hết cả dáng người lẫn kiểu nói, trực tiếp nói giá. "Nếu chỉ có năm vạn đồng thì quá ít, Tổng giám đốc Tường ngài có thể cho mười vạn đồng hay không?"

Cho dù thế nào, bắt đầu từ lúc mười lăm tuổi cho đến bây giờ đã hai mươi tuổi, trong khoảng thời gian này cô ta cũng đã luôn cố gắng tích lũy kinh nghiệm lên giường cùng với đàn ông, đã quyến rũ được cái kia cứng rắn lên, sau đó còn được anh ta cảm ơn một lần rồi! Dù thế nào thì cũng phải cho nhiều hơn một chút mới phải chứ?

Hiện tại tiền mặt màu đỏ cũng không được bao nhiêu, năm vạn đồng thật sự đâu phải là nhiều!

"Năm vạn đồng tôi cho cô cũng đã là nhiều rồi, người như cô trị giá cũng chỉ đến 200 đồng thôi!" Nói xong, Trương Vũ Hằng đã đi ra khỏi phòng làm việc...

Cô gái nhỏ tức giận đến nghiêng răng, đưa ngón giữa hướng về phía bóng lưng của anh. TNND, cho cô ta là tiểu thư phục vụ giống như ở trong trung tâm tắm rửa sao? Một buổi tối 200 đồng mà có thể cảm được sao?

Khốn kiếp, đáng chết, thôi coi như là đã cho người đàn ông này chơi trắng vậy!

*****

Vũ Nghê tự đẩy cửa phòng giải phẫu ra, còn đứng ở cửa cô đã lại khuyên nhủ với Quan Tĩnh: "Chúng ta về nhà thương lượng trước một chút, rồi mới quyết định làm, được không?"

Y tá muốn đuổi những người không có nhiệm vụ rời đi, nhưng vì là chuyện liên quan đến một mạng người, cho nên cũng đành mắt nhắm mắt mở chỉ nói một câu: "Có làm hay không, hãy quyết định nhanh một chút đi! Bên ngoài còn có rất nhiều người chờ đây, xin hãy tiết kiệm thời gian cho!"

Vũ Nghê xoay hai vai Quan Tĩnh lại, bắt buộc bạn phải nhìn mình. "Tĩnh Tĩnh, chúng ta về suy nghĩ lại một chút, có được hay không? Dù sao cũng là một cái sinh mạng mà, cậu suy nghĩ một chút đi. Lạc Dật, Hoan Hoan, hai đứa trẻ đều như thiên thần nhỏ, đáng yêu biết bao. Tổ nghĩ cục cưng của cậu nhất định rất đẹp ..." vừa khuyên bạn nhưng đồng thời trong mắt Vũ Nghê ánh lệ đã dâng lên!

Quan Tĩnh bịt kín lỗ tai, nhắm chặt mắt lại, trong nháy mắt, nước mắt của cô đã nhanh chóng rơi xuống: "Cầu xin cậu, tớ cầu xin cậu đừng nói nữa! Vũ Nghê, tớ và cậu khác nhau. Cho dù có nói thế nào con cậu cũng là con trong giá thú... Tớ không muốn con tớ sinh ra trong một gia đình không đầy đủ, như vậy là làm hại nó..."

"Nhưng mà ... nhưng mà..." Vũ Nghê dường như muốn nói cho cô biết, Trương Vũ Hằng sẽ đến đây ngay lập tức. Nhưng cô cũng biết, hiện tại không thể nói ra, nếu không, Quan Tĩnh sẽ bỏ đứa trẻ ngay lập tức!

"Đừng ngăn cản tớ nữa, bởi vì tớ đã quyết định rồi. Tớ đã xác định sẽ bỏ đứa bé này... Tớ đã nói rồi, tớ đã từng được thưởng thức qua bao nỗi thương tâm, sự đau đớn như khoan vào tim, đau đến thấu xương...! Cầu xin cậu, cầu xin cậu đừng nên lay chuyển quyết định của tớ nữa, đừng có gọi lên sự đau đớn trong lòng tớ nữa!" Quan Tĩnh khóc nức nở!

Y tá vẫn đứng ở bên cạnh, bắt đầu nhanh chóng ra mặt ngăn cản sự thuyết phục, đồng thời nói rất rõ ràng: "Xin mời vị tiểu thư này đi ra ngoài cho, nơi này không phải là nơi thân nhân có thể vào được!"

Vũ Nghê nôn nóng đến độ dứt khoát lắc đầu, nhưng Quan Tĩnh lại quay lưng lại về phía cô, không để ý tới cô nữa. Cuối cùng cô đành để cho hai người y tá đẩy ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26-2: Trời xui đất khiến 2

Editor: Mẹ Bầu

"Ai ..." Vũ Nghê đứng trước cửa phòng phẫu thuật sốt ruột đến hết đi vòng quanh lại không ngừng nhìn vào đồng hồ đeo trên cổ tay rồi lại nhìn về phía cửa thang máy! "Trương Vũ Hằng, anh có xuất hiện nhanh lên một chút được không, nhanh lên một chút đi, nếu không, đứa bé này quả thật là sẽ không giữ được đâu!"

Khi cô còn đang nhìn về phía cửa thang máy lần thứ n, thì đúng giây phút này cô thấy một người đàn ông từ bên trong thang máy bước ra. Vũ Nghê tròn tròn hai mắt, miệng há ra thành hình chữ O.

*****

Khi vào bên trong phòng giải phẫu, đầu tiên Quan Tĩnh được y tá dẫn tới một gian phòng để thay quần áo! Cô mặc chiếc áo đã khử trùng rồi đứng chờ đợi ở bên cạnh!

Từ lúc bắt đầu đi vào, cô bị mùi thuốc sát trùng gay mũi làm con buồn nôn nổi lên không ngừng. Bé cưng trong bụng không ngừng khiến cô muốn ói ra. "Ọe ... ọe ... ọe ... "

Có lẽ là bé con biết mình sắp bị bỏ đi, cho nên nó ở đó bày tỏ sự kháng nghị. Quan Tĩnh cảm thấy trước nay chưa có con buồn nôn nào như thế. Từng ngum, từng ngum những thứ dơ bẩn được cô ói vào trong thùng rác đã được khử trùng rất nghiêm mật! Cho dù dạ dày cô đã bị vết sạch, nhưng bé con trong bụng vẫn làm cho cô phải ói ra, cô nôn đến mức dạ dày như đã co rút hết lại.

Nơi cô hòng của cô nóng hừng hực, cô gắng gượng đứng thẳng hai chân lên, tựa vào trên vách tường màu trắng thờ hồn hèn, cố gắng vuốt xuôi nhịp tim đang đập loạn cào cào.

Hai tay cô run rẩy lại vuốt ve lên trên bụng mình một lần nữa, lại một lần nữa trái tim cô đau nhói!

Bé cưng của cô sẽ có hình dáng thế nào nhỉ, nó giống cô hay là giống anh đây?

Chẳng lẽ cô thật sự sẽ chấm dứt sự lớn lên của con như vậy hay sao?

"Mời lên băng ca!" Một người y tá đẩy chiếc xe băng ca tới, nói với Quan Tĩnh qua lớp khẩu trang!

"Nào, nhanh lên!" Tiếng nói của người y tá cắt đứt sự thương tâm của Quan Tĩnh. Nếu như đã quyết định, vậy thì cô không nên do dự thêm nữa. Cô lên xe, nằm ngang trên chiếc băng ca lạnh như băng!

Y tá đẩy xe đi...

Tiếng kim loại va chạm lách cách nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, giờ khắc này sao nghe chói tai lạ thường, khiến lòng cô thật run sợ!

"Ọe ... ọe ... ọe ... " cho dù hiện tại cô đã nằm thẳng xuống, nhưng cảm giác buồn nôn lại tăng lên không ngừng!

"Đúng là cô bị chứng nôn ọe rất nghiêm trọng đấy!" Tựa như muốn điều chỉnh lại sự căng thẳng và tức giận, nữ bác sĩ chủ nhiệm đang chờ làm thủ thuật phá thai liền nói một câu!

Đang nằm thẳng ở trên giường, Quan Tĩnh nhìn lên người ở phía trên đỉnh đầu mình hỏi một câu. "Có phải phụ nữ có thai mà có phản ứng lớn như vậy là chứng tỏ đứa trẻ sống rất hoạt bát hiếu động hay không!"

"Điểm này đã được ghi rất rõ ở trong sách y học mà. Đúng như vậy đây, người mẹ càng có phản ứng lớn, càng chứng tỏ bé cưng rất khỏe mạnh ... "

Quan Tĩnh bất đắc dĩ nhắm mắt lại trần đầy đau đớn, chờ đợi bác sĩ hành động bước tiếp theo!

Cô cảm thấy bác sĩ đang cầm xi lanh lấy mẫu thuốc, mà chính loại thuốc này sẽ được chích vào trong cơ thể của cô, đe dọa sinh mạng của bé cưng!

Nỗi sợ hãi lẫn sự đau lòng, vào giờ khắc này cũng dâng đến đỉnh cao nhất!

Cô thật xin lỗi bé cưng, cô là một người mẹ ác độc, lại muốn tự tay giết chết đứa trẻ của mình!

Cô có xứng đáng là một người mẹ không? Cô xứng đáng là một người mẹ có trách nhiệm không? Bây giờ cô đang chuẩn bị giết chết đứa trẻ, chẳng lẽ không đúng là kiểu người mẹ vô trách nhiệm với con mình hay sao? Phải nói, cách làm của cô còn tàn nhẫn hơn mẹ đẻ của mình, tàn nhẫn hơn gấp trăm lần!

Không biết là do cảm giác của cô, hay là thật sự đã xảy ra!

Chợt, cô cảm thấy bên trong tử cung của mình có cái gì đó đang di động, tựa như có con cá nhỏ đang bơi qua bơi lại, nhưng đây không phải là con cá nhỏ, là đứa con của cô...

"Hiện giờ sẽ tiêm cho cô một liều thuốc mê, để một lát nữa cô mới sẽ không bị đau nhé!" Bác sĩ dựng lên ống xi lanh lên, mũi kim tiêm đang phun ra những giọt thuốc trong suốt!

"Không ..." Quan Tĩnh chợt mở mắt, từ trên bàn mổ thình lình ngồi bật dậy, vừa nhảy xuống đất, vừa khóc nói: "Thật xin lỗi, bác sĩ, tôi không muốn bỏ con đi, tôi muốn giữ lại đứa bé này! Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, đã làm cho mọi người bận rộn vô ích rồi!"

Cô vẫn mặc chiếc áo đã khử trùng màu trắng không ngừng cúi người hướng về phía bác sĩ và y tá chào và xin lỗi, sau đó vọt ra khỏi phòng giải phẫu ...

Cô mặc kệ, cho dù sau này đứa trẻ có oán trách cô hay không, cô cũng đã quyết định, nhất định phải sinh đứa bé này ra, cô sẽ yêu thương nó gấp bội phần. Cô nhất định phải cố gắng để cho bé cưng của cô trở thành cục cưng được hạnh phúc nhất trên thế giới...

*****

Đang lúc Quan Tĩnh đưa tay muốn mở cửa phòng phẫu thuật ra, thì từ phía ngoài cánh cửa phòng đã bị người từ bên ngoài đẩy ra trước một bước ...

Người trong cửa, người ngoài cửa... trong phút chốc, bốn mắt chạm vào nhau!

Gương mặt ngấn lệ, cô tròn to hai mắt, sao anh ta lại tới đây?

Người đứng ở ngoài cửa, một tay tóm lấy cô kéo từ bên trong ra ngoài, lớn tiếng chất vấn: "Em thật đã bỏ con đi rồi sao? Có thật như vậy không?"

Quan Tĩnh cố gắng lắc đầu!

Người đàn ông ngoài cửa dùng sức ôm cô vào trong lòng, vui mừng thì thầm nói. "Tĩnh Tĩnh, ngàn vạn lần em không được phép bỏ con đi, tánh mạng con người chỉ có một lần, nếu nó đã xuất hiện, chúng ta nên tôn trọng sinh mạng nhỏ ấy., Ít nhất chúng ta không nên trong lúc nó không thể phản kháng được, mà lại cứ kết thúc tính mạng của nó như vậy! Xin em đấy, hãy yêu thương nó, hãy để cho chúng ta cùng yêu thương nó, cho nó một mái nhà hoàn chỉnh, được không?"

Những lời nói chân thành tha thiết này càng làm cho Quan Tĩnh lệ nóng doanh tròng. Cho nên cô không kháng cự nổi cái ôm này nữa: "Em sẽ không bỏ con đi nữa, em không muốn bị kết tội là người mẹ tự tay giết chết đứa con của mình, em không thể ... "

Người đàn ông đang ôm cô nặng nề thở dài một hơi như trút được gánh nặng, nhếch miệng nở nụ cười: "Vậy là tốt rồi, vậy là anh an tâm rồi! Tĩnh Tĩnh, anh nói cho em biết, quyết định của em là hoàn toàn chính xác!"

Quan Tĩnh không ngừng gật đầu, lời của đối phương đã cho cô sự khích lệ rất lớn. Mặc dù cô vẫn còn chảy nước mắt, nhưng trong hai tròng mắt sự vui vẻ đã nhanh chóng trở lại. Tất cả đều tốt đẹp, cũng đều vừa kịp, cục cựa của cô giờ đây nó sẽ bình yên khỏe mạnh ở trong bụng của cô.

Người đàn ông mặc bộ quần áo thương nhân màu đen được may thủ công nhìn vừa tuấn tú đẹp trai lại vừa dịu dàng đa tình, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, cẩn thận hỏi lại về câu khẳng định: "Tĩnh Tĩnh, đồng ý với anh, em hãy để chúng ta cùng nhau chăm sóc bé cựa, cho nó một gia đình đầy đủ, được không?"

Quan Tĩnh thoáng ngẩng đầu lên, kéo giãn khoảng cách giữa hai người để có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt của anh: chân thành, cung chiều và thật dịu dàng!

Cô nhìn anh thật lâu, thật lâu, đến khi không tìm được một chút ít nào của sự giả dối hoặc miễn cưỡng, sau đó cô hỏi như muốn xác nhận lại một lần cuối cùng: "Có thật như vậy không? Anh thật sự nguyện ý chăm sóc đứa bé này sao? Trong tương lai, cho dù mười năm, hai mươi năm sau, anh cũng sẽ không hối hận chứ?"

Người đàn ông đẩy kích động, khoe miệng nhếch lên, ôm cô càng chắc hơn. "Tĩnh Tĩnh, xin hãy tin tưởng ở anh, bé cựa chính là con của anh! Nếu như em thật sự không yên lòng về anh, vậy sau này chúng ta cũng chỉ có một bé cựa này mà thôi. Chúng ta cũng không cần bé cựa của chúng ta nữa, có được không?"

Quan Tĩnh cũng không cách nào kháng cự lại được nữa. Cho con một gia đình đầy đủ, một tình thương của người cha, làm sao cô còn có thể cự tuyệt một người đàn ông ưu tú như vậy được chứ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26-3: Trời xui đất khiến 3

Editor: Mẹ Bầu

Trong cái nhìn đầy kích động của Lý Sấm, Quan Tĩnh gật đầu một cái "Em nguyện ý!"

Lý Sấm hưng phấn nhảy lên, kích động đến mức hai tay nắm lại, giờ trên không trung quơ múa. Sau đó, một tay ôm Quan Tĩnh vào trong ngực, lần này anh ôm càng chặt hơn, dường như sợ cô sẽ bay đi mất bất cứ lúc nào!

Quan Tĩnh bị tính trẻ con của anh làm cho buồn cười. Cô tựa vào bờ vai vừa rộng rãi vừa an toàn kia, cười thật ngọt ngào!

Đứng cách bọn họ không xa, Vũ Nghê áo nảo vuốt ve cái trán.

Đồ ngu ngốc, Tường Vũ Hàng anh đúng là đại ngu ngốc mà, tại sao người ôm chặt Quan Tĩnh lúc này không phải là anh chứ?

Từ góc độ cảm giác của phái nữ, nếu như là Tường Vũ Hàng kéo Quan Tĩnh từ trong phòng giải phẫu ra ngoài, giờ phút này cũng là Tường Vũ Hàng

ôm Quan Tĩnh, nếu vậy Quan Tĩnh chắc chắn sẽ tha thứ cho những hành vi bậy bạ của Tường Vũ Hàng lúc trước, bọn họ nhất định xoa tan những hiểm khích ngày xưa!

Nhưng Tường Vũ Hàng, cái đồ đại ngu ngốc kia, đúng là con ốc sên lớn cho đến tận bây giờ vẫn còn chưa tới!

Ai dà, trong lòng cô liền thở dài một cái thật dài, anh thật sự đã bỏ lỡ một cơ hội tốt để xoay chuyển tình thế rồi!

Không phải là cô không coi trọng Lý Sấm, mà là ...

Vì cô và Tường Vũ Hàng đã có mối giao tình nhiều năm, cô vẫn luôn hi vọng Tĩnh Tĩnh có thể cùng với Tường Vũ Hàng!

Cô còn đang ai oán thì Tường Vũ Hàng, người vượt qua hàng loạt đèn đỏ, thậm chí bị cảnh sát giao thông đuổi theo, vừa vận hấp tấp vọt vào, đúng lúc nhìn thấy hình ảnh Quan Tĩnh nhìn về phía Lý Sấm gật đầu!

Tường Vũ Hàng phảng phất có thể nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ tan tành, dường như anh đã tới chậm mất rồi!

Ánh mắt Vũ Nghê quét qua Tường Vũ Hàng, sắc mặt nặng nề vừa tiếc hận lại vừa trách cứ nhìn anh: "Vũ Hàng ... "

Vũ Hàng?

Hai người hạnh phúc ôm nhau, cùng nhìn về phía tiếng nói nhẹ như gió ...

Trái tim Quan Tĩnh như bị chạm nhẹ một cái.

Tường Vũ Hàng, sao anh lại tới được đây vậy?

*****

Nụ cười trên mặt Quan Tĩnh biến mất, cô bình tĩnh nhìn anh, sau đó thu lại ánh mắt!

Khóe miệng Lý Sấm vẫn chứa đựng nụ cười hạnh phúc như cũ, đồng thời anh ôm Quan Tĩnh càng chặt hơn, nghênh đón cái nhìn chăm chú của một người khác đứng cách đó không xa.

Tường Vũ Hàng bước nhanh tới bên cạnh hai người bọn họ, cái nhìn thẳng tắp rơi vào trên người Quan Tĩnh. Anh tự cao tự đại kéo Tĩnh Tĩnh qua, cúi đầu nhìn gương mặt xinh xắn thấp hơn mình một cái đầu: "Tĩnh Tĩnh, em mang thai con của anh, anh là ba ba của nó, anh sẽ chịu trách nhiệm tới cùng chúng ta sẽ lập tức kết hôn, có được hay không?"

Nếu như là lúc trước, e rằng chỉ ba phút đồng hồ trước thôi, nếu như anh nói ra lời như vậy, cũng có thể cô sẽ gật đầu nói được, bởi vì cô là người phụ nữ chỉ biết yêu một người. Nhưng bây giờ, cô đã nhận lời với Lý Sấm rồi!

Quan Tĩnh nhìn Tường Vũ Hàng đầy xa lạ, dường như cô không hề biết người này! "Hình như anh đã nghĩ quá nhiều rồi, chuyện này không có chút liên quan gì đến anh hết!"

"Sao lại có thể không có liên quan chứ? Anh là ba ba của đứa trẻ mà!" Tường Vũ Hàng kịch liệt chứng minh, tựa như học sinh tiểu học mỗi ngày làm việc thật tốt sau đó cố gắng chứng minh với giáo viên chuyện này là do anh làm!

Lý Sấm người cao bằng Tường Vũ Hàng, chạy đến cứng rắn chắn ngang trước người Quan Tĩnh, cắt đứt sự lôi kéo của Tường Vũ Hàng và Quan Tĩnh! "Hiện giờ Tĩnh Tĩnh đang cần nghỉ ngơi, mời anh tránh ra!"

"Người nên tránh ra chính là anh, bé cưng trong bụng Tĩnh Tĩnh là của tôi, biết không? Là của tôi, là của Tường Vũ Hàng này! Anh coi là đó là cây hành tây à? A, sao anh lại muốn xen vào một nhà ba người của chúng tôi gây chuyện vậy?" Tường Vũ Hàng điên cuồng hò hét hoàn toàn không quan tâm đây là nơi công cộng. Anh kêu lên như vậy đã khiến bao nhiêu người chú ý tới. Cũng không quan tâm làm như vậy, sẽ gây ảnh hưởng không tốt cho Quan Tĩnh đến mức nào! Anh chỉ muốn mắng cái người đàn ông không thức thời ở trước mắt đây dám nguyện ý làm ba ba của cục cưng khi ba ba của nó đã có sẵn ở đây rồi!

Quan Tĩnh nhìn hai người đang ồn ào kia, lúc này cùng với ánh mắt tò mò, tiếng bàn luận xôn xao của mọi người càng lúc càng lớn, Quan Tĩnh nổi giận quát lên. "Tường Vũ Hàng, anh thật là quá đáng! Lý Sấm, cứu cứu em, em không muốn để ý đến anh ta nữa, mau dẫn em đi khỏi chỗ này!" Cô quay đầu lại nhìn Lý Sấm nói cầu cứu.

"Được!" Lý Sấm được khích lệ, đảm nhận chức vụ làm hộ hoa sứ giả, đỡ Quan Tĩnh đi về phía thang máy! Anh thật sự rất vui khi thời điểm khó khăn Tĩnh Tĩnh đã có thể nghĩ đến anh, muốn anh tới giúp một tay!

"Hai người đứng lại cho tôi..." Tường Vũ Hàng cũng muốn chạy xông vào trong thang máy!

"Vũ Hàng, không được, để cho cô ấy đi thôi!" Vũ Nghê lôi kéo ống tay áo của anh, không để cho anh tiếp tục đuổi theo!

Cửa thang máy đóng lại, Tường Vũ Hàng chỉ có thể nhìn thang máy dần dần đi xuống tầng trệt, trái tim cuồng loạn của anh cũng hạ dần theo xuống!

"Tại sao? Tại sao em lại không cho anh đuổi theo vậy, cô ấy đã đi cùng Lý Sấm..." Tường Vũ Hàng vẫn nhìn theo thang máy, không chịu buông tha ý định muốn đuổi theo Quan Tĩnh! Anh quay đầu lại, ảo não nhìn Vũ Nghê hỏi: "Có phải ở thời điểm mấu chốt em đã nghĩ lại hay không? Em cũng mong cô ấy có thể chung sống cùng với tên đàn ông vô dụng ấy phải không?"

Vũ Nghê cố sức hất cánh tay của Tường Vũ Hàng ra, hận không thể mài sắt thành dao được, nói: "Nếu như anh muốn ép cho trái tim Tĩnh Tĩnh càng xa mình hơn, vậy thì bây giờ anh hãy đuổi theo ngay đi, tốt nhất là hãy đánh nhau với Lý Sấm, liều một trận anh sống tôi chết đi! Giỏi lắm, như vậy anh cho rằng là có thể đoạt Quan Tĩnh trở lại sao? Nói cho anh biết, cho dù lúc này anh có thể đoạt lại người Quan Tĩnh, chỉ sợ rằng trái tim của cô ấy sẽ ngày càng cách xa anh hơn mà thôi!"

Con tức giận của Tường Vũ Hàng liền biến mất hơn nửa, phần còn lại cũng chẳng làm được gì. "Vậy thì anh phải làm sao bây giờ hả?"

Vũ Nghê kéo chiếc túi da của mình lại, tức giận nói: "Làm sao bây giờ hả? Ít nhất tôi muốn mình không phải ở chỗ này để nghĩ "làm sao bây giờ", tôi cũng không muốn ở lại cái nơi này để xấu hổ vì bị mất mặt nữa." Cô xoay người lại, nhìn về phía sau cánh cửa phòng giải phẫu, lại thoáng nhìn chung quanh đang càng ngày càng có nhiều người tụ tập lại!

Mặc dù lúc này cô đang mang một chiếc kính mát lớn, có thể che kín phần lớn gương mặt nhưng cũng đã có không ít người đối diện cô nhiều lần ngó nghiêng rồi, chắc chắn sẽ nhận ra cô là ai!

*****

"Xin em đấy, Vũ Nghê, em suy nghĩ thật kỹ cách giúp anh đi, hiện tại anh nên làm thế nào đây?!" Tường Vũ Hàng nhìn thấy Vũ Nghê như không muốn giúp, hoàn toàn không chút phản ứng trước các món ăn ngon mà mình gọi ra!

Đáng chết, nếu như không phải bởi vì Vũ Nghê chợt nói cô đói bụng đến không sao chịu nổi, nhất định phải đi ăn cái gì đó ngay lập tức, thì anh làm gì có tâm tư để ngồi ở trong phòng ăn chứ? Hơn nữa nơi này lại còn là vừa được trùng tu lại rất lộng lẫy, phong cách rất lãng mạn, phong cảnh tao nhã, ngay đến cả cái khay trong phòng ăn cũng đều là đồ sứ nổi tiếng của nước Anh!

Trong bụng cảm giác đói làm cho Vũ Nghê nhất thời không nói được lời nào. Cô chỉ biết mình phải không ngừng chăm sóc cho cái bụng của mình. Không phải cô không sốt ruột với chuyện của Tường Vũ Hàng và Quan Tĩnh, mà là lúc này cô đang rất đói bụng, đói đến mức không chịu nổi, bởi cục cưng của cô đang nhất định muốn được ăn thứ gì đó!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Bắt đầu hành hạ

Editor: sani94

Loại thịt bò dùng làm bít tết này là loại tốt nhất, vừa được chuyên chở bằng máy bay từ Châu Âu đến, đang được người nào đó nhét vào trong miệng từng miếng lại từng miếng thịt một, giống như đã mấy ngày chưa được ăn vậy. Tường ăn tương đối dọa người. Người phục vụ đứng ở bên cạnh nhìn trân trân vào người phụ nữ của MBS tiếp tục nuốt đồ ăn, không nói nên lời vì kinh ngạc.

Trong nháy mắt có bốn năm người phục vụ đồng loạt làm theo cô, cùng nhau rướn cổ lên rồi rụt lại lại! Mà trong lúc lơ đãng, bọn họ thấy được động tác lẫn nhau, cùng lưng túng cười cười khôi phục thần trí, vội vàng dời tầm mắt từ trên người cô gái xinh đẹp đi chỗ khác!

"Em ăn xong chưa, loại thức ăn này nên ăn ít một chút, vì không tốt cho sức khỏe lắm!" Hiện tại không phải là anh quan tâm đến sức khỏe của cô, mà đang sốt ruột muốn làm sao để nắm chặt trái tim và đoạt lại Tĩnh Tĩnh! Hiện tại anh rất cần nghe ý kiến của cô!

Vũ Nghê không buồn để ý đến anh, sau khi ăn hết miếng thịt bò bít tết cuối cùng ở trong đĩa, rốt cục cô thở ra một hơi, bắt đầu uống một hớp nước ấm. Hiện tại mọi đồ uống của cô đều phải là hơi ấm! Chỉ là gương mặt của Vũ Nghê cũng đã trở lại nghiêm túc, tựa như muốn bắt người nào đó đánh cho mộng nở hoa. "Tường Vũ Hàng, anh hãy thành thật nói cho em biết, bây giờ đối với Tĩnh Tĩnh rốt cuộc anh có tâm tư gì?"

"Cái gì mà có tâm tư gì? Cô ấy có con với anh, anh đương nhiên muốn lấy cô ấy về nhà, chẳng lẽ anh lại để cho con anh gọi người khác là ba ba sao?" Tường Vũ Hàng nói lý lẽ, hiện tại trong đầu của anh vừa nghĩ tới con của mình, há mồm ngậm miệng gọi người khác là ba ba, ngực của anh bị tức đến đau.

Suy nghĩ một chút, tâm khê động, giống như lăng trì xử tử vậy?

Không được, gọi người khác là ba ba sao? Chuyện này tuyệt đối không được phép xảy ra!

Hơn nữa nhất là vừa nghĩ tới chuyện Quan Tĩnh cùng người đàn ông kia ở chung một chỗ, anh càng muốn giết người thêm!

Quan Tĩnh là người phụ nữ của anh. Tầm thân xử nữ của cô đã trao cho anh, cô vốn chính là thuộc về anh, tại sao có thể cùng với người khác?

Không được, nhất định không được!

Đối với câu trả lời Tường Vũ Hàng, cảm giác của Phó Vũ Nghê là không nắm chắc. Không nắm chắc trôi qua chính là sự căm tức." Bây giờ anh rút cuộc cảm giác của anh đối với Tình Tình là như thế nào? Anh chỉ vì quan hệ với đứa nhỏ, nên anh mới chịu kết hôn cùng với Tình Tình, hay là bởi vì anh thích Tình Tình?" Càng nói, cô càng cảm thấy kinh hồn bạt vía, đôi mắt nheo lại càng thêm tức giận. "Này, không phải là anh thật sự không thích Tình Tình, nói muốn kết hôn với Tình Tình chỉ là bởi vì đứa nhỏ đấy chứ?"

Tường Vũ Hàng tròn to hai mắt, vội vàng thanh minh cho mình. "Dĩ nhiên là không phải, anh đương nhiên là chú trọng người mẹ hơn là đứa bé, cho nên mới muốn đứa bé!" Nếu như không phải bởi vì mẹ của đứa bé là Quan Tĩnh, anh làm sao lại muốn đứa bé này đây?

Nếu như không phải bởi vì yêu cô, mới vừa rồi anh cũng không cần gấp đến độ thiếu chút nữa bị cảnh sát giao thông tạm giữ, dứt khoát để cho Quan Tĩnh bỏ đứa bé đi!

Vũ Nghê khẽ vuốt bên ngực trái, vuốt lên trái tim cuồng loạn. "Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi!" Sau khi thở một hơi dài nhẹ nhõm, ánh mắt của cô lại một lần trở nên nghiêm túc. "Vậy anh bây giờ vẫn cùng những người phụ nữ khác ở chung một chỗ sao? Nếu như anh thích Tình Tình, làm sao anh còn có thể cùng những người phụ nữ khác cùng nhau chứ?"

Gương mặt Tường Vũ Hàng đỏ lên, tương đối áy náy, khó chịu, hiện tại vô luận anh muốn giải thích thế nào, cũng không có cách nào giải thích được. Nhưng anh có nỗi khổ tâm...

Mặc dù không mở miệng, nhưng lúc này anh cũng không cần nhiều lời nói để giải thích. Vũ Nghê căm tức nhìn anh, không để lại cho anh một chút mặt mũi, trực tiếp nói phê bình anh: "Nếu như anh còn muốn cùng với Tình Tình ở chung một chỗ, việc nên làm là anh phải trung thành, một lòng một dạ đối với cô ấy, tuyệt đối không thể sáng ba chiều bốn, khắp nơi treu hoa ghẹo nguyệt nữa."

"Anh biết, anh biết, Vũ Nghê, thật ra thì lần này tự anh cũng đã phát hiện ra, anh không có cảm giác gì đối với những người phụ nữ khác! Chỉ là anh tức giận, chẳng qua là bất lực, cho nên mới..."

"Sau này tuyệt đối không thể như vậy!"

"Anh bảo đảm, chỉ cần Tình Tình có thể tha thứ cho anh, lần nữa ở chung một chỗ cùng với anh, anh tuyệt đối sẽ không làm loạn nữa!" Thật ra thì lời này anh đã sớm muốn nói, nhưng không tìm được cô! Quan Tĩnh đã sớm không muốn nhìn đến anh rồi!

Hơn nữa, lúc trước anh chết vì sĩ diện, cô không thương anh, anh làm sao có thể nói với cô ~ anh yêu cô được. Hôm trước ngày Noel, anh vẫn đang cố gắng bù đắp lại, chẳng qua là cô vẫn lạnh nhạt đối với anh!

Dù sao bọn họ quen biết nhau rất lâu, vì vậy Vũ Nghê biết những lời nói này của Tường Vũ Hàng là lời nói thật lòng. Cô tin tưởng anh! "Vậy em sẽ giúp anh khuyên nhủ Quan Tĩnh, nhưng làm thế nào để cô ấy cảm động, còn cần chính anh nghĩ biện pháp!"

Ày ~ không phải cô là không giúp anh một tay đoạt lại trái tim của Tình Tình, mà chủ yếu chính là phải nhìn vào thành ý của anh. Làm như thế nào, có lẽ chính bản thân anh nghĩ biện pháp đi!

"Được!" Tường Vũ Hàng gật đầu cảm ơn.

"Vậy em đi trước!" Ăn cơm tối xong, chuyên cô muốn xác định cũng đã xác định, dĩ nhiên nên rời đi, không đi, chẳng lẽ còn muốn ở lại trả tiền sao?

"Đợi một chút!" Tường Vũ Hàng gọi Vũ Nghê lại, trong lòng lo lắng, muốn nói lại thôi, lại mở miệng hỏi: "Vũ Nghê, Tình Tình nói cô ấy cùng người đàn ông kia đã ở chung một chỗ, em có biết chuyện này không?"

Đối với vấn đề này, cô thật muốn cho anh một câu trả lời mập mờ. Nhưng cô không phải người xấu. Cô luôn luôn lấy từ bi để sống, cho nên vẫn là trực tiếp bỏ đi chuyện quấy nhiễu này của anh, để cho anh vui vẻ một chút vậy. "Em hiểu rõ con người của Quan Tĩnh, chuyện này căn bản không thể nào xảy ra được. Hơn nữa, em cũng rất chịu trách nhiệm nói cho anh biết, em chưa từng nghe cô ấy nói qua, cô ấy cùng Lý Sấm đã lui tới thân mật như vậy. Cô ấy chỉ cùng em nói rằng cô ấy đã cùng anh ở chung một chỗ!"

Tường Vũ Hàng bật cười. "Anh cảm giác được, cô ấy cũng sẽ không phản bội anh!" Sau khi nói xong, anh cười càng thêm tự tin, nhưng loại tự tin này thế nào lại cảm giác ngốc nghếch như vậy?

***** phân chia tuyến *****

Vũ Nghê trên miệng nói sẽ giúp Tường Vũ Hàng, nhưng hình như là bởi vì ăn thịt bò người ta trả tiền, nên lúc ấy liền nói như vậy! Sau đó, căn bản cô không có nói giúp Tường Vũ Hàng câu nào cả!

Cho tới khi, Tường Vũ Hàng muốn tìm Quan Tĩnh giải thích, muốn đối xử với cô tốt hơn, muốn đoạt cô từ bên người Lý Sấm trở lại, nhưng Quan Tĩnh lại càng ngày càng ghét anh, mà quan hệ cùng với Lý Sấm lại càng ngày càng tốt hơn!

Quan Tĩnh nghỉ phép ngày thứ ba, sáng sớm Tường Vũ Hàng liền đi tới nhà trọ của Quan Tĩnh.

Tường Vũ Hàng có thể mở cửa bằng mật mã, tuy nhiên cửa phòng Quan Tĩnh không mở ra được. Đây cũng là chuyện ngày hôm qua anh phát hiện

được, Quan Tĩnh đổi mật mã khóa cửa rồi !

"Cốc cốc cốc" anh gõ cửa phòng của cô. "Tĩnh Tĩnh, để cho anh đi vào được không? Anh có lời muốn nói với em!"

Quan Tĩnh mặc áo ngủ làm từ bông vải, vừa mới nôn ói từ trong phòng vệ sinh đi ra. Cổ họng cô đau rát, hình như thức ăn đã bị nôn ra hết! Sắc mặt trắng bệch, thân thể không còn sức, cô tựa người vào bên cạnh tủ giày. "Tôi và anh không có lời gì để nói, anh đi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Sắp có chuyện vui

Editor: Mẹ Bầu

"Tĩnh Tĩnh, trước kia anh đã sai rồi, em đừng giận anh nữa !"

Tiếng của Tường Vũ Hàng vọng vào qua cánh cửa, nhưng Quan Tĩnh lại không muốn nghe những lời này, chính xác là không muốn nghe thấy giọng của anh nữa. "Tôi không muốn nghe anh dài dòng, nếu như bây giờ anh mà không đi, tôi sẽ báo cảnh sát!"

"Đừng báo cảnh sát, Tĩnh Tĩnh, anh xin em, hãy cho anh thêm một cơ hội nữa đi. Cho dù em không chấp nhận anh thì xem như em nể mặt con mà cho anh một cơ hội cuối cùng, tiếp nhận anh một lần nữa, được không em?" Tường Vũ Hàng tiếp tục nói rất hòa nhã, muốn dùng đứa con làm cô dao động, để cô chịu tiếp nhận mình lần nữa.

Bên trong phòng vẫn một vẻ yên tĩnh, không thấy cô lên tiếng từ chối, Tường Vũ Hàng lộ ra cái cười khúc khích, anh thắng lợi rồi!

Ha ha, nhất định là Quan Tĩnh đang nghe anh nói rồi. Anh phải ra sức tiếp tục thuyết phục cô hơn nữa: "Tĩnh Tĩnh, thật ra thì anh đã đặt một công ty chuyên thiết kế áo cưới ở nước Pháp rồi, chỉ chờ chúng ta bay sang thôi! Dĩ nhiên hiện tại em mang thai, tốt nhất không nên ra khỏi nước, vậy anh sẽ nói với bên kia để mời người thiết kế áo cưới tới đây, có được hay không?"

Bên trong cửa vẫn yên tĩnh, mặc dù không nghe thấy cô đáp lại, nhưng anh cũng thấy sự tin tưởng như được tăng thêm. Anh đã bắt đầu tưởng tượng ngày mình và Tĩnh Tĩnh kết hôn, còn hình dung ra hình dáng của cục cưng sẽ thế nào nữa! Cục cưng lớn lên sẽ rất giống hai người bọn họ, giống ai cũng được, con trai nhất định sẽ rất tuấn tú, khí chất thông minh, con gái sẽ rất xinh đẹp dễ thương!

Đang lúc Tường Vũ Hàng còn trong mơ tưởng, khước miệng hơi cong lên thì mấy bảo vệ cường tráng từ trong thang máy đi ra ...

Nhìn thấy bảo vệ đến vây quanh mình, Tường đại soái ca cau chặt chân mày. "Các anh muốn làm gì vậy?" Làm cái gì vậy chứ, mấy người kia cùng nhau xông lại, muốn bắt nạt bà xã của anh và đứa nhỏ sao?

Anh cũng biết phụ nữ độc thân sống ở nơi này rất không an toàn. Không được, anh không thể để cho cô sống một mình ở nơi này được rồi. Chỉ bằng phải nói với cô sang nhà mình ở, hoặc là anh phải vào ở cùng cô ở nơi này thôi!

Đội trưởng đội bảo vệ, xem ra có vẻ lễ độ hơn một chút, nghiêm túc nhìn Tường Vũ Hàng, gờ tay chỉ vào hướng thang máy: "Vị tiên sinh này, mời ngài lập tức rời khỏi nơi này! Nếu như ngài còn không rời đi nữa, chúng tôi sẽ tiến hành báo cảnh sát!"

"Cái gì?" Anh không hiểu nhìn lại bọn họ!

"Mời ngài rời khỏi nơi này, xin ngài không nên đến quấy rầy tiểu thư Quan Tĩnh!" Một gã bảo vệ mới từ nông thôn lên đây làm bảo vệ, vô cùng sùng bái chủ biên Quan Tĩnh. Chị Quan Tĩnh chính là thần tượng ở trong lòng anh ta, tuyệt đối không thể để cho người xấu bắt nạt thần tượng của anh ta được !

Mà bình thường Quan Tĩnh và Vũ Nghê luôn là người vô cùng thân thiện, khi vào cửa tiểu khu đều chào hỏi rất thân mật từ bảo vệ, cho đến các ông bà cụ lớn tuổi đang ngồi chơi ở trước cửa. Cho nên bất cứ bảo vệ nào ở đây cũng đều vô cùng yêu thích hai vị chủ biên này!

Hiện tại tiểu thư Quan Tĩnh nói với bọn họ đuổi cái tên xấu xa đang quấy phá ở đây đi, dĩ nhiên chắc chắn nhất định bọn họ sẽ phải toàn lực ứng phó để đuổi "người xấu" kia đi.

Tường Vũ Hàng tức giận nhìn mấy người không hiểu rõ tình hình kia, vừa nhìn đã thấy đây chính là mấy gã bảo vệ loại "đầu óc ngu si tứ chi phát triển". "Các cậu có biết tôi là ai không?" Anh chỉ chỉ vào lồng ngực của mình!

"Chúng tôi không cần biết anh là ai? Chỉ cần thấy anh cứ dựa vào cửa nhà người khác như thế này thì đã biết anh không phải là người tốt, chúng tôi nhất định phải mời anh ra khỏi đây!" Một nhân viên bảo vệ mới từ nông thôn lên, căn cứ theo giọng nói và ngữ điệu đã thấy hết sức ngu dốt, nếu như nhắm mắt lại nghe, thật sự sẽ làm cho người ta thấy đây chính là sự ngu dốt có từ nguồn gốc!

Những người khác cũng gật đầu theo.

Lúc này Tường Vũ Hằng bị những loại người không hiểu tình hình đang ở trước mắt này làm tức giận đến mức mắt trợn trắng dã. Anh đứng thẳng người lên, cố gắng duy trì giọng nói bình tĩnh, nhìn mấy gã bảo vệ kia tự giới thiệu về mình: "Nói cho các cậu biết, tôi là bạn trai của Quan Tinh!" Nói chính xác hơn, chính là chồng tương lai của tiểu thư Quan Tinh, là ba ba của đứa trẻ nữa kia!

Sau khi nói xong, anh chờ mấy người kia tự giác tự động rời đi!

Một giây, hai giây, ba giây đồng hồ trôi qua. . .

Trong hành lang vẫn thấy yên lặng như tờ, mấy gã bảo vệ từng người một nhìn Tường Vũ Hằng từ trên xuống dưới giống như nhìn khỉ trong vườn thú vậy!

"Các người nhìn cái gì chứ?" Đáng chết, anh là người trên đầu có lông, trên đỉnh đầu lỗ tai dài, còn ở phía sau cái mông có cái đuôi sao? Anh thật muốn móc từng con người ghê tởm của bọn họ ra, sau đó đá một phát vào trong hàm cầu!

Gã bảo vệ nhỏ nhất về mặt đầy khinh thường: "Nhìn cái gì? Căn cứ vào đâu anh dám nói là bạn trai của chị Quan Tinh hả? Tôi đây không tin! Chị Quan Tinh sẽ không bao giờ có mắt mà lại đi thích loại người như anh đâu!"

Những người khác cũng rồi rít gật đầu, xì xào bàn tán nói. "Cất, thứ người như thế làm sao có thể xứng với người hòa nhã dễ gần như Quan Tinh được chứ?"

"Hả, không xứng với Quan Tinh, một chút cũng không xứng với Quan Tinh sao?!"

"Chẳng phải vậy sao?" Chợt, một bảo vệ trợn to hai mắt. "Đúng rồi, ngày hôm qua tôi còn chứng kiến có một người đàn ông đưa tiểu thư Quan Tinh trở lại, người kia mới xứng đáng là bạn trai của tiểu thư Quan Tinh, rất sáng sủa, hiền hòa, tao nhã lễ độ, cao lớn đẹp trai!"

Tường Vũ Hằng bởi vì này câu này mà "bốc hỏa" lên rồi. Thứ "bốc hỏa" mà không cần phải nói ra, chính là nỗi giận đến tức sùi bọt mép, mắt trợn lên thiếu chút nữa con ngươi vọt ra ngoài. "Các người cần thận nhớ lại đi, tôi chính là bạn trai Quan Tinh!"

Thật là, qua hết năm lại đổi một nhóm bảo vệ khác, từng gã một quả thật tựa như là người có đầu óc không phát triển vậy!

"Hãy bớt nói bậy đi, lúc này là do tiểu thư Quan Tinh bảo với chúng tôi đến mời anh rời đi, mời anh lập tức hãy rời đi!"

Lúc này, mấy gã bảo vệ đồng thời cùng nhau chỉ tay về phía cầu thang máy, từ động tác giơ tay, biên độ lắc đầu đều tăm tắp không sai lệch, chính tề khiến người xem thấy tán thưởng... A, không đúng, phải nói là làm cho Tường Vũ Hằng giận đến mức không thể giết người hay là tự sát!

Tường Vũ Hằng dùng sức gõ vào cánh cửa, gọi Quan Tinh: "Tinh Tinh, mở cửa cho anh, em ra ngoài nói cho bọn họ biết, anh có phải là bạn trai của em hay không! Tinh Tinh ... "

Vùi đầu ở trên giường lớn của phòng ngủ, Quan Tinh bưng kín lấy tai, không muốn để cho tiếng của anh chui vào trong tai mình...

Ngoài cửa phòng ...

"Đi thôi ... "

"Đi mau đi... "

Giọng của mấy gã bảo vệ trở nên rất căng, tựa như đang đuổi một người đi người xin cơm vậy. Thấy anh còn chưa muốn đi, mấy bảo vệ đi đến sát vào bên cạnh anh, chuẩn bị kéo anh đi!

Tường Vũ Hằng dựng ngược lông mày lên, ngay cả lúc này vẫn dễ dàng tỏa ra khí thế uy nghiêm đứng trên vạn người: "Các người cũng tránh ra cho tôi..."

Mặc dù chỉ có mấy chữ, nhưng cùng với khí chất này, trên người anh còn tỏa ra vẻ ngoài rét lạnh, làm cho bọn họ thật sự rất sợ, không dám đến gần.

Vẫn là gã bảo vệ trẻ tuổi khí thế mạnh mẽ, mặc dù sợ, nhưng vẫn không nhịn được liền nói làm bầm. "Ngài còn muốn gay gắt gì với chúng tôi chứ? Là chị Quan Tinh đã bảo chúng tôi mời ngài đi ... "

Tường Vũ Hằng tức giận đến vật đầu vật tóc, vừa vội vội vã nói đầy kích động: "Cô ấy là bạn gái của tôi, cũng vì có một vài chuyện nên cô ấy hơi một tí là lại tức giận với tôi? Khi yêu đương giữa các cậu và người yêu không gây gổ bao giờ sao? Chút chuyện này mà các cậu cũng không hiểu hay sao?"

"Nhưng anh không là bạn trai của chị ấy... "

"Tôi cho cậu biết chính xác, tôi - chính - là - bạn - trai - của - cô ấy... " Tường Vũ Hàng tựa như một đứa bé, nhất định nhấn mạnh vào điểm này.

Còn đối với mấy gã trai trẻ kia, lại còn trẻ con hơn cả anh nhỏ, dù anh nói cái gì cũng không tin, còn nói anh không phải như thế...!

*****

Đủ rồi ...

Tại sao ở trước mặt mọi người anh dám to mồm nói bậy tự xưng là bạn trai của mình chứ? Tại sao anh cứ tự cho như vậy là đúng?

Ngày trước chẳng phải anh luôn giấu kín cô trong khe sao? Chẳng phải anh sợ nhất là việc công khai quan hệ hai người đó sao?

Bây giờ bọn họ đã chia tay, vì sao anh lại phải làm như vậy?

Quan Tĩnh hướng gương mặt nhợt nhạt về phía cửa sổ, bất giác nước mắt cô lại chảy ra, rơi vào trên cánh tay! Cảm giác lạnh như băng đã thức tỉnh lại ý thức của cô. Cô vội vàng lau quệt nước mắt, cũng thu hồi lại suy nghĩ mất khống chế vừa xong.

Cô không nên nhớ tới chuyện lúc trước, cô không nên!

Dù sao có bảo vệ ở đây, rất nhanh anh sẽ đi. Cho dù bảo vệ không đuổi anh đi được thì họ cũng sẽ báo cảnh sát.

Ở hành lang bên ngoài nhà trọ, sự tranh chấp đã đến mức căng thẳng.

Bảo vệ không còn cách nào khác đành rút điện thoại từ trong túi quần ra: "Anh cứ ở đây không chịu đi, chúng tôi sẽ báo cảnh sát tới bắt anh đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28-2: Sắp có chuyện vui 2

Editor: Mẹ Bầu

Tường Vũ Hàng nhìn cửa phòng đóng chặt. Hôm nay anh quyết đóng cọc ở đây, anh không tin Quan Tĩnh không chịu mở cửa cho anh. Quan Tĩnh đối xử với anh là tốt nhất, cho tới nay cũng rất nhân nhượng với anh, chiều cố tâm tình của anh. Còn nhớ lúc chia tay, cô cũng rất suy nghĩ cho anh, chuyển nhượng lại 13% cổ phần MBS với giá thấp cho anh.

Cô đối xử với anh như vậy, sao lại có thể không thương anh chứ?

Hiện tại, chắc chắn là vì cô tức giận, nên nhất thời quyết định sai lầm, cô hoàn toàn không thương người đàn ông kia!

Ở trong lòng anh vẫn kiên định nghĩ như thế!

"Nào kéo ..." Cánh cửa thang máy màu bạc trắng, chợt mở ra!

Lý Sấm ăn mặc chỉnh tề, diện mạo bắt phàm từ trong thang máy đi ra.

"Các cậu... lúc này..." Ánh mắt nghi ngờ của Lý Sấm nhìn Tường Vũ Hàng đang ở phía sau. Anh có thể hiểu ra tại sao nơi này lại có nhiều bảo vệ như vậy rồi!

Cậu bảo vệ nhỏ khi nhìn thấy Lý Sấm đến, nhếch miệng lộ ra sáu bảy cái răng trắng, hưng phấn nói: "Ha ha, bạn trai chính cống của chị Quan Tĩnh cuối cùng đã tới!"

Lý Sấm nhìn cậu bảo vệ gật đầu một cái, không để ý đến Tường Vũ Hàng, vừa định gõ cửa ...

Cánh cửa chống trộm vẫn đang đóng chặt, chợt "kẹt" một tiếng, được mở ra từ bên trong. Quan Tĩnh như nhìn thấy cứu tinh lên tiếng: "Cuối cùng anh đã tới rồi..."

Lý Sấm giơ lên cái hộp được gói rất tinh tế đẹp đẽ: "Anh vào trong trung tâm thương mại mua một hộp sữa bò non, chẳng phải vẫn nói sữa bò non rất có dinh dưỡng đó sao?"

Bọn họ không coi ai ra gì cứ vui vẻ nói chuyện với nhau, Quan Tĩnh mở cửa phòng rộng hơn một chút để cho Lý Sấm tiến vào!

Vẫn luôn luôn ở bên cạnh cửa, Tường Vũ Hàng không chịu được kéo cánh cửa rộng hơn, hướng về phía Quan Tĩnh gọi: "Tĩnh Tĩnh, em nhìn anh xem..."

Quan Tĩnh lắc đầu một cái, xoay người, giao lại tất cả cho Lý Sấm xử lý ...

Lý Sấm nhìn Tường Vũ Hàng: "Cơ thể cô ấy hiện giờ đang trong tình trạng rất kém, anh hãy rời đi trước đi đã!" Anh không phải là Quan Tĩnh, cho nên anh không có quyền như người nhà có thể nói những lời ác độc với Tường Vũ Hàng được.

Nói xong, ầm một tiếng, đóng cửa lại!

Gã bảo vệ trẻ cười hi hi như một kẻ điên, nhìn Tường Vũ Hàng rời đi được mấy bước, chân thành khuyên nhủ: "Anh cả, thật ra thì tôi cũng giống như anh, đều rất yêu thích chị Quan Tĩnh. Nhưng hi vọng chị ấy làm bạn gái, như tôi nghĩ, cũng chỉ là tưởng tượng thôi không phải là thực tế đâu, anh nên bỏ đi thôi, có thể nhìn thấy chị ấy ở trên ti vi cũng nên rất thỏa mãn rồi!"

"Cậu cảm miệng đi!" Nói xong, Tường Vũ Hàng nổi lên cơn tức giận, bước vào trong thang máy!

*****

Liên tục mấy ngày đều bị Tĩnh Tĩnh từ chối đứng ở ngoài cửa, rốt cục anh cũng chờ được đến ngày Quan Tĩnh đi làm.

Gần như là sau khi cô vừa mới kết thúc buổi lên hình lúc sáng sớm, ở nơi hành lang, Tường Vũ Hàng đứng chắn ngang đường đi của cô: "Tĩnh Tĩnh ..."

Mặc bộ âu phục nhỏ màu đen, cổ áo quấn một chiếc khăn lụa màu trắng, Quan Tĩnh chỉ lạnh nhạt gật đầu chào anh một cái, coi như chỉ là cái chào xã giao, cô vòng qua anh, dự định tiếp tục đi về phía trước!

"Tĩnh..." Anh từng bước tiến đến gần cô, kéo cánh tay của cô, ôm cô vào trong ngực của mình!

"Buông tôi ra!" Quan Tĩnh lạnh lùng khạc ra ba chữ, so lúc anh nói với cô hồi trước còn lạnh lùng hơn!

Tường Vũ Hàng không sao chịu nổi thái độ cô đối xử với mình như thế, trước nay cô không hề đối xử với anh như vậy. Anh ôm lấy cô từ phía sau, gương mặt áp vào vành tai xinh đẹp của cô, thành khẩn nói: "Tha thứ cho anh đi, cho con một gia đình đầy đủ!"

"Tôi nghĩ anh đã làm rồi, đứa trẻ và anh không có chút liên quan gì. Tôi sẽ cho đứa nhỏ một người cha, nhưng người này tuyệt đối không phải là anh!" Bởi vì giây giũa không nổi với anh, cũng suy tính cho con nên cô cũng không định giây giũa! Nhưng việc này không có nghĩa là cô chấp nhận để cho anh ôm mình.

"Không... Tĩnh Tĩnh, em đừng nên tàn nhẫn như vậy, đừng nói là đứa nhỏ không phải của anh. Anh biết, nó là con anh mà..." Bàn tay to của anh bao phủ từ từ từ từ tới bụng của cô, nhẹ nhàng vuốt ve giống như chào hỏi với đứa nhỏ vậy,!

Giọng nói của anh ở bên tai cô cũng êm dịu giống như rượu đỏ lâu năm làm người ta mê say: "Em là người phụ nữ như thế nào, sao anh lại không hiểu chứ? Em tuyệt đối sẽ không bao giờ chung đụng làm loạn với người đàn ông khác... em rất yêu anh, anh biết mà!"

Bây giờ anh nói những lời này còn có ích lợi gì chứ? Biết cô thương anh, cho nên anh vẫn bắt nạt cô, không biết quý trọng, còn coi tình yêu của cô với anh giống như thứ hàng hóa hạ giá kém phẩm chất cần phải xử lý!

Không dùng được, anh đã làm tổn thương cô sâu sắc, khiến trái tim cô cũng đã chết rồi!

Anh vẫn còn cố sức ôm cô.

Quan Tĩnh mở trừng hai mắt, nói rất tỉnh táo: "Nếu như anh muốn nói chuyện gì với tôi, trước hết buông tôi ra đã!"

"Được..." Tường Vũ Hàng nghe lời hiếm thấy, buông lỏng vòng tay mình ra!

Mà Quan Tĩnh thừa dịp này đi nhanh ra khỏi góc nhà. Cô vội vàng gọi giật lại một nhân viên trẻ. "Tiểu Huy, tin tức vừa mới nhận được, đã cắt nối biên tập xong chưa?"

Cậu thanh niên trẻ bị gọi đích danh bước chậm lại, chờ Quan Tĩnh đuổi theo: "Cắt nối biên tập xong rồi, chỉ chờ chị thu âm xong sẽ phát!"

"Được, để tôi qua đó luôn!"

Nhìn Quan Tĩnh đi xa, Tường Vũ Hàng giận mình, hung hăng nắm tay vào trên tường! "Ai..." Cô vẫn không muốn để ý đến anh, phải chăng cô còn chưa tha thứ cho anh!

*****

"Anh hỏi tôi, sao tôi biết được?"

Đứng ở trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, về mặt Vũ Nghê không chút biểu cảm dường như không muốn liên quan đến chuyện này, cô xòe tay, khẽ nhún vai về vô sự: "Nếu như không phải là chuyện công việc, tôi đi đây, còn có mấy tin tức cần viết bài!"

Tường Vũ Hàng chắn ngang đường đi, hai tay túm lấy cánh tay của cô: "Bây giờ em không thể đi ... "

"Này, anh buông tôi ra..." Vũ Nghê tròn to hai mắt, nhìn mình cổ tay mình đang bị anh nắm lấy!

Tường Vũ Hàng giống như bị bóng tay, lập tức buông ra!"Xin lỗi!"

Vũ Nghê cử động cổ tay một chút cho thoải mái, ngao mạn nhìn anh: "Việc này coi như bỏ qua nhé, nếu như anh còn dám tùy tiện đụng tay của tôi, cẩn thận chồng tôi sẽ tức giận đánh bẻ đầu của anh đó!"

Ài, mặc dù trên miệng cô vẫn luôn “chồng tôi”, “chồng tôi” có vẻ rất thân mật, thật ra cũng là vì gần đây không biết rốt cuộc Lạc Ngao Kiệt có yêu cô thật hay không mà cứ xoắn xuýt theo cô suốt! Nếu như cứ yêu thì chính cô lại chui vào ngõ cụt, ngay cả trái tim cũng dễ rơi mất.

"Em yên tâm, sau này anh cũng sẽ không bao giờ đụng vào phụ nữ khác dù chỉ là một chút. . ." Anh nói thật lòng, không phải giả vờ!

"Nếu như anh sớm nói lời như vậy, Tinh Tinh cũng không trở nên thương tâm khổ sở như hiện tại!" Vũ Nghê nói đầy thương cảm.

Tường Vũ Hàng phiền não nhắm hai mắt lại, Thật ra thì lâu nay anh cũng chỉ có một mình Tinh Tinh là bạn gái, mấy ngày trước anh có cùng với cô mình tinh kia ở chung một chỗ, anh cũng không hề chạm vào cô gái kia, còn cô ta cũng chỉ dùng miệng khiến anh cảm ơn một lần mà thôi!

Anh chỉ muốn kiểm tra xem công cụ của mình có phải bị hỏng hay không mà thôi. Từ trước đến nay anh luôn là một người rất thích chơi đùa, chỉ cần phụ nữ có vóc người đẹp một chút, nhất định anh sẽ đưa dục vọng của mình vào. Nhưng sau khi bị Quan Tinh đuổi ra ngoài thì anh cũng không còn cảm giác gì với phụ nữ nữa!

Thông qua sự giới thiệu của lũ bạn vô lại, bọn họ nói cái cô tiểu minh tinh kia rất xuất sắc, rất biết cách chơi đùa, cho nên anh mới thử cùng cô gái đó chung sống mấy ngày. Nhưng trên thực tế, anh tuyệt đối không có một chút cảm giác với cô ta!

Về mặt của Tường Vũ Hàng đã thiếu đi vẻ hăng hái, mệt mỏi không chịu nổi, xoa xoa tay: "Vũ Nghê, rốt cuộc em có định giúp anh hay không? Trước mặt Tinh Tinh em phải nói tốt giúp cho anh, thuyết phục cô ấy một chút, em không thể nói không giúp được!"

"Tôi sẽ nói, nhưng nếu như cô ấy không nghe thì sao?" Vũ Nghê có chút tròn mắt nói mò. Nhưng tuyệt đối cô sẽ không nói, là vì muốn tốt cho hai người bọn họ. Cô sẽ nói, nhưng tuyệt đối sẽ không nói lúc này: "Tôi cũng sẽ nói giúp anh, nếu như anh muốn lấy lòng của cô ấy, trước hết anh phải có thành ý, anh phải cho cô ấy thấy được cảm giác anh đối xử tôn trọng với cô ấy, như vậy mới có thể được !"

"Thành ý, tôn trọng..." Tường Vũ Hàng nhíu mày, lăm bắm hai cựa từ này.

*****

"Oa ha ha, tôi phát giác ở bộ phận chúng ta tổng hợp thông tin của chúng ta thật là tốt, ngày nào cũng có thể ăn được miễn phí bữa trà chiều, chỉ có điều, chuyện này cũng hại tôi phải tốn tiền đi giảm cân, gần đây cũng mập lên ba cân rồi!" Trợ lý Tiểu Na nói vừa hưng phấn lại vừa khổ sở!

Lúc ăn cái miệng thật là sáng khoái, nhưng sau đó cũng thật sự đã làm cho cô chịu tội, chiếc quần jean mấy ngày trước vừa mới mua cũng đã không thể mặc được nữa rồi. Phải biết chiếc quần đó thuộc hàng hiệu nổi tiếng, tốn năm sáu trăm đồng cơ đấy!

Chủ biên cũ của bộ phận thông tin, vừa ăn trứng, vừa nói trêu ghẹo: "Cậu sợ cái gì chứ? Bảo chủ biên Quan Tinh của chúng ta về nói với bạn trai của cô ấy, có một người trong tổ chúng ta muốn được tặng một chiếc thẻ tập thể hình, OK? Được không, Tinh Tinh?"

Quan Tinh nhếch miệng cười một tiếng!

"Chị Tinh, quả thật đại ca Lý Sầm đối xử với chị quá tốt, thực làm cho em hết sức hâm mộ!" Tiểu Na hâm mộ đến mức cặp mắt sáng lên rực, một tay khoác lên bả vai Quan Tinh: "Ngày hôm qua em gặp hai người đi dạo ở cửa hàng dụng cụ gia đình, nói thật đi, có phải là hai người sắp có chuyện vui phải không?"

Tiểu Na vừa nói như thế, ánh mắt của đồng nghiệp trong phòng đều đổ dồn về phía Quan Tinh!

Quan Tinh nhìn lại mọi người, nhẹ nhàng gật đầu một cái ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cầu hôn

Editor: Mẹ Bầu

"Oa, thật sự là rất thần tốc, bí mật thật đấy..."

Có người thốt lên đầy kinh ngạc, lúc trước Quan Tĩnh luôn đơn độc một mình, lúc này lại bất ngờ sắp kết hôn, thật làm cho người khác có cảm giác ứng phó không kịp!

Một người khác nói: "Ai da, một cô gái ưu tú như vậy, nhất định người đàn ông có cái nhìn xa phải nắm lấy thật chặt chứ. Tiếc là tôi đã lấy vợ sinh con rồi, nếu không, nhất định tôi cũng sẽ theo đuổi Tĩnh Tĩnh!" Một nam phóng viên của tổ tổng hợp thông tin có tài ăn nói, lại vừa là một cây bút nổi danh, nói!

Tiểu Cao xoa xoa mái tóc vốn dĩ đã luôn bù xù của mình, nhỏ giọng nói: "Tôi đây chẳng phải là người có con mắt nhìn xa đó sao?" Chán quá, vậy mà anh lại không theo đuổi Tĩnh Tĩnh! Ai dà, bây giờ suy nghĩ lại một chút thấy thật quá tiếc, Tĩnh Tĩnh là một người tốt như vậy, sao anh lại không nổi lên ý nghĩ theo đuổi cô nhỉ!

"Ha ha, Tiểu Cao, tôi có thể xác định anh là người có con mắt nhìn rất xa. Không những mắt của anh có thị lực tốt, hơn nữa anh còn là người rất tự biết mình đấy, biết mình không xứng với người ta..." người nói chuyện lúc trước, quay đầu lại vỗ vỗ bả vai của Tiểu Cao!

Trong nháy mắt, cả phòng làm việc cười rộ lên một trận!

Song, tất cả mọi người đều cảm thấy vui vẻ vì chuyện của Tĩnh Tĩnh, chỉ có điều ở tổ tin tức đã bị mất đi một vị quý tộc còn độc thân!

Quan Tĩnh lặng lẽ quay trở lại ngồi trên ghế của mình, nụ cười trên mặt dần dần biến mất!

Cặp mắt nhìn chăm chăm vào bản tin vừa viết, trong đầu lại thoáng hiện về mặt tươi cười dịu dàng của Lý Sấm.

Ngày hôm qua Lý Sấm đã cầu hôn với cô. Cô không gật đầu, nhưng cũng coi như đã ngầm chấp nhận! Mặc dù chuyện này xảy ra quá nhanh, quá gấp rút.

Nhưng cục cưng trong bụng của cô lại không thể chờ được, chỉ khoảng một tháng nữa, chắc chắn bụng của cô sẽ to lên rồi. Lúc đó cô không thể làm một người mẹ vô trách nhiệm, khiến cục cưng của cô bị hờ hợt!

Tĩnh tình Lý Sấm rất cởi mở, rất lạc quan trong cuộc sống, cô tin rằng nhất định anh sẽ coi cục cưng của cô như của chính mình sinh ra!

Không có người đàn ông thứ hai nào được như anh!

Hơn nữa, cô cũng có thể đoán trước được, chắc chắn anh sẽ đối xử với mình rất tốt, cực tốt! Anh tuyệt đối sẽ không giống như Trương Vũ Hàng cứ giờ tay lên là đánh cô, nhắc chân lên là đạp cô!

Vừa mới nghĩ đến Trương Vũ Hàng, ánh mắt của cô liền chuyển thành đau đớn!

Đắm chìm trong thế giới của chính mình, Quan Tĩnh cũng không hề chú ý tới những biến hóa trong phòng làm việc...

Đang lúc các phóng viên thưởng thức đồ ăn của bữa trà chiều do người nhà bạn trai Quan Tĩnh đưa tới, chợt tất cả các tiếng ồn ào xôn xao dần dần ngưng lại, tất cả mọi người đều nhìn về màn hình cực lớn treo trên vách tường!

Trước đó kênh tin tức vẫn đang chuyển động phát sóng, màn hình chợt xuất hiện một người đi giày tây, người đàn ông này nhìn rất anh tuấn trong tay cầm hoa tươi! Tướng mạo của người đàn ông này có thể dùng ba chữ để hình dung, đó chính là "rất quen thuộc, rất quen thuộc, rất quen thuộc. . ."

Mà bối cảnh phía sau anh ta, cũng có thể dùng ba chữ để hình dung, đó chính là "rất quen thuộc, rất quen thuộc, rất quen thuộc. . ."

Mà cũng do quá quen thuộc, cho nên tất cả mọi người cũng không tin vào hai mắt của mình, cùng đồng loạt bắt đầu dụi mắt, chớp chớp, chăm chú nhìn lên màn hình TV!

Thật đúng là!...

Người trong màn hình không phải ai khác, mà chính là ông chủ lớn của bọn họ, Trương Vũ Hàng tiên sinh!

Mà bối cảnh phía sau anh cũng đúng là cửa phòng làm việc của tổ tin tức bọn họ nữa chứ!

Tiếp đó, tất cả mọi người đều nín thở, nghiêm túc nhìn, nghe xem người trên TV dự định muốn làm gì?

Lúc trước vì không muốn quấy rầy mọi người làm việc, TV cũng tắt tiếng, lúc này mọi người lại bật tiếng TV lên tới độ lớn nhất, thậm chí còn để rất lâu không hạ xuống.

"... Đầu tiên rất xin lỗi đã quấy rầy công việc của các vị, nhưng tôi hi vọng trước hết mọi người có thể tạm dừng tay làm việc một chút, chứng kiến cho Tường Vũ Hằng tôi đây một chút." Hai tay Tường Vũ Hằng buông xuống tự nhiên, giao nhau ở trước bụng hơi thu lại một chút, xuất hiện với vẻ tao nhã lễ độ trong màn hình TV cực lớn.

Một giọng nói quen thuộc, chính xác là không thể quen thuộc hơn nữa truyền tới tai Quan Tĩnh, khiến cô ngơ ngẩn nhìn về phía màn hình TV cực lớn ở trên tường...

Anh có ý gì đây? Anh định làm gì vậy?

Một giây sau, người trong màn hình TV cực lớn kia đã cho mọi người đáp án...

Trong màn hình, Tường Vũ Hằng trên mặt đầy vẻ áy náy và cầu khẩn: "Tĩnh Tĩnh, anh biết những việc làm của anh ngày trước rất xấu xa, đã làm tổn thương trái tim của em, anh nghiêm chỉnh cầu xin em tha thứ. Đồng thời anh cũng thỉnh cầu em có thể cho anh một cơ hội để anh được yêu em, chúng ta bắt đầu lại lần nữa, được không em? Anh muốn dùng mỗi ngày trong tương lai đều sám hối với em, bù đắp lại cho em, yêu thương em! Ở trước mặt toàn thể nhân viên của MBS, anh cầu hôn với em, xin em hãy gả cho anh..."

Những lời này của Tường Vũ Hằng làm cho tất cả mọi người cũng hít một hơi khí lạnh.

Một lời tỏ tình thật sâu đậm, quả thật đã làm cho tất cả các nhân viên nữ chưa lập gia đình hoa mắt chóng mặt mà té xỉu!

A, nếu như có người đàn ông vừa có tiền, vừa đẹp trai như vậy, lúc này mà cầu hôn mình như thế, nhất định đều sẽ giờ tay đầu hàng, lập tức lên giường luôn là khác!

Nhưng mà những cô gái này, không phải là Quan Tĩnh, người đã từng bị Tường Vũ Hằng hung hăng làm tổn thương suốt thời gian qua.

Hai tay Quan Tĩnh nắm thật chặt lại thành quyền, cố gắng không nhìn tới những ánh mắt vừa hâm mộ vừa nghi hoặc ở chung quanh đang ném tới! Trong đôi con ngươi đã nhanh chóng trở nên ướt át, nổi lên hận ý sâu đậm...

Tường Vũ Hằng đi vào tổ tin tức tổng hợp, đi về phía phòng làm việc bên trái!

Mọi người đều tự giác tự động lui về phía sau, chừa lại cho anh một con đường nhỏ. Ai nấy đều há to miệng, kinh ngạc nhìn một màn này!

Hóa ra, người mà đại Tổng giám đốc MBS thích là Quan Tĩnh chứ không phải là Vũ Nghê!

Nhưng hiện tại Quan Tĩnh lại muốn gả cho Lý Sâm, cục diện bây giờ có thể nói là rất rắc rối!

"Chị Tĩnh sẽ lựa chọn thế nào đây nhỉ?" Tiểu Na hỏi thăm đồng nghiệp chung quanh, thật là tò mò!

Một cô gái khác lắc đầu một cái. "Không biết, hai người đều xuất sắc như nhau, thật rất khó lựa chọn! Nhưng nếu như là tôi, tôi sẽ chọn Tổng giám đốc Tường..."

"Tại sao?"

"Tổng giám đốc Tường lại còn nói xin lỗi nữa nhé, đã nói rằng ngày trước đã đối xử với chị Tĩnh không được tốt. Câu nói kia không phải nói rất hay sao? 'Lãng tử hồi đầu kim bất hoán' (dịch nghĩa: 'Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng'), tôi nghĩ sau này chắc chắn Tổng giám đốc Tường sẽ đối đãi với chị Tĩnh Tĩnh của chúng ta sẽ cực kỳ rất tốt!" Cô gái trẻ tuổi càng nói càng hưng phấn, hai tay gấp lại tạo thành chữ thập, ngâm thơ ngâm thơ ~ thật rất ngâm thơ tiếp tục nói: "Hơn nữa tôi thích bị ngược, người đàn ông càng ngược đối tôi, tôi càng thích!"

"Đúng là đồ con gái ngu ngốc..." Tiểu Na nghe xong những lời này, thiếu chút nữa không khỏi trợn trắng mắt!

Nhưng lúc này cô không thể giờ giọng được, bởi vì cô muốn nhìn thấy chị Tĩnh Tĩnh sẽ xử lý như thế nào... Trong cuộc tình tay ba này rốt cuộc chị Tĩnh sẽ chọn người nào!

Tường Vũ Hằng đi qua "con đường nhỏ" dài hơn mười mét rốt cục đã tới chỗ ngồi của Quan Tĩnh!

Quan Tĩnh vẫn bình thản ngồi ở trên ghế, giống như không nhìn thấy anh! Nhưng ánh mắt của cô không phải không động đậy, hai tay cô khẽ run, cô vẫn còn bị ảnh hưởng của Tường Vũ Hằng...

*****

Tay Tường Vũ Hằng đang cầm một bó hoa hồng màu lam còn đọng những giọt sương nhỏ, hoa hồng màu lam được mang danh là hoa Mê hoặc. Anh căng thẳng đứng ở trước người Quan Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh, em hãy chấp nhận anh đi!" Anh đưa bó hoa tươi ra trước: "Sau này anh nhất định sẽ luôn tôn trọng em, yêu thương em, luôn cúi đầu trước em, coi em chính là nữ vương trong lòng mình!"

Quan Tĩnh không nhận hoa, ngẩng đầu lên nhìn về phía Tường Vũ Hằng!

Trên mặt của cô không có chút xú biểu cảm, khiến Tường Vũ Hằng không hiểu nổi cảm xúc của cô.

Cô không nhận hoa tươi, lại cũng không cự tuyệt, Tường Vũ Hàng có chút không biết làm sao đành đặt bó hoa tươi ở trên bàn làm việc của cô!

Đột nhiên Quan Tĩnh từ trên ghế đứng bật dậy, tiện tay cầm chén nước hất lên ...

Trà Hoa Lài kể cả cánh hoa, tất cả đều đập vào trên mặt Tường Vũ Hàng. Nước trà chảy dọc theo gương mặt anh tuấn của anh, chảy xuôi xuống, thậm chí trên mặt của anh còn có mấy cánh hoa lài dính lại! Đáng vẻ anh nhìn chật vật không chịu nổi, ngược lại hoàn toàn với hình dáng gọn gàng trước đó, khi anh đi đến!

"Hả... "

"Trời ạ ... "

"Tổng giám đốc ... "

"Tĩnh Tĩnh ... "

Hàng loạt tiếng kêu đầy sợ hãi, đồng loạt vang lên ở trong phòng làm việc.

Vũ Nghê từ bên ngoài vừa mới vào tới cửa, thấy một màn như vậy, bất đắc dĩ nhắm mắt lại!

Tường Vũ Hàng lắc lắc nước cho nước ở trên mặt văng ra, theo thói quen chân mày nhíu lại: "Tĩnh Tĩnh ... "

"Anh đừng gọi tên tôi..." Quan Tĩnh vô cùng căm hận, nhìn anh chăm chăm đầy tức giận: "Hèn hạ, Tường Vũ Hàng, anh đối xử với tôi vĩnh viễn đều hèn hạ như vậy!" Anh làm như vậy, không thể nghi ngờ chính là muốn cho mọi người đều biết quan hệ giữa bọn họ. Hiện tại cô và Lý Sấm đã cùng đi chung một quỹ đạo, anh đối xử với cô như vậy chính là muốn phá hỏng tình cảm của cô và Lý Sấm, khiến đồng nghiệp trong công ty cũng biết bọn họ đã từng quan hệ với nhau. Anh chính là muốn làm hỏng thanh danh của cô! "Nói cho anh biết, tôi sẽ không tha thứ cho anh, anh đừng có nằm mơ!"

Sau khi nói xong, Quan Tĩnh òa khóc rồi chạy ra khỏi phòng làm việc!

Tường Vũ Hàng vội vã chạy đuổi theo đi ra bên ngoài!

Trong phòng làm việc lập tức vang lên tiếng bàn luận. Trời ạ, việc này đúng thật là chuyện trang đầu của phòng tin tức!

"Đợi một chút, đừng như vậy!" Tường Vũ Hàng tóm được Quan Tĩnh!

Cô giống như bị gai đâm vào vậy, cả người điên cuồng gãy đổ. "Anh buông tôi ra, đừng đụng đến tôi! Nếu như lúc này anh còn đụng đến tôi, nhất định tôi sẽ chết cho anh xem!" Bây giờ cô đã mất hết thể diện, cô đã chìm trong sự chế cười của người khác, cô thật sự không còn muốn sống nữa!

Tường Vũ Hàng ôm cô không rời, không ôm cô lại chạy mất thì sao, về mặt anh đầy khó xử. Anh khổ sở nói đầy ân hận: "Anh biết trước kia anh rất tội tệ, đối xử với em rất không tốt. Nhưng bây giờ anh đã phát hiện ra là anh yêu em, nhưng lại không biết làm thế nào để cứu vãn lại tình yêu của em, vì thế anh càng làm lại càng ngày thêm hỏng bét!"

"Tôi không muốn nghe những lời này, đã muộn rồi, anh hiểu không? Đã quá muộn rồi! Nếu như trong lòng anh có tôi, làm sao anh có thể tàn nhẫn với tôi như vậy chứ? Anh cũng đã từng nói không hề thích tôi, tại sao còn muốn cho tôi vui vẻ một chút rồi sau đó lại ức hiếp tôi? Chuyện đã qua, hãy cứ cho nó qua đi thì tốt hơn!" Quan Tĩnh khóc, đau đớn hét lên: "Anh chính là không muốn cho tôi được sống yên lành, có phải hay không? Nếu đã như vậy, bây giờ tôi sẽ chết ngay, tôi sẽ đi chết ngay lập tức, anh cũng không cần tìm tôi để làm tổn thương tôi nữa!"

Cô dùng sức đẩy Tường Vũ Hàng ra, vọt vào trong thang máy dành riêng, chạy thẳng tới lầu trên cùng!

Lúc Tường Vũ Hàng chạy được đến bên thang máy, thang máy đã sớm vận hành hướng lên phía trên. Rất không đúng dịp, tất cả những thang máy khác của mấy tổ xung quanh lúc này đều đang trong lúc vận hành. Tường Vũ Hàng lo lắng chạy về phía cầu thang bộ, chạy lên tầng cao nhất ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Một cảnh nguy hiểm

Editor: Mẹ Bầu

Giống như bay, Tường Vũ Hàng liên tục chạy lên mười mấy tầng thang gác. 'Rầm!' một tiếng đẩy cánh cửa tầng thượng ra. Khi nhảy vọt vào trong đó, anh nhìn thấy một hình ảnh thực sự làm người ta kinh hoàng khiếp sợ...

Con gió Bắc gào thét thổi tới làm rối loạn mái tóc mượt như tơ của cô, đồng thời cũng thổi quần áo cô bay phấp phật, khiến thoát nhìn có cảm giác như người của cô đang lao đảo, càng giống như sắp ngã.

Tường Vũ Hàng nhìn cảnh trước mắt mà trong lòng thấy run sợ, hai chân anh chưa từng bao giờ run lên như thế. Hiện tại anh cảm thấy đôi chân của mình đã mềm nhũn giống như sợi bún vậy! Đừng mà, Tình Tình, ngàn vạn lần xin em đừng làm vậy, nhanh chóng tới đây đi, đi lại phía bên này được không?... Nơi đó rất nguy hiểm đấy, em biết không? Rất nguy hiểm!"

Giọng nói của anh cũng đang run rẩy, chính anh cũng có thể cảm giác thấy giọng của mình đã thay đổi!

Quan Tinh dường như không nghe thấy lời anh đang gọi, cứ đứng ở bên lan can tầng thượng, quan sát tất cả bên dưới lầu!

Từ hơn hai mươi tầng lầu nhìn xuống, phía dưới đúng là một cái hồ to!

Cô khẽ khàng lắm bảm: "Thật là cao, xe trên đường thoát nhìn giống như con kiến vậy, người thì lại càng nhỏ, thật nhỏ! Nếu như... . Nếu như bây giờ mình nhảy xuống, nhất định sẽ ngã thành một đồng thịt đấy nhì? Máu thịt lẫn lộn..."

"Đừng mà..." Tường Vũ Hàng quýnh quýnh đến phát khóc! "Tình Tình, em ngàn vạn lần không được làm loạn, có được hay không?"

Lúc này, trên sân thượng người đã dần dần tập trung nhiều hơn, cũng có người báo cảnh sát!

Phía dưới tòa nhà lại càng âm ỷ hơn, một đám người đã mang ra cái đệm khí, bắt đầu thổi khí vào đệm cho phồng lên. Rất nhanh luồng khí đã làm chiếc đệm căng phồng ra bốn phía!

Quan Tinh thu hồi ánh mắt nhìn xuống dưới lầu, xoay người lại, buồn bã nhìn anh.

"Tường Vũ Hàng, nếu như tôi có nhảy từ trên này xuống, cũng là do anh đã ép tôi phải làm như thế! Nếu như tôi chết, anh chính là hung thủ đã gián tiếp hại chết tôi..."

"Anh không ép em nữa, có được hay không? Em nói đi, em muốn anh làm thế nào anh sẽ theo như thế! Chỉ cần em tới đây, chớ đứng ở nơi đó nữa, em nói cái gì cũng được!" Tường Vũ Hàng có cảm giác như tim của mình đã nhảy vọt lên cổ họng, vặn xoắn lại đau đớn!

Làm sao anh có thể dồn ép Tình Tình đến bước này chứ? Anh thật sự không hề muốn bức tử cô mà!

Quan Tinh nhìn anh qua làn nước mắt, kiên định ra lệnh: "Vậy sau này anh phải buông tha cho tôi, không được làm nhiều cuộc sống của tôi, không được xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa! Anh có thể làm được không? Nếu như anh có thể thì tôi sẽ còn sống. Nếu như anh còn trở lại đây đưa vớ tôi, tôi sẽ nhảy xuống!"

Tường Vũ Hàng nhìn gương mặt xinh xắn của cô, thật sự không muốn đồng ý chuyện này. Nếu như đồng ý, vậy thì anh sẽ vĩnh viễn mất cô, mất luôn cả bé cưng... Anh lưỡng lự không biết trả lời ra sao...

Quan Tinh lui về phía sau từng bước, một cục đá rớt xuống...!

Nhất thời, rơi xuống một nỗi kinh hoàng!

Mà rất nhiều người trên sân thượng, cũng mạnh mẽ hít một hơi khí lạnh, thậm chí có người nhắm cả hai mắt lại!

Vũ Nghê từ từ đi đến sau lưng Tường Vũ Hàng, nhìn Quan Tinh nói nhỏ nhẹ: "Cẩn thận một chút, cậu bây giờ đang mang thai cục cưng, nếu như cậu còn lui về phía sau nữa, thật sự rất nguy hiểm, chớ quá xúc động, cẩn thận đấy!"

Quan Tinh nhìn Vũ Nghê một cái, lại liếc về phía Tường Vũ Hàng, dùng tính mạng mình để đàm phán. "Anh có đồng ý không?"

Tường Vũ Hàng hai tay nắm chặt thành quả đấm, nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt anh đã ươn ướt. May mắn trận gió thật to trên sân thượng đã cuốn cái ươn ướt trong mắt anh ngay lập tức, nếu không tất cả mọi người sẽ biết là anh khóc: "Được, anh đồng ý với em, sau này không bao giờ... còn xuất hiện ở trước mặt em nữa, không bao giờ còn... quấy rầy cuộc sống của em nữa, được chưa? Anh không dồn ép em nữa, sẽ không bao giờ dồn ép em nữa!" Câu nói sau cùng là anh bổ sung thêm, cũng chính là anh yêu cầu với chính mình!

Rõ ràng là cô rất muốn nghe câu trả lời của anh, nhưng không biết tại sao, khi nghe thấy anh nói như vậy, trong lòng cô lại rất khó chịu, cũng không thấy vui vẻ gì!

Cô đứng đó, dờ dẫm nhìn anh, quên mất lời đàm phán của mình, cũng không nhớ mình phải nói gì nữa!

*****

Tường Vũ Hàng bỏ qua sự đau khổ trong lòng, cố gắng khuyên nhủ cô: "Anh đồng ý với em, mau tới đây, ngoan, nhanh lên một chút, mau tới đây đi!"

"Vậy bây giờ anh hãy đi đi, lập tức rời đi..." cô chỉ vào cánh cửa ra sân thượng!

Cô vẫn còn đứng ở bên lan can, làm sao anh có thể yên tâm mà xoay người rời đi chứ? "Em hãy tin anh, chỉ cần em an toàn, em tới đây anh sẽ lập tức đi ngay, thật sự, sẽ không bao giờ... còn xuất hiện trong cuộc sống của em nữa!"

Dường như cô cũng đã tin tưởng anh, hơn nữa cô đứng ở chỗ này chân cũng đã run lên rồi, nếu như còn tiếp tục nữa, sẽ nhất định không tốt cho cục cưng!

Quan Tĩnh di động hai chân, chuẩn bị đi về phía trước!

Nhưng ngay lúc đó, đột nhiên cô cảm thấy trong đầu choáng váng, cơ thể của cô lao đảo một cái, rồi ngã ra phía ngoài lan can ...

Tất cả mọi người thất kinh, trợn to hai mắt, mồm miệng run rẩy hét lên: "Ngã xuống rồi... a ... "

Nhưng khi bọn họ còn chưa kịp hét xong thì Tường Vũ Hàng đã vọt tới, lập tức đỡ lấy thân thể của cô, kéo vào bên trong.

Quan Tĩnh được kéo vào thành công, chạy tới ngã vào trong ngực đồng nghiệp, ngất xỉu luôn, vì thế cô không được nhìn thấy hình ảnh xảy ra tiếp theo...

Lúc Tường Vũ Hàng kéo Quan Tĩnh vào, trong nháy mắt, do trọng tâm không vững nên người bị gạt ra phía bên ngoài lan can!

Chỉ thấy thân thể của anh phút chốc rơi xuống!

"A ... "

"A..."

Đây là cảnh nguy hiểm trước nay chưa từng xảy ra, tất cả mọi người bị dọa sợ đến rơi nước mắt, ngay cả nam giới cũng vậy!

Đang trong tình huống “ngàn cân treo sợi tóc”, Tường Vũ Hàng nhanh tay nắm được lan can, cả người liền treo ở giữa không trung, tựa như đồng hồ quả lắc, theo gió lung lay ở trong không khí!

"A ..." Anh phát ra tiếng kêu khô khốc, hóp một luồng khí, cố sức lần cuối túm được lan can.

Đám người chung quanh cũng như ngừng thở, bịt miệng lại nhìn toàn bộ cảnh đó!

Đúng lúc ấy thì lính cứu hỏa kịp đến, mọi người ba chân bốn cẳng cùng kéo Tường Vũ Hàng lên!

Trên người anh bị nhiều vết thương sây sát, quần áo bị ròn rọc kéo lên nên đã bị mài rách không còn lành lặn, nhưng Tường Vũ Hàng cũng không để ý tới mình, túm lấy một nhân viên hỏi thăm: "Quan Tĩnh đâu, cô ấy có xảy ra chuyện gì không?"

Bị anh túm chặt, người này trả lời ngay: "Tổng giám đốc, ngài yên tâm đi, chủ biên Quan Tĩnh đã an toàn, hiện tại đã được đưa đến bệnh viện rồi!"

Lúc này Tường Vũ Hàng mới thở phào nhẹ nhõm, ngửa mặt lên trời nhắm hai mắt lại!

***** phân chia tuyến *****

Anh đến nước Mỹ. Ở nước Mỹ anh đang đầu tư một hạng mục, mà hạng mục này vô cùng lớn. Anh đã khai thác thành công, một mình kinh doanh lĩnh vực mới! Hơn nữa căn cứ theo phân tích của một số nhà kinh tế học, lĩnh vực này của anh rất phát triển, mang lại lợi nhuận không nhỏ, rất nhanh sẽ vượt qua lợi nhuận do MBS mang lại! Chuyên gia còn nói, Tường Vũ Hàng sẽ nhanh chóng xây dựng thành công trong vương quốc kinh doanh của mình, MBS chẳng qua chỉ còn là một công ty nhỏ nằm trong đó!

Quan Tĩnh mang thai đã được bảy tháng. Cô tắt TV đi, đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình.

Anh thật sự làm đúng như lời mình đã cam kết, không còn xuất hiện bên cạnh cô nữa, anh đã rút lui ra khỏi cuộc sống của cô...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Quan tâm từ xa

Editor: Mẹ Bầu

"Leng keng ... "

Tiếng chuông cửa vang lên thánh thót, cắt đứt dòng suy nghĩ của Quan Tĩnh. Cô mở to đôi mắt, xoay người đi tới lỗ mắt mèo nhìn trước, quan sát bên ngoài ...

Cửa phòng mở ra, Lý Sấm lại mang đến một hộp sữa bò non!

Quan Tĩnh đón lấy, mang thẳng vào trong phòng bếp, cất vào trong tủ lạnh. "Lần trước anh mua vẫn còn hai lon đấy, sao anh còn mua nữa làm gì?"

"Sữa bò non không dễ mua đâu, hàng bán trên thị trường thường hay bị ngắt quãng, vì vậy đương nhiên chúng ta phải mua sẵn trước một chút. Chờ em uống hết mới lại đi mua thì chắc chắn còn phải đợi thêm hai ba ngày nữa!" Sản lượng sữa bò non chỉ có hạn, không giống những thứ sữa tươi khác chỉ cần có tiền là có thể mua được!

Suy nghĩ một chút cũng đúng, dù sao số lượng bò cái mới sinh con cũng có hạn!

Quan Tĩnh lấy cốc nước trái cây vừa ép xong từ trong tủ lạnh ra đưa cho Lý Sấm, cô nâng bụng lên ngồi vào trong ghế sa lon!

"Hôm nay thế nào? Nhóc con có còn hay đập em nữa không?" Lý Sấm nhìn bụng cô vẻ rất tò mò, giống như nhìn quái vật ngàn năm vậy. Thực thần kỳ, thật sự rất thần kỳ, bụng của cô vậy mà lại mang được cục cưng nhỏ, hàng ngày cứ to dần lên, suy nghĩ một chút cũng cảm giác thấy hết sức kỳ diệu!

Đối với ánh mắt gần như ngây ngốc của anh, Quan Tĩnh cũng có nhìn thấy nhưng không thể trách, tuyệt nhiên cũng không để ý tới! Xoa xoa vào cái bụng tròn nẩy của mình, cô và bé cưng trong bụng giao tiếp với nhau. Cục cưng ở trong bụng cảm nhận được mẹ mình đang vuốt ve, lập tức có phản ứng, đá "bụp" một cú!

"Ai chà... ha ha ..." Quan Tĩnh bị đau nhứ mảy lại rồi bật cười thành tiếng. Thật không biết là cô bị đau nhiều hơn chút, hay là bị nhột nhiều hơn nữa!

"Cục cưng lại đá em à?"

"Cũng không phải vậy, ha ha, nhưng nó cũng khá ngang bướng!" Quan Tĩnh cười đến híp mắt lại, vẻ mặt đúng là của một bà mẹ hạnh phúc. Thật may mắn, lúc ấy cô đã không bỏ đứa nhỏ này đi, nếu không làm sao cô có thể cảm nhận được niềm vui sướng này! Lúc ba tháng thông qua siêu âm B cô nhìn thấy bóng dáng bé con ở trong bụng cô đang bơi lội cực kỳ rõ. Khi đó nhìn bé con giống như một hạt đậu tương, nếu như bác sĩ không chỉ cho cô thấy, cô hoàn toàn cũng không biết đó chính là con mình! Cùng lúc đó cô nghe thấy tiếng trái tim của con đập mạnh mẽ.

Thịch...Thịch...Thịch...

Tựa như đang gõ trống vậy. Chỉ cần nghe âm thanh âm này cũng đây nhất định là một cục cưng rất khỏe mạnh!

Khi được sáu tháng làm siêu âm màu lập thể, cô nhìn thấy cực kỳ rõ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con, nhìn rõ hình dáng toàn thân của nó, có thể thấy mũi của bé cưng rất thẳng, bởi vì cục cưng vẫn còn nhắm mắt cho nên không biết được là mắt to hay nhỏ, nhưng khuôn mặt có hình rất dài, nếu mở mắt đồng tử tròn to chính là của Trương Vũ Hằng!

Tay cô cứ vuốt ve loạn ở trên bụng, rồi từ từ yên lặng dừng lại, cô hơi khép mi mắt, hàng lông mi dày cong ở mắt cô hất lên gương mặt một vệt mờ tối!

Lý Sấm lơ đãng, say mê ngắm nhìn vẻ đẹp bên trong của cô.

Quan Tĩnh thật sự là một phụ nữ rất xinh đẹp. Trong công việc cô luôn tự tin vững vàng, khiến nam giới không khỏi khâm phục kính trọng. Nhưng lúc cô vui đùa thì lại rất quyến rũ. Hiện giờ, khi cô yên lặng, dung nhan lại càng nhã nhặn lịch sự dịu dàng!

Bất kể là ở phương diện nào, cô cũng đều rất hoàn mỹ!

Lý Sấm mở to hai mắt, che dấu cảm xúc của mình rất nhanh, nhưng không nhịn được cứ nhìn chăm chăm vào bụng của cô dùng ngữ điệu trêu ghẹo nói."Bé cưng này, không được bắt nạt mẹ con nhé. Con đã làm cho mẹ con khổ sở vì bị nôn suốt năm tháng trời rồi, hiện tại cũng không nên loạn quyền đầm đá với mẹ con nữa!"

Lần này Quan Tĩnh lại không chấp nhận, đôi mi thanh tú nhướn lại thật sâu. "Không được, bé cưng lộn xộn, loạn quyền đầm cước đá, mới chứng tỏ rằng bé rất khỏe mạnh!" Cô tiếp tục vuốt ve cái bụng mình tựa như đang xoa đầu đứa trẻ: "Cục cưng, con cứ cử động đi, cử động nữa đi, vì con, dù phải chịu bao khổ cực mẹ cũng nguyện cam lòng!"

Lý Sấm nhăn mũi lại không đồng ý: "Này, em như vậy là quá cưng chiều con rồi đó, đối với trẻ con nhất định không thể cưng chiều như vậy, nếu không nhất định nó sẽ trở thành ông vua con bắt trị đấy!"

Quan Tĩnh đứng là điển hình của một bà mẹ làm mọi chuyện vì con, thậm chí khỏe miệng cười cũng kéo dài đến tận phía sau tai: "Ha ha, đây là bé cưng của em mà, chắc chắn là em phải cưng chiều rồi! " Hừ, người này còn nói cô nữa chứ, cô ngờ rằng sau này khi có con, nhất định anh sẽ là người cha luôn cưng chiều con nhất!

"Ai dà, thật không chịu nổi em nữa! Đúng rồi, chẳng phải mai là ngày em phải đi khám định kỳ đó sao? Sáng sớm mai anh sẽ tới đón em!" Lý Sấm nhìn thời gian trên đồng hồ treo tường, đứng lên nói."Bây giờ anh phải đi gặp một người bạn, anh đi trước nhé!"

"Đề em tiền anh..." Quan Tĩnh chống vào tay ghế sa lon định đứng lên, động tác rất vất vả!

"Ngàn vạn lần không nên, anh không cần em phải tiễn, em hãy là nghỉ ngơi cho khỏe đi!" Lý Sấm dìu Quan Tĩnh ngồi lại vào trong ghế sa lon. "Em tự chăm sóc cho mình và cục cưng khỏe là được rồi. Nếu như có chuyện gì lập tức phải gọi điện thoại ngay cho anh, biết không?"

Quan Tĩnh nhìn người đàn ông cẩn thận chăm sóc mình về đầy cảm kích: "Lý Sấm, cảm ơn anh!"

Lý Sấm quay đầu, liếc mắt nhìn lại, vỗ vỗ bả vai của cô: "Những lời nói này cũng thật là quá khách sáo, nếu như em thật sự muốn cảm ơn anh, hy vọng em có thể sáng ý một chút, ví dụ như lấy thân báo đáp chẳng hạn..."

"Lại nói đùa bậy bạ rồi, anh càng ngày càng không đứng đắn, không nói với anh nữa!" Quan Tĩnh đỏ mặt lườm anh một cái, chỉ có điều cô thật sự không hề tức giận. Lý Sấm đối xử với cô thật sự rất tốt. Từ lúc cô mang thai cho đến bây giờ, anh luôn lấy tư cách bạn bè để chăm sóc cô!

Không có cách nào hơn, trong bụng Vũ Nghê cũng có cục cưng, hơn nữa cô và Lạc Ngao Kiệt cũng đã trở lại phương Nam rồi! Ở nơi này, bây giờ cô cũng chỉ có Lý Sấm là bạn tốt mà thôi!

Bạn tốt, được rồi, chỉ là bạn tốt!

Bởi vì sau khi Tường Vũ Hàng rời đi, cô chợt nhận ra cô thật sự không sao tiếp nhận được những người đàn ông khác! Cho dù cô không muốn sống cùng với Tường Vũ Hàng, cô cũng không thể nào sống cùng với những người khác!

"Ha ha..." Lý Sấm cong môi cười thành tiếng, huýt sáo rời khỏi nhà Quan Tĩnh!

"Reng ... Reng ... Reng ... "

Tiếng chuông điện thoại ở bên cạnh ghế salon vang lên, cô với tay cầm ống nghe: "A lô..."

"Tĩnh Tĩnh, là tớ..." giọng của Vũ Nghê cực kỳ phấn khích vang lên truyền đến từ đầu điện thoại bên kia!

Bất giác Quan Tĩnh lại vuốt ve lên bụng mình, nằm dựa vào lưng ghế: "Gần đây Jerry lại học cách nấu ăn trong sách để nấu cho cậu ăn hay sao mà nói chuyện nghe khỏe thế?"

"Ha ha, nghe giọng nói của cậu cũng có thể nhận ra được cậu đang rất vui về đấy chứ..."

"Tớ thì có cái gì để mà vui về đấy! So với cậu, tớ quả thực là một thai phụ rất đáng thương!" Chưa lập gia đình đã mang thai, vừa không có mẹ, vừa không có người thân chăm sóc! Nhưng như vậy, cô cũng có thể được coi là hạnh phúc, ít nhất cục cưng vẫn khỏe mạnh sống ở trong bụng cô, coi như may mắn hơn Tư Vũ rất nhiều!

"..."

Bên này Vũ Nghê yên lặng một lúc, lát sau, cô mới hỏi dò: "Tĩnh Tĩnh, nếu như Tường Vũ Hàng lại xuất hiện ở bên cạnh cậu, cậu có tha thứ cho anh ấy hay không?"

*****

Có tha thứ cho anh không?

Sau khi tha thứ rồi thì sao chứ, còn có thể làm gì được nữa đây? Trái tim của anh cho tới bây giờ cũng chưa từng đặt vào cô, bởi vì con mà cô giữ anh lại, cũng là sự trói buộc với anh mà thôi. Rốt cuộc anh không vui về thì làm sao cô có thể vui về được chứ? Một tình yêu không làm người ta vui vẻ, cuối cùng cũng chỉ kết thúc bằng một bi kịch mà thôi, bài học ngày trước cũng vẫn còn đấy, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31-2: Quan tâm từ xa

Editor: Mẹ Bầu

"Chúng ta không nói chuyện về người ấy nữa..." Cô nhẹ giọng nói lại, không để cho Vũ Nghê có cơ hội tiếp tục, cô vội vàng chuyển đề tài: "Tư Vũ đâu rồi, hiện tại thế nào? Cô ấy và Bùi Tập Tư liệu còn có thể ở chung một chỗ nữa không?"

"Bây giờ vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng mà tớ nghĩ bọn họ vẫn còn ở chung một chỗ, chỉ có điều là phải trải qua một số chuyện thì tình cảm mới phát triển thêm được!" Vũ Nghê thờ dãi một cái, trả lời, sao cô nghe mà không hiểu bạn tốt đang có ý nói sang chuyện khác chứ!

"Gần đây cậu có tăng cân không? Dường như tớ lại mập thêm hai cân!" Quan Tĩnh ảo não nói!

"Cậu mới có hai cân thôi sao? Tớ đã mập lên sáu cân rồi!" Vũ Nghê kêu lên như muốn phát điên! Mà người bên cạnh cô lại càng phát điên hơn. Người này không phải là ai khác, chính là Tường Vũ Hàng cách xa vạn dặm, trải qua ngàn khó khăn hiểm trở đã đến nơi này.

Anh không ngừng ở trước mắt Vũ Nghê quơ tay múa chân, dùng khẩu hình nói: "Nói vào chuyện chính đi, hỏi thăm một chút gần đây thân thể cô ấy như thế nào? Thích hay không thích ăn cái gì? Còn ói ra nữa không? Hai chân có bị phù hay không? Bảy tháng cần ăn cái gì cho tăng thêm canxi, cô ấy có thiếu canxi hay không?"

Vũ Nghê không ngừng gật đầu, đồng thời dùng tay làm ký hiệu 'OK', sau đó tiếp tục nói chuyện điện thoại, dò hỏi từng chuyện một.

Vũ Nghê không ngừng gật đầu, còn Tường Vũ Hàng ở bên ngoài dựng tai lên để nghe tiếng nói vọng ra ...

"Ha ha, Vũ Nghê, cậu không cần lo lắng cho tớ đâu, hiện tại tớ thật sự tốt hơn nhiều so với ngày trước. Ăn cũng không còn phun ra nữa, hơn nữa bây giờ còn có thể ăn rất nhiều! Lúc này tớ còn ăn mấy đồng xương sườn, lại ăn một bát sườn non nữa! Hàng ngày tớ đều ăn đồ ăn có canxi! Chỉ có điều chân tớ hơi bị phù, đi lại rất chậm chạp... Nhưng không sao, chúng ta là mẹ mà, chút khổ sở này coi là cái gì chứ!"

Lại được nghe thấy giọng nói ngọt ngào có chút phóng khoáng của cô, Tường Vũ Hàng kích động đến mức thiếu chút nữa rơi lệ.

Vũ Nghê cúp điện thoại, đụng vào cánh tay của anh đang đặt ở trên bàn ăn. "Anh đã nhớ cô ấy như thế, vậy hãy đi thăm cô ấy một chút cho xong!"

Tường Vũ Hàng giống như bị kim châm vào vậy, lập tức lắc đầu. "Không, không, anh không muốn làm cô ấy bị tổn thương, chỉ cần bây giờ cô ấy thực sự vui vẻ là anh yên tâm rồi!"

"Anh luôn luôn quan tâm cô ấy từ xa như thế, em nghĩ chưa chắc cô ấy đã vui vẻ. Có lẽ anh xuất hiện, cô ấy sẽ vui vẻ hơn nói không chừng!" Vũ Nghê tiếp tục khuyên nhủ. Rõ ràng Tĩnh Tĩnh rất yêu thích Tường Vũ Hàng, mà Tường Vũ Hàng cũng thật sự đã thay đổi, mấy tháng nay, anh luôn luôn bận rộn công việc... Chỉ biết làm việc, thật sự cũng không hề qua lại cùng với những phụ nữ khác!

Điểm này Jerry có thể bảo đảm, bởi vì cả khoảng thời gian dài như vậy, Jerry luôn luôn cho người theo dõi Tường Vũ Hàng. Kể cả thời gian khi anh làm việc và nghỉ ngơi hoặc khi gặp gỡ khách hàng, hay tham gia các buổi tiệc tùng yến hội, có thể nói là rõ như đường chỉ trong lòng bàn tay!

Tường Vũ Hàng uống xong một ly cà phê, nói đầy sâu xa: "Có lẽ có thể đánh cuộc được với người khác, nhưng mà anh không thể! Cảm giác chấn động lòng người đó đã làm anh vô cùng sợ hãi, cả đời chỉ cần trải qua một lần thôi cũng đã đủ rồi, anh không dám mạo hiểm nữa!"

Cô biết, ý anh muốn nói đến chuyện Quan Tĩnh định nhảy lầu!

Nhưng cô lại không muốn nói cho anh biết, thật ra thì lúc ấy Quan Tĩnh làm như vậy cũng không phải là thật muốn nhảy lầu, chẳng qua là cô đang dọa anh mà thôi ...

Trong ngày hôm Quan Tĩnh muốn nhảy lầu, sau khi cô tỉnh lại ——

Cô trầm mặc dựa đầu vào giường, hai tròng mắt trống rỗng, bất lực! Hiện tại ai cũng biết Quan Tĩnh cô cùng Tổng giám đốc MBS quan hệ không nhỏ, coi như người khác không nói gì, nhưng chính cô cũng không có mặt mũi nào ngồi ở vị trí chủ nhiệm nữa!

Tường Vũ Hàng thành công hủy diệt sự nghiệp cùng mơ ước của cô, anh rất đáng hận!

Anh vẫn luôn không nghĩ qua muốn tôn trọng cô, ít nhất là tôn trọng cũng không có, làm sao có thể nói yêu?

Sự thật chứng minh, cùng với Lý Sầm là đúng!

"Cảm giác như thế nào rồi? Có phải có chỗ nào không thoải mái đúng không?" Vũ Nghê từ trong phòng vệ sinh đi ra, thấy Quan Tĩnh tỉnh lại, bước nhanh đến mép giường quan tâm hỏi thăm!

"Mình không sao!" Lúc mới vừa tỉnh lại, chính cô cẩn thận kiểm tra, cảm nhận được! Bụng không đau, cũng không còn có cái gì khác thường, bảo bảo chắc là rất an ổn nằm ở trong bụng của cô!

Về mặt Quan Tĩnh quá mức trấn định, khiến cho Vũ Nghê không thể không hoài nghi suy đoán của mình. "Tĩnh Tĩnh, cậu căn bản cũng không có muốn nhảy lầu, chỉ là muốn bắt ép anh ấy đi thôi đúng không?"

"Đúng!" Lúc cô nhìn Vũ Nghê, hai tròng mắt đang lóe lên. "Tớ thật sự không muốn bị anh ấy làm ảnh hưởng nữa, thời gian tớ chấp nhận anh ấy, anh ấy không quý trọng tớ. Tớ bỏ qua, anh ấy lại tới đây đưa tớ. Tớ không muốn tất cả không vui, tớ không muốn tâm tình của tớ luôn bị anh ấy khống chế!"

Cho nên, hôm nay cô đứng là đang uy hiếp anh. Cô dĩ nhiên sẽ không lựa chọn tự sát nữa, bởi vì hiện tại cô có bảo bảo, cô nhất định phải để cho bảo bảo khỏe mạnh lớn lên!

Vũ Nghê làm sao lại không hiểu Quan Tĩnh nghĩ như thế nào, cô hiểu cô ấy, nhưng có một câu nói cô lại không thể không nói. "Có một việc tớ cũng muốn nói cho cậu biết —— "

"Chuyện gì?" Quan Tinh hết hứng thú hỏi, hiện tại từ đứa bé, thì không có chuyện gì có thể để cho cô hứng thú được!

" Vì cứu cậu, bản thân Tường Vũ Hàng từ trên sân thượng té xuống ..."

"Cái gì..." Quan Tinh rống to, trong nháy mắt cặp mắt đã ươn ướt. "Anh ấy ở đâu, hiện tại anh ấy ở đâu!" Cô khóc nức lên, người cũng nhảy xuống giường bệnh!

Sợ bảo bối trong bụng của cô xảy ra nguy hiểm, Vũ Nghê vội vàng làm dịu đi cảm xúc khẩn trương. "Cậu trước tiên đừng có gấp, Tường Vũ Hàng anh ấy không có chuyện gì, anh ấy nắm được lan can, nhân viên bên phòng cháy chữa cháy tới kịp thời, đem anh ấy kéo đi lên!"

Cô nặng nề ngồi trở lại trên giường bệnh, hai tay che kín gương mặt, thở một hơi dài nhẹ nhõm âm thanh từ trong khe tay thoát ra ngoài. "Tốt, tốt rồi!"

"Cho anh ấy một cơ hội đi được không?"

"..." Quan Tinh trầm mặc, không có cho Vũ Nghê đáp án, nhưng trong lòng cô đã có quyết định!

*****

Quan Tinh buông điện thoại xuống, lời Vũ Nghê mới vừa hỏi vẫn còn quanh quẩn ở bên tai cô!

Nếu như Tường Vũ Hàng xuất hiện ở trước mặt cô, cô sẽ tha thứ cho anh hay không?

Đương nhiên là sẽ!

Bất kể trước kia anh đối với cô đã làm cái gì, nhưng thời điểm nghìn cân treo sợi anh không lo cho tính mạng của mình mà đi cứu cô, cô còn có cái gì không thể tha thứ cho anh?

Suy nghĩ một chút đây chính là hai mươi mấy tầng lầu, anh lập tức liền rớt xuống, có thể nắm được lan can treo giữa không trung, chờ đội ngũ cứu viện tới, đây là vận may của anh. Cô thật không dám tưởng tượng nếu như không có phần may mắn này, anh có phải vì vậy biến mất khỏi thế giới này rồi hay không, cô vĩnh viễn mất đi anh!

"Bụp bụp!"

Trong bụng lại truyền tới mấy quyền đâm cước đá, Quan Tinh vội vàng vọt về 'Cái bụng' không chịu an phận, môi đỏ mọng cong lên. "Bảo bối, ba ba đối với mẹ thật không có tính nhân nại, ba con cứ như không cần chúng ta nữa vậy! Con nói, mẹ thật một chút cũng không đáng giá để ba con tốn thêm một chút thời gian kiên trì theo đuổi sao?"

Cùng làm bầm với đứa bé xong, từ hai tròng mắt của cô, hai hàng nước mắt chảy xuống. "Tường Vũ Hàng, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua em nói điều này, lần này anh nghe cho kỹ!" Cô lung tung lau khô nước mắt trên mặt. "Em có con với anh, anh còn nghe lời em rồi đi như vậy, chỉ có thể nói rõ anh yêu em chưa đủ sâu... Em sẽ không tha thứ cho anh, nhất định sẽ không tha thứ cho anh!"

Câu nói kế tiếp, Quan Tinh tức giận phát tiết!

Càng nghĩ càng giận, nước mắt cũng càng rơi nhiều hơn. "Tường Vũ Hàng, trong lòng của anh rốt cuộc có em và con không, chúng em đều ở đây chờ anh, anh có biết hay không vậy? Khốn kiếp, ngu ngốc, ngu ngốc, được làm anh vĩnh viễn cũng không muốn trở lại! Em muốn cho người khác làm ba ba của bảo bối, xem anh sau này nghe được có khổ sở hối hận hay không!"

Cô vừa phát tiết vừa nhéo cái gối đặt ở trên đùi, cái gối ôm chất liệu tốt bị cô nhéo làm cho nhăn nhúm! Nếu như lúc này Tường Vũ Hàng là cái gối, như vậy nhất định sẽ bị Quan Tinh làm cho thê thảm rồi!

Buổi sáng vẫn còn ở phía Nam, buổi tối Tường Vũ Hàng đã trở lại phía Bắc!

Lúc về đến nhà, anh cũng lười mở đèn, trực tiếp vùi người trên ghế sofa, không tiếng động uống rượu mạnh!

Ngoài cửa sổ ánh trăng ôn nhu chiếu vào gương mặt râu rì của Tường Vũ Hàng!

Hiện tại bảo bối đã bảy tháng rồi. Anh thật lo lắng cho cô nửa đêm sẽ gặp khó khăn, anh thật muốn mình có thể chăm sóc cho cô...

"Haizz..." Ở bên trong phòng yên tĩnh, một tiếng thở dài này rõ ràng như vậy. Anh đã tặng cho người ngoài quyền lợi thuộc về anh, thật là ngu ngốc! Làm cho hiện tại anh rất muốn quay đầu lại, cũng không dám quay đầu lại nữa!

Ngày đó ở trên sân thượng về mặt cô kiên định muốn chết, còn có một màn kinh hiểm này màn in dấu thật sâu ở trong lòng của anh!

Anh không dám, thật không dám cầm tính mạng của cô mạo hiểm!

Chỉ cần sau này cô có thể hạnh phúc vui vẻ, như vậy anh nên đi chúc phúc cho cô!

Hơn nữa, cô rất yêu Lý Sầm, trong lòng của cô giờ không hề có anh nữa!

*****

Vị nữ bác sĩ mặc quần áo màu trắng đặt dụng cụ ở trên cái bụng cao cao của Quan Tĩnh, dụng cụ phát ra tiếng lạch cạch, sau đó không lâu, chính là tiếng tim đập mạnh có lực theo quy luật “Thình thịch! Thình thịch”

Quan Tĩnh yên lặng lắng nghe, trên mặt càng ngày càng vui vẻ. Đây là nhịp tim của bảo bảo con cô, bé con rất mạnh khỏe.

"Nhìn mẹ cười vui vẻ như vậy, ha ha, không cần mình nói chắc cậu cũng biết, bảo bảo rất khỏe mạnh nha!" Vị nữ bác sĩ có tuổi xấp xỉ với Quan Tĩnh, cầm lấy mấy tờ giấy vệ sinh đưa cho cô lau dung dịch trên bụng!

Quan Tĩnh nhận giấy vệ sinh, vừa lau vừa xuống giường bệnh, nhưng vẫn rất quan tâm hỏi bạn học của mình. "Bao nhiêu, nhịp tim là bao nhiêu?"

Vị nữ bác sĩ đã ngồi trở lại trên ghế, bắt đầu ghi chép rồi trả lời. "Mỗi phút 151 nhịp tim, rất tiêu chuẩn!"

"Tháng trước kiểm tra mỗi phút còn là 146 lần đó, bây giờ nhiều hơn năm lần rồi..." Mặc dù bạn học nói đứa bé rất khỏe mạnh, nhưng cô vẫn không nhận được muốn hỏi lại một chút. Giống như mỗi người mẹ cũng sẽ khản trương như thế, sẽ đối với nhịp tim của con mình tính toán chỉ li!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Muốn làm bà mối.

Editor: sani 94

"Không cần khản trương như vậy có được hay không? Kém có mấy nhịp tim rất bình thường nha!" Nữ bác sĩ làm xong ghi chép, đưa sổ ghi bệnh cho Quan Tĩnh. "Cậu đó nhé, cũng không biết mình có nhiều may mắn, hồi nãy có một người mẹ, đứa bé đã sinh, mới vừa rồi đo lượng nhịp tim của đứa bé chỉ có 115 lần!"

"Ít như vậy?" Quan Tĩnh kinh ngạc há to mồm, đôi môi co lại thành hình chữ 'O'. "Vậy làm sao?"

Nữ bác sĩ xoay xoay bả vai nói. "Người mẹ đó cũng hỏi mình như vậy, nhưng mình cũng không biết làm sao bây giờ, nhịp tim hơn một trăm một chút, nhất định không bình thường!"

Cũng là người chuẩn bị sinh con, Quan Tĩnh không khỏi đau lòng, nhưng cô cũng càng thêm may mắn bảo bảo của mình khỏe mạnh! Ánh mắt hạnh phúc lại di chuyển đến trên mặt bạn học, cô ấy đang nhìn bụng của mình! "Nói thật, cậu ngày ngày đối mặt với những người làm mẹ, lại đi đỡ đẻ nữa, chính cậu cũng không nóng lòng muốn có con sao?"

Nữ bác sĩ đẩy cái mắt kiếng trên sống mũi lên, lộ ra một người trẻ tuổi có thói quen biểu lộ cảm tình, cong môi dò mòng lên, hai tay đặt trên gò má của mình. "Muốn có con thì có thể như thế nào? Mình còn chưa có bạn trai đó! Đàn ông còn không có thì làm sao có con hả?"

Quan Tĩnh không nhận được khuyên cô. "Cậu chính là yêu cầu quá khắt khe, như vậy dĩ nhiên rất khó tìm đến bạn trai rồi, trên thế giới này làm gì có người đàn ông nào hoàn mỹ như vậy. Cậu hạ thấp xuống tiêu chuẩn một chút, còn không phải tha hồ cho cậu lựa chọn đàn ông hay sao?"

Bạn của cô bản thân điều kiện rất tốt, người cao một mét bảy, vóc người so với nhiều người mẫu còn tốt hơn, dáng dấp càng không thể chê. Trong công việc cô lại càng khiến cho mọi người không ngừng hâm mộ. Ở trong bệnh viện cô chính là người nổi tiếng nhất, là một chủ nhiệm khoa phụ sản trẻ tuổi nhất trong bệnh viện, lương mỗi tháng đều được hơn ba vạn, ngoài ra mỗi tháng còn có người lì xì cho cô.

Điều kiện như vậy, vốn chính là không khó tìm bạn trai, nhưng mà bây giờ còn chưa tìm ra được bạn trai, làm người nhà gấp đến độ thiếu chút nữa là ra đầu đường cuối ngõ dán thông cáo tìm bạn trai cho cô!

Nữ bác sĩ cười lắc đầu. "Điều kiện của mình đâu có khắt khe gì đâu, thật sự là vì chưa gặp được người thích hợp thôi!"

"Còn nói không khắt khe? Ngày hôm trước ở trong siêu thị mình còn thấy di oán cậu đó, thư ký của thị trường mà cậu cũng không coi vào đâu!"

Nữ bác sĩ hơi nhíu mày lại, nói lầm bầm. "Mẹ tớ cũng thiệt là, không biết đã nghĩ gì! Tĩnh Tĩnh, cậu cũng không biết người đàn ông kia hình dạng thế nào đâu, dù chỉ mới 30 tuổi thôi mà đã có cái bụng to phệ, thoạt nhìn còn to hơn so với ba mình nữa kia. Mình mới không đồng ý đâu!"

"Vậy cậu muốn tìm người đáng vóc ra sao?" Thân thể Quan Tĩnh nghiêng tới phía trước, quan tâm hỏi.

"Ừ, đầu tiên chính là người tốt, tính tình tốt, tính khí tốt, nhưng cũng không phải loại tốt chỗ nào cũng im hơi lặng tiếng, năng lực cá nhân tốt, năng lực làm việc tốt, khuôn mặt dĩ nhiên cũng không thể quá xấu, thu nhập cũng phải tương đương với tớ mới được!"

Quan Tinh hơi nheo ánh mắt lại, bạn học nói người đó không phải là ~~~ Lý Sấm sao? "Này, Lý Sấm thì như thế nào?"

"Lý Sấm? Chính là cái người cùng cậu tới khám thai đó hả?"

"Ừ!" Quan Tinh gật đầu một cái!

"Người anh ta thích là cậu!" Mặt nữ bác sĩ đỏ lên, ánh mắt cũng thay đổi về rất khó xử! Đây rõ ràng là biểu hiện có cảm tình với người ta!

Thấy bạn học thật sự có ý tứ đối với Lý Sấm, Quan Tinh cũng dám đương làm bà mai. "Haizz, đó là bởi vì anh ấy bây giờ còn chưa có bạn gái, tình yêu tràn lan lại tìm không thấy người trợ giúp mà thôi, cho nên mới bỏ thí chút tình cảm ấy cho tớ mà thôi!"

Nữ bác sĩ không tin nói: "Mối không phải đâu, mình thấy anh ấy đối với cậu khá tốt, chỉ có thích mới có thể đối với cậu tốt như vậy! "

"Ha ha, tớ nói thật với cậu, tớ cùng anh ấy thật không có chuyện gì hết! Như vậy đi, ngày nào đó mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm, làm quen với nhau một chút!" Hi hi, ý nghĩ làm bà mai của cô càng ngày càng mãnh liệt rồi!

"Không, như vậy không tốt đâu?" Nữ bác sĩ ngượng ngùng lắc đầu, gương mặt càng ngày càng đỏ!

Quan Tinh nắm lấy tay của cô, an ủi nói: "Này, như vậy có cái gì không tốt chứ? Yên tâm, mọi người chính là làm quen thêm một người bạn thôi! Nếu như có trao đổi số điện thoại, thì gặp gỡ một chút, không trao đổi số điện thoại, cũng không miễn cưỡng! "

"Không được, không được, anh ấy không phải là ông chủ nhỏ của một công ty sao? Người ta rất có tiền, nếu thật sự làm bạn gái, cũng là phải gặp gỡ những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp nha? Tớ bình thường như vậy, lại nói tuổi cũng không nhỏ nữa rồi!" Cô chính là không muốn thất bại!

Quan Tinh bị người bạn của mình làm cho kinh hãi! "Chính cậu còn không tự tin đối với hình dáng bên ngoài của mình như vậy, thì cậu thử nói xem, tớ làm sao chịu nổi vóc dáng của tớ đây? Tớ còn rất coi trọng mình, cho tới bây giờ cũng vẫn cho mình là mỹ nữ —— "

"Cậu đương nhiên là mỹ nữ!"

"Cậu càng đẹp hơn. được rồi, ngày nào đó tớ sẽ sắp xếp, để cho hai người làm quen với nhau! Nếu như anh ấy có hứng thú đối với cậu, dĩ nhiên là sẽ theo đuổi cậu!" Quan Tinh hướng bạn học mở tròng hai mắt!

*****

Phòng khám phụ sản mở ra, Lý Sấm ngồi ở bên ngoài, vội vàng đứng lên, đi tới đỡ Quan Tinh. "Như thế nào rồi?"

Quan Tinh đắc ý vuốt ve cái bụng, hãnh diện vì đứa bé trong bụng mình. "Dĩ nhiên rất tốt, cũng không nhìn xem một chút là con của ai!"

"Cát! Em có cần đắc ý như vậy hay không? Thiệt là, em khiêm tốn một chút có được hay không? Nếu không, bảo bảo liền giống như em, không hiểu được khiêm tốn, liều lĩnh ngang ngạnh. . . "

Quan Tinh dừng bước. Cô hai tay chống nạnh mở to hai mắt. như muốn liều mạng cùng anh vậy. "Coi như không khiêm tốn thì thế nào? Liều lĩnh ngang ngạnh thì thế nào? Ai nói con của em không thể ngang ngạnh một chút?" Không ngang ngạnh, chẳng lẽ còn để cho người khác ức hiếp hay sao?

Lý Sấm nhăn lỗ mũi lại, không nhịn được hướng cô nói. "Tựa như Trương Vũ Hằng hay sao? Không ai bì nổi, trong mắt không có người nào, đặc biệt là tôn thượng trái tim của phụ nữ —— "

Nụ cười trên mặt của Tinh Tinh giống như bị đánh tan vậy, nó biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. "Nói đến anh ấy làm gì?"

Nói xong, Quan Tinh tức giận thả cánh tay của Lý Sấm ra, chống nạnh bước đi về hướng thang máy!

Lý Sấm nhanh chóng đuổi theo, đây chính là tay vịn thang máy, cô nhất định phải cẩn thận chút! "Em sợ nói sao? Ngày ngày suy nghĩ tới người ta, hiện tại bắt quá chỉ là anh nói toạc ra, em có cái gì không bằng lòng đây!"

"Làm sao anh biết em nghĩ đến anh ấy? Không cần nghĩ oan cho người khác có được hay không?" Ngoài mặt cô là đang phát giận, nhưng cô vẫn không đẩy Lý Sấm đang đỡ cô ra. Hiện tại cô đi bộ mình cũng cảm giác lảo đảo, vì an toàn, cô cũng không thể giận dữ ở trong thang máy với anh!

Tự nói lầm bầm, bởi vì bảo bảo, cứ cho cái người không biết thức thời này chút mặt mũi đi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn

Editor: Mẹ Bầu

"Ai dà, cũng không biết người nào lại cứ viết tên trên giấy nhiều như thế, mà lại là tên của một người khác nữa chứ, không biết định làm gì đây..." Lý Sấm không nhận nổi nữa, cũng không có cách nào khác, đành vạch trần nội tình của cô.

Bị người khác phát hiện bí mật, Quan Tĩnh lúng túng mãi không thôi, nói tránh đi: "Em đang luyện chữ đấy, không được sao? Có quy định nào không được luyện chữ không nhỉ?"

Lý Sấm nhếch cặp môi mỏng, lộ ra hàm răng trắng xóa: "Được chứ, dĩ nhiên là được. Ai bảo em là phụ nữ có thai đây, phụ nữ có thai cũng giống như động vật quý hiếm cấp quốc gia cần được quan tâm bảo vệ!"

"Biết là tốt rồi!"

Quan Tĩnh nghĩ tới chuyện mai mối của mình, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn! Hi hi, lát nữa lúc ở trên xe, nhất định phải thử hỏi dò một chút, đồng thời mình cũng thử bóng gió với anh ấy xem sao! Không biết tại sao, cô có dự cảm bọn họ nhất định sẽ thành đôi, hơn nữa còn là một đôi rất hạnh phúc!

Vốn dĩ cả hai đều là nam thanh nữ tú, tính tình hai người cũng khá giống nhau, đều là người thích quan tâm chăm sóc cho người khác. Những người như thế chung sống với nhau khá dễ dàng! Hi hi, nếu như bọn họ thật sự thành đôi, chẳng phải là cô đã giải quyết được chuyện chung thân đại sự cho hai vị quý tộc độc thân được về chung sống với nhau hay sao!

Wow, đây đúng là việc tốt vẹn tròn cả đôi bên ! !

Quan Tĩnh khoác tay lên cánh tay của Lý Sấm, lại không kìm nổi được nụ cười ngày càng tươi tắn. Nụ cười hạnh phúc, ngọt ngào làm người khác chói mắt, khiến lòng người khác nhói đau!

Mà "người" đó không phải ai khác, chính là người đàn ông đang tựa vào bên thang máy ở lầu năm! Lúc ánh mắt không thể còn nhìn thấy bóng dáng của Quan Tĩnh nữa thì đôi môi mỏng của anh càng thêm mím chặt lại, anh cầm tay vào trong túi quần, chuẩn bị bỏ đi!

Cô cười thật là đẹp, bao lâu rồi anh chưa từng được nhìn thấy nụ cười của cô như thế!

Tại sao khi bọn họ ở cùng một chỗ, anh lại không để ý rằng cô không hề cười nhỉ? Khi đó nếu như anh không làm tổn thương cô, mà lại nghĩ cách làm cho cô bật cười, thì liệu cô có thể không rời khỏi anh hay không?

Anh thật quá ngu xuẩn, mặc dù muốn biểu lộ tình yêu với cô, nhưng cuối cùng anh lại làm cho cô càng thấy bị càng tổn thương hơn!

Quan Tĩnh có cảm giác thấy sau lưng mình rất nóng, giống như có người đang chăm chú nhìn cô, bỗng nhiên cô xoay người lại...

"Sao thế? Em nhìn cái gì vậy?" Lý Sấm nhìn theo ánh mắt của Quan Tĩnh!

Trước mắt cô chỉ thấy toàn những gương mặt xa lạ, cô thất vọng lắc đầu. "Không có gì ... "

Tại sao cô chợt cảm thấy Trương Vũ Hàng đang ở đây, dường như anh đứng cách đó không xa đang nhìn cô. Cô buồn bã quay người lại, cô đã quá đa tâm rồi, làm sao anh có thể quay đầu lại để tìm cô đây? Nếu như nói muốn tìm, anh đã xuất hiện từ lâu rồi!

Hiện giờ con cũng đã sắp ra đời, chắc anh cũng sẽ không xuất hiện đâu!

*****

Sau khi ăn bữa ăn tối xong là đến thời gian cô đi ra bên ngoài đi dạo! Trong sách đã nói, sau bữa cơm chiều tốt nhất phải đi bộ khoảng chừng 20 phút, như vậy bé cưng mới có thể được hít thở bầu không khí mới mẻ!

Quan Tĩnh mới vừa đi tới ngưỡng cửa, di bảo mẫu liền vội vàng vàng từ trong phòng chạy ra: "Tĩnh Tĩnh, thật xin lỗi, con trai và con dâu tôi lại đánh nhau, thằng bé cháu nhà tôi bị dọa sợ nên đang khóc ầm ĩ suốt... Tĩnh Tĩnh, tôi về qua nhà một chút xem sao nhé, được không? Muốn một chút tôi sẽ trở lại!"

"Thím Vương, không sao đâu, thím trở về nhà nhanh lên một chút đi!" Quan Tĩnh đứng dẹp sang một bên để thím Vương có chỗ xỏ giày để đi!

Dù đang bối rối, khi đi giày xong thím Vương vẫn cảm thấy rất ngượng ngùng, không an lòng nói: "Tĩnh Tĩnh, nhất định tôi sẽ trở về nhanh thôi. Nếu không hôm nay cô hãy đi dạo ở trong phòng được không, cô đi một mình làm tôi thấy lo lắng!"

"Thím cứ yên tâm đi, tôi không đi xa đâu, chỉ đi dạo dưới lầu thôi, sau đó đến siêu thị nhỏ trước mặt mua một ít đồ rồi sẽ trở lại!"

"Vây... cô nhất định phải rất cẩn thận đấy nhé!"

Dặn dò xong, thím Vương nhanh chóng biến mất ở trước cửa!

Quan Tĩnh cũng đổi giày, đi ra ngoài!

Đã hơn sáu giờ chiều, nhưng lúc này ở bên ngoài gió vẫn còn thổi mạnh, trời vẫn sáng như ban ngày. Trong không khí bay tản mát mùi cỏ xanh tỏa ra từ thảm thực vật xanh biếc, cả bầu không khí lúc này tràn ngập mùi hương tinh khiết dễ chịu.

Trong sân lớn của khu nhà còn nghe thấy cả tiếng ồn ào của bọn nhỏ, tiếng cười đùa, tiếng khóc the thé!

Quan Tĩnh mặc bộ quần áo màu trắng bằng bông rộng rãi, đi giày thể thao, chậm rãi đi dọc theo hàng cây xanh ở bên ngoài khu nhà trọ!

Ngón tay tuyết trắng nhẹ nhàng chạm vào phía trên những lùm cây. Từ những đám lá xanh mượt tỏa ra mùi thơm tinh khiết nhẹ nhàng khoan khoái chui vào trong mũi của cô. "Haiz... Thật là thoải mái! Cục cưng, con có ngửi thấy không, mùi hương này thật thơm nhỉ?"

Quan Tĩnh một tay vuốt đám lá màu xanh biếc, một tay vuốt ve bụng mình, nói chuyện phiếm với bé cưng. Mà cục cưng trong bụng cô cũng bắt đầu tiến hành trận quyền cước đấm đá với cô. Chỉ có điều nhóc con hình như cũng biết dù mẹ bị mình đánh, nhưng mẹ cũng sẽ không khóc, mà ngược lại còn cười rất hạnh phúc!

Đứng phía bên kia lùm cây Tường Vũ Hàng lặng lẽ quan sát cô.

Bụng của cô đã rất to, dường như qua mỗi ngày đều ở trở nên to hơn. Nhất là mấy ngày nay độ lớn lên của bụng lại càng rõ ràng hơn. Thân thể của cô rất gầy gò, hàng ngày phải vác cái bụng lớn như vậy nhất định sẽ rất khổ cực! Cần phải bảo với thím Vương cho cô ăn thêm nhiều đồ ăn bổ dưỡng một chút mới được, làm sao để cho cô mập thêm một chút. Nếu không, anh rất sợ còn chưa kịp đến ngày sinh, cô người đã bị cái bụng to làm cho mỗi hét lưng mất!

Hừm, sau lưng nóng quá, tại sao cô lại có cảm giác có ai đó nhìn cô vậy nhỉ?

Quan Tĩnh theo cảm giác nóng rực xoay người lại...

Một bóng người lập tức lui về phía sau, được đám lá màu xanh biếc che giấu thành công!

Do dự mấy giây, mũi giày liền di chuyển đi về phía bóng người vừa lẩn đi!

Ai vậy? Là anh sao?

Trái tim Quan Tĩnh đập cuồng loạn không ngừng, bước chân cũng nhanh hơn!

Tường Vũ Hàng không ngừng trốn tránh, anh không thể để cô nhìn thấy anh được. Anh đã đồng ý với cô vĩnh viễn sẽ không xuất hiện ở trước mặt cô nữa rồi. Anh không thể mạng tính mạng của cô ra nói đùa được! Anh nghe thấy tiếng bước chân của cô càng ngày càng gần, nhưng cũng không biết làm như thế nào, đành lui vào trong bụi cây!

Anh đã nhìn thấy rõ mũi giày nhón nhọn của cô, xong rồi, anh sắp bị cô phát hiện mất rồi!

"Tĩnh Tĩnh..." một giọng nam giới vang lên ở trong không trung! "Sao em lại xuống lầu một mình vậy? Thím Vương đâu?"

Mũi giày màu lam đậm liền thay đổi hướng đi, tiếng của cô vang lên vẫn ngọt ngào như cũ: "Con trai và con dâu thím Vương cãi nhau, thím ấy đã đi về nhà xem một chút, lát nữa sẽ trở lại!"

Lý Sấm vội vàng đỡ Quan Tĩnh, không khỏi lo lắng trách cứ. "Nghe em nói đấy, em cũng thật là, nếu như quả thật muốn ra khỏi nhà em phải gọi điện thoại cho anh chứ. Anh sẽ đi cùng với em, em làm như vậy khiến người khác phải lo lắng, biết không?"

"Anh yên tâm, không có chuyện gì đâu! Đúng rồi, sao anh đến có việc gì không?"

"Có ý tới thăm em thôi ... "

Cô luôn làm phiền người ta, đã không biết bao nhiêu lần định nói lời cảm tạ với anh, nhưng chính Quan Tĩnh cũng không dám nói ra: "Anh đã tới rồi, vậy hãy đi cùng em đến siêu thị trước mặt mua một ít đồ nhé?"

"OK!"

"Em muốn đi tới cái nhà phía xa xa kia kia, mọi thứ đồ ở đó có khá đầy đủ!" Cô nói như đòi hỏi: "Nếu như anh không đến, em sẽ chỉ đi đến cái nhà tương đối gần kia thôi!"

"Được, vậy chúng ta hãy đi đến nhà xa hơn một chút ở bên kia đi!" Đối với người bạn này Lý Sấm chỉ có thể không ngừng nói linh tinh như "OK, tốt" mà thôi. Thật ra thì anh cũng tương đối nghe lời cô! Ai, không biết làm thế nào khác được, ai bảo anh không thể nào nói lời từ chối với cô được cơ chứ!

Ngay cả lúc cô khóc nói không thể chấp nhận qua lại với anh trên cương vị là quan hệ "bạn bè trai gái" với nhau, anh cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý!

Nếu như anh thực sự yêu thích cô, chỉ có thể làm cô thêm vương vãi, bối rối, khổ sở, roi lệ. Vì vậy anh đã nhanh chóng thu hồi lại tình cảm yêu mến của mình là xong!

Tường Vũ Hàng từ trong bụi cây đi ra, nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, than thở một tiếng khổ sở, sau đó đi về phía chiếc xe của mình đang đỗ nơi đó!

Trong lòng cảm thấy thật chua xót, thật quá chua xót!

Chăm sóc cô và con rõ ràng là trách nhiệm của anh, hiện giờ anh lại chỉ có thể chấp tay dâng tặng cho người ta!

*****

Hôm nay công việc trong cũng không bận lắm, nhưng thật ra mọi người cũng đã chia sẻ bớt những công việc của cô rồi, nên cô cũng có thể đi ra ngoài, vì thế cô mới không bận rộn!

Có thể tan việc sớm hơn một chút cô bắt đầu chuẩn bị bữa ăn cho buổi tối hôm nay! Hi hi, tối hôm nay nhưng rất quan trọng đấy, bởi vì cô đã hẹn Lý Sấm và Hàn Băng cùng đến nhà mình. Hàn Băng kia chính nữ bác sĩ làm việc ở khoa phụ sản!

Không thể nghỉ ngơi gì việc Hàn Băng có cảm tình với Lý Sấm nữa rồi, chỉ còn xem mắt của Lý Sấm nhìn có tốt hay không mà thôi!

Sau khi phác ra vài nét bút trên trang giấy, cô quyết định những đồ ăn của bữa tối hôm nay! Vừa vận đến giờ tan sở, cô xách chiếc ví da chào đồng nghiệp chung quanh vẫn đang bận rộn, hẹn gặp lại, sau đó đi ra khỏi phòng làm việc!

Cách không xa đài truyền hình nơi cô làm việc có một đại siêu thị, Quan Tĩnh đi thẳng đến nơi này để chọn mua đồ!

Cô tới trước khu gia vị, nhặt thêm hai túi muối tinh, thêm một túi gà sạch, tiếp đó đi dọc theo dãy hàng hóa tùy tiện đi về phía trước, xem lại một chút còn có gì cần mua nữa không! Vô tình, cô đi tới khu vực hàng hóa vật dụng hàng ngày!

Đối diện với cô chợt vang lên giọng nói nũng nịu của một cô gái.

"Loại sữa tắm ấy có mùi vị không thích lắm, em thích loại này cơ... Đây, anh ngửi xem, có phải rất thơm hay không..." Một cô gái tóc buộc đuôi ngựa mở nắp hộp sữa tắm ra, dùng sức bóp một cái, nặn ra một chút bọt sữa tắm để ngửi mùi!

"Được rồi, được rồi, em thấy thích là được tốt rồi!" Người đàn ông nói có chút phục tùng: "Xem thêm một chút còn muốn mua cái gì nữa hay không ..."

Giọng nói cực kỳ quen thuộc, Quan Tĩnh nhạy cảm ngẩng đầu lên, một người trong suy nghĩ của cô là không có ở đây, bỗng nhiên thấy bóng dáng của anh đập vào mắt!

"Anh rất vội sao?" Cô gái rất bất mãn nhìn người đàn ông đi giày Tây bên cạnh. "Chúng ta ở đây lâu lắm rồi chừng độ năm phút đồng hồ, anh đã sốt ruột, rốt cuộc anh có thành tâm đi theo em tới mua đồ hay không vậy? Anh bắt nạt em..." nói xong, cô gái liền khóc!

Người đàn ông vò đầu, thật là đau đầu nhức óc: "Được rồi... Được rồi... em cứ từ từ chọn đi, anh không sốt ruột nữa, được chưa?"

"Hi hi ... " Cô gái gần như thay đổi luôn sắc mặt, nín khóc, cười xòa: "Như vậy mới được chứ..."

"Em thật đúng là bà cô tổ của anh!" Tưởng Vũ Hàng bất đắc dĩ nói, cố nén xuống cơn tức giận khó chịu, đẩy xe đi về phía trước! Mà khi ánh mắt của anh chạm đến một cái bụng nổi gồ cao lên, chính xác là một bà bầu đang đứng bất động ở hàng kia đầy căng thẳng, thì nụ cười trên mặt anh trong nháy mắt đã cứng đờ! "Tĩnh Tĩnh ..."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tranh chấp trong siêu thị

Editor: Mẹ Bầu

Nhìn một màn như vậy cô thấy thật buồn cười. Cô nhìn anh, bình tĩnh không xao động, chào hỏi anh rồi xoay người rời đi. Nhưng cô không sao đi nổi, thật sự cô không sao không chế nổi cơn giận của mình. Tại sao anh có thể như vậy, cô còn đang mang trong bụng đứa con của anh đây, vì anh mà cô từ chối một người tốt như Lý Sấm nữa chứ...

Nhưng tại sao anh lại có thể vô tình vô nghĩa như vậy, một chút cũng không nghĩ tới cô, lại còn cùng một cô gái khác đi dạo trong gian hàng đồ dùng hàng ngày nữa! Vừa nói vừa cười, tràn đầy cưng chiều!

Rốt cục cô không nhịn được, nhìn anh nước mắt tuôn trào lăn xuống! Trong lòng mắt ảm ướt tràn đầy oán hận đối với anh, đau đớn hận không được giết được anh!

Cô khóc, tại sao cô lại khóc?

Tường Vũ Hằng lo lắng hất cánh tay đang treo trên cổ tay mình ra, vọt tới bên cạnh Quan Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh, em làm sao vậy? Có phải chỗ nào bị đau hay không, để anh lập tức đưa em đi bệnh viện!"

Anh giữ lấy hai cánh tay cô, kiểm tra cả người cô một lượt từ trên xuống dưới!

"... Anh buông tôi ra, bỏ tay anh ra, tay của anh rất bẩn! Buông tôi ra!" Quan Tĩnh nặng nề hít sâu một hơi, sau nỗi điên lên kêu lớn. Hai tay cô ra sức đánh anh, hai quả đấm đánh vào trên đầu anh, trên mặt trên ngực, nhiều nhất là vào mặt. Rất nhanh mặt Tường Vũ Hằng đã bị đỏ bên trái, sưng bên phải thành một cục!

Những quả đấm giống như quả chùy nhỏ không ngừng rơi xuống, làm cho Tường Vũ Hằng thật sự không sao chống đỡ được. Nhưng anh thật sự không sợ đau, chủ yếu là anh sợ cô sẽ làm bị thương tới mình. "Tĩnh Tĩnh, em đừng nóng giận, sao vậy?"

Anh tóm được hai tay của cô, khống chế cô ở trong ngực của mình!

Tiếng la khóc của Quan Tĩnh rất thê thảm, rất nhanh chóng đã làm cho khách hàng nơi này tụ tập lại vây xem. Ô! Chẳng phải đây là Quan Tĩnh tiểu thư lâu nay không có lộ diện sao? Thì ra là hiện tại cô đang mang thai, cho nên mới không thấy cô xuất hiện!

Không lâu sau nhân viên làm việc trong siêu thị chạy tới. Bọn họ nghĩ trước hết ngăn cản người đang điên cuồng nóng nảy kia lại đã. Nhưng người bị đánh lại tức giận quát lại họ: "Các người không được phép đụng vào cô ấy, nếu như cửa hàng có bị đồ vỡ cái gì tôi sẽ bồi thường!"

Giọng nói nghiêm nghị đó khiến nhân viên làm việc cũng lui sang một bên, từng người một đều có cảm giác khó hiểu!

Mà cô gái mà Tường Vũ Hằng đưa tới mua đồ còn nhìn về phía đám kia người đang vây quanh kia le lưỡi một cái: "Thế nào? Có phải các người cũng muốn bị đánh hay không? Hay họ gì mà vây quanh lại ở chỗ này? Cần thận ví tiền của các người sẽ bị đánh cắp đấy nhé..."

Vừa nghe nói như thế, cả đám người trước sau sờ lại túi áo của mình! Dĩ nhiên cũng có mấy người nhanh chóng rút lui khỏi đám người đó đi ra ngoài!

Chỉ trong chốc lát đã có người hô: "Oa, ví tiền của tôi bị mất rồi, sao ở ngay phía dưới camera cũng có người dám trộm đồ vậy..."

Có người bị mất tiền, mọi người đang vây xung quanh để xem liền khẩn trương giải tán khỏi nơi này!

"Tất cả đều là do sự tò mò mà tự gây ra họa, thật đáng đời!" Cô gái bĩu môi, áp nửa người trên lên xe hàng, tiếp tục nhìn người phụ nữ có thai đang đánh người đàn ông, người anh họ của cô một cách rất nhân nhả!

Hi hi, xem ra lúc này anh họ của cô còn căng thẳng hơn cả người phụ nữ có thai kia. Nhất định người phụ nữ đó sẽ là chị dâu tương lai của cô rồi! Còn trong bụng dĩ nhiên phải là cháu của cô. A ha, cô sẽ mau chóng được lên cấp thành tiểu cô cô rồi!

"Anh buông tôi ra, buông tôi ra!" Quan Tĩnh ra sức hét lên, cố gắng thoát khỏi cái ôm của anh!

Nhìn thấy tâm tình của cô kích động như thế, Tường Vũ Hằng không thể không buông cô ra: "Tĩnh Tĩnh, em đừng nóng giận, em muốn đánh thì hãy đánh anh đi!"

"Hu hu..." Quan Tĩnh đã hoàn toàn không để ý tới hình tượng của mình nữa, cô òa lên khóc nức nở, khóc đến mức thật là khó coi, cặp mắt, lỗ mũi đều đỏ, thậm chí còn chảy cả nước mũi nữa. Quả thật đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác này của cô. Nhưng anh lại không hề cảm thấy khó coi chút nào, ngược lại, anh thấy cô rất... đáng yêu!

Có lẽ là do đánh anh nên hai tay cô đã bị đau, Quan Tĩnh cầm túi muối tinh và túi gạc sạch vừa mới mua đập luôn vào đầu anh.

Chỉ thấy mấy chiếc túi nặng nề đập vào trên trán anh, sau đó rơi xuống trên mặt đất!

Tường Vũ Hằng từ khi trưởng thành đến giờ dường như chưa từng bao giờ bị mất mặt như vậy! Nhưng quả thật anh cũng không hề tức giận, mà chỉ lo lắng sợ chọc tức đến cô! "Tĩnh Tĩnh..."

"Đừng gọi tôi, Tường Vũ Hằng tôi thật sự, thật sự rất hận anh. Tôi mang thai cục cưng cho anh, anh có biết hay không hả? Vậy mà anh lại còn tàn nhẫn độc ác như vậy, đã không đến thăm người ta, hiện giờ lại còn cùng cô gái khác ở chung một chỗ! Tại sao anh lại đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy chứ? Nếu như anh thật sự không thích tôi, ban đầu tại sao còn dây dưa với tôi, mà còn dây dưa suốt hơn ba năm! Tôi đã cho anh thời gian ba năm tốt đẹp nhất, xinh đẹp nhất, quan trọng nhất của mình, nhưng anh lại không chút quý trọng..."

"Thật xin lỗi!" Nhìn cô khóc thút thít khổ sở, Tường Vũ Hằng muốn giết chết mình lần thứ n!

Cuối cùng, sau khi đập chính xác bịch bịch vào trên đầu anh, cô gào thét nói: "Tôi thật sự không muốn nhận lời xin lỗi của anh... Đồ khốn kiếp..."

Ánh mắt Quan Tĩnh đầy tuyệt vọng, lại quét nhìn vào cô gái đứng ở sau lưng Tường Vũ Hằng, hít mũi một cái xoay người định đi!

Cô gái này thật trẻ tuổi, tất cả đàn ông đều luôn ham thích sự mới mẻ, ham thích tuổi trẻ!

Ha ha, e rằng trong mắt của Tường Vũ Hàng cô đã quá già rồi!

Cô gái đứng ở cách đó không xa, nhận thấy rằng mình đã tạo ra hiểu lầm, vội vàng tiến lên giải thích."Chị... "

"Tôi không phải là chị của cô, tôi không có em gái!" Quan Tĩnh lạnh lùng bỏ lại một câu nói, xoay người rồi đi!

Tường Vũ Hàng vội đuổi theo sát!

Đang quay lưng về phía anh, Quan Tĩnh vừa nghe thấy tiếng anh vội lớn tiếng uy hiếp: "Tường Vũ Hàng, anh đừng có tới đây, nếu không, con của tôi mà bị làm sao, nhất định tôi sẽ tính toán với anh!"

"Tĩnh Tĩnh, em nghe anh nói, anh không làm loạn với những phụ nữ khác, đây là em gái họ của anh... "

"Tôi không muốn nghe thấy giọng của anh nữa, anh tránh xa tôi một chút, xa một chút ..." Quan Tĩnh cố sức hô to, giơ chân lên định chạy! Tường Vũ Hàng thật không dám manh động, cho nên chỉ có thể thỏa hiệp với cô!"Anh sẽ không đi theo em nữa, em đừng nóng giận, có được không!"

Chính Quan Tĩnh cũng không hiểu mình ra sao nữa, rõ ràng là yêu cầu của cô, nhưng nghe thấy anh nói như vậy, cô lại thấy rất buồn chán!

Cô giận anh, cũng là giận chính mình, cô không mua gì nữa rồi khỏi siêu thị đầy giận dữ!

Đĩ nhiên Tường Vũ Hàng không yên lòng với cô, anh đi ở phía sau, cách cô thật xa.

"Tiên sinh, vừa rồi vị tiểu thư kia đã làm hỏng..." người nhân viên làm việc vội vàng ngăn Tường Vũ Hàng lại, yêu cầu anh bồi thường!

Tường Vũ Hàng tức giận nhìn chằm chằm chặn vào đang người chặn mình lại, móc từ trong ví ra một chục tờ tiền giấy một trăm đồng màu hồng, ném vào trong ngực anh ta. "Ngân này đủ chưa ... "

Nhân viên làm việc bị anh đập làm cho hôn mê, gật đầu liên tục."Đủ rồi, đủ rồi!"

Tường Vũ Hàng không rảnh để phản ứng với vẻ mặt ngu ngốc của anh ta, nhanh chóng đuổi theo Quan Tĩnh!

Nhân viên làm việc cầm tập tiền mặt, cười rất hưng phấn. Thật ra thì không đến nỗi nhiều như vậy, chỉ cần bỏ ra trăm đồng là đã có thể xử lý xong rồi, số còn thừa lại chẳng phải sẽ thuộc về anh ta hay sao...

"Này, anh đừng có nghĩ mình được nhiều như vậy nhé, số tiền này là của tôi!" Cô em họ của Tường Vũ Hàng vội vã đoạt tiền trở lại, ánh mắt đỏ lên. Anh họ cô rốt cuộc đã làm cái gì vậy? Đối với mình thì keo kiệt như thế, một ngày chỉ cho cô 50 đồng tiền sinh hoạt phí, vậy mà lại vô duyên vô cớ cho người khác nhiều tiền như vậy... Đầu óc của anh mình chắc là bị loạn mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cuộc gặp gỡ tình cờ và kết thúc vui vẻ

Editor: Mẹ Bầu

Quan Tĩnh đã nói với anh khi tan tầm hãy đến nhà trọ của cô, bởi vì cô đích thân xuống bếp chuẩn bị bữa tối một chút muốn cảm ơn anh đã chăm sóc cô suốt thời gian vừa qua. Lý Sấm lái xe chạy về phía nhà trọ của Quan Tĩnh, khéo môi không khỏi gọi lên nụ cười, đồ ăn mà cô nấu liệu anh có thể ăn được sao?

Quả thật anh sợ rằng nếu ăn vào bụng anh sẽ hỏng mất!

Đúng lúc anh đi qua cửa bệnh viện, một chiếc xe màu trắng cũng từ trong chạy ra!

Vì đây không phải là đường chính nên hai chiếc xe không thể chạy song song. Xuyên qua cửa sổ mở bên phía ghế lái xe, Lý Sấm nhìn thấy đối phương là một cô gái, đương nhiên anh lùi xe lại, nhường đối phương đi trước!

Cô gái ngồi trong chiếc xe màu trắng có giá trung bình kia, nhìn Lý Sấm gật gật đầu: "Cảm ơn!"

Lý Sấm cũng lễ độ gật gật đầu... Ô mà, sao nhìn cô gái này quen quen thế nhỉ, hình như anh đã từng gặp ở nơi nào rồi thì phải!

Lý Sấm cũng cho xe chạy từ từ theo sau chiếc xe màu trắng đang chạy ở phía trước.

Chiếc xe màu trắng luôn luôn đi ở phía trước xe của anh, sau khi chạy thẳng đến phía dưới lầu của khu nhà trọ thì từ từ dừng lại!

Hàn Băng tắt khoá điện của xe, mở cửa xe ra, đôi chân đi giày màu trắng trước sau dẫm xuống nền gạch lát!

"Rầm... chiu... "

Lý Sấm đóng cửa xe, tiến tới gần cô gái nhỏ nhắn đang dùng lược chải lại mái tóc xoã tung ở phía trước, sau đó túm lại thành búi tóc cao: "Em là bạn của Quan Tĩnh, làm bác sĩ có đúng không?"

Hàn Băng nghe tiếng nói liền quay đầu lại, mỉm cười phóng khoáng, chủ động đưa ra bàn tay mạnh mẽ: "Chào anh, em là Hàn Băng, bạn học của Tĩnh Tĩnh!"

Lý Sấm không để cho bàn tay cô phải lơ lửng trong không trung lâu hơn, anh nắm lấy bàn tay cực kỳ mềm mại của cô. Trong nháy mắt, Lý Sấm cảm thấy như có một luồng điện từ bàn tay của anh lan đi khắp toàn thân. Cực kỳ rối loạn, vì vậy anh khẩn trương hít một hơi khí lạnh: "Xin chào, anh là Lý Sấm!"

"Hân hạnh được biết anh!" Cô rút tay mình lại, ánh mắt ngưng ngưng, cúi đầu không kìm nổi khóe miệng hơi mỉm cười!

Lý Sấm cũng trở nên có chút ngưng ngưng, vuốt vuốt mái tóc của mình, chỉ chỉ vào cửa chính của khu nhà trọ: "Đã đến đây, vậy chúng ta cùng lên đi!"

"Được ạ!"

"Leng keng ... leng keng ... "

Không có người ra mở cửa!

Lý Sấm lại nhấn chuông cửa lần nữa, vẫn không thấy người!

Hàn Băng khẩn trương, đi về phía Lý Sấm, gót giày gỗ trên nền gạch lát phát ra tiếng trong trẻo. Âm thanh này nghe thật êm tai, gọi cảm, có thể so sánh với giai điệu của các nốt nhạc tuyệt mỹ nhất trên thế giới: "Liệu có phải Tĩnh Tĩnh còn đang đi trên đường hay không..."

Lý Sấm xoay người, nhìn gương mặt trắng trẻo thuần khiết với lúm đồng tiền, càng làm nổi bật lên ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần của cô, trái tim anh đột nhiên như bị chạm nhẹ, không kìm nổi nên cứ nhìn đi nhìn lại cô mấy lần. Ngày trước khi bọn họ gặp nhau, cô mặc chiếc áo blu trắng to đùng hoàn toàn không sao nhìn ra được vóc dáng của cô. Hoá ra dáng người của cô thật tuyệt vời, nơi cần lỗi ra cứ lỗi, nơi nên lồi vào cứ lồi, tay chân cũng thật thon thả!

Cô tháo kính xuống mới biết, hoá ra đôi mắt của cô sáng ngời nhìn rất đẹp!

Bị cái nhìn chăm chú của anh, Hàn Băng chợt thấy thật ngưng ngưng, mắt tự nhiên. Cô vén vén mấy sợi tóc vào phía sau tai, kỳ thực bên tai cô chỉ có mấy sợi tóc rơi ra, hoàn toàn không cần phải vén lại!

Vẻ xấu hổ của cô khiến Lý Sấm nhận ra mình đã chăm chú nhìn người ta quá lâu. Anh ngưng ngưng nhìn đồng hồ trên cổ tay: "Anh nghĩ chắc chắn bây giờ cô ấy vẫn chưa tan tầm đâu, công việc của Đài truyền hình thường không được đúng giờ!"

"Vâng!" Hàn Băng gật gật đầu!

"Chỉ bằng, chúng ta tới chỗ đình hóng mát ở bên kia chờ cô ấy một chút, sau đó anh gọi lại điện thoại cho cô ấy!" Tay cầm di động, anh chỉ chỉ vào đình hóng mát hình bát giác được thiết kế theo phong cách cổ điển nằm cách đó không xa!

"Vâng, được ạ!"

Hai người vai kề vai đi tới chỗ thoáng mát, một luồng gió nhẹ phất qua làm tà váy màu vàng nhạt của cô bay bay rơi vào trên quần tây của anh, nhất thời tạo thành một hình ảnh thân mật, làn váy quấn quít với quần tây ...

Lý Sấm bấm số điện thoại của Quan Tĩnh, nhưng trả lời của Quan Tĩnh lại là ...

Quan Tĩnh vẫn chưa về nhà, anh gọi điện thoại cho thím Vương, nói với bà buổi tối hãy đến!

Còn cô thì sao? Đang trốn ở chỗ của Lý Giai!

*****

Đột nhiên Quan Tĩnh cho Lý Sấm và Hàn Băng cùng leo cây, nhưng đồng thời cũng đã thúc đẩy một cuộc nhân duyên cho hai người!

Rõ ràng Quan Tĩnh đã nói là đến nhà cô ăn cơm, kết quả chủ nhân lại để cho khách leo cây. Làm một người lịch sự, anh không thể để cho cô gái nhỏ kia để bụng đói mà cứ thế về nhà một mình được. Cho dù thế nào, anh cũng phải mời người ta ăn một bữa cơm đã chứ!

Vậy là anh đã bao phòng để hai người cùng dùng bữa tối tại một nhà hàng có phong cảnh tao nhã!

Từ những câu chuyện phiếm ăn ý, bọn họ thấy mình có rất nhiều chủ đề, ý tưởng giống nhau, quả thật càng ngày thêm hăng say!

Lúc này cô tán gẫu sang chuyện thiên nhiên, mặt mày hớn hờ, càng thu hút ánh nhìn của anh!

Lúc này thật sự Lý Sấm đã bị cô gái trước mắt làm cho mê muội, thậm chí còn mê muội hơn cả với Quan Tĩnh. Quả thật con người Hàn Băng cũng giống như tên của cô. Nếu như chỉ mới tiếp xúc với cô không lâu, sẽ có cảm giác cô giống như một khối băng. Nhưng nếu tiếp tục kiên trì thêm một lúc nữa thì tựa như khối băng gặp phải nhiệt độ trên 0 độ C trở lên, cô sẽ từ từ bị tan ra, trở thành một vũng nước.

Lý Sấm cảm thấy cô đã bị chính mình làm cho tan chảy, ngược lại cô cũng cảm thấy như thế!

Ánh mắt anh nhìn cô, càng ngày càng trở nên nóng rực, khiến việc nói chuyện với cô càng trở nên lý thú, không thể không dừng lại được! Trái tim cô dường như đang từng hồi đập sống, suy nghĩ trở nên hỗn loạn, đến độ cô không nhớ là mình vừa mới nói tới đâu nữa. . .

Lý Sấm lập tức nắm lấy tay của cô, ra sức nắm chặt.

"Em... anh..." Cô rút tay của mình lại về đây bắt an!

Đối với Quan Tĩnh, từ trước đến nay Lý Sấm luôn khách khí, ít khi biểu hiện vẻ vô lại ra mặt, nhưng với Hàn Băng thì anh lại khác, nhất định không chịu buông tay người ta ra: "Băng Băng ... "

"A!" Cô cảm thấy không quen tai!"Người nhà em thường có thói quen gọi em là tiểu Băng!"

"Chỉ có một mình anh mới được phép gọi em như vậy thôi, có thể không?" Anh nâng cao bàn tay của cô, đặt lên khóe miệng mình!

Gương mặt đơn thuần của Hàn Băng trở nên đỏ rực. Từ khi trưởng thành đến nay, đây là lần đầu tiên cô có cảm giác vô lực như thế này. Rốt cuộc cô cũng đã cảm nhận được nhịp tim của mình đang đập loạn lên hơn cả con nai nhỏ. "Được!"

Lý Sấm tỉ mỉ mãi gặm cắn ngón tay người ta, mãi sau mới sực nhớ tới một chuyện, liền hỏi lại: "Em vẫn chưa có bạn trai, đúng không?"

Hàn Băng có chút tức giận: "Nếu như có bạn trai, tôi lại có thể để cho anh hôn như vậy sao? Lý Sấm, có lẽ anh hiểu lầm rồi, tôi là một cô gái rất đơn thuần, không thích chơi đùa với chuyện tình một đêm hoặc là tán gẫu với nhau những chuyện về hai con thuyền đầu... Nếu như anh chỉ muốn tùy tiện buông lời vui đùa một chút, vậy xin lỗi, thứ cho tôi không thể ngồi cùng anh được."

"Không, không, em không nên hiểu lầm, anh hoàn toàn không có ý định muốn tùy tiện vui đùa một chút với em, mà anh cũng không phải loại người như vậy. Thật xin lỗi, lúc trước anh đối với em có chút ý loạn tình mê, nghĩ muốn chiếm giữ, sau đó mới nhớ ra chuyện em đã có bạn trai hay chưa!" Lý Sấm vội vàng giải thích. Trời ạ, ngoại trừ Quan Tĩnh, vất vả lắm anh mới gặp được một người khác giới, lại cảm thấy cô giống như một nữ sinh, ngàn vạn lần anh không thể bỏ qua được!

Sự tỏ tình thẳng thắn của anh làm Hàn Băng buồn cười: "Vậy anh còn thích Quan Tĩnh nữa không? Nếu như anh còn thích Quan Tĩnh như đã nói, bây giờ em sẽ không ở đây quấy rầy anh nữa!"

Lý Sấm dùng sức một chút, chỉ thấy Hàn Băng giống như một vũ công, rời khỏi chỗ ngồi xoay tròn một vòng, một giây sau liền rơi xuống trên đùi Lý Sấm!

"Ồi!..." Cô kêu lên một tiếng!

Anh không cho cô có cơ hội ở đó mà kêu loạn, trực tiếp chiếm ngay lấy đôi môi hồng phấn của cô!

"A!..." Cô trợn tròn đôi mắt, trong ánh mắt tràn ngập sự khiếp sợ lẫn không thể tin nổi!

Anh cũng không thêm quan tâm, bắt đầu trần trọc hôn cô! Trời ạ, môi của cô thật mềm, hôn lên thật thoải mái! Hơn nữa, vốn dĩ anh lại trung thành với sinh mạng của mình, nên cảm thấy dường như bọn họ đã ở chung một chỗ từ mấy trăm năm trước vậy!

Cô... Cô chưa từng bị người khác hôn thế này đâu đấy! Đầu lưỡi của anh còn chui vào trong miệng của cô nữa chứ... Có phải... đây chính là hôn lưỡi như người ta vẫn thường nói đó không? Hừm...thật sự rất kích thích!

Cô vẫn cho rằng cách hôn như vậy rất mất vệ sinh... chẳng phải vì khuẩn trong miệng người khác sẽ chạy sang miệng của mình hay sao! Hơn nữa ... nếu xui xẻo thì còn có thể ngửi thấy mùi hôi miệng của đối phương nữa... Lúc đó không phải là còn bết bát hơn, ghê tởm hơn sao?

Rốt cuộc cho tới lúc này cô đã hiểu rất rõ, những băn khoăn kia của cô là hoàn toàn dư thừa. Bởi vì miệng anh không bị hôi, ngược lại mùi vị lại còn rất nhẹ nhàng khoan khoái, nước miếng cũng rất ngon! Ủ phải rồi, cô cũng thử học theo anh xem thế nào nhỉ... Cái lưỡi của cô cũng thăm dò vào trong miệng, quét qua hàm răng của anh.

Ô ô, hàm răng của anh cực kỳ đều đặn, đương nhiên là vì không có chiếc răng nào bị sâu hết!

Cực kỳ yên tâm, cô bằng lòng để cho anh hôn, cũng nguyện ý hôn anh!

Thật lâu, đến khi Lý Sấm cảm thấy bụng dưới của mình có cảm giác rất chặt vật thì anh không thể không dừng lại nụ hôn này! Hơi thở vẫn chưa ổn định lại, anh chăm chăm nhìn cô, khẽ vuốt ve đôi má có lúm đồng tiền của cô: "Hiện giờ em còn cho rằng anh thích Quan Tĩnh nữa không?"

Hàn Băng giãy giụa trượt từ trên đùi xuống, sắc mặt đỏ bừng tránh né cái nhìn của anh: "Anh thật đáng ghét ..."

"Ha ha ... " Anh phát ra tiếng cười khoái trá, cánh tay dài đưa ra kéo cô về phía trong ngực của mình. Lần này, cô ngồi dựa lưng vào ngực của anh...

Đôi môi mỏng của Lý Sấm, hôn dọc theo vành tai của cô: "Sau cái hôn vừa rồi, em đã là bạn gái của anh rồi đấy nhé!"

"Thật quá nhanh chóng, kiểu như thế này hình như không tốt lắm thì phải!" Cô không an lòng lắm! Bọn họ... bọn họ mới biết nhau có mấy giờ thôi mà!

"Không sao, so với những người vừa thấy mặt đã lên giường, chúng ta đã chậm hơn họ nhiều lắm rồi đấy!"

"Đồ quý hiệu sắc ..." cô xoay người ra sức đánh anh một cái, sau đó bỏ chạy. Bữa cơm này dường như cô đã bị bồi thường lớn, ngay cả người cũng phải mang ra để đền cho người ta nữa!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Trò chơi ghép chữ

Editor: Mẹ Bầu

"Cậu muốn ăn cái gì để tớ bảo người làm rồi mang lại!" Lý Giai ngồi vào trong ghế sofa, đồng thời tháo giày ra, co hai chân đi đôi tất màu đen vào trong ghế sofa. Trước mặt người khác cô là một bà chủ, đóng cửa lại, lúc này đây cô thực sự vẫn như một đứa trẻ!

Quan Tĩnh lại lau nước mắt, nhất thời nhớ đến hình ảnh vừa xong, cô không nhịn nổi chỉ muốn khóc. Cô lấy ra một tập khăn giấy sạch sẽ, lau nước mắt trên mặt, lại hít mũi, nói đặc giọng mũi: "Có phải là tớ rất vô dụng không, thực ra anh ấy muốn thế nào thì sẽ là thế ấy đúng không? Anh ấy ở cùng với cô gái khác, nào có liên quan gì đến tớ đâu! Vốn dĩ đã chia tay rồi, bây giờ tớ lại còn khó chịu cái gì nữa chứ?!"

"Nói đơn giản chính là cậu vẫn bị tình yêu trói buộc, anh ta vẫn đang còn ở trong lòng cậu..."

"..." Quan Tĩnh tiếp tục lau nước mắt, xem như ngầm thừa nhận lời nói của bạn tốt.

Chuyện này đã quá rõ ràng, bằng không tại sao cô lại có thể cam tâm nguyện ý sinh đứa nhỏ cho anh!

"Nếu không, hay là để tớ gọi cho anh ta một cuộc điện thoại bảo anh ta đến đây nhé?" Lý Giai đề nghị, nhìn thấy bạn tốt khổ sở vì tình, thật sự cô cảm thấy bản thân mình thật may mắn. Quả thật không có bạn trai cũng là một chuyện tốt, như vậy ít nhất cũng sẽ không bị đau lòng thế này!

"Không cần đâu, chỉ là tớ thấy rất khó chịu thôi, nhưng tớ biết là tớ không thể quay đầu!" Vừa rồi cô thật là ngu, nói ra những lời ấy để làm gì? Chắc chắn anh ta sẽ rất đắc ý cho mà xem? Anh đã làm tổn thương cô thành bộ dạng này rồi mà cô vẫn khẳng khái một mực yêu anh, càng ngày cô càng cảm thấy mình thật đáng bị coi thường!

Đối với lời nói của cô, Lý Giai chỉ âm thầm bĩu môi. Làm sao cô tin được lời của Quan Tĩnh chứ, nếu bạn cô không muốn quay đầu lại như lời nói, thì sao có thể bỏ qua một người đàn ông tốt như anh trai cô được đây?

Và lại, thực ra cũng khó trách Tĩnh Tĩnh còn lưu luyến mãi với người đàn ông như Tưởng Vũ Hằng kia!

Tục ngữ nói không sai, đàn ông không xấu, phụ nữ không thương!

Mặc dù quả thực Tưởng Vũ Hằng rất hư, nhưng anh lại có sự thú vị của riêng mình, đúng là mẫu người đàn ông làm cho phụ nữ vừa đau lòng mà lại vừa động lòng!

Hiện tại ư, kỳ thực hiện giờ Tưởng Vũ Hằng đã trở nên rất tốt. Hai ngày trước có vài vị Tổng giám đốc đến nơi này dùng bữa, Tưởng Vũ Hằng cũng ở trong số đó. Cô quan sát thì thấy mấy vị Tổng giám đốc kia đều mang theo bạn gái cùng tới ăn, chỉ có Tưởng Vũ Hằng là vẫn lẻ loi một mình!

Trong bữa tiệc thân là bà chủ, cô đi vào kính họ một ly rượu. Lúc đó cô cũng nhìn thấy có một cô gái đang cố sức quán lấy anh, nhưng anh không thêm nể mặt đẩy ra, khiến cô gái kia bị ngã nhào trên đất! Đồng thời, cô còn thấy mấy vị Tổng giám đốc kia nói, suốt nửa năm qua, Tưởng Vũ Hằng dường như đã thay đổi thành một người khác vậy, không thấy gần gũi nữa sắc nữa!

Nếu cô đoán không sai, chắc chắn hôm nay Quan Tĩnh đã hiểu lầm điều gì đó rồi! Đi dạo cùng với một cô gái mua vài thứ lung tung trong khu đồ dùng hàng ngày ư? Chắc chắn là không thể nào?

Đứa nhỏ cần phải có ba ba, có mẹ!

Quan Tĩnh đắm chìm ở trong mạch suy nghĩ của mình, nhìn thấy đã bảy giờ, quả thật nếu như cô không chịu ăn gì, chẳng lẽ cô lại để cục cưng trong bụng phải chịu đói hay sao?

Lý Giai đi giày vào, lặng lẽ thong dong đi ra khỏi văn phòng, dự định đến nhà bếp nói với sự phụ nấu ăn nghỉ xem nên làm chút đồ ăn gì đó vừa hợp khẩu vị lại vừa có dinh dưỡng cho phụ nữ có thai!

"Lý Giai ..." Cô vừa mới ra khỏi cửa, đã bị người nào đó gọi lại!

Theo tiếng gọi Lý Giai quay lại nhìn, cặp lông mày nhỏ nhướn cao: "Tổng giám đốc Tưởng ... "

"Hiện giờ cô ấy đã khá hơn chút nào chưa? Có chỗ nào khó chịu hay không?!" Tưởng Vũ Hàng giảm bớt lễ nghi phiền phức, hỏi thẳng vào chuyện chính.

Thật sự Lý Giai cũng không biểu hiện sự khách khí, mà phải nói là cô biểu hiện vẻ rất hung dữ. Ai bảo người đàn ông này bắt nạt bạn tốt của cô chứ! "Tốt chút nào hay khó chịu chỗ nào ấy hả? Xin hỏi chuyện này có liên quan gì đến anh đây, đại tổng giám đốc Tưởng!"

Tưởng Vũ Hàng cố đè nén sự khó chịu, chấp nhận bị thiệt thòi, cực kỳ thành khẩn, không chút lừa dối, nói như cam đoan. "Tôi thật sự rất thích Tĩnh Tĩnh! Không sai, ngày trước tôi đã đối xử với Tĩnh Tĩnh quả thật rất tệ... nhưng sau này khi tôi muốn quay lại, Tĩnh Tĩnh đã không cho tôi cơ hội nữa rồi! Cô ấy thích anh trai của cô..."

Lý Giai nhún mày: "Thích anh tôi mà cô ấy lại có thể sinh đứa nhỏ cho anh sao?"

"Tôi biết là cô ấy thích tôi!" Giờ phút này Tưởng Vũ Hàng mới cong khóe miệng lên, không kìm nổi vui sướng. Anh xoa xoa gò má: "Vừa rồi cô ấy đã rất tức giận, nhưng mà cô ấy đã làm rồi... tôi biết cô ấy vẫn còn yêu tôi!"

"Nếu anh đã thích Tĩnh Tĩnh, vì sao mới vậy anh đã nhanh chóng có phụ nữ khác rồi?" Làm chị em tốt của nhau, đương nhiên cô phải giúp Tĩnh Tĩnh nhanh chóng tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện!

"Phụ nữ khác nào?" Anh làm gì có chứ!

"Anh còn cùng người ta đi dạo ở khu đồ dùng hàng ngày kia mà!" Cô nhắc nhở anh!

"Đó là em họ của tôi!"

"Em họ sao?"

"Đúng vậy, con bé đang học đại học ở đây... "

"Vậy sao!" Ha ha, cuối cùng Lý Giai đã yên tâm mà cười được rồi, nhưng thật sự cô cũng sốt ruột thay cho anh: "Tổng giám đốc Tưởng này, anh đã trở nên ngốc nghếch từ bao giờ vậy hả? Tại sao lúc trước anh lại không nói cho Quan Tĩnh biết đó là của em họ của anh chứ?"

"Tôi đã nói rồi, nhưng cô ấy không tin!" Tưởng Vũ Hàng cắt ngang lời của Lý Giai, nói câu nhò vả: "Lý Giai, cô có thể nói giúp hộ tôi một chút không, nói với Tĩnh Tĩnh hãy tin tôi ... tha thứ cho tôi... "

"A! Chuyện này cũng thật là khó đây, anh thử nghĩ một chút, anh đã đẩy chuyện đến mức lâm vào đường cùng như thế này, cái nút đã thắt chặt như vậy, thật sự là rất khó đây..." Lý Giai than thở ra vẻ khó khăn, nhưng lại dùng ánh mắt ngăm ra hiệu với Tưởng Vũ Hàng. Đôi mắt to với hàng mi dày đen sẫm liếc một cái, nhấp nháy nhấp nháy với thâm ý khác ...

Tưởng Vũ Hàng cười một tiếng, hiểu rõ ý tứ: "Chỉ cần cô có thể giúp tôi, bất cứ yêu cầu gì của cô tôi cũng có thể đáp ứng!"

"Miễn phí tiền quảng cáo hàng năm cho nhà hàng của tôi!" Lý Giai vội nói ra yêu cầu của mình. Cô cũng không phải là người có tâm địa quá tham lam nên không nói muốn một hai ngàn vạn. Hắc hắc, đương nhiên dùng khoản tiền này cho mục quảng cáo... Ha ha, so với một hai ngàn vạn kia, giá trị của quảng cáo quả thật còn đáng tiền hơn nhiều!

"OK!" Tưởng Vũ Hàng không nói hai lời, dựng ba ngón tay lên!

Lý Giai thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, trời ạ, lần này cô lại phát tài nữa rồi! Tựa như sợ anh đột nhiên đổi ý, cô nắm chặt lấy tay của anh, ra sức lắc: "Vậy chúng ta cứ quyết định như vậy nhé, không được đổi ý đâu đấy!"

"Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy!"(Một câu nói ra bốn ngựa khó đuổi theo nổi)

"Đồng ý!" Lý Giai cười nói ha ha!

"Vậy bây giờ cô có thể để cho tôi gặp cô ấy một chút hay không?" Anh...rất nhớ cô! Hơn nữa còn rất muốn giải thích hết thảy mọi chuyện với cô!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36-2: Trò chơi ghép chữ 2

Editor: Mẹ Bầu

"Không phải là tôi không giúp hoặc là ngăn cản anh. Mà là tôi cảm thấy lúc này dường như chưa phải là thời cơ tốt. Lúc trước Tình Tình đã phát giận rất lớn, hiện giờ vất vả lắm mới bình tĩnh trở lại. Sự xuất hiện của anh sẽ có hai loại kết quả, một là cô ấy sẽ không tin anh, lại càng tức giận hơn, hai là cô ấy sẽ tin tưởng anh, cũng sẽ rất cao hứng! Cả hai kết quả tựa hồ đều không được tốt đối với cục cưng, tôi cũng không dám mạo hiểm, anh thử nói xem?" Lý Giai nói phân tích!

Suy nghĩ mấy phút, Tường Vũ Hằng gật đầu: "Cô nói đúng!"

"Hôm nay cứ như vậy đi, anh hãy về nhà nghỉ ngơi trước đi. Trước tiên tôi sẽ giúp anh đưa cô ấy đến cửa hàng chặn đệm, tiếp theo anh sẽ xuất hiện ở đó!"

"Được, nhờ cậy vào cô cả đấy!" Tường Vũ Hằng nói với Lý Giai sau đó đi tới phòng làm việc của Lý Giai nhìn một chút ...

Lý Giai bộ dáng như một anh trai tốt bụng, vỗ vỗ vào cánh tay của Tường Vũ Hằng: "Tóm lại, chuyện này hãy để cho tôi lo liệu!"

Tường Vũ Hằng nhìn cô gái trước kia đóng vai Hồng Thái Lang ở trong công ty mình... Hừ, thật sự anh có thể tin tưởng ở cô sao?

*****

Quan Tĩnh nhủ mày nhìn Lý Giai chăm chăm, kiểu nói thao thao bất tuyệt này của bạn tốt, thật sự khiến cô phiền chán tới cực điểm!

"Nếu như cậu tới là để muốn nói với tớ chuyện này thôi, vậy thì hiện giờ cậu có thể đi được rồi đấy!" Quan Tĩnh chỉ về phía cửa ra vào như muốn mời Lý Giai ra về. Đúng thật là, trải qua một đêm vất vả cuối cùng cô mới ổn định lại được tâm tình một chút, sáng sớm nay Lý Giai lại đến để nói chuyện với cô về người đàn ông kia!

Vì nghĩ đến khoản quảng cáo trên TV được miễn phí hàng năm, Lý Giai không để ý tới sự tức giận của Quan Tĩnh, tiếp tục không ngừng uốn ba tấc lưỡi: "Tình Tình, chuyện ngày hôm qua chỉ là sự hiểu lầm, cô gái kia là em họ của Tường Vũ Hằng đấy!"

Quan Tĩnh nuốt vội ngụm sữa to: "Ừ" một cái, sau đó đặt cái ly xuống mặt bàn: "Vậy sao! Em gái bên ngoài chẳng phải là cách gọi khác của bạn gái hay sao?" (*) Thật muốn làm cô tức chết đây mà! Cô gái kia còn gọi cô là "chị" nữa chứ! Điều này chẳng phải là nhắc nhở đến chuyện cô đã khá nhiều tuổi rồi đó sao?

(*) Ở đây tác giả để Quan Tĩnh chơi chữ: Trong tiếng Trung "biểu muội" dịch sang tiếng Việt là "em họ". Nhưng "biểu" còn có nghĩa khác là "bên ngoài, bên ngoài" (biểu muội = em gái bên ngoài, một cách gọi khác dùng để chỉ bạn gái).

"Muội" dịch nghĩa tiếng Việt: em gái, em gái họ. Trong nguyên văn Quan Tĩnh dùng "biểu muội" và "tình muội muội": cả hai cách gọi này đều có thể hiểu theo nghĩa là "bạn gái"

Thật sự đã làm cô tức giận đến nghiến răng, hận không thể giết được người luôn!

"Không phải vậy... "

"Được rồi, cậu không cần phải nói thêm nữa đâu! Đi ra ngoài một chút đi. Tớ đang muốn ra ngoài mua quần áo cho đứa nhỏ đây!" Vất vả lắm cô mới được nghỉ vào ngày chủ nhật, đang định kéo Lý Giai đi dạo trung tâm thương mại một chút, kết quả bạn tốt của cô lại ở chỗ này mà đông đông dài dài, thật là phiền phức !

"OK, tớ không nói nữa!" Lý Giai giờ tay đầu hàng, nghĩ cách hoãn binh. Sáng sớm nay cô đã nhận được điện thoại của Tường Vũ Hằng, anh bảo cô nghĩ cách để Quan Tĩnh nhận lời mời của anh để hai bọn họ nói chuyện thật kỹ càng một chút! Nhưng xem tình hình này đừng nói đến chuyện Quan Tĩnh gặp Tường Vũ Hằng, chỉ cần nghe thấy tên của anh thôi đã khiến Quan Tĩnh như phát điên lên rồi !

Quan Tĩnh nở nụ cười: "Thế này thì còn được, đi thôi, chúng ta đi dạo trung tâm thương mại một chút đi!" Tuy hiện giờ cô là phụ nữ có thai, nhưng thể lực lại khỏe kinh người, máu me đến mức, có thể đi từ lúc mười giờ sáng thẳng đến hai giờ chiều luôn, chỉ cần giữa chừng cô có thể tìm một chỗ nào đó ngồi một lát, uống mấy ngụm nước khoáng, là đã có thể khôi phục lại thể lực rồi!

Tường Vũ Hằng thất vọng buông điện thoại xuống. Vừa rồi Lý Giai đã nói, bây giờ cô thật sự không có cách nào cả, hiện giờ Quan Tĩnh không thể chấp nhận việc hai người gặp nhau!

Không được, không được, anh tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện như vậy được, nếu không khi nhóc con đã sinh ra rồi mà anh vẫn còn chưa mang được mẹ nó về nhà mất!

Không chịu nổi sự phiền chán, Tường Vũ Hàng ngồi mở máy tính ra. Khi xem đến trang web được lưu lại trên máy vi tính, đột nhiên anh loáng cái anh liền nghĩ ra một ý hay ...

*****

Quan Tĩnh đặt mua một đồng hồ dùng trẻ con, từ giường chiếu, bộ chăn ga gối trẻ con, còn thêm ba bộ quần áo trẻ sơ sinh. Xong xuôi, cô uống hết một ngụm nước khoáng thật lớn rồi thở: "Phù phù... "

Lý Giai ngồi ở vị trí tài xế, khởi động xe, đồng thời mở radio: "Đến thẳng nhà hàng của tớ nhé, ăn cơm chiều xong, tớ lại đưa cậu về nhà!"

"Không cần đâu, thím Vương đã nấu cơm cho tớ rồi, tớ muốn đi thẳng về nhà thôi, có chút mệt mỏi!"

Chiếc xe màu đỏ chậm rãi khởi động, tiến vào trong dòng xe: "Làm cho cậu mệt mỏi, thật sự cũng không dễ dàng gì!"

"Đúng vậy!" Quan Tĩnh đẩy đẩy chiếc kính mát trên mũi, sửa sang lại mái tóc của mình, Cho dù là phụ nữ có thai, cô cũng muốn làm một thai phụ xinh đẹp nhất!

"... Mời các bạn lái xe chú ý, hiện nay có một tình huống khẩn cấp đột nhiên xảy ra. Vừa rồi có người thông báo có hai trái bom được chôn ở dưới chân cầu số 101. Hiện giờ cầu 101 đã bị phong tỏa, cảnh sát và các chuyên gia rà phá bom mìn đã có mặt, hiện đang tiến hành phá bom. Mời các phương tiện giao thông đi về hướng qua cầu 101 hãy thay đổi đường đi khác để tránh làm ảnh hưởng đến việc đi lại của mình, cũng như đề phòng xảy ra nguy hiểm!"

"Cái gì có người chôn bom sao? Đề làm cái gì vậy? May quá bây giờ chúng ta còn chưa đi đến đoạn đường phải qua cầu 101, nếu không mọi việc sẽ hỏng bét hết!" Lập tức cô quay đầu xe, nghĩ muốn đổi chạy sang đường khác!

Đúng lúc này, điện thoại Quan Tĩnh vang lên!

Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra. "Alo... chủ nhiệm..."

Đầu điện thoại đằng kia chủ nhiệm vội vàng giao nhiệm vụ: "Quan Tĩnh, cô lập tức trở lại Đài truyền hình để biên tập tin tức. Vừa rồi chúng ta mới nhận được tin, có người chôn hai trái bom ở dưới chân cầu 101, mấy phóng viên đều đã đi ra đó để phỏng vấn..."

"Hả... "

"Sự kiện lần này cũng quá đột ngột và khẩn cấp, không chỉ có hầu hết người của tổ chúng ta đều đi ra đó, ngay cả tổng giám đốc của chúng ta cũng đích thân tới hiện trường luôn!" Chủ nhiệm bổ sung một câu ở phía sau!

Tìm Quan Tĩnh bồng chốc nhảy vọt lên cổ họng, theo bản năng cô nắm chặt điện thoại: "Chủ nhiệm, anh nói cái gì? Tổng giám đốc... tổng giám đốc đi ra cầu 101 rồi hả ?"

"Đúng vậy, tổng giám đốc Tường của chúng ta đích thân tới đoạn nguy hiểm nhất để tiến hành phỏng vấn..."

"Chủ nhiệm, tôi sẽ không về đài đâu, anh gọi người khác trở lại đài để biên tập tin tức đi, tôi phải đến hiện trường..." Quan Tĩnh lớn tiếng nói lại vào di động...

"Rầm..."

Quan Tĩnh đóng cửa xe lại, sau khi xác định tình huống này sẽ không gây ảnh hưởng gì đến đứa nhỏ, cô nhanh chóng đến gần đoạn nguy hiểm nhất!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36-3: Trò chơi ghép chữ 3

Editor: Mẹ Bầu

Ở bên trong phòng tuyến cảnh giới, Quan Tĩnh nhìn thấy Tường Vũ Hàng đi giày Tây đang cầm micro!

Nhìn thấy ánh mắt kiên nghị không sợ nguy hiểm của anh, cô không nghĩ ngợi gì nhiều, cứ thế xông thẳng vào trong khu vực bảo vệ.

"Vũ Hàng..." sự lo lắng của cô không lời nào có thể miêu tả hết được, nước mắt rơi lã chã!

"Quan Tĩnh, sao em lại tới đây? Nơi này nguy hiểm lắm, em mau đi ra ngoài đi!" Tường Vũ Hàng tắt micro, tiến đến phía trước ngăn không để cho cô tới gần khu vực nguy hiểm!

"Vũ Hàng, đừng mà..." Quan Tĩnh vừa khóc vừa lắc đầu, cô không muốn anh bị nguy hiểm, dù chỉ là chút xíu. Cô giật lấy micro của anh: "Để em đến phỏng vấn cho, em là phóng viên chuyên nghiệp, em biết đưa ra tin gì mới có thể thu hút được ánh mắt của khán giả, em biết phỏng vấn điều gì mới là quan trọng nhất!"

Tường Vũ Hàng không buông tay. "Anh cũng đã từng được học về truyền thông, cũng có thể phóng viên, hơn nữa thành tích còn rất xuất sắc. Em hãy tin anh, nhất định anh sẽ thu thập được tin tức rất tốt!"

"Không, để em!"

"Không được, em là phụ nữ có thai! Em lại còn là mẹ của cục cưng của anh nữa... Tĩnh Tĩnh, hãy chăm sóc bản thân em và con của chúng ta cho tốt nhé!" Tường Vũ Hàng giữ hai bả vai cô, nhấn nhá lại những lời chân tình thấm thía: "Ngán vạn đừng khóc, anh sẽ không sao đâu!"

"Nhưng... rất nguy hiểm!" Cô nhìn về phía cách đó không xa, nơi có các nhân viên đang lội vào trong đường ống dưới nước để kiểm tra! Hiện tại cũng chưa rõ bom được chôn ở nơi nào, ngộ nhỡ không cẩn thận mà giẫm phải một cái thì...

Thảm cảnh diễn ra sau đó... cô hoàn toàn không dám nghĩ tiếp!

"Tĩnh Tĩnh, anh thật sự yêu em, xin em hãy tin anh!"

"Em tin anh!" Thực ra đêm qua, Jerry đã gọi điện thoại cho cô kể lại quá trình theo dõi Tường Vũ Hàng vừa qua. Thật sự Tường Vũ Hàng đã thay đổi rất nhiều, luôn luôn sống một mình, không hề có phụ nữ khác! Sau đó lại còn gửi cho cô một đoạn hình ảnh tư liệu anh đang ở trong phòng làm việc sau khi uống rượu say. Anh luôn miệng than thở nói yêu cô, có lỗi với cô... rằng anh không tốt... rằng anh rất nhớ cô, nhớ đứa nhỏ và những lời linh tinh vô nghĩa khác.

Chẳng phải thường nói khi say rượu sẽ phun ra những lời nói chân thật đó sao... Cô tin những lời nói của anh đều là lời nói thật lòng!

"Anh nghĩ muốn hôn em..." Sau khi nói xong, anh lập tức hành động luôn, cúi mặt trực tiếp che đôi môi của cô!

Rất cực, anh đã được hôn lên đôi môi đỏ mọng, tươi ngọt như mật mà anh ngày nhớ đêm mong kia, hôn nhiệt tình đến bốc lửa, hôn đến trời đấtมืด mờ! Giống như đây là nụ hôn môi cuối cùng của bọn họ nên không một ai muốn giữ lại, mà dồn hết những tình lực cuối cùng vào trong nụ hôn xuất thần đó...

Khi rốt cục cả hai người đã không thể nào hít thở được nữa, anh mới buông cô ra!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn đầy mê đắm, hai tròng mắt mờ mờ. Hơn nữa cái miệng nhỏ nhắn của cô bị hôn đến đỏ bừng, khiến thoát nhìn cô lại càng thêm gợi cảm!

Tường Vũ Hàng lại đáp xuống một loạt nụ hôn như mưa trên đôi môi đỏ mọng của cô: "Tĩnh Tĩnh, nếu như lần này anh có thể bình an vô sự, vậy em hãy gả cho anh, có được không?..."

Còn không chờ anh nói dứt lời, cô đã ra sức gật đầu. "Được!"

Đột nhiên Tường Vũ Hàng lấy ra một chiếc nhẫn kim cương. Ánh nắng chiều chiếu rọi vào kim cương, phát ra những tia sáng rực rỡ long lanh, đẹp đến mê mẩn, làm người ta phải nín thở. Anh nâng bàn tay nhỏ bé của cô lên, không nói không rằng trực tiếp đeo luôn chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cô: "Đây là giao ước của chúng ta!"

Cô không hề cự tuyệt, cam tâm tình nguyện chỉ thoáng nhìn vào chiếc nhẫn kim cương đang đeo trên ngón tay mình: "Được!" Cô ghen ngào nước mắt càng chảy ra nhiều hơn: "Nhưng em có một yêu cầu, chúng ta cùng đi phỏng vấn, em muốn được ở cạnh anh!"

Tường Vũ Hàng nhìn cô hồi lâu, cuối cùng gật gù đầu: "Có lẽ ông trời thương xót sẽ nể mặt cục cưng của chúng ta mà phù hộ cho một nhà ba người chúng ta được bình an vô sự!"

Bọn họ tay cầm tay cùng đi về phía mấy nhân viên đang làm việc ở dưới đường ống nước. Quan Tĩnh cầm chiếc micro, tiến hành phỏng vấn: "Xin hỏi, ở trong đường ống nước này có phát hiện được gì mới không?"

"Chỉ có nước bẩn, làm gì có cái gì mới mà phát hiện cơ chứ!" Một cái đầu từ bên trong thò ra, có chút bức bối nhìn Quan Tĩnh quát lên!

"Vậy sao các anh lại vội vàng đi xuống như thế, rất nguy hiểm đấy."

Vài người mặc đồng phục màu vàng, đầu đội mũ bảo hiểm đang đi tới, ngăn Quan Tĩnh và Tường Vũ Hàng lại, sau đó đẩy bọn họ về phía sau: "Chúng tôi còn đang làm việc, hai người đừng ở đây mà phỏng vấn đi, phỏng vấn lại, sẽ rất nguy hiểm đấy, biết không? Nếu hai người muốn phỏng vấn, hãy qua bên kia đội một chút!"

Cùng lúc đó mấy người kia liền đẩy Tường Vũ Hàng, Quan Tĩnh và cả quay phim Tiểu Cao sang một bên!

Quan Tinh cầm micro, có chút tức giận: "Anh ta bảo chúng ta ở chờ ở bên này, vậy làm sao có thể phỏng vấn được tin tức mới nhất cơ chứ, thật là...!"

"Không sao hết..." Tường Vũ Hàng đỡ thân thể của cô, không muốn để cô quá mệt mỏi!

"Bom, bom... Lẽ nào hoàn toàn không có bom ở trong đường cống ngầm! Chúng ta tự tìm có lẽ còn hơn để cho bọn họ tìm thấy!" Quan Tinh nói về không phục!

Tường Vũ Hàng nhủ mảy, không tin tưởng lắm: "Thật sao? Nhưng người ta đã tìm khắp nơi lâu như thế mà còn không tìm được thì làm sao chúng ta có thể tìm được đây?"

"Chắc chắn có thể!" Quan Tinh cúi đầu, chậm rãi đi về phía trước!

Cùng lúc ấy, ở phía sau lưng cô, Tiểu Cao và Tường Vũ Hàng trao đổi với nhau một ánh mắt vừa bí hiểm vừa khó lường!

Đột nhiên, Quan Tinh dừng bước, thỉnh linh xoay người lại, ánh mắt sắc như dao nhìn Tường Vũ Hàng: "Không đúng, Tường Vũ Hàng, anh lại gạt tôi, vốn dĩ là không hề có bom! Chẳng qua là anh chỉ muốn tôi đồng ý gả cho anh mà thôi!"

"Không, không..." Tường Vũ Hàng lắc đầu khẳng định: "Ngàn lần vạn lượt anh không hề lừa em, thật sự có người tới báo ... "

Đang vác chiếc máy quay phim, Tiểu Cao cũng vội làm chứng: "Tinh Tinh, thật sự tổng giám đốc không hề lừa cô, đúng là có bom!"

Quan Tinh không tin tưởng lắm lời nói của bọn họ, càng ngày càng cảm thấy tất cả sự việc trước mắt mình rất có thể... Máy người ở phía trước đang ở trong đường ống nước thái kia không hề có điểm gì giống chuyên gia gỡ mìn, ngược lại, họ giống như nhân viên quản lí giao thông hơn!

Ánh mắt cô càng ngày càng trở nên sắc bén, bức tức: "Tường Vũ Hàng, nếu lúc này anh còn dám gạt tôi, nhất định sẽ không bao giờ tôi tha thứ cho anh nữa!"

Khóe miệng Tường Vũ Hàng gọi lên ý cười mơ hồ, ánh mắt cũng lóe lên vẻ đắc ý. Ha ha, mẹ của nhóc tỳ và cả nhóc con nữa, đã sắp trở lại bên anh rồi, sao anh có thể không đắc ý được chứ? "Nếu quả thật có bom, thì đúng là anh không hề lừa em, phải không?"

"Anh có ý gì đây?" Cô không hiểu!

Tường Vũ Hàng tiến về phía trước từng bước một về phía trước, làm cho cô phải từng bước một lui về sau.

"Em chỉ cần trả lời ‘Phải’ hoặc là ‘Không phải’ mà thôi!"

"Được, nếu quả thật có bom như anh đã nói, vậy thì là anh không lừa tôi!" Hừ, để xem anh lòi hai trái bom từ đâu ra đây!

Tường Vũ Hàng lại buộc Quan Tinh lui về phía sau mấy bước nữa, mới chịu dừng chân, chỉ chỉ xuống mặt đất. "Em xem, ở dưới chân em hiện giờ là cái gì?"

Quan Tinh không hiểu ra sao cúi đầu xuống nhìn, khi nhìn thấy dưới chân mình là một tấm bìa các tông lớn, cô tức giận đến mức thiếu chút nữa thì bị ngã ngửa...

Trên tấm bìa các tông lớn kia viết mấy chữ...

Hai chữ vương!

Bốn số 2!

Thứ lỗi, hai quả bom dĩ nhiên là do hai chữ vương và bốn số 2 ghép lại rồi!

"Đồ vô lại! Tường Vũ Hàng, anh ở đó mà bảo tôi chơi trò ghép chữ với anh sao?" (*) Quan Tinh hai tay chống nạnh, buồn bực hét lên! Chỉ có điều, lòng cô đã bị hành động của anh làm cho tức cười!

(*) Trò chơi ghép chữ: ghép các từ đơn có nghĩa thành một từ mới có nghĩa khác hẳn (Do chữ cái Trung Quốc là chữ tượng hình, một từ hoặc chữ có thể là tập hợp của một số các từ hoặc chữ khác ghép lại với nhau. Trong truyện cụm từ ‘Hai quả bom’ được ghép bởi hai chữ ‘vương’ và ‘bốn số hai’ viết theo chữ)

Tường Vũ Hàng ôm chặt lấy Quan Tinh, nói như ăn vạ: "Không được tức giận, lúc này em đã đồng ý với anh rồi, có bom thì không phải là anh lừa em! Hiện giờ nguy hiểm đã được giải trừ, em phải gả cho anh, gả cho anh, gả cho anh..."

Anh ngửa cổ lên trời, điên cuồng gào thét đầy hưng phấn...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Của Tổng Giám Đốc Đài Truyền Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

